

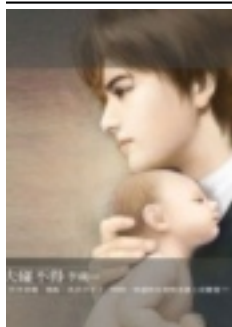
Cha Con Tranh Sủng Mẹ Cha Không Phải Người

Contents

Cha Con Tranh Sủng Mẹ Cha Không Phải Người	2
1. Chương 1: Chạm Vào	3
2. Chương 2: Bị Ăn	4
3. Chương 3: Mang Thai	5
4. Chương 4: Sống Chết	6
5. Chương 5: Nhận Lầm Con Trai	8
6. Chương 6: Nhà Ba Người	13
7. Chương 7: Đi Đạo Phổ	14
8. Chương 8: Ghen	19
9. Chương 9: Tắm	20
10. Chương 10: Tổng Tài Trở Về	21
11. Chương 11: Ghen	27
12. Chương 12: Sau Khi Ăn	34
13. Chương 13: Lại Bị Ăn	38
14. Chương 14: Cha Con Ghen	40
15. Chương 15: Điện Thoại	42
16. Chương 16: Bảo Bối, Sao Lại Trùng Hợp Thế	43
17. Chương 17: Bệnh Về Mắt	45
18. Chương 18: Là Con Trai Của Anh	46
19. Chương 19: Khóc Thật Sự Là Một Công Việc Rất Mệt Mỏi	48
20. Chương 20: Đây Chính Là Hạnh Phúc	49
21. Chương 21: Tàn Phong	51
22. Chương 22: Bệnh Viện	52
23. Chương 23: Về Nhà	53
24. Chương 24: Thương Tâm	55
25. Chương 25: Vô Tình Gặp Gỡ	56
26. Chương 26: Gây Gổ	57
27. Chương 27: Nguy Hiểm	60
28. Chương 28: Thoát Hiểm	61
29. Chương 29: Hơi Say	63
30. Chương 30: Tình Yêu Hãy Đứng Sang Một Bên	64
31. Chương 31: Có Người Có Tính Khí Khác Thường	65
32. Chương 32: Hợp Lại	66
33. Chương 33: Anh Anh, Em Em	68
34. Chương 34: Buồn Nôn	69
35. Chương 35: Không Phải Oan Gia Không Gặp Nhau	71
36. Chương 36: Đạo Cao Một Thước, Ma Cao Một Trượng	72
37. Chương 37: Chạy Trối Chết	73
38. Chương 38: Tình Cờ Gặp Được Tàn Phong	74
39. Chương 39: Một Ngày Không Gặp Như Cách Ba Thu	76
40. Chương 40: Bé Là Con Trai Của Anh	77
41. Chương 41: Chân Tướng Năm Đó	81

42. Chương 42: Yêu Tinh	82
43. Chương 43: Giải Phong Ấn	84
44. Chương 44: Hoàng Tử Hồ Ly Tinh	85
45. Chương 45: Muốn Bắt Được Tim Của Cô Ấy, Trước Phải Bắt Được Dạ Dày	86
46. Chương 46: Ngọt Ngào	87
47. Chương 47: “nhà” Hoàn Chính	89
48. Chương 48: Ngược Đãi Trẻ Em	90
49. Chương 49: Sao Cô Lại Ở Đây	91
50. Chương 50: Hội Nghị	92
51. Chương 51: Sắc Nước Bọt	93
52. Chương 52: Rơi Vào Tay Giặc	95
53. Chương 53: Âm Chiến Cùng Ái Muội (u Âm Cùng Mờ Âm)	96
54. Chương 54: Cuối Cùng Cũng Đợi Được	97
55. Chương 55: Tưởng Thưởng (khen Thưởng)	99
56. Chương 56: Tích Dịch (thần Lẫn)	100
57. Chương 57: Rời Giường (thức Dậy)	103
58. Chương 58: Vô Nghĩa	104
59. Chương 59: Ăn Rau Xanh	105
60. Chương 60: Bữa Tiệc	106
61. Chương 61: Làm Bạn Gái Của Anh Đi	117
62. Chương 62: Khoái Khoái Bị Thương	120
63. Chương 63: Hạnh Phúc Thật Ra Rất Đơn Giản	123
64. Chương 64: Dọn Nhà	125
65. Chương 65: Chuyện Gì	126
66. Chương 66: Giao Cho Tôi, Anh Yên Tâm Sao!?	127
67. Chương 67: Bảo Bối, Trong Tộc Xảy Ra Chuyện	129
68. Chương 68: Bảo Bối, Chờ Anh	131
69. Chương 69: Chương 69	133
70. Chương 70: Người Không Biết Lễ Phép	135
71. Chương 71: Tôi Không Có Bệnh	136
72. Chương 72: Chương 72	138
73. Chương 73: Hấn Rốt Cuộc Bị Sao Vậy	140
74. Chương 74: Cô Không Có Ngốc	141
75. Chương 75: Thu Hồi Nước Tiểu Ngựa	142
76. Chương 76: Để Ông Xã Mang Em Bay	143
77. Chương 77: Đại Kết Cục	144

Cha Con Tranh Sủng Mẹ Cha Không Phải Người

Giới thiệu

Truyện Cha Con Tranh Sủng Mẹ Cha Không Phải Người là một truyện có chút hài hước hóm hỉnh đ

1. Chương 1: Chạm Vào

Trong đêm đen, sấm sét vang dội, cuồng phong tứ phương, mưa như trút nước, trên đường không thấy một bóng người, ai ai cũng mong sớm trở về nhà, ngay cả Tiểu Hoàng (con chó) cũng trốn đi, không người nào chịu đi ra ngoài trong thời tiết quái quỷ như vậy.

Trên lối đi bộ có một điểm đen nhỏ, đang khó khăn đi về phía trước, mưa gió vô tình đánh vào bóng dáng nhỏ bé, trên mặt cô ướt đầm nước mưa, trông có vẻ hơi yếu đuối, dường như có thể bị thổi bay bất kì lúc nào.

Thường Mạn Mạn nắm chặt áo mưa trên người, cô đi về phía trước bằng cảm giác của mình. c Vốn là cô đang tận hưởng một ngày nghỉ tại nhà, đều do Linh Linh – bạn cô bỗng dưng nói thất tình, hẹn cô đi xem phim giải sầu, kết quả là lại đột nhiên cùng học trưởng kết một mối lương duyên mới, lập tức phóng sinh cô hết như chim bồ câu, còn để cho cô tự mình tìm người cùng xem phim tại rạp, tức chết đi được, tự nhiên gọi cô tới, vậy thì cô làm sao mà kịp tìm người cùng xem chứ.

Vốn định về nhà, nhưng khi nhìn tới vé xem phim trong tay, cô lại do dự, không muốn lãng phí, vì vậy tự mình đi xem, ai biết cái phim điện ảnh đó cực kỳ nhàm chán, xem một chút cô đã ngủ mất rồi, khi cô tỉnh lại, thì đã rất trễ. Đi ra khỏi rạp, thì không còn ai trên đường, hơn nữa trời còn mưa, nửa ngày cũng đón không được xe, tức giận cô quyết định đi bộ, may mắn nhà không đến nỗi xa, đi một hồi đã tới. 0 Mưa tạm một chiếc áo mưa, nghỉ lại thật vô duyên, cửa tiệm vốn đã đóng cửa, mà cô còn mặt dày đập cửa mà mua, nhưng nếu không có nó, cô đã sớm ướt sũng rồi.

Giờ phút này trong lòng cô thầm nghĩ mình thật may mắn và thông minh khi mua được chiếc áo mưa. e Triệu Linh Linh cậu chờ xem, mình sẽ xử lí cậu thế nào. 87 Trong lòng Thường Mạn Mạn thì, lần này cô nhất định không dễ dàng mà tha thứ cho Linh Linh.

Một tiếng nổ vang lên, Thường Mạn Mạn giật mình té xuống, thật đáng sợ, cô phải nhanh chóng về nhà, tắm nước nóng, sau đó nằm ở trên giường lớn của cô, tiến vào mộng đẹp.

Chịu đựng cô nhớ chiếc giường lớn quá.

A một trận sét chói tai nhanh chóng phá đi bầu không khí tĩnh lặng và âm u. Một cái bóng màu trắng nhanh chóng đáp xuống.

Thường Mạn Mạn cảm giác trên đỉnh đầu cô như có bóng ma, cô theo bản năng mà ngẩng đầu, đưa tay lên như muốn cảm nhận bóng ma đó, khi cô còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì xảy ra, một cái bóng màu trắng đã đè lên cô, đầu cô đụng phải nền đất lạnh băng, vinh quang té xỉu.

Bóng người màu trắng từ từ bò dậy từ trên người Thường Mạn Mạn, lắc lắc thân thể, may là không bị thương, khi thấy mình đã đụng vào ai đó, hần nhúu mày nhìn xuống. Đi tới bên người Thường Mạn Mạn, hần dùng chân đạp một cái, không động, chẳng lẽ chết rồi, nhưng mà có thể bị hần đạp chết cũng coi là vinh hạnh rồi. Hần ngồi xổm, lấy tay thử một chút, có hơi thở, còn sống, ghê gớm thật, cô đã cứu hần một mạng, giờ tới phiên hần cứu cô thôi.

Người đàn ông ôm lấy Thường Mạn Mạn, đưa vào trong cơ thể cô một chút chân khí, khẽ mặc niệm một câu chú, một kết giới liền vây hai người lại, mưa gió không thể xâm nhập, hơn nữa bên ngoài cũng không thể thấy được bên trong. Bước vào nhà, người đàn ông đưa cô vào một căn phòng, cởi sạch quần áo của Thường Mạn Mạn, đặt trên giường lớn, hần cũng nhảy lên giường theo, đã chiến đấu lâu như vậy, hần tiêu hao không ít thể lực, hiện tại hần cần nghỉ ngơi.

Ôm Thường Mạn Mạn vào trong ngực của mình, ừ, không tệ, ôm rất thoải mái, mềm nhũn, chẳng qua là lạnh như băng. Chân mày người đàn ông bỗng nhúu lại, hần vốn thích ôm một thứ ấm áp.

Mặc niệm một câu chú ngữ, những chiếc đuôi màu trắng dài từ phía sau nam nhân xông ra, vây bọn họ vào giữa, vẫn còn có chút không hài lòng, hần ôm chặt Thường Mạn Mạn, cái đuôi cũng vậy, dán chặt bọn họ

vào nhau, hấn hài lòng ngủ. Từ phía xa nhìn lại, hai người trông như một chiếc kén tằm to lớn.

2. Chương 2: Bị Ăn

Um Thường Mạn Mạn cảm thấy khá nhột, cô đưa tay muốn phui thứ trên mặt cô đi. Lông xù, vuốt rất thoải mái. Lấy tay kéo, nhưng không nhúc nhích, chờ một chút cô nhớ trên giường mình làm gì có vật mềm như thế này, Thường Mạn Mạn từ từ mở mắt, đập vào mắt cô là một người đàn ông cực phẩm, như thể không thuộc về thế giới này, hấn giống như vương tử từ truyện cổ tích đi ra, nhất định là cô đang nằm mơ.

Đưa tay chạm vào gương mặt tinh tế của hấn, xúc cảm trên tay làm cho người ta yêu thích, cô chưa từng gặp qua một người đàn ông có làn da láng mịn như vậy, sờ sờ lông mi cong vút, tới đôi môi của hấn, cảm giác không tệ, không biết hôn lên sẽ có cảm giác thế nào. ba Dù sao là ở trong mộng, hôn một cái người khác cũng không biết. Một sắc nữ nhẹ nhàng đưa lên môi của mình, toàn thân Thường Mạn Mạn như bị điện giật, không rời bỏ được đôi môi hấn.

Bạch Kiểu Thiên ngay từ lúc Thường Mạn Mạn tỉnh hấn cũng dậy theo, hấn vốn định xem cái vật nhỏ này sẽ có phản ứng như thế nào, cho nên vẫn giả bộ ngủ. Khi môi hấn đụng phải môi cô, toàn thân hấn như có dòng điện thông qua, hấn chưa bao giờ biết hôn lại có thể có cảm giác tuyệt như vậy.

Từ từ mở mắt, nhìn về mặt hưởng thụ của cô, chậm rãi thu hồi cái đuôi của mình, xem ra cô vẫn chưa phát hiện, nếu không, không thể nào còn hưởng thụ môi của hấn như vậy.

Bạch Kiểu Thiên ôm chặt cô, hưởng thụ sâu hơn nụ hôn này, Thường Mạn Mạn ngạc nhiên, cô phát hiện có người hôn trả lại cô, cô mở mắt, trực tiếp nhìn thấy đôi mắt của người đàn ông kia. Xong, cô giống như bị hút vào, quên đi hô hấp.

“Bảo bối à hít thở đi, nếu không hít thở sẽ bị chết ngạt đấy.” Giọng nói đùa giỡn vang lên, thật là một vật nhỏ thú vị.

Lúc này Thường Mạn Mạn mới phản ứng được, hít thở từ từ trở lại, khoan đã hình như cô vừa nghe được, lời hấn đang nói với cô.

“Trong mộng, người cũng có thể nói chuyện ư, khoan đã, người trong mộng đương nhiên có thể nói chuyện.” Thường Mạn Mạn bất tri bất giác nói ra những lời trong lòng mình.

Bạch Kiểu Thiên buồn cười nhìn cô, thật là thú vị. Cô cho là cô đang nằm mơ, nếu như vậy, sao hấn lại không cùng cô vui đùa một chút nhỉ.

“Người trong mộng đương nhiên có thể nói chuyện.”

Phản ứng đầu tiên của Thường Mạn Mạn, là giọng nói của người đàn ông này rất êm tai, thì ra mình có thể có một giấc mộng đẹp như vậy.

Thường Mạn Mạn bỗng nhúc nhích thân thể, lúc này mới phát hiện ra chính mình không có một mảnh che thân lại bị người khác ôm vào trong ngực.

A cô vội vàng muốn thoát khỏi lồng ngực của hấn. Dù đang ở trong mộng, cô cũng không thể làm như thế.

Bạch Kiểu Thiên ôm chặt cô, không để cho cô nhúc nhích.

Bộ mặt Thường Mạn Mạn bỗng chốc đỏ bừng. “Cái đó, xin hãy buông tôi ra.” Thật sự là quá mất mặt, cho dù là đang ở trong mộng, cô cũng không thể chấp nhận nổi.

“Không thả, ôm như vậy rất thoải mái.” Người đàn ông ăn vạ.

“Nhưng, nhưng...” Bạch Kiểu Thiên hôn lên chiếc miệng đang lăm nhả kia, vốn chỉ định hôn một chút, nhưng hấn không khống chế được mình, làm nụ hôn trở nên sâu hơn.

Tay leo lên quả đào đầy đặn. Điểm hồng lập tức rung rung. Thật là một vật nhỏ nhạy cảm.

Thường Mạn Mạn cảm giác khi hấn đụng chạm vào thân thể cô, lập tức như có một dòng điện chảy qua, cô muốn nhiều hơn, nhưng cô không biết mình đang muốn cái gì. Chẳng qua đó là bản năng.

Người đàn ông cũng không thể nhẫn nại, nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình, một thân lửa nóng xuyên qua chướng ngại vật, vươn tới vườn hoa.

Đau hu hu thật là đau. Thường Mạn Mạn kêu to, trong mộng cũng có thể có cảm giác đau.

Bạch Kiều Thiên kiên khó khăn chịu đựng, hấn hung hăng muốn cô, hạ thân hấn điên cuồng, nhẹ giọng dụ dỗ cô “Bảo bối không khóc, ngoan.” Hấn chưa bao giờ dỗ một người đàn bà nào, nhưng hấn không muốn làm cô khó chịu. Nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt ướt của cô, hôn lên môi của cô.

Bạch Kiều Thiên cuồng nhiệt tấn công ở trong cơ thể cô, chưa từng có một thân thể nào làm hấn điên cuồng như thế. Tiếng rên rỉ của cô càng làm cho hấn không thể kiềm chế.

Mang theo Thường Mạn Mạn một lần lại một lần đạt tới đỉnh cao.

Cuối cùng hấn gầm nhẹ một tiếng, phun ra hạt giống lên giải đất ẩm áp của cô.

3. Chương 3: Mang Thai

Một tháng sau.

Trước cửa bệnh viện, Thường Mạn Mạn cầm trong tay tờ giấy xét nghiệm, đứng ngây ngốc.

Cô mang thai, cô mang thai, nhưng vì sao cô không có một chút ấn tượng về người đã cùng cô XXOO, chẳng lẽ cô không cần tiểu nòng nọc, cũng có thể có Tiểu Bảo Bảo, hoặc là cô bị người ngoài hành tinh bắt đi mà chính cô cũng không biết. Oh, trời ạ, người nào có thể nói cho cô biết chuyện gì đang xảy ra không.

Cô hồn bay phách lạc, về đến nhà. Nhìn thật kĩ ngôi nhà vắng lạnh, kể từ khi cha mẹ cô bị tai nạn máy bay tới nay cô vẫn sống một mình, cô không có người thân. May mắn là cha mẹ có để lại cho cô một chút tiền, cộng thêm phí bồi thường từ hãng hàng không, cho dù không đi làm, cô cũng sẽ không chết đói.

Một mỗi nằm ở trên giường lớn, cô thật sự không biết đã có chuyện gì xảy ra. a Nhẹ tay vuốt ve bụng của mình, cô cảm thấy thật kỳ quái khi trong bụng của mình lại có một sinh mệnh nhỏ. Có lẽ là trời cao thấy cô cô đơn, cho nên đưa một bảo bối cho cô chẳng.

Kỳ dị, cô cảm giác khi tay cô sờ vào bụng, sinh mệnh nhỏ bên trong bỗng dưng nhúc nhích.

Tôi muốn có một ngôi nhà, một hồi chuông điện thoại vang lên.

“Alo ” giọng cô không chút sức lực.

“Mạn Mạn, cậu làm sao vậy?” Bạn tốt kiêm đồng đảng Triệu Linh Linh lo lắng hỏi, họ là bạn từ nhỏ, cùng nhau lớn lên.

“Linh Linh, mình mang thai.”

“A cậu nói cái gì?” Triệu Linh Linh hét lên ở đầu dây bên kia.

“Mình nói mình mang thai.” Thường Mạn Mạn bất đắc dĩ nói thêm một lần, ban đầu khi cô bỗng dưng sợ ngửi mùi dầu mỡ, động tới chúng liền nôn mửa, Linh Linh đùa giỡn nói cô mang thai, không ngờ rằng cô mang thai thật.

“Cậu chờ chút, mình sẽ tới ngay.” Không đợi Thường Mạn Mạn nói xong, cô đã tắt luôn điện thoại.

Thường Mạn Mạn bất đắc dĩ lắc đầu, nha đầu này thật là... luôn luôn hấp tấp, tính tình vẫn vội vàng như vậy.

” Mạn Mạn, mở cửa nhanh.” Triệu Linh Linh dùng sức gõ cửa nhà Thường Mạn Mạn.

Thường Mạn Mạn lo sợ rằng Linh Linh sẽ gõ cho cửa nhà mình đến thủng mắt, cô chạy nhanh ra mở cửa. Triệu Linh Linh xông tới ôm lấy Thường Mạn Mạn. “Mạn Mạn, nói anh biết ai là tên khốn kiếp ấy đi, mình sẽ thay cậu dạy cho hắn một trận.”

Thường Mạn Mạn kéo đôi tay đang ôm cô ra, cô lo lắng mình sẽ bị Linh Linh bóp chết “Mình cũng không biết?”

“Cậu nói cái gì, cậu không biết, oh, trời ạ, trời ạ, cậu muốn nói là cậu cùng tới tận chục đàn ông XXOO, Mạn Mạn, cậu thay đổi nhanh như vậy từ khi nào.” Triệu Linh Linh nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ cùng sùng bái.

Thường Mạn Mạn cốc lên đầu của cô một cái, không biết trong cái đầu này chứa những thứ gì “Mình là hạng người gì cậu còn không biết sao, mình có thể làm ra chuyện trời không dung đất không tha như vậy sao?” Trời vừa sập tối, cô đã về nhà, chưa bao giờ biết thế nào là “chơi đùa”, làm sao có thể làm ra loại chuyện như vậy.

Triệu Linh Linh xoa xoa chỗ bị đánh, mặt bất mãn, nhìn Thường Mạn Mạn “Vậy cậu nói xem, đứa nhỏ trong bụng là từ nơi nào tới, một người thì làm sao lại mang thai được chứ?”

“Mình cũng không biết, chính mình cũng không nhớ mình đã cùng người đàn ông làm, có lẽ là trời cao thấy mình cô đơn, cho nên đã đưa một đứa nhỏ tới bầu bạn cùng mình.” Thường Mạn Mạn nói không chút ngại ngùng.

“Cậu cho rằng cậu là đức mẹ Maria ah, không cần đàn ông, cũng có thể sinh một đứa trẻ sao. Vậy bây giờ cậu định làm như thế nào.” Triệu Linh Linh liếc cô một cái, chưa từng thấy người ngu ngốc như vậy.

“Mình muốn sinh nó.” Cả người Thường Mạn Mạn phát ra hào quang lung linh của tình mẫu tử, cô đưa tay nhẹ nhàng xoa lên bụng của mình, bụng cô bỗng nhúc nhích.

“A, nó động đấy.” Thường Mạn Mạn kích động.

“Cậu cho rằng nó là quái thai sao, mới một tháng làm sao động đấy”. 9b Triệu Linh Linh đưa tay gõ một cái lên đầu cô.

“Nhưng mình cảm thấy vậy mà”. 1 Thường Mạn Mạn vuốt vuốt chỗ bị đau, cô bất mãn la lên, nhưng Linh Linh nói cũng phải, nhỏ như vậy làm sao động đấy được, nhất định là do cô tưởng tượng.

“Cậu thật sự muốn sinh nó ư, cậu phải biết cuộc sống của cậu giờ mới bắt đầu, sinh đứa bé xong, về sau cậu sẽ thế nào đây, cậu biết chứ.” Triệu Linh Linh xúc động, nhìn cô.

“Thật, có nó là đủ rồi, mình sẽ nuôi nó lớn lên, nhất định nó sẽ là một tiểu bảo ngoan ngoãn.” Thường Mạn Mạn kiên định nói.

“Cậu đã quyết định, vậy hãy sinh nó đi, nhưng mình muốn làm mẹ nuôi của đứa nhỏ.”

“Cậu vui vẻ là tốt rồi.”

4. Chương 4: Sống Chết

Bốn tháng sau

Thường Mạn Mạn mang theo cái bụng cực lớn, không giống như mới mang thai năm tháng, bộ dạng của cô lúc này giống như sắp sinh hơn.

“Mình nói này Mạn Mạn, cậu nên cẩn thận một chút, đi bộ chậm một chút, thật không biết bụng cậu thế nào, sao lại giống như sắp sinh thế chứ, nếu bệnh viện không một mực khẳng định trong bụng cậu chỉ có một đứa, mình đã cho là cậu đang mang thai đôi đấy.” Triệu Linh Linh đỡ Thường Mạn Mạn ngồi xuống ghế sa lon, vuốt bụng của cô trên ghẹo.

“Xem ra tên tiểu tử này có đáng đáp rất cường tráng rất to lớn.”

“Đúng nha, mỗi lần đi khám thai, người ta cũng sẽ hỏi mình là có phải hay không sắp sinh. c8 Nếu mình nói thai nhi mới chỉ có năm tháng, sẽ không ai tin tưởng.” Thường Mạn Mạn sờ lên cái bụng của mình nói.

Đứa bé này không giống những đứa trẻ khác, một tháng là có thể cảm giác nó đang đánh quyền trong bụng, lúc mới bắt đầu cô còn cho là mình đang tưởng tượng, nhưng số lần càng ngày càng nhiều, động tác cũng càng ngày càng rõ ràng, rốt cuộc cô cũng phải thừa nhận. eb Bây giờ chỉ mới có năm tháng mà đã lớn như vậy, cô lo lắng không biết khi mười tháng cái bụng của mình có thể bẻ ra hay không.

“Mình thật sự rất lo lắng, đứa bé lớn như vậy thì làm sao có thể sinh đây.” Nghe người khác nói đứa nhỏ quá lớn, không tốt cho việc sinh thường.

“Bảo Bảo à, con nhất định phải ngoan ngoãn, phải thật cường tráng, mẹ chỉ có một mình con là người thân thôi, con là tất cả của mẹ đấy, biết không?” Thường Mạn Mạn nói xong, nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình.

Đứa nhỏ lại hung hăng đá một cái, như muốn trả lời cô.

“A nó lại đá mình, nhất định là nó nghe được mình nói chuyện.” Thường Mạn Mạn hưng phấn la hét.

“Có thật không? Vậy mình cũng thử một chút.” Triệu Linh Linh rất hiếu kỳ.

Triệu Linh Linh để tay trên bụng Thường Mạn Mạn, nhẹ nhàng nói “Bảo Bảo à, nếu con nghe được mẹ nuôi nói chuyện, thì đá ẹ nuôi một cái được không?”

Bảo Bảo nằm trong bụng không thèm để ý tới cô, cô ấy không phải là mẹ nó, đời nào nó nghe lời, nó chỉ nghe lời của mẹ nó thôi.

“Linh Linh, để ỉnh thử một chút.”

Vì vậy Thường Mạn Mạn để tay cô lên bụng “Bé con, nếu con nghe được mẹ nói chuyện, đá ẹ một cái được không?”

Ừm, đây là giọng nói của mẹ, mình không thể để ẹ thất vọng. Vì vậy nó nhấc chân nhỏ của mình lên đá một phát.

“A nó đá, nó đá, nó nghe hiểu được lời của mình. Ha ha ” Thường Mạn Mạn hưng phấn thét lên.

“Cái gì? Tiểu tử thúì, con chờ xem, khi nào con ra ngoài, mẹ nhất định đánh vào cái mông của con, dám không nghe lời của mẹ nuôi, rõ là muốn ăn đòn.” Triệu Linh Linh đe dọa.

“Linh Linh đừng làm cho con của mình sợ, cậu cứ dọa dẫm vậy thì làm sao bé con nghe lời.” Thường Mạn Mạn dùng hai tay ôm chặt bụng, giống như đang ôm đứa nhỏ trong tay.

Bảo Bảo cảm thấy ấm áp, mẹ thật tốt, mẹ nuôi gì cơ chứ, đừng nghĩ tới việc nó gọi cô ta là mẹ nuôi, dám đe dọa nó. Đừng hòng.

“Ha ha mình chỉ nói nói vậy thôi, chỉ vậy thôi.”

“A bụng thật là đau.” Thường Mạn Mạn ôm bụng.

“Không phải là sắp sinh chứ.” Triệu Linh Linh gấp gáp nói.

“Không phải đâu, mới năm tháng sinh cái gì mà sinh, nhưng thật sự rất đau.” Mồ hôi lạnh của Thường Mạn Mạn tuôn ra.

“Không được, chúng ta nhanh đi bệnh viện thôi.”

Bên trong bệnh viện.

“Sao đến bây giờ mọi người mới đến, chậm một chút là cô sẽ phải sanh trên đường rồi.” Bác sĩ trách cứ. Nhanh chóng đẩy mạnh Mạn Mạn vào phòng sanh.

“Nhưng mà bác sĩ, con của tôi mới chỉ năm tháng, tôi không sinh, tôi không sinh.” Thường Mạn Mạn la hét, mới năm tháng, sanh con ra, con làm sao sống được.

“Cái gì mà năm tháng, đứa bé này rõ ràng đã đủ tháng, nó khỏe mạnh, làm sao mới chỉ có năm tháng được.” Bác sĩ một mực khẳng định, nhìn cô ngây ngốc.

Thường Mạn Mạn im lặng, đau đớn lại kéo tới làm cho toàn thân cô cũng đau, cô sợ nhất là đau.

“Hít sâu, một hai ba, dùng sức, tốt, cứ như vậy.”

“A thấy đầu, cổ gồng lên.”

“Đi ra, đi ra.” “

“Khoan đã sao nó lại trợn mắt nhìn tôi.” Bác sĩ ôm Tiểu Bảo Bảo vừa sinh, nghi ngờ nói.

“Bác sĩ, bác nói cái gì thế?” Thường Mạn Mạn gấp gấp nói, chẳng lẽ là đứa nhỏ có vấn đề.

“Tôi nói tại sao đứa bé không khóc.” Nhất định là mình nhìn lầm rồi, nhỏ như vậy, làm sao nó có thể trợn mắt nhìn mình được.

“Bác sĩ nói con tôi không khóc sao, bé con khóc một tiếng đi.” Thường Mạn Mạn gấp gấp nói.

Oa đứa nhỏ dùng sức khóc, nó không muốn làm ẹ mình sợ, mặc dù nó rất không muốn làm một chuyện ngu ngốc như vậy, nhưng nó không thể để ẹ lo lắng.

“Không sao, không sao.” Thường Mạn Mạn vỗ vỗ lồng ngực của mình, khóc coi như vô sự, hơn nữa thanh âm rất vang.

Vị bác sĩ không hiểu chuyện gì đang diễn ra, thật là một đứa bé kỳ lạ.

5. Chương 5: Nhận Lâm Con Trai

Năm năm sau

“Mạn Mạn nhanh lên, không phải Mạn Mạn nói là hôm nay phải đi làm sao, không nhanh lên một chút sẽ trễ mất.” Một cậu bé trắng nõn, đáng yêu, đang cố lôi mẹ nó ra khỏi chiếc chăn dày.

“Ừ, ừ, ừm.” Người trong chăn phát ra thanh âm buồn bực.

“Nếu không, Mạn Mạn đừng đi làm, ở nhà đi, con sẽ nuôi Mạn Mạn.” Cậu nhóc đề nghị, thật ra nhóc cũng không muốn mẹ đi làm, cô đi làm thì sẽ không còn người chơi với nhóc, mấy năm nay mẹ nó vốn tôn thờ chủ nghĩa “no work”, thật không hiểu tại sao đột nhiên mẹ nhóc nghĩ tới việc đi làm, trong nhà cũng không phải là không có tiền, cho dù mẹ nhóc không cần đi làm cả đời, tiền trong tay nhóc cũng đủ ẹ dùng, chẳng qua là mẹ nhóc vốn không biết, nhóc cũng không dám nói chuyện này với mẹ.

Cuối cùng người trong chăn cũng chui ra ngoài “Không được, mẹ muốn cố gắng làm ra tiền, mẹ nên vì con mà làm trụ cột trong nhà.” Thường Mạn Mạn khí phách hiên ngang tuyên bố. Cô nên vì tương lai của nhóc – con trai bảo bối của cô mà cố gắng.”

“Mẹ, không cần. Khoái Khoái chỉ muốn luôn ở bên Mạn Mạn, được Mạn Mạn chăm sóc là tốt rồi, ” Thường Khoái Khoái kéo tay Thường Mạn Mạn làm nũng.

“Bảo bối ngoan, mẹ đã quyết định, bây giờ con chỉ cần vui vẻ trải qua tuổi thơ là tốt rồi, chuyện còn lại cứ giao ẹ”. Nói đến đứa con trai này, nó thật làm cho cô kiêu ngạo, chuyện gì đều không cần cô quan tâm, tuy nói là cô đang chiều cổ con trai, nhưng thật ra là con trai đang chiều cổ cô, nhóc luôn nói nhóc là đàn ông trong nhà, chuyện gì cũng nên do nhóc – người đàn ông này quan tâm. Điều này làm cô cảm thấy có chút áy náy, con trai của cô mới năm tuổi nha. Vì thế cô quyết định, nên vì tương lai của con trai mà đánh liều.

“Vậy Mạn Mạn phải đáp ứng con, tan việc liền lập tức về nhà, không cho phép nói chuyện cùng người xa lạ, không cho phép tùy tiện ăn đồ người khác cho, không cho phép tùy tiện đi cùng người lạ, quan trọng nhất

chính là không cho phép cùng nam nhân ước hẹn.” Thường Khoái Khoái một bộ dáng vẻ của tiểu đại nhân dạn dò.

Thường Mạn Mạn một đầu hắc tuyến*, giống như cô mới chính là trẻ con, trừ một câu cuối cùng hình như cô nên nghe theo lời dạn dò của con thôi.

(*) : tức dáng vẻ này -_- !!!

“Được rồi, con trai, mẹ con nghe lời.” Thường Mạn Mạn một bộ dáng vẻ đã tiếp thu.

Thường Khoái Khoái tỏ vẻ miễn cưỡng kêu Thường Mạn Mạn nên mau chuẩn bị đi làm. Nhìn Thường Mạn Mạn bận rộn, nhóc thật lo lắng, một ngốc tử như mẹ nhóc, có thể bị người khác bắt cóc hay không đây.

Cuối cùng sau khi bị Thường Khoái Khoái dạn dò đi dạn dò lại, Thường Mạn Mạn cũng có thể đi làm.

Từ sau khi mang thai, Thường Mạn Mạn liền chuyên tâm ở nhà sanh con, sau khi sinh, cô căn bản cũng không đi làm, cả ngày lẫn đêm đều ở bên Khoái Khoái. Khoái Khoái rất thông minh, căn bản là không cần đến trường, tất cả các bài thi nhóc chỉ cần nhìn một lần liền biết kết quả, Khoái Khoái cũng không muốn đi học, cho nên nhóc cũng không muốn làm phiền mẹ nhóc, đến lúc cần, đi thi cái văn bằng là được.

Phần công tác là do đô phải vất vả lắm mới có được, vì đã nhiều năm không đi làm, lại không có kinh nghiệm, dù công việc của cô chỉ là tạp dịch, nhưng như vậy cũng đã may mắn rồi. Ở tập đoàn Bạch Thị, nếu đã là nhân viên chính thức tại Đại Công Ty, đãi ngộ nhất định sẽ rất tốt, cô tuy chỉ là tiểu muối lượng trà rót nước nhưng tiền lương cũng đã rất khả quan. Khi phỏng vấn cô chỉ tỏ chút lễ phép, không nghĩ tới cô thật trúng tuyển.

Nghĩ tới bảo bối ở nhà, mặc dù cô không thể cho hẳn một người “pa pa”, nhưng chỉ cần là chuyện nằm trong sức cô, cô sẽ tận lực đền bù cho con. Nhưng con trai cũng rất kỳ quái, lớn như vậy rồi mà nhóc chưa bao giờ hỏi về ba ba của nhóc, bất quá về chuyện này cô cũng cảm thấy rất may mắn, hoàn hảo nhóc không hỏi, nếu có cô cũng không biết trả lời thế nào.

Thường Mạn Mạn cuối cùng cũng làm xong việc, đã lâu không đi làm, cho nên cô cảm thấy đau lưng. Thu thập xong đồ đạc, cô vội vã chạy về nhà, cô muốn ôm con trai đáng yêu của mình rồi.

Bạch Kiều Thiên ngồi trên ghế đá tại công viên, áo nã, hần thể nhưng không cẩn thận mà bị trúng phong, xem xem bộ dạng hiện tại của chính mình, chính xác là buồn cười đến độ rụng răng.

Hoàn hảo công ty không cần hần mỗi ngày đều đi làm, nếu không chắc mấy ngày sau các tờ báo lớn sẽ đăng ngay một cái tít “Xí nghiệp Bạch Thị bỗng dưng phá sản”.

Bạch Kiều Thiên áo nã nhìn cánh tay cùng bắp chân nhỏ nhắn của mình, với bộ dáng này hần tuyệt không thể về nhà, nếu không, vừa về đến cửa hần liền bị cười nhạo, lại không thể ở khách sạn, khách sạn làm sao sẽ ột đứa trẻ năm tuổi thuê phòng đây.

“Con trai, con tới đón mẹ tan việc sao?” Mạn Mạn ôm lấy bé con đang ngồi trong công viên.

Bé con không giải thích được, liếc mắt nhìn cô gái đang ôm mình, con người xoay động, ngọt ngào nói “Mẹ, mẹ tan sở rồi.”

“Ừm, bảo bối, chúng ta về nhà nào.” Cô gái dắt đứa trẻ đi về Hướng gia, hoàn toàn không hề thấy trong mắt hài tử ánh lên một tia sáng tinh ranh.

Bạch Kiều Thiên nhìn cô gái đang dắt tay của mình, cô gái này không phải là người năm năm trước để lại cho hần một kí ức tốt đẹp, sau đó liền bị hần rút đi trí nhớ của đêm hôm ấy sao, không nghĩ tới sau nhiều năm như vậy cô vẫn ngọt ngào. Cảm giác khi ấy quá tuyệt vời, cho nên đến hiện tại hần vẫn nhớ rõ đêm đó cô làm cho hần thoáng rung động. Khoan, cô mới vừa gọi hần là con trai, chẳng lẽ cô đã kết hôn rồi, nghĩ tới đây, lòng hần có chút không thoải mái. Không được, hần nhất định phải đoạt lại cô. Bạch Kiều Thiên âm thầm ở trong lòng hạ quyết tâm.

“Bảo bối, lần sau con không thể tới đón mẹ biết không, hiện tại bên ngoài nguy hiểm như vậy, ngộ nhỡ con bị người xấu bắt đi, về sau mẹ biết sống thế nào.” Thường Mạn Mạn nói xong liền làm ra một bộ dạng rất thương tâm.

“Mẹ yên tâm.”

Thường Mạn Mạn ôm lấy hấn, hôn một cái “thật kiêu”, phần khích nói “Con trai, hôm nay sao con lại không gọi thẳng tên mẹ, nhưng con trai gọi như vậy, mẹ cực kỳ thích, mẹ yêu con chết mất.”

Bạch Kiếu Thiên có chút không giải thích được, chẳng lẽ con trai cô không gọi cô là “mẹ” sao, mà cái câu “yêu con chết mất” hấn tuy không thích lắm nhưng cũng được, hấn thích nghe câu “em cũng yêu anh” hơn

“Con trai” Thường Mạn Mạn không ngừng hôn lên mặt hấn, cho đến khi trên mặt hấn dính đầy nước miếng mới buông tha. Ờ Thường Mạn Mạn không bỏ qua bất kì cơ hội nào để “ăn đậu hũ” của con trai, bình thường con trai nhiều lắm là để cho cô hôn một cái lên mặt, làm sao để cho cô làm càn như hôm nay cơ chứ. 2 Hôm nay, nhóc còn vẫn luôn gọi mẹ nữa, nếu gọi như vậy cả đời, cô sẽ rất vui.

Bạch Kiếu Thiên không ngờ cô lại nhiệt tình như vậy, liên tục hôn hấn, nếu là người khác, chỉ sợ sớm đã bị hấn đánh chết rồi, hấn là người thích sạch sẽ, chưa bao giờ bị người khác làm càn như vậy.

“Mẹ thích ư, vậy sau này con đều gọi như vậy”. Bạch Kiếu Thiên thấy cô vui mừng như thế, không đành lòng hủy hoại tâm trạng của cô. Nhìn cô vui, không biết sao lòng của hấn cũng vui.

“Có thật không con trai, về sau con sẽ luôn cũng gọi mẹ là “mẹ” nha?” Thường Mạn Mạn phần khích nói “Về sau, con sẽ không nói mẹ là cô gái của con nữa sao?”

“Hả” đây là cái tình huống gì, con trai nói mẹ là cô gái của nó, vì sao hấn chưa bao giờ nghe người khác nói qua.

“Con trai mẹ thật ngoan, từ hôm nay trở đi, mẹ là người lớn, con là trẻ con, cho nên từ nay về sau, con đều nên nghe miệng ở bất cứ mọi chuyện, chứ không phải là mẹ phải nghe lời con.” Thường Mạn Mạn hưng phấn thét lên. Ha ha cô rốt cuộc cũng có chức vị rồi.

Bạch Kiếu Thiên mơ hồ nhìn Thường Mạn Mạn, chẳng lẽ hấn đã làm sai điều gì à.

Nhà trọ nơi Thường Mạn Mạn ở gồm hai phòng ngủ một phòng khách, đây là tài sản mà cha mẹ khi còn sống để lại cho cô, mặc dù có chút cũ kỹ, nhưng trị an lại tốt vô cùng, hàng xóm cũng chung sống với nhau được tận mấy thập niên, lại vô cùng quan tâm Mạn Mạn, cho dù Thường Mạn Mạn có điều kiện ở nơi tốt hơn, thì cô vẫn không bỏ được những lão hàng xóm, cho nên vẫn luôn ở nơi này.

“Mạn Mạn cháu về rồi ah, Khoái Khoái con vừa đi đón mẹ con sao?” Một bà lão thân thiện nói.

“Vâng ạ, Trương nãi nãi. Con trai, con chào bà đi.” Thường Mạn Mạn kỳ quái liếc mắt nhìn con trai, thông thường con cô luôn chủ động chào mọi người, hôm nay sao lại như vậy.

Bạch Kiếu Thiên phản ứng, thì ra con trai của cô tên là Khoái Khoái, thật là một cái tên kí quái, mẹ tên Mạn Mạn (chậm chạp), con trai tên lại là Khoái Khoái (nhanh nhẹn) “Con chào bà.”

“Ngonan, bà cũng chào con Khoái Khoái.” Trương nãi nãi cao hứng sờ sờ đầu Bạch Kiếu Thiên.

Bạch Kiếu Thiên cố nhịn để đánh bay sự nghi ngờ của cô, hấn yên lặng để cho Trương nãi nãi sờ lên đầu của mình, nếu không phải vì Thường Mạn Mạn, bà già này đừng mơ cũng đến việc chạm đến hấn.

“Trương nãi nãi, hẹn gặp lại bà.” Thường Mạn Mạn nhanh chóng lôi kéo Bạch Kiếu Thiên về Hướng gia.

“Con trai, sao hôm nay con lại là lạ thế, lại để cho Trương nãi nãi sờ đầu của con, đầu của con vốn trừ mẹ ra, không ai có thể sờ tới. Con bị bệnh sao, đừng gạt mẹ nha.” Thường Mạn Mạn không yên lòng, sờ sờ lên trán Bạch Kiếu Thiên. Hoàn hảo không nóng.

Bạch Kiếu Thiên ngẩng ngơ, sớm biết con cô như vậy thì hấn cần chi phải nhịn, thật khổ. “Không sao cả, con tưởng mình làm như vậy sẽ khiến mẹ vui.”

Chẳng lẽ hấn cùng con trai cô thật rất giống nhau ư, nếu không vì sao dọc theo con đường này không ai nhận ra được hấn là giả.

“Không có gì thì tốt, mẹ chỉ hy vọng con luôn vui vẻ.” Thường Mạn Mạn yêu thương ôm lấy con trai.

“Mẹ thật tốt.” Hiện giờ Bạch Kiếu Thiên hoàn toàn ghen tị với con trai của cô, vì có thể có được người mẹ tốt như vậy, cả tên đàn ông có thể lấy cô nữa.

“Bảo bối, về đến nhà rồi.” Thường Mạn Mạn buông tay hắt ra, cô mở cửa.

“Mạn Mạn về rồi à.” Một bé con nhanh chóng chọt vọt vào trong ngực Thường Mạn Mạn.

Thường Mạn Mạn theo bản năng vòng tay ôm lấy nhóc.

“Mạn Mạn, Khoái Khoái hôm nay thật ngoan đó nha, hoàn toàn không lén ra ngoài chơi, ngoan ngoãn chờ ở nhà, hôm nay Mạn Mạn đi làm có mệt không?” Thường Khoái Khoái nói không ngừng, kể từ khi nhóc ra đời, đây là lần đầu tiên nhóc với mẹ tách ra lâu như vậy.

“Bé con của mẹ thật ngoan, tới đây để mẹ tặng cho phần thưởng”. 3 Vừa nói, cô liền hôn lên mặt nhóc một cái thật to “Mặc dù mẹ có chút mệt, nhưng vừa nhìn thấy bảo bối, mẹ liền khỏe ra.”

Thường Mạn Mạn ôm con trai, mặt thỏa mãn nói.

“Mạn Mạn, con có Mạn Mạn cũng thỏa mãn rồi, coi như có người lấy cả thể giớ để đổi với con, con cũng không đổi.” Thường Khoái Khoái ôm Thường Mạn Mạn, ở trong lòng cô làm nũng.

“Con trai, oa oa con thật sự quá tốt.”

Bạch Kiếu Thiên mặt không nhin được, nhìn một cặp dờ hơi trước mắt.”Khụ, khụ, mẹ, mẹ quên mất con rồi.”

Lúc này, Thường Mạn Mạn cùng Thường Khoái Khoái mới phản ứng, cô nhìn cậu bé bên cạnh, bé giống Thường Khoái Khoái như đúc. Thường Mạn Mạn tròn tròn mắt.

Thường Khoái Khoái từ từ thoát khỏi ngực cô, quan sát cậu bé trước mắt mình, bá đạo nói “Cậu là ai, sao dám đi với mẹ tôi?”

Bạch Kiếu Thiên bình thản nói “Tôi là con trai của mẹ tôi, tiểu tử cậu là ai?”

Thường Mạn Mạn nhìn hai đứa bé giống nhau như đúc, hai bóng hình ở trong mắt cô cứ xoay chuyển liên tục như muốn hợp thành một, chẳng lẽ là cô ban đầu sinh hai, bị người khác len lén ôm đi một, nhưng khi khám thai, rõ ràng bác sĩ nói chỉ có một nha, thật không có mà. Có thể thế giới này thật vô kỳ bất hữu* !?. Với trí tuệ của cô, hai cậu nhóc này đều là con trai của cô.

(*) : chuyện lạ nhưng có thật

“Mẹ, con mới là con của mẹ, nó là giả.” Thường Khoái Khoái chỉ vào cậu bé giống nhóc như đúc kia.

“Mẹ, con mới là con trai của mẹ, nó mới là giả.” Bạch Kiếu Thiên lại chỉ vào cậu nhóc kia.

“À... ờ, các con đều là con trai của mẹ ...”

“Im miệng”

“Im miệng”

Hai đứa bé đồng thời rống lên.

Cô gái ngoan ngoãn im miệng chạy đến góc tường cắn ngón tay.

Thường Khoái Khoái tức giận, tròn trừng mắt nhìn đứa trẻ cùng hắt giống như đúc kia, hướng Thường Mạn Mạn đọc một tiếng chú ngữ, Thường Mạn Mạn liền ngoan ngoãn đi vào phòng ngủ.

Bạch Kiếu Thiên khiếp sợ nhìn Thường Khoái Khoái, trong lòng có chút mừng như điên, chẳng lẽ đây là con trai của hắt.

” Ba ba của nhóc đâu ?”

Thường Khoái Khoái nhìn thấy tia nhìn mong đợi trong mắt cậu nhóc kia, thẳng thắn trả lời “Chết rồi.”

“Cái gì, mẹ nhóc nói vậy ah.”

“Cô ấy không nói, tôi nói.”

“Chẳng lẽ nhóc không muốn có ba ba sao?”

“Cần chi chứ, có mẹ là đủ rồi.”

“...”

“Có gì nói mau, đừng ép tôi động thủ với cậu, tôi thừa biết cậu cũng không phải là loài người.”

Bạch Kiều Thiên mừng rỡ như điên nhìn Thường Khoái Khoái “Tôi chính là ba của cậu.” Giờ phút này hẳn thật hối hận, đáng lẽ không nên rút đi trí nhớ của Mạn Mạn, không nghĩ tới chỉ một lần kia, thế nhưng lại để cho hắn có con trai, không cần nghiệm chứng, đứa bé này tuyệt đối là con của hắn.

“Lời tôi nói ông nghe không hiểu ư, tôi có mẹ là đủ rồi, ông có nói gì thì tôi cũng không tin ông là ba tôi, cũng không nhận ông làm ba.” Thường Khoái Khoái hướng cái nhìn đáng ghét của mình về phía hắn.

“Tiểu tử, đây là thái độ mà con trai nói chuyện với ba ba sao?” Bạch Kiều Thiên theo thói quen, nhíu lại đôi chân mày.

“Đã như vậy thì đừng trách tôi không khách khí, mẹ chỉ là của một mình tôi, không ai có thể chia sẻ.” Vừa nói nhóc liền bày kết giới, nhóc cũng không muốn sau trận chiến, đồ đạc trong nhà đều bị đập bể, nếu như vậy mẹ nhóc sẽ rất đau lòng.

“Con trai, vậy con ra tay đi.” Bạch Kiều Thiên bắt đầu nói.

Thường Khoái Khoái nói thì chậm, nhưng rất nhanh liền đánh ra một chưởng về phía Bạch Kiều Thiên, nếu là người bình thường tuyệt đối sẽ mất mạng.

Bạch Kiều Thiên từ tốn tránh né, hắn không ngờ con trai hắn lại có thể lợi hại như thế, có thể thấy được, tư chất của nó không tệ, chỉ cần chăm chỉ luyện tập, tương lai nhất định sẽ vượt qua hắn.

Thường Khoái Khoái lại đánh một chưởng tới, Bạch Kiều Thiên vẫn nhẹ nhàng tránh khỏi. Cứ như vậy, Bạch Kiều Thiên tránh, Thường Khoái Khoái công kích. Cuối cùng thể lực của Thường Khoái Khoái mau chóng cạn kiệt, hắn thu kết giới, nằm trên ghế sa lon nghỉ ngơi.

Bạch Kiều Thiên mặt buồn cười nhìn Thường Khoái Khoái “Mệt không?”

Thường Khoái Khoái mặc kệ hắn

“Thật ra thì ba hiểu rõ, con không thể nhanh chóng tiếp nhận ba, nhưng mà thử nghĩ xem, nếu biết về hai mẹ con, con nghĩ ba có thể bỏ rơi hai mẹ con sao?”

“Tôi đã nói với ông rồi, mẹ là của riêng tôi, ai cũng không thể chia sẻ.” Thường Khoái Khoái kiên trì nói.

Bạch Kiều Thiên thấy mềm không được, không thể làm gì khác hơn là mạnh bạo “Con nghĩ bằng pháp thuật của ba, nếu giấu đi một người, con sẽ tìm được sao?”

“Ông muốn làm gì?” Thường Khoái Khoái trợn ra vẻ phòng bị, mấy năm này hắn rất nỗ lực tu luyện pháp thuật, chính là vì sợ không có năng lực bảo vệ mẹ hắn. Hắn hiện tại chỉ hận mình quá vô dụng rồi.

“Giống như con nghĩ, nếu con cùng ba hợp tác không phải rất tốt sao, con sẽ có một cuộc sống tốt, vẫn có thể ở bên cạnh mẹ, lại có thêm một ba ba thật yêu thương con, thật tốt nha.”

“Mẹ chắc chắn không tiếp nhận ông, căn bản cô ấy không biết ông là ai.” Thật ra thì từ thời điểm Thường Khoái Khoái nhìn thấy Bạch Kiều Thiên, nhóc liền hoài nghi người này có thể là cha đẻ của nhóc, mặc dù hiện tại hắn đang mang dáng vẻ của một hài tử năm tuổi, nhưng người hắn phát ra ngoài một loại khí linh lực mạnh bạo, tuyệt đối không thể có trên người một đứa trẻ, khẳng định đã phát sinh ra một loại chuyện gì đó cho nên hắn mới có thể biến thành như vậy.

“Con cứ yên tâm, một ngày nào đó cô ấy sẽ tiếp nhận ba.” Bạch Kiều Thiên khẳng định.

“Tôi không phản đối ông, nhưng ông quyết không thể dùng thủ đoạn hèn hạ, phải do Mạn Mạn cam tâm tình nguyện.” Trước nên đáp ứng hắn cho thỏa đáng, nếu không rất có thể hắn sẽ đem Mạn Mạn giấu đi, pháp lực của nhóc bây giờ tuyệt đối không thể tìm được mẹ.

“Yên tâm, ba ba người không phải là người như vậy.” Bạch Kiều Thiên vui mừng nhìn về mặt mắt húng của con trai, chỉ cần con trai đáp ứng là tốt rồi.

6. Chương 6: Nhà Ba Người

Thời điểm sáng sớm Thường Mạn Mạn tỉnh lại, liền thấy hai đứa bé giống nhau như đúc, mỗi nhóc ôm một bên cánh tay cô ngủ say. a8 Chẳng lẽ ngày hôm qua không phải là mơ, đây hết thấy đều là thật, nhưng cô lúc nào thì lên giường ngủ, một chút ấn tượng cũng không có, cô chỉ nhớ hai cậu nhóc này gây gổ với nhau, sau thì Bất quá hai cái hài tử này thật giống nhau như đúc, ngay cả vẻ mặt khi ngủ cũng như muốn hợp thành một, nói bọn họ không phải là sanh đôi, thật sẽ không có ai tin, chút nữa cô phải hỏi đứa bé kia có quan hệ gì với cô hay không.

“Mạn Mạn đã dậy rồi ư.” Bạch Kiều Thiên khẽ mở ra cặp mắt mông lung.

“Khoái Khoái, con cũng đã dậy rồi à.” Thường Mạn Mạn in một cái hôn thật to trên mặt hán.

“Mạn Mạn kêu con ư.” Đứa trẻ còn lại cũng tỉnh giấc, nhóc cãi nhau về việc chung giường với Mạn Mạn cùng lão đầu* kia cả đêm, bây giờ nhóc vẫn còn hơi ngái ngủ.

(*): lão đầu = ông già

“A trong hai con ai là Khoái Khoái ?” Thường Mạn Mạn có chút nhúc nhích đầu nhìn hai đứa bé giống nhau như đúc.

“Mạn Mạn, ai là con trai của Mạn Mạn, Mạn Mạn cũng không nhận ra sao?” Hai tay Thường Khoái Khoái chống hai bên hông, một bộ dáng rất tức giận.

Thường Mạn Mạn nhanh chóng ôm lấy con trai, dánh về xin lỗi, mặt vã đầy mồ hôi thậm chí ngay cả con trai của mình, cô cũng nhận không ra, khó trách Khoái Khoái tức giận “Cái đó, thật xin lỗi, Khoái Khoái con tha thứ ẹ lần này có được hay không.” Khoái Khoái nhà cô khi tức giận chính là cái dáng vẻ này. de Nhóc chính là con trai cô không sai.

“Mạn Mạn, con mới là con của Mạn Mạn.” Bạch Kiều Thiên học theo bộ dáng của Thường Khoái Khoái.

“A ” Thường Mạn Mạn ngơ ngác nhìn đứa bé đang tức giận bên kia, thật đúng là giống nhau như đúc. Cô làm sao bây giờ. Chọn ai cũng không được, ôm hết chắc sẽ không có lỗi.

Thường Mạn Mạn ôm chặt cả hai “Ừm, ngượng thật, mẹ thật sự không phân biệt được, hai con đều là con của mẹ có được hay không?” Thường Mạn Mạn về mặt khó xử. Cô đổ mồ hôi !! Cô – Thường Mạn Mạn nhất định là người mẹ vô dụng nhất thiên hạ, ngay cả con trai ruột của mình cũng nhận không ra.

Thường Khoái Khoái tức giận trừng mắt liếc nhìn Bạch Kiều Thiên, Bạch Kiều Thiên buồn cười nhìn nhóc.

“Mạn Mạn, con sẵn lòng, chỉ sợ bạn kia không đồng ý.” Bạch Kiều Thiên dùng vẻ mặt cún con nói với nàng.

Thường Khoái Khoái khẽ cắn răng, nếu nhóc không đồng ý, lão đầu này nhất định sẽ đem mẹ giấu đi, chỉ còn cách đáp ứng “Mạn Mạn yên tâm, hai chúng con rất dễ thân nhau, con còn có thể có thêm một bạn.” Lời nói cuối cùng, nhóc cơ hồ muốn cắn răng nghiền lợi.

Thần kinh Thường Mạn Mạn không ổn định, không nghe được sự khó chịu trong câu nói cuối cùng của Thường Khoái Khoái, cô thật phần khích “Vậy thì tốt rồi, sau này một nhà ba người chúng ta, chính là gia đình hạnh phúc nhất.”

Bạch Kiều Thiên nghe xong, trong lòng có một loại cảm giác hạnh phúc cùng áy náy, “một nhà ba người” mấy chữ này thật làm cho người nghe cảm thấy thoải mái và ấm áp.

Thường Mạn Mạn đột nhiên nghĩ đến một việc quan trọng, về mặt chấn động “Nhưng, một trong hai con hãy nói thật đi, nhóc nào là người mà mẹ mang về ngày hôm qua. Yên tâm, mẹ sẽ không trách đâu.”

Thường Khoái Khoái mặt đăc ý nhìn Bạch Kiểu Thiên, lần này xem ông giả bộ thế nào.

Bạch Kiểu Thiên suy nghĩ một chút nói “Là con.”

“Vậ nhóc có thể nói cho cô biết cha mẹ của nhóc là ai không? Cô không có gì khác, nhóc phải biết nếu nhóc đã có cha mẹ, nhóc không thể sống ở nhà cô, vì như thế là phạm pháp.” Thường Mạn Mạn sợ hấn thương tâm, vội giải thích.

“Con không có cha mẹ, con sống ở cô nhi viện, mấy đứa trẻ ở cô nhi viện khi dễ con, cho nên con tức giận chạy ra ngoài. Cô không đuổi con đi chứ?” Nói xong hấn cố nặn ra vài giọt nước mắt. Thật không có cách nào hơn, chỉ như vậy mới giống như thật.

Thường Khoái Khoái khó chịu, cứ như nhóc đang xem bộ mặt mít ướt của chính mình vậy.

Thường Mạn Mạn ôm chặt hấn “Đứa trẻ đáng thương, về sau con cứ ở đây, nơi này sẽ không có ai khi dễ con.”

7. Chương 7: Đi Đạo Phổ

“Có thật không? Con thật sự có thể lưu lại sao?” Bạch Kiểu Thiên có chút mong đợi nói.

Thường Mạn Mạn nghe được giọng điệu của hấn, lòng cô khê nhói đau, đứa nhỏ này nhất định đã chịu rất nhiều khổ sở “Thật, về sau con hãy cùng Khoái Khoái gọi cô là mẹ nhé.”

“A thật tốt quá, vậy về sau con cũng có thể gọi cô là Mạn Mạn ư, như vậy thật thân thiết.” Nói xong hấn còn dùng sức cọ cọ nơi ngực cô, ừ, thật mềm nha.

Thường Khoái Khoái sử dụng ánh mắt cảnh cáo hấn đừng quá vọng tưởng.

Bạch Kiểu Thiên khê thu lại hành động, trước mặt con trai hấn nên giữ hình tượng chút thì tốt hơn.

“Con vui vẻ thế là tốt rồi.” Thường Mạn Mạn biểu tình cứng chịu nhìn hấn.

“Vậ nhóc bây giờ có thể nói cho cô biết, nhóc tên là gì không ?”

“Cô kêu con là Thiên Thiên là được rồi.”

“Thiên Thiên, vậy sau này con chính là Thường Thiên Thiên. Nhưng con cùng Khoái Khoái, hai người ai lớn hơn ai?” Thường Mạn Mạn mặt khó xử, nhìn hai người họ, luôn luôn phải có một anh, một em mới được nha.

“Con là anh, kia là em.” Thường Khoái Khoái nói. 8 Sử dụng ánh mắt khiêu chiến “Xem ông làm sao bây giờ.”

“Con là anh, kia là em.” Bạch Kiểu Thiên cũng không cam chịu yếu thế, cũng sử dụng ánh mắt ấy nhìn nhóc “Để cho Lão Tử làm anh nhóc, như thế nhóc sẽ không sợ bị thiên lôi đánh.”

Khoái Khoái trừng mắt nhìn hấn “Tôi không thừa nhận ông là ba tôi.”

“Dù con có thừa nhận hay không, đây đều là sự thật.”

“...”

“...”

Thường Mạn Mạn thấy hai người bọn họ trừng tới trừng lui, không thể làm gì khác hơn là tự mình nghĩ biện pháp.” Người nào nghe lời người đó chính là anh. Thế nào?”

“Con nghĩ chúng ta cũng không cần phân xử ai là anh, ai là em, kêu tên là được rồi, dù gì con cũng không biết con được sinh khi nào.” Lời nói mang theo một tia thương cảm.

Thường Mạn Mạn có chút đau lòng nhìn hấn “Vây cũng tốt, chúng ta dậy thôi, hôm nay là ngày nghỉ, không cần đi làm, chúng ta đi đi dạo phố có được hay không, thuận tiện đi mua cho hai con một chút đồ?”

Thường Mạn Mạn không chờ bọn họ trả lời, liền đem bọn họ đuổi xuống giường, kêu cả hai chuẩn bị, cô thật sự rất vui, cô lại có thêm con trai.

Tại bách hóa, một cô gái nhỏ mang theo hai bé trai xinh đẹp, ngược nhìn xung quanh, lựa chọn hàng hóa.

“Cậu xem kia, hai cậu nhóc kia thật xinh đẹp nha.”

“Đúng, cô gái kia thật sự rất may mắn, sinh ra hai đứa con đáng yêu, xinh đẹp như vậy.”

“Hâm mộ, hâm mộ.”

Tâm tình Thường Mạn Mạn rất tốt, cô cũng không để ý xem những người bên cạnh thấy thế nào, mỗi tay dắt một đứa, đáng đáp Thiên Thiên giống con trai cô như đúc, cô có thể không vui sao.

“Khoái Khoái, Thiên Thiên, hai con xem bộ y phục này có được không?.” Thường Mạn Mạn cầm trong tay hai áo Dôrêmon, cùng hai cái quần jean đưa cho bọn hấn.

Khoái Khoái vui vẻ nhận lấy y phục, mẹ thích, nhóc cũng thích.

Bạch Kiều Thiên nhú nhú mày, nhìn Thường Khoái Khoái một cái, hấn nghiêng răng nghiêng lợi nhận lấy y phục. Thôi, mình bây giờ là một đứa trẻ, trẻ con ăn mặc như vậy, nên chấp nhận thôi.

Thường Mạn Mạn nhìn hai nhóc tiến vào phòng thử đồ, hưng phấn giúp bọn hấn chọn y phục kế tiếp.

” Mạn Mạn, xem được không?”

“Khoái Khoái thật đáng yêu.” Thường Mạn Mạn ôm lấy Khoái Khoái in lại một cái hôn thật to trên mặt nhóc.

“Đúng, con trai của cô đáng đáp đáng yêu như thế mặc đồ gì đều đẹp.” Nhân viên bán hàng nở nụ cười nói, cô chưa từng gặp qua một đứa bé xinh đẹp như vậy.

Thường Mạn Mạn kiêu ngạo canh chừng Bảo Bối Nhi Tử của cô. Nhờ bộ máy sinh sản tốt như cô, mới có thể sinh ra một cái Bảo Bảo đáng yêu như thế.

Bạch Kiều Thiên “ tâm bất cam tình nguyện ” mặc bộ quần áo đó đi ra ngoài.

Thường Mạn Mạn vừa thấy, liền cao hứng chạy tới ôm lấy hấn, tặng một cái hôn thật to lên trên mặt hấn “Thiên Thiên, con thật đáng yêu.”

Bạch Kiều Thiên nặng nề thở dài một cái trong lòng, thôi thôi, chỉ cần Mạn Mạn thích là tốt rồi.

Cứ như vậy Thường Mạn Mạn lại chọn cho bọn họ mấy bộ y phục giống nhau, rồi vui vẻ dắt bọn họ đi ra ngoài.

“Mạn Mạn”

Thường Mạn Mạn tò mò, là ai đang gọi cô, khi cô xoay đôi mắt sáng ngời lại, thì ra là

“Mạn Mạn thật là em, thật sự là em ư, anh còn tưởng rằng anh nhận lầm.” Trầm Lam Thiên kinh hỉ* nhìn Thường Mạn Mạn. Cô vẫn giống như trước kia, đều khiến tim hấn gia tốc.

(*) : bất ngờ cùng vui vẻ

“Học trưởng là anh à, đã nhiều năm không gặp anh, anh có khỏe không?” Thường Mạn Mạn không ngờ gặp phải học trưởng tại đây. Trước kia học trưởng rất chiều cô, quan hệ cả hai rất tốt, chẳng qua là sau khi lại học trưởng xuất ngoại, bọn họ liền mất liên lạc.

“Anh rất khỏe, còn em, cuộc sống của em dạo này thế nào?” Năm đó, khi hấn vừa mới chuẩn bị thổ lộ với cô, đột nhiên người trong nhà bảo hấn phải xuất ngoại, cho nên hấn phải hoãn lại lời tỏ tình của mình, không ngờ mới vừa về nước, lại gặp được Mạn Mạn, chẳng lẽ đây là duyên phận trời định nên cho hấn.

“Rất tốt.” Thường Mạn Mạn vui vẻ nói, dĩ nhiên cuộc sống của cô rất tốt, có tận hai đứa con trai ngoan ngoãn, có thể không tốt sao.

Bạch Kiều Thiên cảm hận nhìn hần, hần thấy trong mắt người đàn ông kia có tình yêu say đắm với Mạn Mạn. Điều này làm cho hần rất không thoải mái.

“Mẹ, cái thúc thúc này là ai vậy.” Bạch Kiều Thiên ngọt ngào nói. 0 Nhưng ánh mắt lại như độc tiễn* bắn về phía nam nhân bên cạnh.

(*) : mũi tên độc

“Oh, đây là học trưởng của mẹ, chú ấy đối xử với mẹ rất tốt.”

Trần Lam Thiên lúc này mới chú ý tới hai đứa bé bên cạnh Thường Mạn Mạn, đáng đáp thật xinh đẹp. Khoan, hai nhóc kia mới vừa gọi Mạn Mạn là mẹ, chẳng lẽ Mạn Mạn đã kết hôn.

“Mạn Mạn, đây là hai con của em ư?” Trần Lam Thiên thử hỏi.

“Đúng vậy, học trưởng, bọn họ thật đáng yêu phải không?” Thường Mạn Mạn kiêu ngạo nói.

Bạch Kiều Thiên cùng Thường Khoái Khoái ngọt ngào nhìn cô, đối với câu trả lời của Thường Mạn Mạn họ cực kỳ hài lòng “Chúng con chào Thúc thúc.” Thanh âm rất ngọt.

Thâm tâm Trần Lam Thiên bỗng có cảm giác mất mát, không ngờ Mạn Mạn đã kết hôn, xem ra hần đã chậm một bước, có chút bất đắc dĩ nói “Chú cũng chào hai con.”

“Mạn Mạn sao anh lại không thấy chồng em, chẳng lẽ anh ấy không đi cùng em và con?”

Ánh mắt Thường Mạn Mạn thoáng hốt, cô không thể nói cho hần biết là chính cô cũng không biết ba ba của chúng nó là ai, nói như vậy không bị người khác cười mới chết.”Chúng không có ba ba.”

“Vợ chồng em ly hôn, là cãi nhau ư !?” Giọng nói Trần Lam Thiên có chút mong đợi. Nhưng Thường Mạn Mạn không phát hiện.

Bạch Kiều Thiên tức giận trừng mắt liếc Trần Lam Thiên.

“Ba ba chúng nó đã chết.” Thường Mạn Mạn nói một cách lung tung, dù sao cô cũng không biết ba ba chúng nó là người nào, có lẽ thật đã chết, nói như vậy sẽ không có lỗi, hơn nữa, Khoái Khoái căn bản cho tới bây giờ có lẽ không biết baba là cái gì .

Khuôn mặt Bạch Kiều Thiên tối đen.

” Vậy ah, nhưng chồng em vì lý do gì mà qua đời thế, những năm này em sống chắc hẳn rất khổ sở.” Trần Lam Thiên có chút đau lòng nói.

“Anh Anh ấy vì uống nước mà sặc chết.” Ngỡ khi Thường Mạn Mạn không có chút sợ hãi. Dù sao cô cũng không biết hần là ai, nói sao cũng được.

Trần Lam Thiên có chút giật mình nhìn Thường Mạn Mạn, hần lần đầu tiên nghe nói tới việc uống nước có thể sặc chết người, xem ra Mạn Mạn cùng chồng cô ấy có quan hệ không tốt, là cực kỳ không tốt, khi Mạn Mạn nhắc tới cái chết của chồng, cô căn bản một chút bi thương cũng không có.

Khuôn mặt Bạch Kiều Thiên tái nhợt, Thường Mạn Mạn đợi xem, về sau anh sẽ dạy bảo em thế nào.

Thường Khoái Khoái buồn cười nhìn Bạch Kiều Thiên, khi nhóc nhìn thấy sắc mặt khó coi của hần, lòng nhóc cực kỳ vui vẻ.

Trần Lam Thiên cũng không nói gì, dù là gì đi nữa, hần cũng đã xác định Mạn Mạn hiện tại không có lão công*, hai đứa trẻ này lại đáng yêu như thế, nếu như có thể ở bên chúng cùng Mạn Mạn, hần nhất định sẽ xem chúng giống như con của mình, chăm sóc bọn họ thật tốt.

(*) : lão công = chồng

“Mạn Mạn, chúng ta đi ăn một chút nhé?”

“Được, học trưởng, đã lâu không gặp anh, thật có rất nhiều lời muốn nói?” Thường Mạn Mạn vui vẻ nói.

Cả người Bạch Kiếu Thiên cứng đờ, cô nhanh như vậy liền muốn cho hắn đội nón xanh ư (tại Trung Quốc đàn ông bị cho đội nón xanh, tức vợ họ đi ngoại tình, nói cách khác họ bị cầm sừng)

“Đi thôi Tiểu Bảo Bối, chúng ta đi ăn cùng Trầm thúc thúc được không?” Thường Mạn Mạn lôi kéo bọn họ đi, vui vẻ nói.

“Được, Mạn Mạn, con có chút hơi đói rồi.” Khoái Khoái nói xong, trừng mắt nhìn Bạch Kiếu Thiên

“Mạn Mạn, bụng của con đau quá.” Bạch Kiếu Thiên ôm bụng, dáng vẻ rất khó chịu.

“Bụng làm sao đau, có phải ăn trúng cái gì không sạch sẽ đây?” Thường Mạn Mạn gấp gấp ôm hắn, tay vuốt ve bụng của hắn.”Như vậy có đỡ hơn không?”

“Ừ, đỡ hơn rồi, Mạn Mạn con muốn về nhà.”

“Mạn Mạn, anh nghĩ nên đưa nó tới bệnh viện khám một chút đi, làm thế em cũng sẽ yên tâm hơn.” Trần Lam Thiên nói.

“Được, Khoái Khoái, chúng ta đến bệnh viện được không?” Thường Mạn Mạn nhìn hắn đau, mơ hồ cô cũng đau theo vậy.

“Mạn Mạn, con mới là Khoái Khoái, đó là Thiên Thiên, Mạn Mạn lại sai rồi.” Thường Khoái Khoái bắt mồm nói. Muốn nhóc coi Bạch Kiếu Thiên là cha của mình ư, đánh chết nhóc cũng không tin, cội đời này có thể có hai người xa lạ giống nhau mà. Nhưng lão đầu này cũng thật đáng yêu đấy chứ, dám giả bộ bệnh.

“Mạn Mạn, con không muốn đi bệnh viện, con muốn về nhà, có được hay không?” Nói xong hắn còn cố nặn ra hai giọt nước mắt.

Thường Mạn Mạn lập tức đồng ý “Được, Thiên Thiên chúng ta về nhà. Mẹ ẵm con có được không?”

“Để anh ẵm tốt hơn.” Trần Lam Thiên đưa tay muốn ôm người Bạch Kiếu Thiên.

Bạch Kiếu Thiên né, đáng thương nói “Mẹ, con muốn mẹ ẵm.”

“Được, được, mẹ ẵm.” Thường Mạn Mạn cố hết sức ôm lấy hắn.

“Mạn Mạn ẵm được không đấy, để Trầm thúc thúc ẵm tốt hơn, được không?” Mặt Thường Khoái Khoái lộ ra vẻ tức tối. Nhóc cũng muốn mẹ ẵm hắn, nhưng chỉ sợ mẹ nhóc mệt, lão đầu đáng chết, tự dưng bảo mẹ ẵm, thật tức chết nhóc mà.

“Không sao Khoái Khoái, chúng ta nhanh về nhà đi, Thiên Thiên dường như rất khó chịu.” Vừa nói cô liền đi ra ngoài.

“Để anh đưa em về nhà, anh lái xe tới.” Trần Lam Thiên cảm giác đứa trẻ tên Thiên Thiên này có chút lạ, nhưng lại không nói ra được lạ ở chỗ nào, có thể là nhóc không thích hắn thôi. Hắn cố ngăn cản mình suy nghĩ lung tung, nhanh chóng ra bãi lấy xe.

“Mạn Mạn cùng con ngồi ở ghế sau được không?” Bạch Kiếu Thiên nhìn Mạn Mạn đỏ mặt, hắn có chút đau lòng nói, đưa tay khẽ lau mặt cô.

Thường Mạn Mạn cười ngọt ngào với hắn “Được thôi, miễn sao Thiên Thiên vui là được, bụng con đau không !?”

“Dạ, có chút tốt hơn rồi.” Bạch Kiếu Thiên vùi mặt vào ngực của cô, thỏa mãn nói, đã nhiều năm như vậy, thân thể cô vẫn giống như trong kí ức của hắn, không có mùi của các loại nước hoa, chỉ có nhàn nhạt mùi thơm nơi cơ thể.

“Thiên Thiên, xem ra cũng tốt hơn rất nhiều rồi, Thiên Thiên nên xuống đi, Thiên Thiên xem xem, Mạn Mạn mệt muốn chết rồi.” Thường Khoái Khoái cười nói, nhưng ánh mắt lại như muốn cảnh cáo “Bạch Kiếu Thiên, đừng có tham lam quá mức”.

“Không sao, mẹ không mệt.” Thường Mạn Mạn ôm Bạch Kiếu Thiên vào người, để hắn có thể thoải mái chút.

“Mạn Mạn, nếu mệt thì thả con xuống đi, con đỡ hơn nhiều rồi.” Bạch Kiếu Thiên có chút lo lắng cho cô.

“Không sao, để mẹ ôm con, mẹ vốn thích ôm con.” Thường Mạn Mạn vui vẻ nói, cô hiện tại vô cùng hạnh phúc, cô vô cớ bắt được một bé con đáng yêu như hân, hơn nữa đứa nhỏ này còn vô cùng hiểu chuyện, sao cô có thể không vui chứ.

Trầm Lam Thiên nhìn về phía ghế sau, một nhà ba mẹ con, hân thật hy vọng ba người này là người nhà của hân.

“Mạn Mạn, hiện tại em một thân một mình chăm sóc bọn họ sao?”

“Đúng, vẫn luôn như vậy, thật tốt.” Thường Mạn Mạn cũng không định nói cho học trưởng biết, Thiên Thiên không phải là ruột thịt của cô, cô không muốn tổn thương tới tâm hồn nhỏ của Thiên Thiên.

“Vậy nhất định rất vất vả ?” Trầm Lam Thiên có chút đau lòng liếc mắt nhìn Thường Mạn Mạn, Thường Mạn Mạn vẫn luôn có chút khó nắm bắt. a Cô có thể chiều cổ tốt hai đứa trẻ như vậy, thật là quá khó khăn.

“Không vất vả, chúng luôn rất ngoan.” Lời nói này là thật, kể từ khi Khoái Khoái ra đời, nhóc luôn rất ngoan ngoãn, chưa bao giờ khóc, hay làm khó cô, tám tháng biết đi, mười tháng liền có thể lưu loát nói chuyện. Thời điểm nhóc hai tuổi đã có thể chiều cổ cô, cô sao có thể mệt mỏi, có lúc cô thật cảm thấy cô đang nuôi một tiểu quái vật, nhưng Khoái Khoái thật là ruột thịt của cô, coi như là một tiểu quái vật cô cũng thật vui.

“Anh nhìn ra được điều ấy, hai nhóc rất đáng yêu, nếu anh có thể có hai đứa con trai như thế này, anh khẳng định cũng rất hạnh phúc.” Trầm Lam Thiên nói.

Bạch Kiểu Thiên vừa nghe xong lời Lam Thiên, sắc mặt hân liền tối đen, hân ta lại dám quyến rũ lão bà cùng con trai ngay trước mặt hân à, nếu hân chưa từng đáp ứng sẽ không tùy tiện tổn thương loài người, hân thật muốn một chiêu đập chết tên này.

Thường Khoái Khoái nở nụ cười, nhìn bộ dáng của lão đầu kia, nhóc thật thỏa mãn, ai kêu hân ta nhiều năm như vậy chưa từng trông nom qua mẹ con bọn họ, mặc dù không có lão ta, cuộc sống của mẹ con họ vẫn trôi qua một cách vui vẻ, nhưng trong đáy lòng nhóc luôn hy vọng có thể có một ba ba, để khi ở thời điểm nhóc không có năng lực bảo vệ mẹ, ba ba có thể bảo vệ bọn họ.

“Học trưởng nhất định sẽ có, nhưng, học trưởng anh cho đến bây giờ vẫn chưa kết hôn sao?” Thường Mạn Mạn có chút không thể tin được, năm đó học trưởng vốn là một hot boy tại trường. Of Tướng mạo đẹp trai, gia thế tốt, cô biết có rất nhiều nữ sinh thích hân, nhưng cô cũng không hiểu tại sao hân vẫn luôn vui vẻ chăm sóc cô, làm hại cô trở thành đối tượng công kích của nữ sinh toàn trường, cuộc sống rất ư khổ sở.

“Không có, bởi vì trong lòng anh vẫn còn hình bóng của cô ấy.” Trầm Lam Thiên nhìn Thường Mạn Mạn.

“Thật không nghĩ tới học trưởng còn là một người si tình, cô gái mà anh yêu nhất định sẽ rất ưu tú, nếu như cô ấy có thể ở bên anh, nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

“Em thật nghĩ như vậy.” Trầm Lam Thiên có chút mừng rỡ nói.

“Dĩ nhiên, học trưởng tốt như vậy, người nào có thể gả cho anh, người ấy thật có phúc.” Thường Mạn Mạn nói với vẻ rất nghiêm túc.

“Vây...”

“Mẹ, bụng của con lại đau, a đau quá nha...” Bạch Kiểu Thiên cắt đứt lời Trầm Lam Thiên, nếu để cho hân ta nói tiếp, lão bà của mình, liền bị hân bắt cóc rồi.

“Tại sao lại đau?” Thường Mạn Mạn muốn khóc.

“Mạn Mạn giúp con xoa xoa đi.” Bạch Kiểu Thiên nhìn Thường Mạn Mạn bộ dạng thật hạnh phúc, lại có chút đau nhói trong tâm.

Trầm Lam Thiên có chút tiết tấu nhìn Thường Mạn Mạn, hân lại không dễ dàng nói lên tâm ý của bản thân mình rồi.

Thường Khoái Khoái lạnh nhạt nhìn hết thấy mọi chuyện.

Cứ như vậy, xe tiếp tục chạy với bầu không khí yên tĩnh mà kì quái.

8. Chương 8: Ghen

“Mạn Mạn rất thích chú kia sao?” Bạch Kiếu Thiên không nhin được, nhìn Thường Mạn Mạn vẫn đang loay hoay trong bếp.

“Oh, tại sao nói như vậy nha?” Thường Mạn Mạn có chút tò mò nhìn con trai.

“Chú kia hình như có chút thích Mạn Mạn.” Bạch Kiếu Thiên nói.

“Tiểu quý, trẻ con như biết cái gì là thích chứ.” Thường Mạn Mạn giận cười nói.

“Mạn Mạn, Thiên Thiên nói không sai, con cũng nhận ra được, thúc thúc kia rất thích Mạn Mạn nha. Mạn Mạn nên suy tính một chút, con thấy chú này cũng tạm được, người cao, lại đẹp trai, hơn nữa rất quan tâm Mạn Mạn.” Thường Khoái Khoái nói thêm, lặng nhìn sắc mặt sớm đã tối đen của Bạch Kiếu Thiên, tốt nhất là hắn nên tức chết đi, ai kêu lão ta dám uy hiếp hắn.

Bạch Kiếu Thiên hung hăng trừng mắt liếc nhìn Thường Khoái Khoái, thật không biết con trai hắn đang muốn gì, nếu nhóc không phải là con hắn, hắn đã bóp chết nhóc rồi,” Mạn Mạn, con không thích chú đó, chú này không giống người tốt, hắn rất tuần tú, nhưng không đẹp trai bằng con, Mạn Mạn phải tìm người nào đẹp trai như con mới được nha.”

Thường Khoái Khoái ở một bên làm bộ dạng muốn nôn mửa, nhóc chưa từng gặp qua một tên đàn ông không biết xấu hổ như vậy.

Thường Mạn Mạn cũng không quay đầu lại, cô tiếp tục làm việc, không chút nghĩ ngợi mà nói “Đâu giống như con nói, mẹ cảm thấy học trưởng rất đẹp trai, chú ấy trước kia vốn là một hotboy tại trường đấy, có rất nhiều bạn gái thích.”

Mặt Bạch Kiếu Thiên tái mét, dám ở trước mặt hắn bảo tên đàn ông khác đẹp trai, nếu không phải thân thể hắn bây giờ là của một cậu bé, hắn nhất định cho Thường Mạn Mạn biết sự lợi hại của hắn, xem cô còn dám khen ngợi đàn ông khác ngoài hắn không.

Thường Khoái Khoái cả gan nói tiếp “Đúng, con cảm thấy chú đó thật đẹp trai, Mạn Mạn nên suy tính đến việc tạo một mối quan hệ với chú ấy xem.”

Bạch Kiếu Thiên thừa dịp Thường Mạn Mạn không chú ý, ngay lập tức biến tới bên Khoái Khoái, thời điểm Khoái Khoái vẫn chưa phản ứng kịp, liền bắt lấy bả vai nhóc,”Con là muốn ba giấu mẹ đi, để con không tìm được phải không, tiểu tử thú, dám giựt dây bảo mẹ nhóc đi vượt tường (ngoại tình), nhóc đang tự đâm đầu vào chỗ chết, ba thật sự mệnh khổ, tự dưng có đứa con trai như con.” Nói xong, hắn làm ra một bộ dáng rất thương tâm, hết như muốn chết.

“Tự bản thân ông tìm đến kết cục này, ai kêu ông dám uy hiếp tôi.” Thường Khoái Khoái nói thầm.

“Nhóc nói cái gì?” Bạch Kiếu Thiên làm bộ dạng như không nghe thấy.

“Không có, không có, tôi chỉ nói giỡn.” Quân tử không nghe liền hiểu thiết thòi đang ở trước mắt.

Thường Mạn Mạn xoay người lại, nhìn hai huynh đệ hắn “Con cũng cảm thấy như vậy ư Khoái Khoái, thật không hổ danh là con ta, tâm ý tương thông...”

Đỉnh đầu Bạch Kiếu Thiên bỗng chốc như đang bốc khói.

Thường Khoái Khoái mặt cao hừng nhìn Bạch Kiếu Thiên, thật lo lắng đầu hắn có thể hay không bốc cháy, có nên chuẩn bị trước bình cứu hỏa không. Thường Khoái Khoái suy nghĩ nghiêm túc.

“Nhưng, mẹ có các con đã đủ rồi, học trưởng cùng mẹ không hợp nhau.” Thường Mạn Mạn nói tiếp.

Đỉnh đầu Bạch Kiếu Thiên trong nháy mắt hạ nhiệt, tâm tình cũng khá hơn nhiều, nhưng ngay sau đó hỏa khí lại nổi lên, thật muốn đem cô bóp chết, không thể nói hết trong một lần ư, làm hại trái tim nhỏ bé của

hắn thấp thỏm. Cái tật xấu này, về sau cần phải sửa đổi, bằng không trái tim nhỏ bé của hắn sớm muộn gì cũng sẽ bị lời nói của cô làm cho tức giận đến độ nổ tung.

“Nói đúng hơn, người kia mới không xứng với Mạn Mạn, Mạn Mạn chỉ có thể sánh đôi với người đàn ông tốt nhất thế giới thôi.” Bạch Kiều Thiên không quên cọ cọ lên thân thể Mạn Mạn. Bộ dáng – một hài tử năm tuổi quả thực cực kỳ đáng yêu.

Thường Mạn Mạn vẫn tiếp tục ngắm nhìn bộ dạng đáng yêu của hắn, không nhận được hôn lên mặt hắn, miệng còn cố nói “Hi, Thiên Thiên nhà chúng ta thật đáng yêu.”

Thường Khoái Khoái mặt không đồng tình nhìn vẻ mặt hưởng thụ của Thiên Thiên. Ai, ai, thật bi ai nha

9. Chương 9: Tắm

“Con trai, hai con nên đi tắm thôi?” Thường Mạn Mạn ở trong phòng tắm kêu to.

“Tối ngày, Mạn Mạn.” Thường Khoái Khoái vui vẻ chạy vào phòng tắm, nhóc thích mẹ giúp nhóc tắm nhất nha.

“Ngoan lắm, bảo bối, cởi quần áo nào.” Thường Mạn Mạn giúp nhóc cởi quần áo xong, liền ẵm nhóc vào trong bồn tắm. “Ừa, còn một nhóc đâu rồi?”

“Mạn Mạn, Thiên Thiên nói không tắm.” Thường Khoái Khoái cười đến mắc nghẹn, lần này xem xem lão ta làm sao bây giờ.

“Con ngậm người trước đi, mẹ lập tức dẫn nhóc ấy tới.” Vừa nói xong cô liền đi ra ngoài.

Gi, phòng khách sao không có ai, “Thiên Thiên, con đang ở đâu, mẹ có bánh nè”. Thường Mạn Mạn dụ dỗ, tên tiểu tử này chẳng ngoan chút nào, thật chẳng giống Khoái Khoái nhà cô.

Không có ai đáp lại cô, cô mở cửa phòng, không có, tên tiểu tử này chạy đi đâu nhĩ. Đi tới một căn phòng khác. Lúc này, bên trong chần đang có một ngọn núi nhỏ.”Bảo bối, ngoan, chúng ta đi tắm nào, con phải biết tắm xong ngủ sẽ rất thoải mái nha.”

“Không cần, con không cần tắm.” Nói giỡn, hắn hiện tại tuy mang bộ dáng của một bé con mới chỉ có năm tuổi, nhưng bản thân hắn đã hơn hai mươi tuổi rồi, là một người đàn ông to cao bình thường, sao lại cần một cô gái giúp hắn tắm chứ, mặc dù hắn có một chút xú muốn nha, thế nhưng chỉ có thể là khi hắn khôi phục dáng vẻ thôi.

“Ngoan, qua đây.” Thường Mạn Mạn dùng sức lôi kéo chần, muốn đem nhóc lôi ra ngoài.

“Không cần.” Bạch Kiều Thiên ở trong chần nói lớn.

“Thiên Thiên ngoan nào, mẹ nhất định sẽ tắm cho con sạch đến độ tỏa hương.” Thường Mạn Mạn vẫn không buông tha.

“Ta nói không cần.” Bạch Kiều Thiên như cũ chống cự.

“Không được như vậy, bảo bối ngoan nghe lời.” Thường Mạn Mạn dùng sức, cuối cùng cũng kéo được Bạch Kiều Thiên ra.

Thường Mạn Mạn ôm chặt Bạch Kiều Thiên đi tới phòng tắm. Ai cũng biết sức một bé con năm tuổi sao lại có thể địch nổi một người lớn chứ, huống chi hắn cũng không muốn dùng phép trên người Mạn Mạn, kết quả rất nhanh bị cô lột sạch.

Bạch Kiều Thiên xấu hổ che thân thể, thiệt là, mặt mũi hắn đã bị cô gái này này lột sạch rồi, nếu người ở Hồ Tộc biết, hắn sớm muộn cũng sẽ bị cười chết, một vương tử Hồ Tộc mà lại bị một cô gái lột sạch y phục, trời ạ, hắn không còn muốn sống nữa.

“Mạn Mạn, xem xem mặt Thiên Thiên đỏ ửng rồi.” Thường Khoái Khoái thích thú nói.

Thường Mạn Mạn nhìn gương mặt đỏ bừng của Thiên Thiên, buồn cười nói “Tiểu tử, mẹ là mẹ con, con sợ cái gì, còn nhỏ như vậy, có cái gì xấu hổ chứ.” Vừa nói cô vừa ôm hân đặt vào trong bồn tắm.

“Đúng nha, chỗ ấy thật là nhỏ.” Thường Khoái Khoái dùng vẻ mặt “nuối tiếc” nói.

Cả khuôn mặt Bạch Kiếu Thiên như muốn bốc lửa, tiểu tử này thật đúng là.....”Nói cái gì?” Thanh âm rống kia thật lợi hại, làm cả tòa lầu như rung lên.

Danh dự của hân toàn bộ bị phá hủy ngay trước mặt con trai, một chút tự ái cũng không còn. Ông trời, hân rốt cuộc đã làm sai cái gì, tại sao lại đối đãi hân như vậy.

“Con không có nói cái gì nha.” Thường Khoái Khoái một mực phủ nhận.

Thường Mạn Mạn buồn cười nhìn hai huynh đệ, giọng an ủi “Đừng lo lắng, sau này trưởng thành là tốt ngay.”

Bạch Kiếu Thiên vừa nghe xong, hân liền thiếu chút nữa hộc máu, tại sao không để cho hân ngất cho rồi. Cô gái này cũng ngại hân nhỏ ư, chờ hân khôi phục xem, liền cho cô biết hân lớn đến cỡ nào.

Thường Mạn Mạn không để ý tới vẻ sàu não của Bạch Kiếu Thiên, động tác nhanh nhẹn giúp bọn hân tắm tấp, ngày mai cô còn phải đi làm, cho nên nhất định phải ngủ thật ngon, hôm nay bồi hai tên Tiểu Gia Hỏa này, làm cô mệt muốn chết rồi.

10. Chương 10: Tổng Tài Trở Về

“Mạn Mạn pha ly cà phê giùm tôi.”

“Được.”

“Mạn Mạn giúp tôi photô văn kiện này thành 20 bản, tôi cần gấp.”

“Được”

“Mạn Mạn rót ly nước giùm tôi.”

“Được”

“Mạn Mạn... c...”

“Được”

...

Cứ như vậy Thường Mạn Mạn mỗi ngày đều bị người khác sai vặt, cô mệt mỏi hết như trâu vậy, vì muốn hòa bình cùng những nhân viên trong văn phòng, cô vẫn luôn rất nghiêm túc làm mọi việc “được” bọn họ phân công, thời điểm cô bị uất ức, chỉ cần suy nghĩ về tương lai tiểu tử ở nhà, cô liền thấy ổn.

“Các cậu nghe gì chưa, tổng giám đốc sắp trở về rồi.”

“Ừ, lần này anh ấy đi công tác thật lâu, làm người ta thật nhớ nha.”

“Cậu nghĩ xem, toàn bộ nữ nhân viên tại công ty ai mà không chờ mong anh ấy về. Chúng ta phải nhanh đi đón anh ấy. Cậu nói phải không Mạn Mạn.” Lỗ Mĩ Lệ vừa lôi kéo Thường Mạn Mạn vừa nói.

“Cái đó, cái đó, các cậu đi đi, tớ không có hứng thú.” Thường Mạn Mạn nói lời xin lỗi. Thật sự cô không muốn đi, cô không biết gì về tổng giám đốc, thì tại sao phải nhớ hân, hơn nữa, cô đã có bảo bối của riêng mình rồi, cho nên cô hiện tại không có cái hứng thú gì đó.

“A cậu không muốn sao, chẳng lẽ cậu không biết tổng giám đốc đẹp trai như thế nào ư?” Lỗ Mĩ Lệ nhìn cô với ánh mắt quái dị, giống như vừa gặp phải quái vật.

“Hi hi anh ấy có đẹp trai hay không, cũng chẳng liên quan như tới tớ “Thường Mạn Mạn có chút không hiểu, đẹp trai thì phải có quen biết với cô sao, cô đối với “đẹp trai” đã sớm bị miễn dịch rồi, nhà cô đã có hai anh chàng đẹp trai nhất thiên hạ, chẳng phải sao.

“Cậu không thích trai đẹp, chẳng lẽ cậu bị đồng tính luyến ái.” Lỗ Mĩ Lệ hoảng sợ nói. Nói xong cô khoa trương, lui về phía sau một bước.

“Cậu thật đã nghĩ quá nhiều rồi đấy, tớ đã có con trai, mà khoan, cậu nói tớ là Les sao?” Chưa từng có người nói như vậy với cô, cô thật sự không biết nói cái gì cho phải.

“A cậu đã kết hôn rồi ư.” Lỗ Mĩ Lệ thét lên, sợ rằng hiện giờ mọi người trong công ty ai liền cũng biết Thường Mạn Mạn đã kết hôn rồi.

“Ah ” có con trai nhất định đã phải kết hôn ư, thôi kệ, bọn họ nghĩ vậy cũng được.

“Con trai của cậu mấy tuổi?” Một đồng nghiệp tò mò hỏi.

“Năm tuổi.” Thường Mạn Mạn nói thẳng. Cô cũng không có ý giấu diếm.

“Con trai của cậu rất đáng yêu sao?” Một đồng nghiệp khác cũng tò mò hỏi.

“Đáng yêu, vô cùng đáng yêu.”

Cứ như vậy ở mọi người từ thảo luận việc tổng giám đốc sắp trở về, sau lại chuyển dời đến chuyện Bảo Bối Nhi Tử nhà cô. Tới khi có người tuyên bố tổng giám đốc đến rồi, mọi người mới vội vã chạy đến cửa chính đi nghênh đón tổng giám đốc.

Thường Mạn Mạn lúc này liền lấy cơ hội thử dốc, tâm bất cam tình bất nguyện, đành phải đi tới xếp thành hàng nghênh đón hần, đây là quy định, cô hèn vị trí xa nhất trong đám người bọn họ mà đứng ngay ngắn. Thật không rõ, tại sao phải bày đón long trọng như vậy.

Một chiếc xe màu đen cao cấp dừng ngay ở cửa công ty, một người con trai cao ráo, tuấn mỹ từ trong xe đi xuống, ngũ quan xinh đẹp, một thân tây trang màu xám tro bao quanh vóc người hoàn mỹ. Đây quả thực là kiệt tác của Thượng Đế.

Thấy người đàn ông ấy đi tới, hai hàng người xếp dọc hành lang công ty liền đứng thẳng ngay ngắn, trong mắt họ đều có sự cung kính, hâm mộ tuyệt đối.

Thường Mạn Mạn nhìn người nam nhân ấy một cái, người đàn ông này quả thật rất cao, rất tuấn tú, nhưng không có quan hệ gì với cô, vì vậy cô cũng chỉ lướt nhìn hần một cái cho có thôi.

Bạch Kiểu Thiên vốn cho là khi Thường Mạn Mạn nhìn đến hần sẽ liền thét chói tai, hơn nữa bản thân hần cùng con trai cô có cùng một bộ dáng, ai nhìn thấy cũng sẽ liền tưởng đến họ là cha con của nhau, từng một khắc trong lòng hần cũng rất hi vọng. Nhưng khi nhìn đến phản ứng lúc này của Thường Mạn Mạn, hần thật sự rất muốn bóp chết cô đi được, về mặt ấy là gì, một chút cũng không giống bộ dạng hần mong đợi, nếu không phải là thấy những cô gái khác đều có vẻ mặt hoa si (say mê), hần thật đúng là phải hoài nghi xem chính hần có phải đã không còn mị lực nữa hay không.

Tốt lắm, có lẽ cô không nhìn thấy hần, đành cho cô thêm một cái cơ hội thôi. Bạch Kiểu Thiên ở trong lòng tự an ủi mình. Vì vậy khi hần đến gần vị trí của Mạn Mạn, liền cố ý ngừng một chút, để cho cô xem rõ hơn, ai ngờ người kia căn bản cũng không thèm nhìn, chỉ chăm chăm nhìn mặt đất. Bạch Kiểu Thiên nắm chặt tay thành hình quả đấm, hần thật muốn đánh miếng sần thành một lỗ thủng lớn. Sắc mặt hần âm lãnh, đi tới thanh mây chuyên dụng của tổng giám đốc

Bạch Kiểu Thiên tức giận đi vào phòng làm việc của mình. Mọi nhân viên bên ngoài nhìn thấy nhưng không nói gì, ai cũng cảm giác được, tâm tình của tổng giám đốc họ hôm nay cực kỳ khó chịu, thật xa đã có thể cảm giác được trên người tổng giám đốc tán ra một luồng khí lạnh so với bình thường còn lạnh hơn mấy phần. Cũng không có ai lá gan dám đi trêu chọc cái khối băng lớn đó.

Tư Đồ Hoàng tươi cười rạng rỡ đi tới phòng làm việc của Bạch Kiếu Thiên, hẳn là hảo hữu cùng Bạch Kiếu Thiên đi tới nhân gian, mấy năm nay hai người liên thủ đem một gian phòng làm việc tầm thường trở nên quốc tế hóa thành Đại Công Ty, có thể thấy được bọn họ thật thiên tài, mà thâm tình giữa hai người cũng rất tốt. Vậy nên dưới tình huống Bạch Kiếu Thiên thịnh nộ, cũng chỉ có Tư Đồ hoàng dám đi trêu chọc.

“Phó tổng, ngài rốt cuộc đã tới rồi, tâm tình tổng giám đốc dường như rất không tốt, lãnh khí so với bình thường mạnh hơn tận mấy phần, đoán chừng nếu tăng thêm nữa, đại công ty của chúng ta cũng không cần tới mấy điều hòa.” Triệu Ngôn nói. Bình thường Phó tổng luôn giữ một bộ dáng vẻ cười hì hì, hơn nữa rất thích theo chân bọn họ nói giỡn, cho nên tất cả mọi người đều không sợ hắn, nói chuyện với hắn cũng rất tùy ý, nghĩ cái gì thì nói cái đó.

“A, vậy các cậu có biết chuyện gì đã xảy ra với hắn không?” Tư Đồ Hoàng có chút ngạc nhiên rồi, Thiên mặc dù bình thường tại trước mặt thuộc hạ không hay cười, nhưng vốn cũng không đến nỗi như thế. Không biết chuyện gì xảy ra đây.

“Không biết, tổng giám đốc không nói câu nào, giận dùm dùm đi vào phòng làm việc, chúng tôi cũng không dám quấy rầy anh ấy.” Triệu Tình tiếp tục nói

Hắn cùng hai người họ Triệu là huynh đệ, đã đi theo Bạch Kiếu Thiên từ lúc khởi nghiệp, cho nên rất hiểu tính của tổng giám đốc.

“Nghe các cậu nói như vậy, tôi thật có chút tò mò.” Tư Đồ hoàng cười nói.

“Hai người các cậu đi làm việc đi, tôi đi xem một chút.” Nói xong hắn liền đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc. ed Tò mò thật, quá hiếu kỳ rồi.

Thật tức chết hắn, chưa từng có người nào không thể không ngược nhìn qua hắn, cô gái này thế nhưng không thèm nhìn, chẳng lẽ cô không nhìn ra hắn cùng có chung một bộ dáng à. Cô gái này hoàn toàn không phát giác. ca Thật muốn đem đầu cô mở ra, xem có phải hay không – không giống với người bình thường. 8 Hoàn hảo con của bọn họ không có di truyền trí thông minh của cô, nếu không hẳn nhất định sẽ một tay bóp chết cô.

Hắn suy nghĩ cả tối ngày hôm qua xem cô nhìn thấy hắn sẽ có biểu tình gì, cho nên không ngủ suốt đêm, sáng sớm còn ăn mặc đặc biệt một phen, mong đợi khi cô nhìn thấy hắn, nhưng giờ lại...

Thật ra thì hai ngày trước, hắn cũng biết mình sẽ rất nhanh khôi phục bộ dạng cũ, cho nên hai ngày nay hắn một mực nghĩ lý do nói cho cô biết hắn sắp đi, thông qua mấy ngày sống chung, hắn khẳng định nha đầu kia đã sớm đem hắn trở thành con trai của mình, nếu không nghĩ ra cách xử lý tốt nhất, cô nhất định sẽ rất đau lòng, cuối cùng bắt buộc dĩ không thể làm gì khác hơn là nói mình là con của một gia đình giàu có, bởi vì giận đối với người nhà, cho nên liền chạy ra ngoài, hiện tại người nhà đã tìm được hắn, bắt buộc dĩ không thể làm gì khác hơn là cùng người nhà đi về. Như vậy cô dù lưu luyến không rời nhưng cũng không thể không thả hắn đi.

Nhưng vì muốn tương lai có thể sống cùng cô, cuộc chia tay ngắn ngủi là một điều không thể tránh khỏi. Có câu nói, “lương tình nếu là lâu dài thì lại khải tại sớm sớm chiều chiều” (người yêu nhau, không cần phải sớm tối ở bên cạnh nhau, chỉ cần tâm tình họ vẫn mãi bên cạnh nhau là được), nhưng lúc này thật không đúng. Thật không nghĩ đến hết thấy, chỉ là hắn tự mình đa tình, thế nhưng lại muốn sớm ở bên cạnh cô như vậy.

Tức chết hắn, thật là tức chết hắn, nếu cô không nhìn thấy hắn, vậy hắn không thể làm gì khác hơn là thời thời khắc khắc xuất hiện ở trước mắt cô, xem cô như thế nào dám không nhìn hắn

“Triệu thư kí, đem toàn bộ tư liệu nhân viên mới tới đây, tôi cần ngay.” Thanh âm lạnh như băng từ trong điện thoại truyền tới.

Triệu Ngôn rung mình một cái, hôm nay máy điều hòa không khí để nhiệt độ quá thấp hay sao mà lạnh vậy, “Vâng, tổng giám đốc, tôi lập tức đi lấy.” Nói xong hắn lập tức đi, tổng giám đốc đang nổi nóng, hắn nên thông minh một chút, không nên làm trái ý tổng giám đốc, nếu không hắn liền trở thành bao cát mất.

“Tôi nghe nói, tổng giám đốc hôm nay tự đứng tỏa ra mùi thuốc súng nha.” Tư Đồ Hoàng hoàn toàn không để ý tới bộ mặt hắc ám của Bạch Kiếu Thiên, thẳng thắn nói giỡn.

“Cậu không có việc để làm sao? Thế nào lại rảnh đến độ chạy đến chỗ tôi mà làm ông tám.” Bạch Kiếu Thiên nói.

“Tôi hôm nay rỗi rảnh nên tới thăm cậu, thế nào, lý do gì mà khiến cậu phải ăn thuốc súng thế.” Hấn vừa nói, vừa làm ra một bộ dáng vẻ sợ hãi cực kì cùng ghê tởm.

“Cậu thật không có gì để làm sao, không thì đừng ở chỗ này làm ra cái bộ dáng ghê tởm kia, rảnh thì để tôi đem đề án bên Châu Phi giao cho cậu. Xem ra, sự tử bên kia nhất định sẽ vô cùng thích Tư Đồ Hoàng cậu đấy.” Bạch Kiếu Thiên âm trầm mà nói.

“Miễn nha, công chuyện tại đây của tôi vốn đã rất nhiều rồi, đủ để tôi bận đến sang năm, cái chuyện tốt này, cậu nên giao cho người khác thôi.” Tư Đồ Hoàng một bộ dáng khiển trách lo sợ, Châu Phi, là một nơi kinh khủng, có chết hấn cũng không đi.

“Tổng giám đốc đây là tư liệu anh cần.” Triệu Ngôn vừa nói vừa đưa tài liệu giao cho Bạch Kiếu Thiên.

“Ừ, để ở nơi này, cậu đi ra ngoài đi.”

Triệu Ngôn ngay lập tức chạy nhanh như làn khói, chỉ sợ tổng giám đốc thay đổi chủ ý để cho hấn lưu lại.

“Hoàng, sao hấn ta chạy nhanh vậy, cứ như có sói đuổi theo hấn phía sau?” Bạch Kiếu Thiên kỳ quái nhìn chằm chằm vào hướng Triệu Ngôn chạy đi.

“Không có sao, có thể đại di mục của hấn tới.” Tư Đồ Hoàng nói xạo.

(*) : ngày ấy của phụ nữ ^^

“A ” đàn ông cũng có cái đó ư, sao hấn chưa từng nghe qua. Chẳng lẽ Triệu Ngôn bị biến dị.

“Mặc kệ hấn đi, mà cậu cần những thứ này làm chi?” Tư Đồ Hoàng nhìn tư liệu trên bàn, kỳ quái, công ty vốn không cần tới những thứ này.

“Không có gì, cậu đi ra ngoài trước đi.” Bạch Kiếu Thiên lên tiếng đuổi người.

“Thật không có sao?” Hấn cũng không tin tưởng.

“Thật không có.” Bạch Kiếu Thiên hơi muốn đánh hấn rồi.

“Vậy ư, vậy tôi đi ra ngoài đây.”

“Ừ, cậu đi ra ngoài đi, ôi cần làm việc.” Bạch Kiếu Thiên cắn răng nghiêng lợi, sao hấn cảm giác hôm nay cái tên Hoàng này đặc biệt phiền.

“Vậy tôi đi ngay, sau đó chúng ta cùng ăn cơm trưa chứ.”

“Được”. Rất đơn giản, chỉ một chữ, hấn thật sự là không muốn nói nhiều hơn rồi.

Tư Đồ Hoàng thức thời rời đi, không lưu lại nữa, hấn vốn rất hiểu tính của Thiên. Nhớ có lần một người đàn ông uống rượu say quần lấy Thiên, còn muốn vô lễ với hấn, kết quả bị hấn đánh thiếu chút nữa không xuống giường được.

Bạch Kiếu Thiên cầm lấy tư liệu tìm tên của Thường Mạn Mạn. Rốt cuộc cũng tìm được.

Thường Mạn Mạn, nữ, hai mươi lăm tuổi, tốt nghiệp khoa chính quy, không có kinh nghiệm làm việc, chưa lập gia đình, bối cảnh vô cùng đơn giản. Giống như con người cô .

Nhìn chằm chằm vào tấm hình phía trên, hấn giống như nhìn thấy cô năm đó, những năm này trừ làm mẹ, cô không thay đổi chút nào, vẫn ngơ ngác như vậy, cho đến giây cuối cùng cô vẫn cho là mình nằm mơ, dù hấn không rút đi đoạn trí nhớ này, nói không chừng cô cũng vẫn cho là cô ở trong mộng cùng người nào đó làm chuyện kia, cho nên mới mang thai đấy chứ. Thật không biết cô sao có thể nuôi lớn con trai

“Mạn Mạn, cậu thấy tổng giám đốc có đẹp trai không, cậu có từng thấy ai so với hấn còn đẹp trai hơn chưa?” Lỗ Mỹ Lệ hoàn toàn biến thành một bộ dáng hoa si. Lỗ kéo Thường Mạn Mạn nói.

Thường Mạn Mạn có chút bất đắc dĩ nhìn cô ta chảy nước miếng hoa si, trời ơi, cô căn bản ngay cả dáng người tổng giám đốc còn không thấy rõ ràng, làm sao biết hấn có bao nhiêu đẹp trai, có mấy phần mị lực

chứ. 5b Hơn nữa, nhà bọn họ đã có hai Tiểu Suất Ca rồi, bây giờ cô đối với đẹp trai đã bị miễn dịch, nghĩ tới như vậy, cô tự nhiên có chút đau lòng, Thiên Thiên không biết giờ thế nào rồi, mới đi có vài ngày cô đã nhớ nhóc rồi, mặc dù nhóc không phải là con trai ruột của cô, nhưng qua mấy ngày sống chung, cô đã đem hấn làm thành con trai ruột mà đối đãi. Vì để thoát khỏi dây dưa của Lỗ Mỹ Lệ, cô cũng chỉ có thể nói lời trái lương tâm “Đúng, tớ chưa từng gặp qua người đàn ông nào đẹp trai như vậy, bây giờ tớ đã có thể đi rồi chứ? Tớ còn rất nhiều chuyện muốn phải làm?”

“Đừng vội thế chứ, chúng ta vẫn còn đang nói chuyện mà, cậu có biết kể từ khi tớ nhìn thấy...” Lỗ Mỹ Lệ cần bản không muốn buông tha cho cái đề tài này.

“Bảo bối tiếp điện thoại, bảo bối tiếp điện thoại...” Thường Mạn Mạn cầm điện thoại di động lên, cô thật cảm tạ cuộc gọi này, nếu không cô thật không biết sẽ bị Mỹ Lệ kì kéo đến khi nào nữa.

“Thật xin lỗi, tớ phải đi nhận điện thoại.” Cô nói xong cũng không quản người khác có đáp ứng hay không liền đi ra ngoài.

“Ai, ai, tớ còn chưa nói xong đấy...” Lỗ Mỹ Lệ bắt măn la hét, bắt quá, dù gì tổng giám đốc cũng trở lại rồi, hơn nữa, hôm nay tổng giám đốc còn ở trước mặt cô ngừng một chút, không biết có phải là bị mình hấp dẫn hay không. Lỗ Mỹ Lệ nghĩ tới điều ấy. Nụ cười bên khóe miệng cũng càng ngày càng cong. Phải chăng, chẳng bao lâu nữa, cô sẽ trở thành Tổng giám đốc phụ nhân, sẽ không cần nhìn quan tâm đến cách nhìn cùng sắc mặt của người khác nữa.

“A lô...” Thường Mạn Mạn đi tới phòng rửa tay nhận điện thoại

“Mạn Mạn...” Đầu kia truyền đến tiếng thét chói tai cùng hưng phấn.

“A Linh Linh, nhóc con đáng chết, cậu rút cuộc cũng nhớ tới mình.” Thường Mạn Mạn hưng phấn kêu lên, cô gái nhỏ này đã lâu không gọi điện thoại cho cô, đã hai tháng kể từ khi cô đi công tác, chưa từng gặp qua một lần, mãi cho tới bây giờ mới gọi cho cô một cú điện thoại. Cô thực sự muốn giết cô ta mà.

“Honey nhớ mình không ?. Nhớ thì kêu một tiếng thân ái đi, mình liền lập tức bay trở về.” Triệu Linh Linh lưu manh nói. Cô – Linh Linh thật thích trêu chọc lấy Mạn Mạn, nhìn mặt Mạn Mạn hồng như một cục bột nhỏ, cô liền đặc biệt cao hứng.

“Đừng hòng mơ tưởng mình gọi cậu là “honey”, trừ khi cậu trọng sinh thành một soái ca” Thường Mạn Mạn đỏ mặt tía tai mà nói.

Triệu Linh Linh dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết bộ dáng Thường Mạn Mạn bây giờ. “Vây cũng không được, nếu như vậy, honey, cậu có thể phải chờ thật nhiều năm mới có thể nhìn thấy mình, hơn nữa, cậu vừa mới kêu “honey” đấy thôi.” Triệu Linh Linh vô lại nói.

“Mình nào có?” Hiện tại cả khuôn mặt cô đã trở thành màu đỏ rồi.

“Mình nói có, là có, hai cái lỗ tai mình đều nghe được, đừng nghĩ muốn chối.” Triệu Linh Linh giảo hoạt nói.

“Được rồi, không cùng cậu nói chuyện phiếm nữa, mình còn phải làm việc.” Thường Mạn Mạn bắt đầu dĩ nói, nếu bàn về công phu ăn vạ, cô tuyệt đối không thể nào thắng nổi Linh Linh.

“Cái gì, cậu đi làm sao, chuyện khi nào, làm ở đâu, sao mình lại không biết, mà tiểu ác ma nhà cậu đồng ý sao?” Triệu Linh Linh khó mà tin được, tiểu ác ma nhà Mạn Mạn đối với mẹ hấn sớm đã tỏ ra là một tên có tham muốn giữ lấy siêu cường, ngay cả khi cô cùng Mạn Mạn ở chung một chỗ, cũng đừng hòng ở quá lâu, chớ nói chi là để Mạn Mạn ra ngoài công tác. Thật là có đánh chết, cô cũng không thể tin được.

“Người một lúc hỏi nhiều vấn đề như vậy, muốn ta trả lời cái nào trước đây.” Thường Mạn Mạn nói

“Vây người trước trả lời ta, tiểu ác ma nhà ngươi, thật đồng ý cho người đi ra ngoài tìm công việc sao?” Điều này cô thật vô cùng quan tâm, cũng là không thể liên tin tưởng.

“Con ta đáng yêu như thế, sao ngươi lại dám gọi thành tiểu ác ma.” Thật không chịu nổi Triệu Linh Linh, cô ta lại dám gọi Bảo Bối Nhi Tử nhà cô thành “tiểu ác ma”, không trách được bảo bối nhà cô lại không chịu nhận thức cô ấy làm mẹ nuôi.

“Con trai của người vốn là một tiểu ác ma, chẳng qua người không biết đẩy thôi.” Triệu Linh Linh nói với giọng “Mạn Mạn người thật rất ngốc”.

“Ai, xem ra con ta không chịu nhận thức người làm mẹ nuôi là đúng, nào có mẹ nuôi nói con mình như vậy.” Thường Mạn Mạn rất rõ ràng là đang có ý muốn khen ngợi con trai của mình thật thông minh.

“Người còn chưa nói lý do tại sao con trai của người đồng ý cho người đi ra ngoài tìm công việc nha?” Triệu Linh Linh cũng không muốn tiếp tục cái đề tài dài dòng ấy qua điện thoại. Cô thể nhưng lại bị một tiểu oa nhi cự tuyệt, hơn nữa cái tiểu oa nhi mới một tuổi lại có thể nhận thức, nhất định không chịu nhận cô làm mẹ nuôi, thật không biết thứ mà Mạn Mạn nuôi là một tiểu thiên tài hay là một quái thai.

” Đương nhiên ta đã được Khoái Khoái đồng ý rồi mới ra ngoài công tác nha.” Mặc dù là mất rất nhiều thời gian, nhưng con trai của cô lại rất dễ hiểu chuyện.

“Thật không nghĩ tới hần sẽ đồng ý.” Triệu Linh Linh một bộ dạng rất khó chấp nhận sự thật.

“Tốt lắm không nhiều lời với người nữa, người chừng nào thì quay về nước?” Thường Mạn Mạn nói với bộ dạng rất cẩn thận, cô rất sợ bị công ty phát hiện dám nói chuyện phiến, cô không có trình độ học vấn cao, cũng không có kinh nghiệm làm việc, có thể tìm được việc tại một công ty lớn như vậy là rất may mắn rồi, cô không muốn bị khai trừ.

“Thân ái, buổi tối làm cơm xong, nhớ chờ ta về nhà ăn cơm.”

“Ý người nói là tối nay sẽ quay về rồi ?” Thường Mạn Mạn kích động.

“Đúng nha, buổi tối làm xong cơm nhớ chờ ta về nhà ăn cơm đi.”

“Ừ, ta nhất định sẽ làm nhiều đồ ăn ngon chờ người.” Thường Mạn Mạn cao hứng nói. Thật sự là quá tốt, Linh Linh rất cuộc cũng trở lại.

“Ngoan, hôn một cái.” Dáng vẻ du côn thật đúng là bị Triệu Linh Linh phát huy đến cực điểm.

“Ai muốn hôn người chứ.” Mặt Thường Mạn Mạn lại bắt đầu đỏ rồi.

“Không cho ư, người thật là vô tình.”

“Tốt lắm, ta cúp đây, buổi tối gặp.”

“Bái bai.”

“Bái bai.”

Thường Mạn Mạn cúp điện thoại, dùng nước phẩy một cái lên mặt, nhìn trên mặt không có gì, liền đi ra ngoài.

“Các cậu nghe chưa? Thường Mạn Mạn trong mắt chúng ta vốn là một cô gái ngoan ngoãn thế nhưng cô ấy lại tìm cho con trai mình một người cha ghê*, hơn nữa nhi tử của cô còn có vẻ như không thích hần.” Đồng nghiệp Giáp từ trong nhà vệ sinh đi ra nói.

(* cha ghê [hậu ba] phát âm gần giống với [kiền mụ] mẹ nuôi)

“Đúng nha, thật không nghĩ tới, Mạn Mạn là người như vậy.” Đồng nghiệp Ất cũng hợp lại.

Rất nhanh sau đó, chuyện từ lầu 18 được truyền đến lầu 38.

“Cậu có nghe nói gì chưa, toàn bộ công ty đều nói Thường Mạn Mạn tại lầu 18 đang tìm cho con mình một tên cha ghê, hai người ngọt ngọt ngào ngào, gọi điện thoại cũng rất ư là thân thiết, nghe nói Thường Mạn Mạn còn muốn hợp tác với hần cùng ngược đãi nhi tử, người đàn ông ấy tối nay sẽ trở về rồi, ta xem đứa trẻ lại sắp phải chịu khổ.” Triệu Ngôn nói với Triệu Tình .

Mà đáng thương nhất chính là việc Thường Mạn Mạn cần bản cũng không biết có chuyện này xảy ra.

Bạch Kiểu Thiên vừa lúc đi qua, hần nghe không sót một chữ, tay hần nắm chặt thành hình quả đấm, cổ kiềm chế cơn giận nhanh chóng đi vào phòng làm việc của mình, dùng lực lớn đóng cửa lại. d4 Trên người hần hiện giờ phát tán ra một loại lạnh khí, thật có thể làm cho cả tòa nhà này không cần mở điều hòa rồi.

Mặc dù hẳn tin rằng sẽ không có ai khi dễ được con hắn, nhưng “hắn ta” trong miệng bọn nhân viên kia rốt cuộc là ai, sao hắn chưa bao giờ có nghe nói qua, chẳng lẽ Mạn Mạn thật đang chuẩn bị muốn cho hắn đội nón xanh rồi **. Không, hẳn quyết không cho phép.

(** tại TQ đàn ông tại mà đội nón xanh : ý chỉ vợ của họ ngoại tình)

Hai người họ Triệu đang ngồi tại phòng thư kí không khỏi rùng mình một cái, chẳng lẽ máy điều hòa bị hư sao, sao nhiệt độ trong phòng lại quá thấp vậy

11. Chương 11: Ghen

Bạch Kiều Thiên ở trong phòng làm việc, hắn càng nghĩ càng tức giận, cũng càng nghĩ càng lo lắng. Sớm biết thế, hắn nên nán ở lại nhà cô mấy ngày, hiện tại muốn trở về cũng không được. Con trai nhất định không chịu giúp hắn. Một loại cảm giác thất bại trước nay chưa từng có hiện đã làm cho toàn thân hắn vô lực. Không biết Mạn Mạn cùng người đàn ông kia rốt cuộc đã tới trình độ nào rồi, tại sao con trai chưa từng nói qua với hắn, chẳng lẽ cô vẫn chưa nói với con trai mình sao? Không thể nào, với cá tính của con trai, cùng trình độ sủng ái mà Mạn Mạn dành cho hắn, như thế... Chỉ cần con trai không đồng ý, cô tuyệt đối không dám làm vậy. Chuyện này hẳn không giống như lời đồn trong công ty. Nhưng vì sao trong lòng hắn vẫn rất không thoải mái, nha hắn thật điên rồi, không được, hắn nhất định làm chút gì đó, nếu không hẳn nhất định sẽ điên mất.

Bạch Kiều Thiên vô lực ngồi trên ghế. Rốt cuộc nên làm như thế nào đây?

Đúng rồi Tinh quang trong mắt Bạch Kiều Thiên chợt lóe lên...

Bạch Kiều Thiên đề xuống nút gọi nội bộ trên chiếc điện thoại bàn “Triệu Ngôn, cậu điều Thường Mạn Mạn ở lầu 18 điều lên đây cho tôi, tôi cần một thư ký riêng.” Phải đặt cô ở bên cạnh hắn, hắn mới an tâm.

“Vâng, thưa tổng giám đốc.” Mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng hắn cũng không dám có ý kiến gì, tổng giám đốc hôm nay xem ra cực kỳ khó chịu, tốt nhất không nên chọc vào.

Bạch Kiều Thiên để điện thoại xuống, trong lòng thầm đếm thời gian, hắn đang cực kỳ mong đợi nhìn thấy biểu tình trên mặt Mạn Mạn khi cô nhìn thấy hắn. Thật đặc biệt mong đợi, rốt cuộc cô sẽ có vẻ biểu tình gì đây?.

“Cái gì, anh nói tổng giám đốc muốn điều tôi làm thư ký riêng?” Thường Mạn Mạn không thể tưởng tượng nổi. Cô nhất định là nghe lầm.

“Đúng vậy. Tổng giám đốc mới vừa ra lệnh.” Triệu Ngôn nhìn cô. e Mặc dù mọi người trong công ty đều nói xấu về cô, nhưng lúc trực tiếp nhìn thấy cô, hắn liền bác bỏ ngay lập tức cái suy nghĩ ấy. Cho nên thái độ của hắn đối với cô cũng rất tốt.

“Anh xác định anh không có nghe sai?” Trời ạ..., cô không phải là đang nằm mơ chứ, chuyện tốt như vậy thế nhưng cũng có thể đến với cô. Thư ký riêng của tổng giám đốc ư, như vậy hẳn tiền lương cũng rất cao đây.

“Tôi lần nữa xác định, tôi không nói sai, cũng không nghe sai, cô chuẩn bị nhanh lên, tổng giám đốc đang chờ, nếu để cho tổng giám đốc chờ lâu sẽ không hay đâu, hơn nữa hôm nay tâm tình của anh ấy vốn đã không tốt rồi, cho nên cô nên nhanh một chút thì tốt hơn.” Triệu Ngôn hảo tâm nhắc nhở cô.

“Vâng.” Thường Mạn Mạn nhanh chóng dọn dẹp đồ. 2 Đúng vậy, bắt tổng giám đốc chờ lâu, quả thật không tốt lắm.

Sau khi khi Triệu Ngôn cùng cô đi ra ngoài, phòng làm việc trong nháy mắt giống như vừa phát nổ.

“Thật không nghĩ tới, tổng giám đốc thế nhưng chọn cô ấy làm thư ký riêng.”

“Đúng, vì sao là cô ấy?”

“Vận may của cô ấy thật tốt, thật tức chết người mà.”

“Đúng, thật không thoải mái.”

“Ai, có thể hay không, cô ấy cùng tổng giám đốc vốn có quen biết nhau, nói không chừng quan hệ của hai người còn không tầm thường.”

“Không thể nào, thời điểm tôi nhắc tới tổng giám đốc, cô ta hoàn toàn không có ý quan tâm.” Lỗ Mi Lệ nói, tỏ ý phản bác.

“Nói không chừng cô ấy là tình nhân của tổng giám đốc đấy chứ.”

“Làm sao có chuyện như vậy, khi này các cậu còn nói cô ta có bạn trai rồi mà, cha ghê của con trai cô ấy đấy thôi.”

“Cái đó, thật ra thì, chúng tớ cũng không nghe rõ lời cô ấy nói.” Hai người tung tin đồn có chút ngượng ngùng.

“Cái gì các cô nói không nghe rõ ư, vậy các cô còn nói lung tung, thiệt là.”

Tất cả mọi người dùng ánh mắt chỉ trích nhìn hai người bọn họ.

Thường Mạn Mạn mặc dù làm việc không phải rất tốt, nhưng cô chưa từng nói câu than vãn. Ai cũng đều có chút hảo cảm với cô

“Tổng giám đốc, Thường Mạn Mạn tới.” Triệu Ngôn đưa Thường Mạn Mạn tới phòng làm việc của tổng giám đốc.

“Ừ, cậu trước đi ra ngoài đi?” Bạch Kiếu Thiên cúi đầu, nhìn văn kiện, thật ra thì ..., một chữ cũng không lọt vào mắt hần. Hần bây giờ có chút khẩn trương cùng hồi hộp, nếu nói ra hần không ai tin tưởng, dù dự án mấy chục triệu có đặt ở trước mặt hần đi nữa, thì một cái nháy mày của hần cũng hoàn toàn không có, nhưng giờ lại Đồ mờ hôi !☹_☹!.

“Khụ ” Bạch Kiếu Thiên mượn cái ho nhẹ này để che giấu vẻ khẩn trương của mình.

“Thường Mạn Mạn ?.” Hỏi làm cái gì, hần tại sao lại không biết cô cơ chứ, Bạch Kiếu Thiên có chút áo não “mình tại sao lại dần như vậy”, hần quả đúng là bị lấy bệnh từ cô rồi.

“Đúng, thưa tổng giám đốc. Về sau xin chiếu cố nhiều, tôi nhất định sẽ cố gắng làm xong công tác.” Thường Mạn Mạn nhìn chăm chăm hần, nhưng tổng giám đốc cũng không có ngẩng đầu, quả như lời Linh Linh nói, giọng của tổng giám đốc thật dễ nghe.

“Ừ, được, về sau vất vả cho cô rồi.” Bạch Kiếu Thiên thật muốn “tặng” cho chính mình hai bạt tai, hần lúc nào thì nói chuyện khách khí như vậy.

“Không phải đâu ạ.” Tổng giám đốc thật tốt, tại sao mọi người đều nói tổng giám đốc thật khó sống chung nhỉ. Thường Mạn Mạn nghi ngờ.

Bạch Kiếu Thiên từ từ ngẩng đầu lên, vẻ mặt rất tự nhiên, chỉ có hần biết tay hần đang đồ đầy mờ hôi, ai, điểm này thật không giống hần – Bạch Kiếu Thiên rồi.

Thường Mạn Mạn bèn nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của hần, đôi mắt hần thật đẹp, ánh mắt này vốn cô nghĩ chỉ có con trai cô mới có, không nghĩ tới tổng giám đốc cũng có đôi mắt đẹp như vậy.

Bạch Kiếu Thiên ngẩng nhìn vẻ ngốc nghếch ngây ra của Thường Mạn Mạn, sau tâm tình hần liền tung bay, chẳng lẽ cô đang nghĩ con trai mình rất giống hần sao? Nếu biết cái biện pháp này hữu dụng như vậy, thì lúc hần vừa vào công ty liền trực tiếp điều cô tới phòng làm việc, để cho cô ngẩng nhìn hần thật kĩ là được, cần chi phải giống như hồi sáng, khiến hần phải nổi nóng tận nửa ngày cơ chứ.

“Cô biết tôi sao?” Bạch Kiếu Thiên làm bộ lơ đãng hỏi.

“Không biết, tôi làm sao có thể quen biết được tổng giám đốc chứ, chẳng qua là cảm thấy đôi mắt của tổng giám đốc rất giống một người.” Thường Mạn Mạn vội vàng thu hồi nhãn thần, cô thế nhưng lại mãi ngẩng nhìn một người đàn ông mà ngăn người ra, quả thật không tốt mà.

“A, vậy giống ai thế?” Mặc dù có một chút thất vọng, nhưng ít ra hấn vẫn có một chút xú thu hoạch.

“Không có gì quan trọng đâu ạ, không biết tổng giám đốc muốn phân phối công việc gì cho tôi.” Thường Mạn Mạn không muốn trả lời hấn, chẳng lẽ nói cho hấn biết hấn giống con trai của cô ư, nếu hấn nghe cô nói vậy, hấn sẽ cười cô chết mất thôi hoặc nghĩ cô có “âm mưu” đen tối gì đó. Mặc dù cô có chút mơ hồ, nhưng cô cũng không phải là đần. Chuyện như vậy tránh đi thì hơn.

“Chẳng lẽ tôi giống người yêu* của cô?” Hấn có chút cắn răng nghiêng lợi nói, nếu cô dám nói hấn giống như người yêu của cô, hấn không thể bảo đảm mình có thể làm ra loại chuyện gì quá đáng hay không.

(*) : người yêu mà Bạch Kiếu Thiên nói ở đây chính là cha ghẻ trong tin đồn đó nhé

“Thật ra thì, cũng không có gì, nhưng khi tôi nói xong, hi vọng tổng giám đốc không tức giận.” Thường Mạn Mạn thấy hấn không có ý buông tha cho cái đề tài này, cô cũng nên biết điều mà trả lời thôi.

“Sao lại tức giận cơ chứ.” Bạch Kiếu Thiên nhẹ nhàng nói.

“Thật ra thì, tổng giám đốc có chút giống con tôi.” Thanh âm của Thường Mạn Mạn cực kì nhỏ.

“Oh, vậy ah, thế tôi có chỗ nào giống con trai của cô.” Hoàn hảo, cô không nói ra đáp án hấn không muốn nghe.

“Chẳngchẳng qua là ánh mắt có điểm giống mà thôi.” Thường Mạn Mạn vội vàng lắc đầu nói.

Bạch Kiếu Thiên đè xuống cơn tức giận của mình, mình cùng con trai làm gì mà “chỉ có” một chút giống nhau thôi chứ, con trai căn bản chính là phiên bản thu nhỏ của hấn, nếu đi ra ngoài, khẳng định ai cũng sẽ nói bọn họ là cha con của nhau, chỉ có cô gái gốc này mới nhìn không ra được thôi.

Ai, mà thôi vậy là được rồi, nếu chuyện gì cũng cùng cô tức giận, hấn sợ mình sẽ lập tức chết vì giận mất thôi

Tư Đồ Hoàng hoàn toàn không gõ cửa mà đi thẳng vào phòng làm việc của Bạch Kiếu Thiên: “Thiên, nên đi ăn cơm.....” Nhưng khi hấn đi vào, hấn liền khiếp sợ. a Cái tên này vốn không bao giờ gần nữ sắc, thế nhưng lại dám giấu phụ nữ ở trong phòng làm việc. Bất quá cô gái ấy thật đáng yêu.

” Xin chào, tôi tên là Tư Đồ Hoàng.” Tư Đồ Hoàng rất tự nhiên vươn tay ra tỏ ý chào hỏi cô.

Thường Mạn Mạn sửng sốt, người con trai này thật xinh đẹp, cũng rất lễ phép, cô đối với người lễ phép luôn luôn có hảo cảm: “Chào anh, tôi tên là Thường Mạn Mạn, mới vừa nhậm chức, sau này xin nhờ anh chiếu cố nhiều.” Thường Mạn Mạn cũng lễ phép bắt tay lại hấn.

Mà tên đàn ông đang ngồi ở bàn làm việc, sắc mặt lại thật u ám nhìn hai người, thật muốn giẫm chết cái tên Hoàng kia, dám cản trở chuyện tốt của hấn à.

Hai người kia vẫn thân mật “nắm” tay nhau, nói chuyện rộn rã.

“Oh, thì ra là cô chính là thư kí riêng của tổng giám đốc trong truyền thuyết ah.” Tư Đồ Hoàng tỏ vẻ thâm ý.

“À à ha ha ” Thường Mạn Mạn có chút lúng túng.

“Hai người không cần làm việc ah.”

Thường Mạn Mạn đi tới trước bàn làm việc mình, có chút nhàm chán nhìn máy tính. Thật không biết đầu óc tổng giám đốc có vấn đề gì hay không, tự dưng điều cô làm thư ký riêng, nhưng lại không phân phối cho cô một gian phòng làm việc riêng tư thuộc về mình, chỉ có thể xài chung một gian phòng làm việc với hấn, cô nhớ khi tổng giám đốc nói muốn cô làm việc cùng hấn tại đây, hai anh thư kí cùng phó tổng vô cùng giật mình, há hốc miệng đến mức có thể nhét vào một cái trứng gà, đáng vẻ lại cực kì ngây ngốc, nhớ lại vẫn còn muốn cười

Cô không thể nhịn được nữa rồi, bèn len lén nhìn về phía tổng giám đốc, trộm cười một chút xú. Tổng giám đốc cũng thật kì lạ hoàn toàn không phân công việc cho cô, chỉ bảo cô làm quen một chút với máy tính tại văn phòng, vậy nên lúc này cô cũng chỉ có thể chơi game.

“Bảo bối tiếp điện thoại, bảo bối tiếp điện thoại...”

Thường Mạn Mạn vội vàng cầm điện thoại di động lên, có chút xấu hổ nói “Xin lỗi tổng giám đốc, tôi đi nhận điện thoại.”

Bạch Kiếu Thiên nhìn Thường Mạn Mạn chạy đi xong, khuôn mặt thật không cần hóa trang cũng có thể đóng vai Bao Công rồi.

Tư Đồ Hoàng nhìn vẻ mặt đen tối của Bạch Kiếu Thiên, đùa cợt nói “Thế nào, Thiên của chúng ta động tình rồi ư.”

“Cậu không có gì để làm sao?” Bạch Kiếu Thiên không vui nói.

“Thật ra mà nói, cô gái kia thật đáng yêu.” Tư Đồ Hoàng cả gan nói tiếp.

“...”

“Nữ nhân đáng yêu như vậy chắc có nhiều “đuôi” theo lắm nhỉ?” Hắc quả nhiên không sợ chết.

“Răng rắc...” Tiếng bàn tay hắc nắm thành quả đấm khanh khách vang lên.

“Ai, ta thật hy vọng có thể lọt vào mắt của cô ấy.” Người bên ngoài thật vô cùng hâm mộ “dũng khí” không sợ chết của hắc.

“...” Trong ánh mắt của hắc như có ngọn lửa màu đỏ đang nhảy nhót.

“Tôi nhớ ra rồi, tôi đột nhiên có việc, tôi không thể ăn cơm cùng cậu.” Hắc nói xong liền chạy nhanh như chớp. Hắc cũng không muốn trở thành “anh hùng liệt sĩ cách mạng nhân dân” đâu.

Coi như hắc chạy trốn mau, nếu không Bạch Kiếu Thiên hằng năm vào ngày này có thể ăn giỗ của Tư Đồ Hoàng rồi. Bạch Kiếu Thiên lãnh đạm nhìn chằm chằm về phía cửa, nhưng vì sao cô gái kia vẫn chưa về, đôi khi hắc thật không biết cô có phải là “hồ ly” đầu thai như hắc không, nếu không tại sao lại có “nhiều đuôi” như vậy.

Thời gian cứ chậm chạp trôi đi, nhưng Thường Mạn Mạn vẫn chưa về, sắc mặt Bạch Kiếu Thiên càng ngày càng khó coi, cô rốt cuộc là đang nói chuyện với ai, vì sao lại tán gẫu lâu như vậy, chẳng lẽ là với “tình nhân” ư. Bạch Kiếu Thiên càng nghĩ càng tức giận, hắc nhất định phải đi xem cô một chút, chỉ có như thế hắc mới có thể yên tâm.

Vừa nghĩ xong, Bạch Kiếu Thiên liền nhanh chóng mở cửa, nhanh đi ra ngoài

“Học trưởng, sao anh lại có thời gian gọi điện thoại cho em thế?” Thường Mạn Mạn có chút bất ngờ, kể từ ngày gặp tại khu bách hóa, cô đã không còn liên lạc qua cùng anh, cô còn tưởng rằng học trưởng đã quên cô.

“Làm phiền đến em sao?” Trầm Lam Thiên ôn nhu nói.

“Không có, học trưởng gọi điện thoại cho em, em vui còn chưa kịp, tại sao lại “làm phiền” chứ?” Người khác căn bản cũng không biết mấy câu lễ phép cô vừa nói lại có thể khiến cho hai người đàn ông nào đó không thể bình tĩnh.

Lẽ dĩ nhiên Trầm Lam Thiên đang thật sự vui mừng, có thể nghe được Mạn Mạn nói như vậy, hắc có thể lý giải thành Mạn Mạn cũng rất nhớ hắc không đây.

Mà “bóng dáng vô hình” ở kế bên Thường Mạn Mạn – Bạch Kiếu Thiên, giờ phút này lại giống như Satan canh giữ địa ngục, hơi thở toàn thân hắc làm cho người ta khiếp sợ. Tốt, rất tốt, Thường Mạn Mạn em lại dám nói lời mập mờ người đàn ông khác sao, xem ra anh nên dọn dẹp cô thật tốt.

“Có thật không? Có thể nghe em nói như vậy, anh rất vui.” Thanh âm hưng phấn của anh truyền vào trong tai Thường Mạn Mạn, cô cảm giác có chỗ nào rất không được tự nhiên, nhưng lại không biết ở chỗ nào.

“Nhưng, học trưởng tìm em có việc gì sao?” Thường Mạn Mạn nghi ngờ nói.

“Buổi tối em có rảnh không, anh muốn hẹn em cùng ăn bữa tối.”

“Hôm nay ah, có thể không được, buổi tối hôm nay em có cuộc hẹn rất quan trọng, lần sau được không?”

“Được rồi, vậy cũng chỉ có thể để lần sau thôi.” Mặc dù có chút thất vọng, nhưng anh cũng không muốn dọa cô chạy, từ từ thì tốt hơn.

Bạch Kiếu Thiên thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo cô đã cự tuyệt lời mời của người kia, mà khoan, buổi tối cô có hẹn với ai, chẳng lẽ là cái tên trong tin đồn tại công ty.

“Vậy cứ như thế đi, lần khác chúng ta nói chuyện sau.”

“Ừ, bái bai.”

“Bái bai.”

Bạch Kiếu Thiên thấy cô thu hồi điện thoại, liền nhanh hơn cô một bước tiến vào phòng làm việc.

Thường Mạn Mạn khi đi vào phòng làm việc có chút ngượng ngùng, cô khi này hoàn toàn không nghĩ tới hậu quả liền chạy ra ngoài, không biết tổng giám đốc có thể hay không rất tức giận.”Cái đó, thật xin lỗi, lần sau ta sẽ không vô ý như vậy.” Thường Mạn Mạn nhắm mắt lại, chờ bị mắng, cô đã chuẩn bị tâm lý.

Vừa mới định mắng cô, nhưng khi Bạch Kiếu Thiên nhìn thấy bộ dáng này của Thường Mạn Mạn, hần liền mềm lòng, lời nói khi nào lại biến thành “Không sao, lần sau nếu có điện thoại, em đừng nhận nữa là được.” Hần khi nào lại biến thành “bảo mẫu” suốt ngày canh chừng vợ như thế. Thật mất thể diện.

“Vâng, cảm ơn tổng giám đốc.” Thường Mạn Mạn cao hứng nói.

Bạch Kiếu Thiên nhìn chằm chằm vào nụ cười của cô, hần có chút si mê. Mặc dù Thường Mạn Mạn không thể gọi là mỹ nữ, nhưng cô có một mị lực đặc biệt, mà loại mị lực ấy vừa đúng có thể hấp dẫn ánh mắt của hần.

Một lúc sau, Bạch Kiếu Thiên cũng không cùng Thường Mạn Mạn nói câu nào, chẳng qua là vui đầu vào công việc, về phần có hay không chân chính làm việc, Bạch Kiếu Thiên cũng không biết.

Ai! Sau này khi nhớ lại, nghe nói ngày đó Bạch Kiếu Thiên căn bản chỉ ngược nhìn “vợ yêu” của mình, chỉ theo bản năng lật tài liệu trên tay, mắt cũng rất nghiêm túc nhìn chằm chằm vào tài liệu, chẳng qua là đại não lại hoàn toàn bay đến bên người cô gái kia, hữu ý hay vô ý liếc trộm Thường Mạn Mạn.

Hần đến khi nào mới có thể ôm mỹ nhân thuộc về mình đây.

“Xin hỏi nơi này có ai tên là Thường Mạn Mạn không?”

Triệu Ngôn nhìn một bó hoa tươi trước mắt xong liền ngẩn ra, Thường Mạn Mạn mới điều lên đây chưa tới một ngày đã có người tặng hoa rồi sao.

“Có, anh chờ một chút.” Triệu Ngôn nói xong liền đi tới gõ cửa phòng tổng giám đốc tỏ ý xin phép được vào.

Nghe được thanh âm tổng giám đốc cho phép truyền từ bên trong, Triệu Ngôn mới mở cửa.”Mạn Mạn có người tìm.”

“Tới đây.” Thường Mạn Mạn có chút cảm thấy kỳ quái, ai lại tìm cô nhỉ.

Bạch Kiếu Thiên nghe tới thanh âm Triệu Ngôn gọi cô xong, vẫn còn chưa kịp phục hồi tinh thần, quan hệ của bọn họ khi nào lại thân mật như vậy, trực tiếp gọi nhau bằng tên. Hần cho đến bây giờ vẫn chưa thể gọi cô bằng Mạn Mạn đấy.

“Cô là tiểu thư Thường Mạn Mạn sao?”

“Vâng.”

“Xin cô ký nhận.” Nhân viên giao đưa biên lai.

“Có thể cho tôi biết là ai không?” Thường Mạn Mạn với ánh nhìn không hiểu nhìn chằm chằm vào bó hoa hồng lớn trong ngực, lần đầu tiên cô được nhận một bó hoa lớn như vậy nha, nói không vui tuyệt đối là gạt người, hơn nữa nó lại có ít nhất 99 đóa.

“Chúng tôi cũng không rõ, chỉ biết đây là một người đàn ông rất tuần tú.” Người nọ đáp.

“Vây ah.” Thường Mạn Mạn ký biên lai xong, người nọ liền đi.

“Mạn Mạn, có phải là bạn trai em không !?” Triệu Ngôn nói.

“Không phải, em không có bạn trai.” Thường Mạn Mạn phủ định hoàn toàn.

“Vây là của một người con trai thầm mến em tặng chẳng, có thể lắm. 4 Thành thực khai báo đi, đây rốt cuộc là ai tặng vậy.” Triệu Tình cũng sáp lên. Bọn họ đối với Thường Mạn Mạn đều có hảo cảm, Thường Mạn Mạn cũng là vô cùng dễ sống chung, chỉ trong vài giờ đã chiếm được cảm tình của hai anh em họ.

“Em thật không biết mà.” Thường Mạn Mạn quả thật không biết là người nào, người thầm mến cô chắc chỉ có bọn nhóc 5 tuổi.

“Mau nhìn xem có thiệp hay không...” Triệu Ngôn nghi ngờ nói. “Thật là hoàng đế không gấp thái giám đã gấp rồi ”.

“ Đúng rồi ha, em tại sao không nghĩ đến chuyện đó chứ.” Thường Mạn Mạn nhanh chóng lục lọi tìm thiệp.

“Có.” Thường Mạn Mạn cầm lên tấm thiệp màu hồng. Chân mày cô có chút nhíu lại.

“Viết gì, ta có thể đọc không?” Triệu Tình nhìn Thường Mạn Mạn hỏi.

Thường Mạn Mạn đem thiệp đưa cho hắn,”Em yêu, hi vọng em vẫn mãi vui vẻ, anh vĩnh viễn là người yêu em.”

“Vây là sao, hơn nữa cũng không ghi tên?”

“Nhất định là của một anh chàng thầm mến em rồi.” Triệu Ngôn cười hì hì nói.

“Có sao? Em không thèm tám chuyện với các anh nữa, kéo tổng giám đốc biết, liền mất đi chén cơm.” Thường Mạn Mạn le lưỡi, ôm một bó hoa tươi đi tới phòng làm việc.

Triệu Ngôn cùng Triệu Ngôn Hữu thấy Mạn Mạn đi rồi, cũng đành phải trở về tiếp tục làm việc. Bất quá bọn hắn thật tò mò, người ấy là ai nhỉ.

Thời điểm Bạch Kiếu Thiên vẫn còn đang suy nghĩ Thường Mạn Mạn đi gặp người nào, sao lại đi lâu như vậy vẫn chưa về, thì liền nhìn thấy một người cùng một bó hoa hồng to khi nào đã xuất hiện ở trước mắt hắn.

Thường Mạn Mạn đem hoa đặt ở trên bàn làm việc của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã vì quá vui vẻ mà nhả hết rồi, cô hoàn toàn không hề chú ý tới vị tổng giám đốc nào đó đang dùng một con ngươi bí hiểm, lãnh mạc nhìn cô với bó hoa đáng ghét trước mặt hắn.

Thật ra thì điều này cũng không thể trách Thường Mạn Mạn, dù sao mối quan hệ giữa hai người bọn họ vẫn chỉ là cấp dưới và cấp trên, đây là ý nghĩ của Thường Mạn Mạn, nhưng Bạch Kiếu Thiên lại không nghĩ như thế.

Bạch Kiếu Thiên nhìn chăm chăm vào bó hoa hồng, lòng hắn bức tức, là ai, rốt cuộc là ai dám theo đuổi lão bà của hắn, nếu để cho hắn biết, hắn nhất định dùng một chương giết chết hắn ta.

“Thường thư kí, là bạn trai cô tặng ư ?” Bạch Kiếu Thiên cắn răng nghiêng lợi nói, nếu cô dám nói “ạ”, hắn hiện tại liền muốn cô, để cho cô biết ai mới là nam nhân của cô.

“A a không phải là, tôi vẫn chưa có bạn trai mà.” Thường Mạn Mạn phản ứng nhanh, thành thật trả lời.

Bàn tay đang nắm thành quả đấm của Bạch Kiếu Thiên liền buông lỏng xuống. Hoàn hảo! Thường Mạn Mạn đã nói câu hắn muốn nghe, nếu không hắn liền lập tức hành động rồi.

“Nhưng đó vốn là hoa dùng để tặng cho người yêu, chẳng lẽ là đó là người thâm mến cô.” Hắn nhất định phải làm rõ ràng.

“Thật ra thì, tôi cũng không biết là ai đưa.” Thường Mạn Mạn lúng túng nói, sau liền đổ mồ hôi, người đưa hoa cho cô cũng không nói rõ về hắn. 0d Song đây là lần đầu tiên cô nhận được một bó hoa lớn như vậy, cô thật vui.

“Vây ah, nhưng tôi thấy cô thật vui ?”

“Hi hi, quả thật có một chút.” Cô vẫn còn đang âm thầm hạnh phúc, hoàn toàn không có một chút nhận thức được nguy hiểm đang đến gần.

“Thật !?, nhận được hoa cô liền có thể vui sao?”

“Chỉ có chút chút.” Kỳ quái, tổng giám đốc sao lại quan tâm nhân viên như vậy cơ chứ. 48 Cô rốt cuộc cũng khôi phục thần trí.

Á Thường Mạn Mạn sợ hãi, vỗ vỗ lồng ngực, tổng giám đốc lúc nào đã chạy đến trước mặt cô thế.

“Tổng giám đốc có chuyện gì sao?” Thường Mạn Mạn vẫn không cảm giác một chút nguy hiểm nào.

“Cô thử nghĩ xem?”

“A “

“Cô xác định rất thích nhận được người khác tặng hoa à?” Cho cô thêm một cái cơ hội.

“Đúng, tôi rất thích.” Lần đầu tiên nhận được hoa, hơn nữa lại lớn như vậy có thể không thích sao?

“Vây ah, vậy thì cô phải trả giá một cái giá thật lớn đấy.” Bạch Kiếu Thiên âm hiểm cười với Thường Mạn Mạn, nhanh chóng bày một kết giới, hắn cũng không muốn bỗng dưng lại có người đến phá hư chuyện tốt của hắn.

“A ” tổng giám đốc có ý gì.

Thời điểm cô nhận ra Bạch Kiếu Thiên càng ngày càng tới gần cô, Thường Mạn Mạn rốt cuộc cũng cảm thấy có chút không được bình thường.

“Tổng... Tổng giám đốc, tôi... a. ưm... a...” Lời còn lại bị hắn nuốt vào trong bụng rồi.

Thường Mạn Mạn dùng sức đẩy đẩy Bạch Kiếu Thiên, nhưng Bạch Kiếu Thiên lại đem cô khóa chặt vào trong ngực. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tổng giám đốc chẳng phải không bao giờ gần nữ sắc sao?.

Sau khi nhận thấy gương mặt của Thường Mạn Mạn đỏ bừng, Bạch Kiếu Thiên mới thả cô ra, “Ngốc, phải biết tự hô hấp chứ.” Hương vị của cô vẫn giống như trong kí ức của hắn, dự vọng nguyên thủy đang bảo hắn hiện tại nên thưởng thức cô, mà hắn cũng không phải là loại người thích ngược đãi mình, Thường Mạn Mạn hết thấy đều do em tự chuốc lấy phiền toái, vốn muốn cho em một chút thời gian tự thích ứng, nhưng coi bộ quá dư thừa rồi.

Thường Mạn Mạn sau khi phản ứng được, liền cố hô hấp. Một lúc sau khi cô vừa định chỉ trích Bạch Kiếu Thiên, Bạch Kiếu Thiên nhanh chóng lại tiếp tục ngăn miệng của cô, lưỡi hắn cũng nhanh chóng trượt vào trong miệng cô, tùy ý khuấy động.

Vốn cô định phản kháng, nhưng khi Bạch Kiếu Thiên nhẹ nhàng vuốt ve người cô, lý trí Mạn Mạn dần dần biến mất.

Bạch Kiếu Thiên ôm lấy Thường Mạn Mạn đã sớm xui lơ hướng tới phòng nghỉ ngơi của hắn. Thật là một cô gái nhỏ nhạy cảm, y hết năm năm trước.

Nhanh chóng thôi lui xiêm áo hai người, Bạch Kiếu Thiên vội vã thưởng thức cục cưng bé nhỏ của riêng mình hắn.

Thân thể Thường Mạn Mạn theo bản năng mà phản ứng, tiếng rên rỉ cũng theo đó mà thốt ra. Thường Mạn Mạn căn bản không biết bộ dạng mình lúc này mị hoặc đến cỡ nào.

Bạch Kiếu Thiên ở trong cơ thể thật chặt của riêng cô, nó thật chặt làm hắn thiếu chút nữa không thể kêu thành tiếng.

Thường Mạn Mạn từ từ thích ứng cảm giác khó chịu, rồi dần bị khoái cảm bao vây, ý thức cô cũng dần biến mất.

12. Chương 12: Sau Khi Ăn

Thường Mạn Mạn sau khi ngủ một giấc an ổn, cuối cùng cũng từ trong mộng đẹp tỉnh lại. Trong mộng, một người đàn ông tuấn mỹ đã làm cho trái tim cô đập mạnh, chỉ tiếc là cô căn bản không thấy rõ diện mạo của anh ta, chỉ biết anh ta rất tuấn tú, rất giống với tổng giám đốc, a tổng giám đốc, cô thể nhưng nằm mơ thấy mình cùng tổng giám đốc làm chuyện kia, chẳng lẽ do cô lớn tuổi, nên có nhu cầu giống như Linh Linh thường nói ư. Nhưng cô vừa mới biết tổng giám đốc có một ngày mà. Mặt Thường Mạn Mạn càng ngày càng đỏ.

Khoan, cô không phải là đang làm việc ư, thế nào lại ngủ gật. Thường Mạn Mạn thông suốt, cô mở mắt, thứ đập vào mắt cô là một gương mặt tuấn tú, cô còn đang bị tổng giám đốc ôm chặt vào trong ngực. Thường Mạn Mạn sững sờ năm phút, rồi cuộc cũng nhớ tới chuyện đã phát sinh, đó thật không phải là mơ, đây chỉ mới là ngày đầu tiên cô nhậm chức, vậy mà một chút năng lực chống cự cũng không có, lúc này, hửn Thường Mạn Mạn – cô nên trốn đi thôi.

Thường Mạn Mạn nhẹ nhàng đem bàn tay đang ôm hông mình lấy ra, cô hiện tại chỉ muốn trốn, nên thừa lúc tổng giám đốc còn chưa tỉnh thì tốt hơn.

Nhưng đôi cánh tay kia hình như không tình nguyện, bàn tay bên hông vốn đã lấy ra, lại bỗng dưng ôm chặt cô lại. Thường Mạn Mạn kinh sợ nhìn hửn, cũng may, cũng may, hửn vẫn chưa tỉnh. Vì vậy Thường Mạn Mạn bèn lặp lại động tác trên, kéo đôi bàn tay của hửn ra.

Rất cuộc trời không phụ người có lòng, cô cũng đã thoát khỏi. 1 Bước nhanh xuống giường, nhưng toàn thân đau nhức khiến cô không thể đứng vững, bàn tay theo quán tính hơi lấy chiếc ly trên bàn, khiến nó rơi xuống rồi vỡ tan, tạo thành một tiếng động lớn. Khiến người trên giường bỗng nhúc nhích, Thường Mạn Mạn sợ hãi nhìn người trên giường, nhưng một lúc sau vẫn không có động tĩnh gì, Thường Mạn Mạn nhanh chóng mặc quần áo tử tế, xông ra ngoài.

Thời điểm cô xông ra, Bạch Kiểu Thiên nhanh chóng mở mắt, thật ra thì lúc cô tỉnh lại hửn đã tỉnh trước rồi, nhưng, hửn thật tò mò muốn nhìn thấy biểu tình của Mạn Mạn sau khi tỉnh lại, Quả thật cô không để cho hửn thất vọng, thật rất đáng yêu.

Bạch Kiểu Thiên bèn lật người qua nơi khi này cô nằm, rồi hít sâu một hơi, phía trên kia còn lưu lại mùi của cô. Lần này hửn sẽ không buông tay.

Thường Mạn Mạn mặt đỏ ửng lao ra khỏi tòa nhà, gương mặt cô cùng y phục có chút xốc xếch, khiến cho Thủ Vệ Đại Thúc* sững sờ, quan tâm tiến lên hỏi “Thường tiểu thư, cô không sao chứ, thế nào lại có bộ dáng này?” Bởi vì Thường Mạn Mạn là người vô cùng dễ nói chuyện cùng làm quen, cho nên hầu như cả công ty ai cũng có chút quen biết cô.

(*) : nam nhân viên bảo vệ có chút lớn tuổi

“Không sao, mới vừa không cẩn thận vấp ngã, con có việc gấp, con đi trước.” Thường Mạn Mạn nói xong, đầu cũng không cúi chào như mọi khi, liền xông ra ngoài.

Thủ Vệ Đại thúc mặc dù có cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Thường Mạn Mạn ngồi lên một chiếc xe taxi, sau tâm tình mới có thể từ từ an tĩnh, nhưng vẫn có chút kích động. Cô thể nhưng cùng tổng giám đốc, không thể tin được, không thể tin được, trong công ty không phải có rất nhiều người nói tổng giám đốc không gần nữ sắc ư, chẳng lẽ đều là gạt người.

Oa oa cô chỉ muốn làm việc thật tốt, thế nhưng lại đụng phải chuyện như vậy, giờ biết làm sao đây

Nhưng, tổng giám đốc làm sao lại để ý đến cô, chẳng lẽ là do dáng dấp cô quá đẹp, không thể nào... Vậy thì vì sao, cô nghĩ mãi vẫn không ra.

Thường Mạn Mạn mặt rối rắm, nhìn khung cảnh ngoài cửa xe.

Tinh thần Thường Mạn Mạn cứ rối rắm cho tới khi về nhà.

“Thường Mạn Mạn, cô lại dám về nhà trễ đến thế ư.” Hai tay Thường Khoái Khoái chống nạnh ngược nhìn Thường Mạn Mạn nói.

“A ” Thường Mạn Mạn lúc này mới có thể phục hồi tinh thần lại, cô nhìn đồng hồ treo tường, đã tám giờ. Không trách được công ty lúc ấy đã không còn người nào, vậy càng may mắn, cô không bị người khác phát hiện đã cùng với tổng giám đốc

“Bảo bối thật xin lỗi, lần sau mẹ sẽ không dám như thế nữa.” Thường Mạn Mạn ôn hòa nói. Phải biết, tính khí bảo bối nhà cô vốn đã rất khó nuôi chiều đặc biệt là mỗi khi nổi giận

“Tính khí của Mạn Mạn hôm nay có chút là lạ, xảy ra chuyện gì à?” Nhóc nhìn Thường Mạn Mạn rồi nói với một cách cực kì nghiêm túc.

“Không có, không có, chẳng có chuyện gì xảy ra cả, chẳng qua là Dì Triệu vừa trở về, cô ấy nói muốn cùng chúng ta ăn cơm.” Ánh mắt Thường Mạn Mạn lộ rõ vẻ né tránh, cô thật không thích hợp với việc nói dối, càng không thể nói thẳng ra với con trai về sự việc kia.

“Thật à?” Thường Khoái Khoái nhìn thẳng vào ánh mắt “tôi đang nói dối” của cô.

“Đúng vậy, tuyệt đối là thật, so với ngọc trai còn thật hơn.” Thường Mạn Mạn cười nói. Đứa con trai thông minh này của cô quả thật khó trị.

“Lần sau đừng nên về trễ thế này, biết không, nếu còn tái phạm, thì Mạn Mạn cô đừng bao giờ mơ tương tới việc đi ra ngoài mà làm việc nữa.” Thường Khoái Khoái mặt nghiêm túc, nếu không phải Mạn Mạn nhà hần suốt ngày cầu xin muốn đi ra ngoài làm việc, thì nhóc còn lâu mới cho cô “xuất đầu lộ diện”.

“Con có đói bụng không, mẹ hiện tại liền đi làm cơm, sau đó sẽ mời dì của con tới dùng cơm chung.” Thường Mạn Mạn nói xong liền muốn đi tới phòng bếp. Cô không muốn tiếp tục cái đề tài kia nữa, cô thừa biết con trai của cô rất thông minh, nếu còn tiếp tục tiếp cô sẽ bị nhóc truy ra lời khai thật mất thôi.

Thường Khoái Khoái kéo cô lại.”Cơm con đã làm xong rồi, Mạn Mạn nên ngoan ngoan ngồi xuống nghỉ ngơi.” Thường Khoái Khoái bá đạo nói.

Thường Mạn Mạn bỗng tặng cho Thường Khoái Khoái một cái hôn thật “kiêu”, “Con trai mẹ thật ngoan.” Cô thật rất thỏa mãn, những năm qua cô cùng con trai sống rất hạnh phúc. Cô vẫn luôn rất cảm tạ người đàn ông đã ban tặng con trai cho cô, mặc dù cô không biết hần là ai, nhưng cô cho tới bây giờ cũng chưa từng oán hận hần một lần, ngược lại cô vô cùng cảm tạ hần vì đã cho cô một đứa con trai đáng yêu như vậy.

Leng keng tiếng chuông cửa vang lên.

Thường Mạn Mạn nhanh chóng mở cửa. Ngay lập tức, người bên ngoài xông tới ôm cô thật mạnh. “Bảo bối, mình nhớ cậu chết mất.” Triệu Linh Linh nhõng nhẽo nói.

Mặt của Thường Mạn Mạn đỏ ửng.

Thường Khoái Khoái bực bội kéo mẹ ra, mỗi lần bà dì này tới, cô ta luôn lợi dụng chiếm cứ tiện nghi* của mẹ, làm cho lòng nhóc không chút thoải mái.

(*): đụng chạm da thịt

“Hi, Tiểu Suất Ca*, nhóc vẫn luôn bá đạo như thế.” Triệu Linh Linh nhìn Thường Khoái Khoái, người luôn vẫn trong tư thế phòng ngừa “mẹ mình bị cướp đi” cười nói, tiểu tử này thật chẳng có chút thay đổi, nhóc đối với mẹ luôn có tham muốn giữ lấy mười phần như thế.

(*): nhóc đẹp trai

“Mau vào nhà nào, cậu có đói bụng không, chúng ta nhanh đi ăn cơm.” Thường Mạn Mạn lôi kéo hai người bọn họ đi vào.

“Ừ, thật đói bụng, tớ rất nhớ món ăn cậu làm, cậu không biết hai tháng qua tớ sống cực khổ thế nào đâu. Thức ăn nơi đó quả thật không dành cho người.” Triệu Linh Linh nhìn chằm chằm thức ăn trên bàn tới mức chảy nước miếng.

“Thức ăn do Khoái Khoái làm đấy, hôm nay tớ tan việc hơi trễ.” Thường Mạn Mạn nói.

“Khoái Khoái làm ư, vậy tớ hôm nay có lộc ăn rồi.” Mạn Mạn nấu cơm vốn đã rất ngon, nhưng Thường Khoái Khoái nấu cơm lại càng ngon, chẳng qua là nhóc vốn chỉ làm ẹ ăn, người ngoài căn bản không bao giờ có cái phúc khí đó. Trước đây, cô may mắn có một lần vô tình thưởng thức tay nghề tên tiểu tử kia, về sau tuy đã rất cố gắng dụ khị nhóc làm cho cô, nhưng tiểu tử này lại không bao giờ để ý tới. Không nghĩ tới hôm nay thế nhưng cô lại có lộc ăn của tên tiểu đầu bếp này.

Thường Khoái Khoái liếc mắt khinh bỉ nhìn Triệu Linh Linh, lần nào cô đến đều khiến nhà nhóc mất đi một khẩu phần ăn hoàn toàn “không nhỏ”.

Triệu Linh Linh le lưỡi với hần, sau liền bắt đầu tiêu diệt thức ăn ngon trên bàn.

Thật vất vả dụ dỗ Khoái Khoái đi ngủ, sau Triệu Linh Linh liền lôi kéo Thường Mạn Mạn vào phòng ngủ, đóng cửa lại, dùng tay ý bảo Thường Mạn Mạn ngồi trên giường, nói: “Thành thật khai báo, ai là chủ nhân dấu hôn trước ngực cậu?”

“A ” Thường Mạn Mạn đỏ mặt

“Còn không nói sao? Muốn nghiêm hình bức cung?” Triệu Linh Linh nói với dáng vẻ hung hăng.

“Cái đó, cái đó, làm sao cậu biết?” Chẳng lẽ trên mặt cô có chữ sao, hơn nữa cô đã ăn mặc rất kín lúc ra ngoài rồi mà.

“Kể từ lúc bị “hành hung” cậu vẫn chưa đi soi gương à?”

“Làm sao cậu biết?”. Một cô gái đạt thành tích 100 điểm “ngốc” nói

“Đi soi gương đi.”

Thường Mạn Mạn tuân lệnh đi tới trước gương “A” Người trong gương là cô sao?.

“Hiện tại cậu nên thành thực khai báo thì hơn.”

“Chẳng qua là ngoài ý muốn, mình cũng không biết vì sao lại phát sinh.” Thường Mạn Mạn thành khẩn nói. Chính cô bây giờ cũng rất mơ mơ màng màng.

“Cậu nói là cậu cũng không biết vì sao lại phát sinh?” Triệu Linh Linh mặc dù có chút gì kinh ngạc, nhưng cũng không quá nghi ngờ lời nói của Thường Mạn Mạn, dù sao con trai – Thường Khoái Khoái của cô cũng đã là một “bằng chứng thép” rồi. Cô ngay cả vì sao mang thai cũng không biết cơ mà.

“Ừ.” Cô đỏ mặt tới mức sắp phun ra máu.

“Đừng nói với tớ, ai là người đã “ăn” cậu, cậu cũng không biết nhé.” Triệu Linh Linh nói với giọng điệu “nếu cậu dám nói không, tớ liền giết chết cậu”.

Thường Mạn Mạn rút đầu, thành khẩn nói: “Tớ, tớ biết, là, là, là tổng giám đốc.”

Hoàn hảo: “Ý cậu nói là vừa lên nhậm chức được mấy ngày là bị ăn ngay ?”

“Chính xác hơn, đây là lần đầu tiên tớ gặp tổng giám đốc.” Thường Mạn Mạn bổ sung.

“Cậu nói thật?” Âm lượng cao đến chói tai.

“Nói nhỏ thôi, bảo bối tớ thức mất.” Thường Mạn Mạn nhắc nhở, bộ dáng không yên lòng.

Ẩn thân trong bóng tối, Bạch Kiếu Thiên nhìn dáng vẻ đáng yêu của Thường Mạn Mạn, hần không nhịn được, khóe miệng cong lên.

Hần vì sao lại tới nơi này ư, đương nhiên là vì muốn xem người mà Thường Mạn Mạn hôm nay gặp rốt cuộc là ai, cho nên vẫn đi theo Thường Mạn Mạn về tới nhà. Vì không muốn con trai hần phát hiện, hần rất vất vả đấy.

“Mạn Mạn, cậu làm tớ thật là “bất ngờ” nha, tớ đã nhiều năm cố khuyên cậu tìm một “Ngư Lang”, giải quyết nhu cầu, mãi mà cậu không chịu, vậy mà, khi thấy tổng giám đốc thì” Triệu Linh Linh mập mờ nói.

“Cái gì, tớ là hạng người như vậy sao? Tớ cũng không biết vì sao lại phát sinh chuyện như vậy.” Thường Mạn Mạn, dánh về áo nã.

“Ai da, mà thôi sao cũng được, cùng lắm thì cậu lại sinh thêm một tiểu tử, nói không chừng, trong bụng cậu hiện tại đã có rồi?” Gương mặt Triệu Linh Linh tràn đầy tà khí, nhìn chăm chăm vào bụng của cô.

Bạch Kiếu Thiên cũng vì lời nói của Triệu Linh Linh nên cũng nhìn vào bụng của Thường Mạn Mạn. Nơi đó sẽ có một tiểu sinh mệnh sao? Nói thật hẳn rất mong đợi.

“Gì chứ? Mới một lần, thì làm sao có chứ?” Thường Mạn Mạn, dánh về ngây ngốc.

“Làm sao không cơ chứ, có lẽ bảo bối nhà cậu lúc trước cũng vậy?”

“Nhưng,” Trong bụng của cô thật sẽ có một tiểu sinh mệnh sao. d Cô có mong đợi hay không đây?

“Nhắc mới nhớ, cậu thật không có một chút ấn tượng nào về papa tiểu tử nhà cậu à?” Triệu Linh Linh vốn đã từng hỏi rất nhiều về vấn đề này.

“Không có, một chút cũng không nhớ.”

“Linh Linh, cậu nghĩ xem, có lẽ tớ đã từng bị một người ngoài hành tinh bắt cóc qua, rồi sau đó tớ liền bị XXOO, xong việc liền xóa đi trí nhớ của tớ.” Thường Mạn Mạn kỳ dị nói.

Khuôn mặt của Triệu Linh Linh cùng Bạch Kiếu Thiên đang ần nấp lập tức đứng hình.

Nhưng quả thật cô đã nói đúng một phần, lúc đó hẳn vì sợ phiền toái, quả thật đã xóa đi một phần trí nhớ của Thường Mạn Mạn.

Triệu Linh Linh, “Thường Mạn Mạn, mai mốt ra ngoài đừng nói có quen biết tớ nha, tớ sẽ xấu hổ chết mất.”

“Ha ha, không thể nào.” Thường Mạn Mạn cảm thấy ngượng ngùng.

“Vậy bây giờ cậu định làm thế nào, tiếp tục làm đồ ăn cho Boss sao?” Triệu Linh linh vội vàng nói sang chuyện khác.

“Chết cũng không. Tớ không muốn tiếp tục làm tại đó, mặc dù tiền lương rất cao, nhưng đành chịu thôi.”

“Vậy cậu cứ như vậy mà bỏ qua cho tên tổng giám đốc đó sao?”

“Còn cách nào khác chứ, đi kiện hẳn sao? Tớ không muốn trở thành tiêu điểm trong quần chúng về scandal của tổng giám đốc.”

“Như thế cậu sẽ phải chịu rất nhiều thua thiệt.” Triệu Linh Linh có một chút vì Thường Mạn Mạn không cam lòng.

“Cũng đâu có lỗ bao nhiêu, tổng giám đốc ấy so với bảo bối nhà tớ, đã là nam nhân đẹp trai nhất tớ từng gặp. So ra tớ có một chút lời đấy chứ.” Thường Mạn Mạn an ủi Triệu Linh Linh, cũng như đang an ủi chính mình.

Bạch Kiếu Thiên đối với lời đánh giá của Thường Mạn Mạn tương đối hài lòng, cô không nói hẳn là nam nhân đẹp trai nhất, nhưng người dẫn đầu vốn là con trai ruột của hẳn, mặc dù trong lòng hẳn có chút là không thoải mái, nhưng tương đối có thể tiếp nhận. Về phần cô không muốn tiếp tục đi làm ở chỗ của hẳn, hẳn sẽ không đồng ý.

“Cậu thật rất biết an ủi mình, bất quá tổng giám đốc ” tập đoàn Bạch thị” đúng là mỹ nam khó gặp, thật chẳng xứng với người “chẳng thể gọi là mỹ nữ” như cậu.” Triệu Linh Linh Nhất nói với bộ dạng “thật đáng tiếc cho đối phương cùng Mạn Mạn cậu thật sự gặp may”.

Dánh về Thường Mạn Mạn lúc này quả thật phải nói là cực kì thất vọng với người mà cô cho là bạn.”Cậu thật đáng ghét, dám nói thế với bạn thân của cậu sao?”

“Nói sự thật thôi.”

“Cậu muốn ăn đòn phải không?” Dánh về Thường Mạn Mạn cực kì hung ác.

“Đúng thế.” Triệu Linh Linh cả gan nói tiếp.

“Đừng hối hận.” Thường Mạn Mạn nói xong, tay liền đi chọc léc Triệu Linh Linh. e3 Triệu Linh Linh né tránh ngã xuống giường, Thường Mạn Mạn không buông tha, tiếp tục chọc léc Linh Linh, Linh Linh sợ nhất chiêu này của Mạn Mạn. Lung tung né tránh, Thường Mạn Mạn nhất quyết không tha.

“Ha ha ngừng đi.”

“Ha ha “

Thường Mạn Mạn hăng hái, ép lên người của Triệu Linh Linh, tiếp tục, cô không hề phát hiện tư thế lúc này của hai người khá “đen tối”.

Vừa mới bắt đầu còn cảm thấy vui, nhưng về sau Bạch Kiểu Thiên cảm thấy tư thế này của Mạn Mạn khá mập mờ, mặt hắc tối sầm, nếu hắc hiện tại không tiện xuất hiện, hắc đã lập tức xông ra ngăn cản rồi. Mặc dù biết Triệu Linh Linh là nữ, nhưng trong lòng hắc vẫn rất không thoải mái, lão bà hắc lại đem người khác đè ở phía dưới. Ánh mắt nguy hiểm của hắc nhìn hai người họ chăm chăm, xem ra sau này phải để cho Mạn Mạn cách xa nữ nhân này một chút.

Hai nữ nhân ruốt cuộc cũng dừng lại. Triệu Linh Linh nhìn đồng hồ, “Khuya lắm rồi, tớ phải về, còn về chuyện kia cậu tự quyết định vậy, nhưng có một việc cậu nhất định phải đáp ứng tớ, không thể để ỉnh chịu quá nhiều uất ức.” Triệu Linh Linh không yên lòng dặn dò Mạn Mạn.

“Con biết rồi, thưa mẹ. Nhưng mama, mama không định ngủ ở đây với con sao?”

“Cậu muốn ăn đòn phải không, ai là mẹ. Tớ còn văn kiện ở nhà, ngày mai phải nộp rồi.”

“Vây đi đường cẩn thận.”

“Ừ, tớ biết rồi, cậu cũng nên nghỉ ngơi đi.”

“Ừ.”

13. Chương 13: Lại Bị Ăn

Thường Mạn Mạn tiễn Triệu Linh Linh về xong, liền mệt mỏi đi tới phòng tắm, thả người vào làn nước nóng, lại nhìn những vết hôn trên người, rồi lại nghĩ đến chuyện ngày hôm nay, mặt cô liền chuyển thành màu đỏ. Ai! Cô thể nào lại luôn vô dụng như vậy, luôn luôn không giải thích được gì khi bị người khác ăn.

Nằm ở trong bồn tắm, toàn thân Thường Mạn Mạn buông lỏng, cô cảm giác có phần thoải mái hơn. Vì bận chạy trốn cùng ứng phó với con trai, cô khi ấy không hề cảm thấy thân thể đau nhức, hiện tại thanh tỉnh lại rồi, cảm giác toàn thân lại đau nhức muốn chết, hoàn hảo nước nóng có thể giúp cô cảm thấy đỡ hơn.

Thường Mạn Mạn nhắm mắt, hưởng thụ cảm giác thoải mái nơi toàn thân. Bất tri bất giác, lại ngủ thiếp đi.

Bạch Kiểu Thiên thấy Thường Mạn Mạn tiến vào phòng tắm, liền hiện thân ở gian phòng của cô, hắc biết Mạn Mạn sẽ không ra ngoài nhanh như vậy, nên liền đi tới phòng của con trai.

Thường Khoái Khoái vốn có tính cảnh giác, khi nhóc cảm giác trong không khí có chút bất thường, liền biết có kẻ xông vào, nhóc nhanh chóng từ trên giường mà bò dậy. ae Thời điểm thấy rõ kẻ đột nhập, thân thể nhóc có chút buông lỏng xuống.

“Sao ông lại tới đây?” Khẩu khí không có chút hoan nghênh.

“Đây là lời mà con trai nên nói cùng papa sao?” Bạch Kiểu Thiên bực bội nói. Nhưng đối với việc con trai mình có tính cảnh giác, hắc rất hài lòng, xem ra mấy năm này nữ nhân của hắc hoàn toàn không có việc gì, sức phòng thủ của con trai hắc xem ra rất cao.

“Có người papa nào lại như ông, nửa đêm đột nhập vào nhà sao?” Ông ta đã nhiều năm không quan tâm đến mẹ con nhóc, trước đây nhóc đã không cần papa, hiện tại càng không cần.

“Con phải biết, papa vốn không biết tới việc mình có con, hơn nữa khi đó, ta cũng có khổ tâm bất đắc dĩ.” Hấn biết con hấn đối với hấn có rất nhiều oán hận.

“Những chuyện kia, tôi không muốn nghe, ông thích thì nói với Mạn Mạn đi, tôi nói rồi, chỉ khi nào Mạn Mạn cam tâm tình nguyện đến bên ông, tôi mới có thể thừa nhận ông là papa.” Thường Khoái Khoái lạnh lùng nói.

“Papa biết rồi.” Bạch Kiếu Thiên có chút bất đắc dĩ. Lão bà của mình căn bản không biết mình, con trai lại không nhận mình, nếu như có thể trở lại ngày đó, hấn nhất định sẽ không xóa đi trí nhớ của Mạn Mạn.

“Hôm nay Mạn Mạn về trễ như vậy, có phải hay không là kiệt tác của ông?”

“Ha ha.” Bạch Kiếu Thiên nghĩ đến chuyện buổi chiều, tâm tình của hấn trở nên là tốt hơn rất nhiều, Mạn Mạn nhà hấn thật rất đáng yêu.

“Ông tốt nhất nên đối xử tốt với Mạn Mạn, nếu không, tôi đương nhiên sẽ mang theo cô ấy mà trốn đi, để cho ông vĩnh viễn cũng không tìm được.” Thường Khoái Khoái nói với vẻ mặt rất nghiêm túc, cái loại khí thế uy nghiêm ấy, thật khiến người ta cảm thấy khó tin khi nó phát ra từ trên người một đứa trẻ năm tuổi.

“Có lẽ thực lực tôi bây giờ thực không bằng ông, nhưng ông nên biết, khi tôi lớn lên, ông cũng sẽ già đi, một ngày nào đó ông sẽ không phải là đối thủ của tôi.”

Đây là lời mà con trai nên nói với papa ư, Bạch Kiếu Thiên im lặng một lát, rồi nói “Con trai, con yên tâm, papa thương mẹ con tới tận trời, làm sao có thể khi dễ mẹ cơ chứ.”

“Tốt nhất là như vậy, nếu để cho tôi biết ông khi dễ cô ấy, ông nên đi tự sát trước khi tôi tìm tới đi.” Thường Khoái Khoái nói xong liền chui vào chăn, ngủ tiếp.

Bạch Kiếu Thiên nhìn phiên bản ngạo mạn khi còn nhỏ của hấn, hiện tại mới cảm nhận được cha mẹ tâm tình lúc đó, thật là nhân quả báo ứng nha.

Khi Bạch Kiếu Thiên trở lại phòng của Thường Mạn Mạn, chân mày liền cau lại, cô ấy sao vẫn chưa ra ngoài. Không phải là có chuyện gì đấy chứ.

Bạch Kiếu Thiên nhanh chóng đi vào phòng tắm, thấy Thường Mạn Mạn đang ngủ say, thật là một tiểu nữ nhân ngốc nghếch, ai lại ngủ ở nơi này chứ. Chạm tay vào nước, đã sớm lạnh như băng, hấn bèn cầm lên khăn tắm đem Thường Mạn Mạn từ trong nước bế lên.

Thường Mạn Mạn rất tự giác vòng tay qua cổ của Bạch Kiếu Thiên

Bạch Kiếu Thiên liếc nhìn Thường Mạn Mạn, thật bội phục cô, có thể nằm thoải mái như vậy.

Trong giấc mộng, Thường Mạn Mạn có cảm giác có người đang đè ở trên người mình, hấn hôn, chế tạo các đợt sóng nhiệt nóng bỏng, làm toàn thân cô thật khó chịu, tiếng rên rỉ cứ thế bật thốt ra. Thân thể cũng không khỏi tự chủ cong lên mà đáp lại.

Bạch Kiếu Thiên thấy cô đáp lại hấn, hấn càng thêm ra sức mà trêu chọc.

“A ” một hồi vui thích khiến cô quát to một tiếng.

Toàn thân Thường Mạn Mạn khó chịu, cô giãy dụa, cặp mắt càng mơ mơ màng màng, lại có chút sương mù.

“Muốn không?”. 1 Thanh âm mỉa mai.

“Muốn.” Thường Mạn Mạn không thấy rõ người đàn ông đang nằm trên, cô không hiểu hấn tại sao cứ muốn hành hạ cô như vậy. Nhưng bản năng của thân thể, khiến cô phát ra lời nói thật.

“Gọi anh là Thiên, anh liền cho em.” Âm thanh khàn khàn mà hấp dẫn.

“Thiên.”

“Ngaoan.”

“Thiên.”

“Nhớ. Bạch Kiếu Thiên anh là chồng em.”

Thường Mạn Mạn liều mạng gạt đầu, cô hiện tại chỉ muốn đem phần trống không trong thân thể mà lấp đầy”Ừ, Thiên.”

Bạch Kiều Thiên hài lòng mà động thân, thật sâu đắm vào hoa kính của cô, trên thực tế hẳn cũng không chịu nổi, muốn đem lửa nóng mà bỏ vào, hẳn thật lo lắng nếu không đắm vào cô, hẳn có thể hay không mà bị phồng.

“A ừ ” Thường Mạn Mạn không nhận được mà lớn tiếng rên rỉ.

Cô thật khít khao, tới mức khiến cho Bạch Kiều Thiên nổi điên, hẳn đắm càng ngày càng sâu, cổ chiếm lấy tư vị ngọt ngào của cô.

Ngoài cửa, ánh trăng lặng yên không tiếng động mà trốn vào trong mây, né tránh một màn khiến cho người người phải đỏ mặt mà tăng nhịp tim.

Ánh mặt trời lười biếng chiếu sáng cảnh tượng bên trong, hai người nam nữ đang ôm nhau, không chút cử động hay bị thứ ánh sáng dịu dàng kia làm cho thức giấc. Điều này cũng không thể trách bọn họ, cả đêm triền miên, đã sớm để cho bọn họ kiệt sức.

“Cốc, cốc, cốc”, tiếng gõ cửa cực kì gấp gáp.

“Mạn Mạn, rời giường thôi”. Nhưng, bên trong không có tiếng đáp lại

“Mạn Mạn, không đứng lên, con liền tiến vào đây.”

Bạch Kiều Thiên mở mắt ra nhìn Mạn Mạn đang nằm trong ngực hẳn, sau liền hôn lên miệng cô một cái. Xem ra ngày hôm qua hẳn đã làm cô mệt muốn chết rồi, con trai kêu lớn tiếng như vậy cũng không làm cho cô tỉnh.

Ngoài cửa Thường Khoái Khoái càng ngày càng nóng nảy, Mạn Mạn chưa bao giờ khóa cửa, chẳng lẽ cô có chuyện gì, không kiểm chế được nữa, hẳn dùng sức, cửa nhanh chóng bị hẳn làm cho vỡ nát.

Bạch Kiều Thiên nhanh chóng nhìn thấy con trai mình đang xông tới bên hẳn, khuôn mặt của hẳn ta liền tối đen, hẳn nhanh chóng dùng chân đem da thịt Thường Mạn Mạn đang lộ bên ngoài mà che kín, rồi ôm chặt Thường Mạn Mạn.

“Ông, tại sao lại ở đây?” Thường Khoái Khoái giật mình nhìn cảnh tượng trước mắt. Khi nhìn thấy Thường Mạn Mạn đang bị hẳn ta ôm chặt vào trong ngực, trong lòng đặc biệt không thoải mái.

“Con bình thường đều là như vậy vọt vào phòng ngủ của mẹ sao?” Bạch Kiều Thiên nghiêm túc nói.

“Không phải, tôi bình thường đều là cùng bảo bối của tôi ngủ.” Thường Khoái Khoái hơi bực bội nói, “Sao phòng của cô ấy lại bị khóa, ông ở đây một đêm ư? Cửa cũng là do ông khóa hay sao?”

“Con vừa bảo con cùng mẹ cái gì?” Gương mặt Bạch Kiều Thiên tràn đầy mây đen. Tự động coi thường vấn đề phía sau.

“Cùng bảo bối của tôi ngủ, gì vậy?” Thường Khoái Khoái tỏ vẻ mặt khó hiểu.

“Làm sao con có thể gọi mẹ như vậy, chỉ có ba mới có thể gọi như thế, con phải gọi cô ấy là mẹ con.” Nếu nhóc ta không phải con trai của hẳn, hẳn nhất định đã bóp chết nhóc rồi.

14. Chương 14: Cha Con Ghen

“Vì cái gì mà ông có thể mà tôi thì không thể, cô ấy là của tôi.” Thường Khoái Khoái tức giận nói, tại sao hẳn có thể gọi, mà nhóc thì không thể gọi, thật là, nhiều năm như vậy vốn chỉ có hai mẹ con nhóc, hai người sống cùng nhau thật tốt, tại sao hẳn ta lại phải trở lại cùng nhóc giành mẹ nhóc chứ.

“Con nói cái gì?” Bạch Kiều Thiên tức giận nói.

“Đừng nghĩ muốn hưởng sự chú ý của cô ấy đến ông, cô ấy là người con gái của tôi”

“Cái gì là người con gái của con cơ chứ, cô ấy là cô gái của ba, là mẹ con.”

Một tên đàn ông đang gơ chân chỉ vào con trai của hắn mà la hét.

Thường Mạn Mạn bị tiếng ồn ào này làm chio từ từ mở mắt.

“Con trai của mẹ sao thế, làm sao sắc mặt của con lại kém như vậy, con bị bệnh à.” Thường Mạn Mạn mới vừa tỉnh lại, đầu óc còn chưa kịp tỉnh táo, nhưng lại liền quan tâm đến con trai mình, cô hoàn toàn không để ý rằng mình đang bị một tên đàn ông ôm vào trong ngực.

“Còn không phải bị ai đó làm cho nổi giận thì gì nữa.” Thường Khoái Khoái liếc thẳng vào đôi mắt của Bạch Kiều Thiên.

“A, người nào vậy, mẹ hình như đâu có trêu chọc đến con nha, chẳng lẽ là bởi vì mẹ ngủ dậy trễ, nên làm con giận.” Thường Mạn Mạn biểu lộ vẻ mặt nghi hoặc.

“Là kẻ đang ôm cô đấy.” Thường Khoái Khoái nhúc nhúc nhìn Thường Mạn Mạn, cô thật sự là phản ứng siêu chậm, thật không biết nhóc vì sao đã nhiều năm như vậy mà không có bị cô làm cho tức chết.

“A ” Thường Mạn Mạn lúc này mới phản ứng được mình đang bị một người đàn ông ôm vào trong ngực. Cô nhanh chóng từ trong ngực hắn tránh ra, nhảy xuống giường. Thân người cô hoàn toàn đang lơ lửng.

Bạch Kiều Thiên thấy Thường Mạn Mạn như vậy mà né tránh hắn, lại còn đang lơ lửng trước mặt “mọi người” (mọi người ở đây ý chỉ con trai anh), hắn nổi giận, quả thật hắn đã bị cô chọc giận tới mức muốn hộc máu. Hắn nhanh chóng dùng chân bực lại người Thường Mạn Mạn thật chặt rồi kéo cô đến giường. Thường Mạn Mạn cứ như vậy ngây ngốc bị hắn ôm, còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại, cô..... vì sao không mặc quần áo

Bạch Kiều Thiên với biểu tình muốn giết người, Thường Khoái Khoái thức thời (biết ý) mà đi ra ngoài, rất hảo tâm đem cửa đóng lại, để cho hai người bọn họ có thể nói chuyện dễ dàng.

“Em vẫn luôn không biết ý tứ như vậy sao?” Thanh âm xen lẫn tức giận, hắn nghĩ đến một màn thỏa thân vừa rồi của cô, sau hắn thật muốn giết người.

“A ” Thường Mạn Mạn vẫn chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần lại.

“Ách”

Thường Mạn Mạn lúc này mới tỉnh chút thần trí, nhìn đôi mắt muốn phun lửa cùng gương mặt của hắn. Sao quen thế nhỉ.

“Tổng, tổng, tổng...” Thường Mạn Mạn nửa ngày không nói ra được.

“Tổng cái gì ?” Bạch Kiều Thiên nhìn biểu tình không thể tin được của Thường Mạn Mạn, tâm tình từ từ cũng khá hơn rất nhiều.

“Tổng giám đốc?” Thường Mạn Mạn nhìn chung quanh, không sai nha, nơi này là gian phòng của mình nha, vậy hắn tại sao lại ở chỗ này.

“Làm sao anh lại ở chỗ này?”

“Là em dẫn anh tới.” Đúng là cô dẫn hắn tới, chẳng qua là chính cô không biết thôi.

“Em đã nhớ lại chưa ?”

“Anh để cho tôi suy nghĩ một chút.”

Ngày hôm qua, cô từ trong công ty mà trở về nhà, Khoái Khoái khi ấy đã làm xong bữa ăn tối, sau đó Linh Linh tới, cơm nước xong Linh Linh liền đi, sau đó cô đi tắm, sau đó nữa.... sao lại không nghĩ ra vậy.

“Em ở đây suy nghĩ thật kỹ đi.”

Nữa sau là... hình như cô đã cùng một tên đàn ông làm chuyện “yêu”, chẳng lẽ đó không phải là mộng, là thật, hơn nữa còn là cùng tổng giám đốc.

“Nghĩ ra chưa.”

Thường Mạn Mạn đỏ bừng cả khuôn mặt nhìn Bạch Kiều Thiên.

“Tôi thật không biết vì sao đã “cùng” anh khi trở về nhà, thật xin lỗi!” Thường Mạn Mạn xin lỗi nói.

“Chẳng lẽ em vì không muốn phụ trách, cho nên mới nói như vậy. Em tối hôm qua rõ ràng nói sẽ có trách nhiệm với anh.” Hần nói láo mà không chút vấp hay đỏ bừng mặt, thật siêu.

“Tôi có nói qua sao?” Thường Mạn Mạn nhìn Bạch Kiều Thiên, vẻ mặt hần vô cùng nghiêm túc, xem ra không giống như đang nói dối, chẳng lẽ mình thật sự có nói qua.

Bạch Kiều Thiên nhìn Thường Mạn Mạn cũng biết cô có một chút tin tưởng, “Em yên tâm, anh sẽ đối xử tốt với em.” Nói xong hần ôm chặt Thường Mạn Mạn.

Gương mặt Thường Mạn Mạn rối rắm, cô còn đang suy nghĩ, mình thật có nói câu kia ư.

15. Chương 15: Điện Thoại

Thường Mạn Mạn không giải thích được vì sao cô lại tiếp nhận người đàn ông này. Cho đến thật nhiều ngày sau đó, cô vẫn không thể nào nhớ được cô đã mang hần về nhà khi nào. Hỏi con trai, con trai nói không biết, chỉ nói có thể là trước khi nhóc đi ngủ, thật chẳng biết vì sao, chẳng lẽ cô mộng du ư.

Càng lạ hơn, Thường Mạn Mạn vẫn tiếp tục làm việc tại công ty của Bạch Kiều Thiên, vì sao à? Bởi vì Bạch tổng giám đốc anh tuần của chúng ta nói muốn thời thời khắc khắc nhìn thấy Mạn Mạn. Vì vậy hần không để ý gì đến việc con trai hần phản đối kịch liệt chuyện Thường Mạn Mạn ở lại công ty. Đây quả thực là một cách giam lỏng biến thái. Mà nhân vật chính của chúng ta – Thường Mạn Mạn lại hoàn toàn không phát hiện.

Mà da mặt siêu dày của Bạch Kiều Thiên lúc này càng thêm mặt dày mày dạn mà ở nhờ nhà của Thường Mạn Mạn, cùng Thường Mạn Mạn ngủ trên một chiếc giường lớn, cùng nhau tan việc, vì chuyện này, Thường Khoái Khoái ghen tức không ít. Bất quá, nhóc cũng không còn biện pháp nào khác, ai kêu người kia là papa của nhóc chứ.

“Bảo bối mau nghe điện thoại, bảo bối mau nghe điện thoại...” Thường Mạn Mạn nhanh chóng cầm điện thoại di động lên.

“A lô...”

“Mạn Mạn”

“Học trưởng, sao anh lại có thời gian rảnh gọi điện cho em thế?”

Một bên tai Bạch Kiều Thiên nghiêng lên mà lắng nghe, chỉ sợ bỏ qua một chữ, hiện tại hần chỉ hận mình tại sao không có đôi tai dài của thỏ cơ chứ.

“Đã lâu không nhìn thấy em, buổi trưa hôm nay có thể nể mặt anh cùng ăn một bữa cơm chứ?” Tâm tình hần có chút thấp thỏm, rất sợ Thường Mạn Mạn sẽ cự tuyệt, lần hần tặng hoa kia cũng không dám ký tên, vì chỉ sợ Mạn Mạn từ chối.

“Được ạ.” Thường Mạn Mạn vui vẻ đáp ứng.

“Thật !!!!!”. Thanh âm mừng rỡ.

“Đương nhiên là thật, có người mời không ăn cũng uống, ăn chùa cơ mà ^^.” Thường Mạn Mạn không nghe được vẻ mừng rỡ đặc biệt trong thanh âm của học trưởng.

Bạch Kiều Thiên vô cùng tức giận, cô lại dám đồng ý cùng người đàn ông khác dùng cơm ngay trước mặt hần, cô cho rằng cho hần đã chết ư, không được, hần nhất định phải đi phá hư buổi hẹn này.

“Được, anh sẽ lái xe đến trước đợi em cùng đi.”

“Ừ, bái bai.”

“Bái bai.”

Trầm Lam Thiên dựa hẳn vào ghế trước của chiếc xe thể thao màu lam, lẳng lặng chờ cô gái mà hẳn mến yêu. Dáng vẻ anh tuấn khiến cho không ít nữ nhân phải cảm thán, nếu là người đẹp trai như vậy tới đón của mình thì tốt bao nhiêu nha.

Thường Mạn Mạn thở hổn hển chạy về hướng của Trầm Lam Thiên. Thật kỳ quái, hôm nay tổng giám đốc thể nhưng lại không cưỡng bách cô cùng hẳn dùng cơm, trước đây hẳn vô cùng bá đạo yêu cầu cô dùng cơm với hẳn, cô không nguyện ý, tính trẻ con của hẳn liền bùng lên, giận dữ không thèm ăn cơm.

“Học trưởng, thật xin lỗi, để cho anh phải chờ lâu.” Thường Mạn Mạn vừa xin lỗi vừa nói.

“Không sao, anh cũng vừa mới đến.” Nói xong, hẳn cẩn thận lấy ra chiếc khăn tay lau đi những giọt mồ hôi trên trán Thường Mạn Mạn.

Thường Mạn Mạn sưng sốt, nhưng cũng không quá để ý, chỉ nghĩ chẳng qua học trưởng vốn là một người tốt mà thôi.”Cám ơn.”

Trầm Lam Thiên thấy Mạn Mạn không cự tuyệt động tác của hẳn, lòng tràn đầy vui vẻ, cô ấy không từ chối phải chăng vì cũng có một chút thích hẳn ư.

Bạch Kiều Thiên đang núp trong bóng tối, nhìn thấy được động tác của Trầm Lam Thiên, cặp mắt nguy hiểm của hẳn liền híp lại, vậy mà Thường Mạn Mạn còn không phản kháng nữa chứ, càng khiến cho hẳn giận dữ. Cô ấy thể nhưng lại dám vượt tường ngay trước mặt hẳn.

“Đi thôi, em chắc cũng đói bụng rồi.” Hẳn chu đáo mở cửa xe, để cho Thường Mạn Mạn ngồi xuống, sau thuận thể đóng cửa xe, đi vòng qua bên kia ngồi.

Cô gái nào nhìn thấy một màn này mà lại không hâm mộ cùng ghen tỵ với vận tốt của Thường Mạn Mạn cơ chứ, người như cô lại có thể tìm được một người bạn trai tốt như vậy, huống chi cô lại còn là một bà mẹ đơn thân (chưa lập gia đình), thật không biết Thường Mạn Mạn đã cho anh ta ăn cái bả chó gì (đúng convert nha).

Bạch Kiều Thiên nhìn họ đi xong, cũng lập tức leo lên xe thể thao của mình mà đuổi theo.

16. Chương 16: Bảo Bối, Sao Lại Trùng Hợp Thế

Trầm Lam Thiên đưa Thường Mạn Mạn tới một cửa hàng đồ ăn Trung Quốc rất đẹp, hẳn biết Thường Mạn Mạn không thích ăn đồ Tây. Đây là nơi hẳn tốn rất nhiều thời gian mới tìm được, món ăn ở đây cũng rất ngon, Mạn Mạn nhất định sẽ rất thích.

Rất nhanh sau đấy, món ăn liền được dọn lên. Thường Mạn Mạn nhìn một bàn thức ăn toàn những món cô thích, nước miếng liền chảy ra.

Trầm Lam Thiên nhìn Mạn Mạn, hành động của cô một chút cũng không giả tạo, hẳn rất cao hứng (vui vẻ), đã nhiều năm như vậy, Mạn Mạn vẫn cứ giống như một tiểu hài tử* không chút thay đổi, “Ha ha, em dùng thử xem, có ngon không?”

(*) : trẻ con, nhưng ta thấy để tiểu hài tử thì hay hơn

Thường Mạn Mạn dưới con mắt mong đợi của Trầm Lam Thiên, liền ném các món ăn.

“Như thế nào? Có ngon không?” Nhìn vẻ mặt mong đợi của anh, cô cảm giác như đó là một việc rất quan trọng và khó khăn vậy.

“Cái này sao ” Thường Mạn Mạn cố ý kéo dài câu trả lời.

“Ăn không ngon sao?” Nhất thời, trên mặt hắn xuất hiện tia thất vọng.

Thường Mạn Mạn nhìn bộ dạng của học trưởng, liền không trêu chọc hắn nữa, “Món này cực kỳ ngon, học trưởng, anh quá tuyệt vời, sao anh lại có thể tìm được một nhà hàng tốt như vậy thế?”

Trầm Lam Thiên nhìn cô, tâm tình trong nháy mắt từ đáy cốc liền bay đến tận chân trời.

“Em thật nghịch ngợm.” Nói xong, hắn liền yêu thương vuốt nhẹ một cái nơi cánh mũi của Mạn Mạn.

Thường Mạn Mạn chỉ cười vui.

Mới vừa vào phòng ăn, Bạch Kiếu Thiên liền thấy một màn thâm tình như vậy, quả thật hắn rất tức giận, hận không thể đi đến xốc lên chiếc bàn ăn của họ. Hắn nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình một chút, sau liền đi tới nơi của hai người kia.

“Bảo bối, trùng hợp như thế, làm sao em lại ở chỗ này.” Bạch Kiếu Thiên vào thời điểm Thường Mạn Mạn còn chưa kịp phản ứng, liền hạ một nụ hôn xuống môi cô, còn ôm chặt bả vai cô, sau liền từ từ ngồi xuống bên cạnh cô. Như muốn nói lên mối quan hệ “không thể phủ nhận” giữa hai người

“A ” Thường Mạn Mạn nhất thời không phản ứng kịp, chỉ có thể nhìn chằm chằm Bạch Kiếu Thiên.

Sắc mặt Trầm Lam Thiên trở nên khó coi, hắn nhìn khung cảnh trước mặt, sau, hai bàn tay ở dưới bàn liền lặng lẽ nắm chặt lại.

“Tổng, tổng giám đốc làm sao anh lại ở chỗ này.” Thường Mạn Mạn có chút khiếp sợ nói.

“Bảo bối, sao em lại còn gọi anh là Tổng Giám Đốc, anh không phải đã dặn em phải gọi anh là Thiên sao?” Bạch Kiếu Thiên bất mãn nhìn Thường Mạn Mạn.

Gương mặt Thường Mạn Mạn chợt đỏ lên, thất lễ mà né tránh ánh mắt của hắn.

“Vị này là?” Bạch Kiếu Thiên nhìn Trầm Lam Thiên sau nhìn Thường Mạn Mạn. Trong giọng nói có chút cảnh giác nghiêng lợi, chẳng qua là Thường Mạn Mạn không nghe được, mà Trầm Lam Thiên lại nghe được rất rõ ràng, xem ra người này cùng Mạn Mạn có mối quan hệ không bình thường, mình là không phải là lại trễ một bước chứ. Trầm Lam Thiên có chút không cam lòng.

“A, vị này là học trưởng của em, học trưởng, vị này là Tổng Giám Đốc của công ty em” Thường Mạn Mạn nhanh chóng giới thiệu.

Bạch Kiếu Thiên nhún mày, đối với cách Mạn Mạn giới thiệu hắn rất ư là bất mãn.

Mà Trầm Lam Thiên đối với cách giới thiệu của cô dành cho Bạch Kiếu Thiên, tâm tình liền trở nên rất tốt, xem ra Mạn Mạn đối với người này cũng không phải là “đặc biệt thích”, mình còn cơ hội.

“Mạn Mạn, sao em lại xấu hổ, con trai chúng ta đã lớn như vậy, em sao lại lạnh nhạt với anh thế, chẳng lẽ là vì “hành động” không tốt của anh vào buổi tối hôm qua, cho nên em mới cố ý nói như vậy.” Bạch Kiếu Thiên, mặt không đỏ tìm không đập mạnh mà nói lời mập mờ.

Trầm Lam Thiên lúc này mới nghiêm túc liếc nhìn Bạch Kiếu Thiên, mặt hắn ta thế nhưng lại rất giống với bộ dáng của con trai Mạn Mạn, chẳng lẽ hắn thật sự là lão công* của Mạn Mạn sao.

(*) : chồng nhưng ta thích dùng từ lão công hơn ^^

Thường Mạn Mạn đỏ mặt, đỏ tới mức liền nặn được ra máu rồi, “Anh nói gì thế?”. Cô gái nhỏ liền tỏ ra bộ dáng mắc cỡ kiêu mị

Người ngoài nhìn một cái liền biết là chuyện gì đã xảy ra.

Bạch Kiếu Thiên nhìn sắc mặt khó coi của Trầm Lam Thiên, sau liền biết thứ hắn muốn đã đạt được, như vậy hắn không cần thiết phải tiếp tục ở lại nơi này rồi.

“Ai, ầu ” Bạch Kiếu Thiên ôm bụng.

“Sao vậy?” Thường Mạn Mạn lo lắng hỏi.

“Bụng đau quá.”

“Vậy làm sao bây giờ, chúng ta phải nhanh chóng đi tới bệnh viện !?”

“Không cần, anh muốn về nhà.”

“Nhưng, anh phải đi khám mới tốt?” Thường Mạn Mạn khuyên.

“Không cần, anh muốn về nhà.” Thanh âm rõ vẻ ăn vạ.

“Được, được, về nhà.” Thường Mạn Mạn bất đắc dĩ.

“Để anh đưa em về?” Trần Lam Thiên nói.

“Không cần, anh chỉ muốn về nhà với em.”

“Nhưng, học trưởng đưa chúng ta về, không phải sẽ nhanh hơn một chút sao?” Thường Mạn Mạn không hiểu.

“Ai au “

“Sao thế, lại đau ư?”

“Anh chỉ muốn về nhà với em.” Gương mặt Bạch Kiếu Thiên lộ rõ vẻ kiên định.

“Được, được, chỉ hai người chúng ta về nhà.”

“Học trưởng, chúng tôi đi trước, cảm ơn bữa trưa hôm nay của anh.” Nói xong, cô liền đỡ Bạch Kiếu Thiên dậy.

Bạch Kiếu Thiên nhìn về phía Trần Lam Thiên, lộ ra một khuôn mặt tươi cười thắng lợi, sau liền tùy Thường Mạn Mạn mà đỡ mình đi ra ngoài.

Trần Lam Thiên nhìn nụ cười cùng cái nháy mắt đặc biệt của Bạch Kiếu Thiên kia, hai tay hắn ta liền nắm lại thật chặt.

17. Chương 17: Bệnh Về Mắt

“Hey, cục cưng bé nhỏ, mấy ngày nay như thế nào, cái khối băng kia có khiến cho em bị tổn thương do giá rét gì không?” Tư Đồ Hoàng nở nụ cười đi tới bên chiếc bàn làm việc của Thường Mạn Mạn, trêu chọc Thường Mạn Mạn tới mức đỏ mặt.

Cô gái này thật đáng yêu, động một chút là đỏ mặt, thật đáng yêu, hắn đối với cô rất có cảm tình.

“Phó Tổng, anh nói cái gì vậy?” Thường Mạn Mạn thẹn thùng nói, hắn luôn là thích nói giỡn với cô, lúc bắt đầu cô rất không quen, nhưng nghe đồng nghiệp nói Phó Tổng vẫn luôn như vậy, nên cô cũng từ từ quen với cách nói chuyện này, nhưng mỗi lần vẫn không nhịn được mà đỏ mặt.

“Bảo bối, anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, đừng gọi anh là Phó Tổng, như thế rất lạnh nhạt, gọi anh là Hoàng, em gọi một tiếng coi.” Tư Đồ Hoàng đối với việc trêu chọc Thường Mạn Mạn có thể nói là cả trăm lần cũng không chán. Trêu chọc Thường Mạn Mạn có thể nói là sở thích của hắn, nhưng tên Thiên kia quả cô rất chặt, hắn cũng chỉ có thể thừa dịp Thiên không có ở đây mới đến trêu chọc Thường Mạn Mạn.

“Phó Tổng, không thể gọi như thế, người khác sẽ hiểu lầm.” Thường Mạn Mạn thật không có biện pháp đối phó với Phó Tổng, mỗi lần hắn ta đùa đều muốn nhìn cô mặt đỏ tai hồng, sau mới bằng lòng bỏ qua.

“Hiểu lầm thì hiểu lầm, sợ cái gì. A, có phải là em sợ bị Thiên hiểu lầm đúng không?”. Đôi mắt đào hoa của hắn không ngừng hướng về phía Thường Mạn Mạn mà phóng điện.

“Ách không phải, mà mắt anh bị sao thế, bị bệnh à, nếu vậy thì anh nên đến bệnh viện khám đi nha.” Thường Mạn Mạn nghiêm túc cùng khách sáo nói.

“Ách”, Cả người Tư Đồ Hoàng liền ngậy đại, đây là lần đầu tiên hấn phóng điện không thành công, mị lực của hấn có vấn đề rồi à, không được hấn phải đi kiểm tra mị lực của mình mới được.

Vì vậy Tư Đồ Hoàng chạy nhanh như gió lao ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, ngay cả đụng vào Bạch Kiếu Thiên vừa đi họp về cũng không để ý, chỉ hấp tấp xông về thang máy.

Bạch Kiếu Thiên tỏ vẻ khó hiểu nhìn Tư Đồ Hoàng, rốt cuộc hấn ta bị sao nhỉ, hình như hấn ta chạy từ phòng làm việc của mình ra ngoài, tiểu tử này sẽ không lại tới đùa giỡn lão bà hấn nữa đấy chứ, nhưng nhìn cái dáng vẻ này, thì giống như hấn bị lão bà của mình chinh thì phải.

Mặc dù hấn biết tên kia thường xuyên đến đùa giỡn lão bà hấn, trong lòng hấn cũng không vui, nhưng mỗi lần đùa hấn lại không thể bắt gian tại trận, cũng không tiện tìm lý do trừng phạt hấn ta, nên cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua, dù sao mỗi lần đều là tên kia thua thiệt, ngược lại hấn lại giúp lão bà hấn giải trí, suy nghĩ một chút thì cũng không tồi, cũng giúp lão bà hấn không quá nhàm chán.

“Bảo bối, Hoàng hấn ta bị sao vậy, hấn chạy như thể bị sói đói đuổi theo ấy?” Bạch Kiếu Thiên đi vào phòng làm việc đem Thường Mạn Mạn từ chỗ ngồi của cô ôm vào lòng.

“Có lẽ anh ấy đau mắt quá nên đi bệnh viện.” Thường Mạn Mạn suy đoán nói, cô cũng không rõ lắm.

“Ấy, anh thả em xuống, nếu bị người khác nhìn thấy, em không biết phải nói thế nào?” Thường Mạn Mạn cảm thấy không được tự nhiên, muốn thoát khỏi lồng ngực hấn.

“Sợ cái gì, em là lão bà* anh, người khác thích nói thì cứ để cho họ nói, anh thương lão bà anh vậy có gì không đúng, mặc kệ họ.” Bạch Kiếu Thiên ôm cô chặt hơn, không để cho cô tránh thoát.

(*) : lão bà = vợ = bà xã, nhưng ta thích để lão bà hơn

“Anh nói gì, ai là lão bà của anh?” Thường Mạn Mạn đỏ mặt khiển trách.

“Sao chứ, em ngủ với anh xong, sau liền muốn phủ tay không phụ trách ư? Huống chi em đã sinh con trai cho anh, em nhất định phải là lão bà của anh, chạy không thoát đâu.” Bạch Kiếu Thiên có chút không vui nói.

“Thông thường đều là nam nhân* phải phụ trách với nữ nhân**, sao em lại phải phụ trách với anh cơ chứ !?” Thường Mạn Mạn có chút bất mãn nói, chính cô đến bây giờ cũng không biết rõ cô cùng hấn rốt cuộc là phát sinh như thế nào. Thật sự quá buồn bực

(*) : nam nhân = đàn ông

(*) : nữ nhân = phụ nữ

“Em muốn anh có trách nhiệm với em ư, được thôi, vậy thì để anh phụ trách với em vậy, được không !?” Bạch Kiếu Thiên tỏ vẻ lưu manh nói, bất kể ai phụ trách với ai đều được, chỉ cần hai người bọn họ ở chung một chỗ là tốt rồi.

“Thật không biết nói thế nào với anh, đúng rồi, Khoái Khoái là con trai của em, khi nào lại thành con trai của anh chứ ?” Thường Mạn Mạn rất không hiểu.

18. Chương 18: Là Con Trai Của Anh

“Em nói cái gì?”. Sắc mặt Bạch Kiếu Thiên tối lại, hấn rống giận.

Toàn thân Thường Mạn Mạn run lên, lạnh quá. Nhưng thầy giáo đã dạy cô không thể nói nói láo, cho nên cô vẫn kiên trì làm một đứa bé ngoan. “Ngay cả em cũng không biết ba của Khoái Khoái là ai, làm sao anh có thể khẳng định như vậy, hơn nữa, tại thời điểm em mang thai, em vốn không quen anh, như thế Khoái Khoái làm sao có thể là con anh chứ.” Thường Mạn Mạn không chút sợ hãi, lên tiếng nói, chẳng qua là

thanh âm cô càng nói càng nhỏ, trình độ thuyết phục rõ ràng chưa đủ. Ô ô cô hiện tại thì rất sợ, cô chỉ nói sự thật thôi, sao hẳn lại đưa ra một gương mặt lạnh như vậy nhìn cô chứ.

“Sao em lại dằn dặt như thế chứ, em không thấy dáng dấp của anh và Khoái Khoái giống nhau như đúc ư, em từng gặp qua có chuyện trùng hợp đến thế trên đời sao?”. Ánh mắt Bạch Kiếu Thiên bốc lửa, thật không biết đầu nha đầu này làm từ gì, chuyện rõ ràng như vậy mà còn không nhìn thấy, mỗi lần cô đều vì chuyện này mà giãy giụa, bực tức hẳn tới mức đỏ mặt tía tai.

“Anh không biết, có một câu tục ngữ: “cõi đời này vô kỳ bất hữu”* à.”

(*) : trên đời này chuyện gì cũng có thể xảy ra

“Hơn nữa, em cũng không nhìn ra anh cùng Khoái Khoái có chỗ nào giống nhau nha.” Thường Mạn Mạn vẫn cả gan nói.

Bạch Kiếu Thiên thật muốn cắt đứt cổ của cô, tức chết hẳn, “Anh nói có là có, bé chính là con trai của anh. Em vĩnh viễn cũng không có cách nào thay đổi sự thật này.”

“Em nói không phải là không... Ừm...”

Bạch Kiếu Thiên thô lỗ hôn lên đôi môi đang lảm nhảm kia, đây là một nụ hôn trừng phạt, không chút dịu dàng.

Thường Mạn Mạn chỉ cảm thấy môi thật đau, trong miệng nếm ra mùi vị tanh tanh, khẳng định môi cô đã chảy máu, “Ừ... Đau...”

Bạch Kiếu Thiên cũng nếm được mùi máu tươi, nhanh buông cô ra, nhìn đôi môi bị chính mình làm cho sưng đỏ, hẳn tự trách muốn chết, “Thật xin lỗi, anh không cố ý, rất đau à, để anh thổi gió lên môi cho em, liền hết đau ngay.” Bạch Kiếu Thiên đau lòng thổi gió lên miệng cô. Cô gái nhỏ này luôn có biện pháp để cho hẳn mất đi lý trí.

“Hức, hức, anh hự, ghét.” Thường Mạn Mạn đau đớn khóc, cô sợ nhất là đau, cái tên xú gia hỏa (yêu nghiệt) này luôn làm đau cô.

“Được, được, là anh hự, nhưng em không thể nói là chán ghét anh, lần sau anh nhất định sẽ không làm đau em, được không? Đừng khóc.” Bạch Kiếu Thiên đau lòng dụ dỗ, êm ái hôn lên những giọt nước mắt đang rơi xuống của cô.

“Còn lâu em mới tin anh, lần nào anh cũng nói như vậy, nhưng chẳng có lần nào làm được cả. Hức, hức” Thường Mạn Mạn vẫn không tha thứ cho hẳn.

“Anh không lừa em, ngoan, đừng khóc, em khóc làm lòng của anh cũng đau.” Hẳn thật là tự tạo tội nghiệt ỉnh mà, làm Mạn Mạn khóc, thì lòng hẳn càng khó chịu, hẳn chỉ muốn thấy Mạn Mạn cười.

“Bảo bối mau nghe điện thoại, bảo bối mau nghe điện thoại...”. Điện thoại Thường Mạn Mạn vang lên bài hát quen thuộc.

“A lô ” Mặc dù Thường Mạn Mạn cố để thanh âm mình vững vàng, nhưng trong thanh âm đó vẫn có một chút xiu âm thanh khóc nức nở.

“Sao vậy, ai khi dễ Mạn Mạn của con vậy, tại sao Mạn Mạn khóc?” Thường Khoái Khoái lo lắng nói.

“Không có, không có, mẹ không có khóc.” Thường Mạn Mạn phủ nhận.

“Còn gạt con, có phải hay không, không muốn con nấu cơm cho Mạn Mạn ăn nữa hả, đúng chứ?” Thường Khoái Khoái đe dọa. Những năm này dạ dày Thường Mạn Mạn đã bị hẳn cấp dưỡng, mặc dù cơm Mạn Mạn nấu cũng không phải là dở, nhưng cô thích cơm của Khoái Khoái làm cho cô.

“Không phải vậy” không cho cô nấu cơm còn được, nhưng cô không phải không thích được ăn cơm ngon nha.

“Vậy Mạn Mạn ngoan ngoan nói cho con biết, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra.” Thường Khoái Khoái đã tưởng tượng ra được bộ dáng hiện giờ của Mạn Mạn rồi.

“Hức, Khoái Khoái, hức, Bạch Kiểu Thiên khi dễ mẹ, hấn làm mẹ bị thương, chảy máu rồi. Hức, Khoái Khoái ” Thường Mạn Mạn nghe được Thường Khoái Khoái nói như vậy cũng không giấu giếm tâm tình của mình nữa, toàn bộ tâm trạng liền phát ra ngoài.

“Nói cái gì, hấn khi dễ Mạn Mạn.” Thường Khoái Khoái nổi giận gầm lên một tiếng.

Thường Mạn Mạn gạt đầu một cái, suy nghĩ một chút, liền “Ừ” một tiếng.

“Chờ một lát, con lập tức tới ngay.” Không đợi Thường Mạn Mạn cúp điện thoại, Thường Khoái Khoái liền cúp trước.

19. Chương 19: Khóc Thật Sự Là Một Công Việc Rất Mệt Mỏi

Thường Khoái Khoái khí thế hùng hăng đi tới tòa cao ốc Bạch thị, nếu không phải nhóc sợ sẽ hù dọa Mạn Mạn, nhóc đã sớm bay tới rồi.

“Tiểu Đệ Đệ, bé tìm ai vậy?” Tiếp tân rất lễ phép hỏi một bé trai đang tức giận như một Tiểu Chính Thái* là nhóc đây

(*) : bé con thích ra vẻ người lớn cùng hiếu thảng, nhỏ mọn, khinh thường người khác

“Tổng giám đốc các người.” Lạnh lùng nói, biểu hiện trên mặt quả thật có thể đem người khác đông thành gậy băng. Hấn hiện tại rất tức giận, dĩ nhiên sắc mặt cũng không khá hơn chút nào.

“Nhưng là người bạn nhỏ, bé cùng tổng giám đốc có hẹn trước chứ? A dáng dấp của bé cùng tổng giám đốc rất giống nhau nha.” Tiếp tân kêu to. Khiến những nhân viên khác của công ty cũng phải chú ý.

“Thật vậy, rất giống tổng giám đốc nha.”

“Quả thật chính là cùng một khuôn mẫu.”

“Phải chăng chính là con trai của tổng giám đốc.”

“Tám phần là chính xác rồi”

“Nhưng tôi chưa từng nghe nói việc tổng giám đốc đã kết hôn.”

“Chẳng lẽ...”

Thường Khoái Khoái thờ ơ lướt nhìn qua bọn họ. Mọi người xung quanh lập tức ngậm miệng lại. Rõ ràng là một đứa trẻ, thế nhưng ánh mắt bé cùng tổng giám đốc lại giống hệt nhau, khiến cho bọn họ sợ hãi.

“Các người không có chuyện gì sao? Còn không mau đi làm việc.” Thường Khoái Khoái lạnh lùng nói.

Mọi người không dám trì hoãn, lập tức tản ra, bọn họ khẳng định đứa nhỏ này nhất định là con của tổng giám đốc, giọng nói kia quả thật cũng rất giống tổng giám đốc.

Thường Khoái Khoái không thèm nhìn bộ dáng còn đang khiếp sợ của chị tiếp tân, trực tiếp đi về hướng của thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc.

“Ngoan, Mạn Mạn, đừng khóc, anh thật sự không cố ý, em muốn phạt anh thế nào cũng được tùy em, đừng khóc, em khóc lòng anh cũng đau.” Bạch Kiểu Thiên ôm Thường Mạn Mạn nhẹ giọng dỗ cô.

Thường Mạn Mạn không để ý tới hấn, tiếp tục khóc.

“Ngoan, đừng khóc.” Bạch Kiểu Thiên đã hết cách rồi.

“Em muốn khóc, ai kêu anh dám khi dễ em.” Tôi cứ khóc đấy, ai bảo anh dám khi dễ tôi chứ.

“Ngoan, anh không khi dễ em nữa, anh hự, được chưa.” Bạch Kiểu Thiên nuông chiều dỗ cô. Ai kêu người hấn yêu lại là cô chứ, nhìn cô khóc, hấn thật không đành lòng.

“...”

“Nếu không thì buổi tối anh sẽ làm món ngon cho em, thế nào?”. Nhược điểm duy nhất của Thường Mạn Mạn chính là thích ăn ngon.

“Sẽ ngon hơn Khoái Khoái làm sao?” Có chút động tâm.

Bạch Kiều Thiên tiếp tục dụ dỗ, “Bảo đảm so với Khoái Khoái càng ngon hơn.”

“Thật”. Cô không khóc nữa. b Không có biện pháp, ai kêu cô từ trước đến giờ đối với thức ăn ngon luôn không có sức chống cự cơ chứ.

“Thật, anh có bao giờ lừa gạt em chưa.” Bạch Kiều Thiên bảo đảm.

“Ừ vậy thì em không khóc nữa, thật ra thì khóc thật là một công việc mệt chết đi được.” Thường Mạn Mạn cảm thán.

Đầu Bạch Kiều Thiên đầy hắc tuyến. Thật không biết nói cái gì cho phải.

Thường Khoái Khoái từ trong thang máy ra ngoài, sau liền trực tiếp đi về phía phòng làm việc của tổng giám đốc.

Triệu Ngôn, Triệu Tình* nhìn, vội vàng ngăn lại hắn

(*): Triệu Tình = Triệu Ngôn Hữu, trước đây mình nghĩ sai, mình đã sửa lại rồi, sorry ^^

“Người bạn nhỏ, nhóc tìm ai vậy?”

Không nói lời nào, Thường Khoái Khoái ngẩng đầu lạnh lùng trừng mắt liếc hai đại nam nhân đang cản trở đường đi của hắn.

Ách Hai anh em họ Triệu nhìn cái khuôn mặt cùng ánh mắt lạnh lùng kia liền ngây dại, ngay cả Khoái Khoái khi nào đã đi qua bọn họ, bọn họ cũng không biết.

Thường Khoái Khoái dùng một cước đá văng cửa. Nổi giận gầm lên

“Bạch Kiều Thiên, sao ông dám khi dễ cô gái của tôi.” Thanh âm kia khiến cả tòa cao ốc rung lên.

Thường Mạn Mạn thấy được Thường Khoái Khoái, thì nước mắt lại tuôn ra, cô chạy tới trước mặt Khoái Khoái, đầu dựa vào bờ ngực nhỏ của Khoái Khoái, khóc lớn.

“Khoái Khoái, hắn khi dễ mẹ.”

Bạch Kiều Thiên đành chịu tội, nhưng cũng rất tức giận, cô dám ở trước mặt con trai, chưa hỏi phải trái mà định tội cho hắn, mặc dù hắn thật có chút lỗi. 1 Nhưng hắn vẫn tức giận, Mạn Mạn thế nhưng lại dám nhào vào lòng của nam nhân khác. Cho dù người nam nhân kia vẫn chưa thể gọi là nam nhân, nhóc vẫn còn là một bé trai, hơn nữa còn là con trai ruột của hắn, nhưng hắn vẫn vô cùng ghen tỵ, hơn nữa lại có chút phát điên

20. Chương 20: Đây Chính Là Hạnh Phúc

Bạch Kiều Thiên cho tới bây giờ cũng chưa từng phải trải qua một việc khó khăn như vậy, liệu có biện pháp gì cơ chứ, hai người kia đều là người quan trọng nhất trong đời hắn.

Cô gái nhỏ của hắn vẫn còn đang khóc thút thít trong lòng của con trai, còn có một bé trai yêu mẹ đến mức si ngốc, nhức đầu, đau lòng, thương tiếc, bao dung, cảm giác muốn cho bọn họ hạnh phúc càng thêm mãnh liệt trong lòng hắn. Mấy năm nay, hắn đã để cho bọn họ chịu quá nhiều khổ cực, nếu hắn biết mình sẽ yêu cô gái mơ hồ này, năm đó hắn quyết sẽ không làm như vậy.

Bạch Kiều Thiên đem Thường Mạn Mạn kéo vào trong ngực của mình, đau lòng lau nước mắt cho cô, “Em không phải vừa đáp ứng anh sẽ không khóc nữa sao, em xem xem, mắt em đã đỏ rồi, khóc cũng không đẹp nữa đâu.”

“...”

Một tay khác của Bạch Kiều Thiên kéo con trai qua ngồi ở ghế sa lon, bắt mẫn nói ” Con trai, liệu có người con nào gọi ba mình là “ông” không? Về sau con càng không thể kêu tên ba, nhớ phải gọi ba là “ba”, rõ chưa.”

“Ai nói thế?” Thường Khoái Khoái lạnh lùng đáp, nhóc trả lại cho hấn một ánh mắt không vui. Giống như đang nói..., tôi không kêu thì sao, cần tôi à.

Bạch Kiều Thiên cũng không tức giận, tính khí con trai giống hệt hấn khi còn nhỏ, hấn biết nhiều lời vô ích, thời điểm con trai đồng ý tiếp nhận hấn, mọi chuyện liền được giải quyết.

“Đúng vậy, em đã nói Khoái Khoái không phải là con của anh mà anh lại không tin, nhìn xem Khoái Khoái cũng nói như vậy?” Thường Mạn Mạn ngừng khóc, vẻ mặt thành thật nói với Bạch Kiều Thiên.

“Vậy em xem xem Khoái Khoái có phải giống anh như đúc hay không !?” Bạch Kiều Thiên lạnh lùng kéo Khoái Khoái qua dính sát vào mặt mình cho Thường Mạn Mạn nhìn.

Thường Mạn Mạn nhìn một chút nhưng cũng gọi là nhìn, chưa kịp nói là thật rất giống, nhưng Khoái Khoái rõ là con trai của một mình cô, “Thì sao, đúng là có chút giống, nhưng điều này cũng không thể nói rõ Khoái Khoái thật là con trai của anh, huống chi, trước kia em căn bản là không biết anh, thì làm sao Khoái Khoái có thể là con trai của anh cơ chứ?” Thường Mạn Mạn lập tức phủ nhận. Cô còn lâu mới có thể tin, nếu người khi đó lại đẹp trai như Bạch Kiều Thiên, vậy nhất định cô sẽ nhớ rất rõ, nhưng một điểm ấn tượng cũng không, cho nên thật không thể.

Bạch Kiều Thiên chưa bao giờ cảm giác thất bại như vậy.

Thường Khoái Khoái nhìn thấy biểu tình thất bại của Bạch Kiều Thiên liền âm thầm cao hứng, hừ, muốn mang Mạn Mạn trở về bên ông ư, còn sớm đấy.

“Bây giờ, có thể nói vì sao ông lại khiến Mạn Mạn chảy máu rồi chứ, ông không biết cô ấy sợ nhất là đau ư, một chút xiu đau thôi, cô ấy đã cảm thấy đau hơn người khác gấp bội rồi.” Thường Khoái Khoái giờ mới nhớ tới mục đích chính.

Thường Mạn Mạn nghe Khoái Khoái nói như vậy, mặt liền đỏ ửng, cô làm sao có thể nói cho con trai mình biết lý do chứ, đều do miệng mình quá nhanh.

“Thật...”

“Thật ra thì cũng không có gì, chẳng qua là hấn không cẩn thận đụng phải mẹ, sau đó mẹ lại không cẩn thận bị ngã nên đập miệng, cho nên mới.. Ừ, chuyện chính là như vậy.” Thường Mạn Mạn lập tức cắt đứt lời của Bạch Kiều Thiên, ai biết hấn sẽ nói những thứ gì chứ.

“Thật sự là như vậy ?” Thường Khoái Khoái hiển nhiên không tin.

“Thật, thật, so với trên châu còn thật hơn. 1 Mẹ làm sao lại dám gạt Bảo bối nhà mẹ chứ?” Thường Mạn Mạn ôm Thường Khoái Khoái làm nũng nói.

“Không có việc gì là tốt, lần sau cẩn thận một chút.” Khoái Khoái cũng không nói gì, chỉ cần Mạn Mạn vui vẻ là tốt rồi.

“Biết rồi bảo bối.” Mạn Mạn ở trên mặt Khoái Khoái hạ xuống một cái hôn.

Bạch Kiều Thiên nhìn hai mẹ con đáng yêu trước mặt, một loại hạnh phúc từ tận trong đáy lòng xông ra, đây chính là mùi vị của gia đình, có lão bà (bà xã, vợ), có con trai.

“A đúng rồi.” Thường Mạn Mạn hét to.

“Sao vậy?” Bạch Kiều Thiên cùng Thường Khoái Khoái đồng thanh nói.

“Anh đã nói sẽ làm cơm tối cho chúng tôi ăn, đúng không?” Thường Mạn Mạn chỉ vào Bạch Kiếu Thiên.

“Em muốn ăn sao?” Bạch Kiếu Thiên thâm tình nhìn “con quỷ tham ăn” trước mắt.

“Ừ ” Thường Mạn Mạn bị hấn nhìn có chút ngượng ngùng, tầm mắt hướng về nơi khác.

“Được, bây giờ chúng ta liền đi mua nguyên liệu, buổi tối anh sẽ làm món ăn ngon cho hai người.”

“Được Khoái Khoái chúng ta đi.” Thường Mạn Mạn cầm tay Bảo Bối Nhi Tử chạy ra ngoài.

Bạch Kiếu Thiên nhìn hai mẹ con bọn họ, sau liền bước nhanh theo, lòng tràn đầy niềm vui

21. Chương 21: Tần Phong

Thường Mạn Mạn vượt vượt ngực, tâm cô có chút loạn, tức chết, không nghĩ tới Bạch Kiếu Thiên hấn là người như vậy, hấn thể nhưng lại dám bỏ cô, đi cùng với một cô gái khác, trước đây hấn còn luôn miệng nói yêu cô, nếu hôm nay cô không vô tình chạm mặt hấn, cô không biết phải chờ tới khi nào mới biết hấn là người như vậy.

Suy nghĩ một chút về những ngày qua, trong lòng cô liền không khỏi đau. Vốn cô cho là hấn thật là một nam nhân tốt, không nghĩ tới hấn cũng là một người tầm thường, nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp liền sáng mắt, cũng may, cô nhận ra sự thật sớm, nếu không, đến lúc cô rơi sâu vào hố tính, thì không phải sẽ càng đau hơn sao.

Cô tức giận, nhưng cũng không cầm được nước mắt, thâm mắng mình vô dụng, không phải chỉ là một người đàn ông thôi ư, có cần thiết thương tâm thành ra như vậy, dù gì cô vẫn còn bảo bối, bảo bối nhà cô vĩnh viễn cũng sẽ không phản bội cô. Nghĩ như vậy, trong lòng cô dễ chịu hơn nhiều.

Ầm

Thường Mạn Mạn chỉ lo cúi đầu đi bộ, cô căn bản không có chú ý nhìn đường, càng không biết cô đã đi xuống phần đường dành cho xe chạy lúc nào. Dĩ nhiên liền bị xe đụng thôi.

Thường Mạn Mạn té xuống đất, nhìn đầu gối bị thương đang có chút máu chảy ra ngoài, nước mắt cô liền tuôn ra.

Tần Phong áo nào nhìn chăm chăm thân người màu trắng đang nằm trên đất, thật không biết từ đâu hiện ra một người chạy ra trước xe hấn, hoàn hảo hấn thắng xe kịp, nếu không vật thể này nhất định sẽ bị đụng bay ra ngoài.

Tần Phong càng nghĩ càng tức giận, nhìn người trên đất vẫn còn chưa nhúc nhích, chẳng lẽ người đó đã bị thương nặng. Nghĩ vậy, hấn vội vàng xuống xe.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Tần Phong nhanh chóng đem toàn thân cô lướt nhìn qua một lần, trừ đầu gối bị thương nhẹ, dường như không còn vết thương nào khác, vậy tại sao cô còn chưa đứng lên, chẳng lẽ hấn gặp phải “ Đẳng Xe Ủi* ” rồi. Nghĩ tới việc này, ánh mắt hấn lạnh đi mấy phần.

(*) : chỉ những kẻ cố tình bị đụng xe để nhận bồi thường

Thường Mạn Mạn nghe được có người nói chuyện, liền ngẩng đầu lên nhìn về phía người kia, thật là một người xinh đẹp nha, quả thật cùng Bạch Kiếu Thiên không hơn không kém, Tây Trang màu bạc bao khí thân thể cao ngất, ngũ quan xinh xắn thật là một kiệt tác của Thượng Đế, chẳng qua là ánh mắt có chút lạnh lùng, môi hấn mím biểu thị giờ phút này hấn thật không vui.

Tần Phong nhìn đôi mắt đăm lẹ, mông lung, trong suốt, sạch sẽ, hết như tất cả mọi chuyện trên đời đều không vào được đôi mắt của cô, nước mắt còn chưa kịp lau làm cho lòng hấn không khỏi đau xót, muốn vì

cô mà nhận tất cả đau đớn. bf Cái nhìn kia đã bác bỏ cái ý nghĩ không tốt khi nãy của hắn, người có đôi mắt như vậy hoàn toàn không giống hạng người có tâm cơ, muốn cướp tiền.

“Hức hức thật đau, chảy máu.” Thường Mạn Mạn rất nhanh phục hồi tinh thần lại, cô hiện tại chỉ cảm thấy đau đến nát lòng.

Tần Phong không chút nghĩ ngợi trực tiếp đem cô từ trên mặt đất bế lên, “Bây giờ, chúng ta liền đi bệnh viện.” Cũng may, trên thân nữ nhân này còn có chút thịt, nếu không một chút cảm giác ôm cũng không có.

“Không, không cần, anh thả tôi xuống, tự tôi có thể về nhà bôi thuốc.” Thường Mạn Mạn bất ngờ cảm thấy bị một người đàn ông ôm vào trong ngực có chút không ổn.

“Ngoan ngoan, đến bệnh viện xem thử, như thế tôi mới an tâm, huống chi vết thương này phải xử lý tốt, nếu không sẽ nhiễm trùng.” Tần Phong không để ý tới phản kháng yếu ớt của cô, trực tiếp đặt cô tại ghế trước, sau liền ngồi nhanh vào ghế chính.

“Thật không cần, tôi không sao, chỉ đau một chút.” Vừa nói xong, nước mắt cô lại tuôn ra, ai, không có biện pháp, ai kêu cô trời sanh sợ nhất là đau cơ chứ.

“Sẽ nhanh thôi, cô cố chịu chút.”. Hắn cố nhịn cảm giác muốn đưa tay thay cô lau nước mắt, nhanh chóng chạy đến bệnh viện.

22. Chương 22: Bệnh Viện

Xe rất nhanh liền đến bệnh viện, Tần Phong ôm Thường Mạn Mạn từ trong xe ra, rồi liền vào bên trong.

Thường Mạn Mạn kéo kéo y phục của hắn. Nhỏ giọng nói “Anh có thể thả tôi xuống không, tự tôi có thể đi.” Trừ Bạch Kiêu Thiên cô chưa từng bị bất kỳ một người đàn ông nào ôm qua, cô luôn có chút ngượng ngùng, bất quá cái ôm này thật rất ấm áp.

“Ngoan, nhanh thôi.” Liếc nhìn người trong ngực đang đỏ mặt tai hồng, làm cho người ta cảm thấy rất đáng yêu. Cái miệng nhỏ nhắn khiến người khác muốn ôm ái vuốt ve. Tần Phong nghĩ xong liền bỏ ngay ý tưởng ấy trong đầu, đối với loại ý niệm có chút không đứng đắn vừa rồi, nó vốn chưa từng xuất hiện trong đầu hắn đối với một cô gái nào. Hắn không chịu được, nhìn cô gái trong ngực mình, cô không phải là rất đẹp, nhưng xác thực làm cho người ta có cảm giác cô thật đáng yêu, đặc biệt là đôi mắt trong suốt kia, chúng hệt như một hồ nước sâu có thể đem người ta hút vào.

“Nhưng. c.....”

“Không có nhưng nhị gì hết, tôi làm cô bị thương nên phải có trách nhiệm chiếu cố cô.” Tần Phong ngắt lời cô. Chỉ ôm cô thật chặt.

Thường Mạn Mạn thấy hắn nói như vậy, cũng không biết nên nói gì hơn đành để mặc cho hắn ôm.

Dọc theo đường đi không ngừng có người quăng tới cái nhìn ghen tỵ, hâm mộ, thương thức về phía cô, khiến Thường Mạn Mạn nằm trong lòng hắn rất không thoải mái, cô vốn không thích trở thành tiêu điểm của mọi người, điều này làm cho cô vô cùng cảm thấy không được tự nhiên. Đành đem mặt rút sâu vào trong ngực hắn.

Tần Phong cảm giác được người trong ngực đang có chút khó chịu, khóa miệng hắn giương nhẹ, khiến hai người càng thêm thân mật.

Mà nhân vật chính – Thường Mạn Mạn, lại chẳng có phản ứng gì. Cô hiện tại chỉ muốn thoát khỏi ánh mắt của mọi người, hoàn toàn không để ý tới những chuyện khác.

“Không có gì đâu, đầu gối chỉ bị thương một chút, bôi ít thuốc là ổn rồi.” Một bác sĩ anh tuấn hướng về phía Thường Mạn Mạn nói, ánh mắt tự động không để ý tới Tần Phong người đang đứng sau lưng cô.

“Ừ, cảm ơn bác sĩ.” Thường Mạn Mạn cảm kích cười một tiếng.

Bác sĩ sưng sốt một chút. Nhìn chăm chăm nụ cười nhẹ kia.

Tần Phong vô cùng khó chịu với ánh nhìn của vị bác sĩ dành cho Thường Mạn Mạn, hắn ôm ngay Thường Mạn Mạn vào trong ngực. 3 Tuyên bố quyền sở hữu.

“Vị này là chồng người sao?” Bác sĩ hướng về phía Thường Mạn Mạn nói.

“Không phải.”

“Vâng”

“Ách” Thường Mạn Mạn không hiểu người này tại sao lại muốn nói mình là lão công của cô, hai người bọn họ không phải là vừa mới biết nhau sao.

Ha ha bác sĩ cười nhìn hai người trước mắt, không nói gì, đưa cho bọn họ đơn thuốc, rồi tiến đưa, chuẩn bị cho bệnh nhân kế tiếp.

Tần Phong ôm cô đi ra ngoài, hắn hiện tại cũng không hiểu sao lúc ấy mình lại muốn nói như vậy, bất quá khi nghĩ tới việc mình là lão công của cô, hắn không ghét một chút nào, ngược lại cảm thấy có một chút cao hứng, một chút mong đợi.

Thường Mạn Mạn vừa định hỏi tại sao hắn lại trả lời như vậy, thì cô ý tá liền cầm thuốc tới, bôi thuốc cho cô.

“A đau ” vừa nói xong, nước mắt cô lại muốn rớt xuống. Dem cái vấn đề định hỏi vừa rồi, quên đi.

“Cô tránh ra, để tôi.” Tần Phong cầm lấy thuốc trong tay cô ý tá, rồi đuổi cô ta qua một bên.

Y tá giận dữ liếc nhìn Thường Mạn Mạn, cô ta vừa rồi là cố ý, ai kêu người bình thường như Thường Mạn Mạn thế nhưng lại có một anh chàng đẹp trai như vậy làm bạn trai, không phải đó chỉ là một vết thương nhỏ, có cần thiết giả bộ như vậy à.

Ánh mắt không chút thiện ý của cô ý tá khiến Thường Mạn Mạn rùng mình.

Tần Phong nhìn sắc mặt không tốt của Thường Mạn Mạn, ánh mắt lạnh của hắn liền liếc về phía cô ý tá, lạnh lùng nói “Còn không đi mau, đồ chân tay vụng về.”

Y tá cắn môi, nhanh chóng đi ra ngoài, ánh mắt của người này lạnh quá, làm cho con người ta sợ hãi.

23. Chương 23: Về Nhà

“Cái đó, cái đó, để tôi làm được rồi.” Thường Mạn Mạn đỏ mặt nói, cảm giác như vậy rất không được tự nhiên, bọn họ chỉ vừa mới quen biết, mặc dù cô bị hấn đụng, nhưng đả ngộ như vậy, có chút không chịu nổi.

“Đừng động, rất nhanh liền ổn thôi, nếu như cô muốn đau hơn, vậy cứ động dậy đi, tôi không có ý kiến gì.” Tần Phong nói xong, tay cũng không nhàn rồi, nhẹ nhàng bôi thuốc cho cô, miệng còn hướng về phía vết thương, nhẹ nhàng thổi gió, giống như việc hấn làm như vậy, có thể giảm bớt đau đớn cho cô.

Thường Mạn Mạn có chút thất thần nhìn người đàn ông tỉ mỉ trước mắt mình, tâm cô có chút động. Cô không hề biết đàn ông cũng có thể tỉ mỉ như thế, dĩ nhiên trừ bảo bối nhà cô, bảo bối nhà cô là người tốt nhất trên thế giới, cũng là người thương yêu cô nhất.

“Vị tiểu thư này thật có phúc nha, bạn trai cô chu đáo như vậy, cô thật có phúc đấy.”. Một bà lão ngồi ở bên cạnh hâm mộ nói.

“Bà hiểu lầm rồi, anh ấy không phải bạn trai của con.” Thường Mạn Mạn giải thích.

“Ngượng ngùng gì chứ, cô xem anh bạn trẻ tuổi này thật tốt, hoàn toàn không giống với ông xã nhà bà, cháu không biết ông nhà bà như thế nào đâu, một tuần lễ mới để cho bà ăn thịt một lần, lại còn rất ít nữa chứ, ông ấy thật xem bà thành một Tiểu Bạch Thỏ chỉ ăn rau mà sống rồi, cháu xem bà gầy như thế nào nè.” Bà lão nói xong liền vén tay áo mình lên, lộ ra cánh tay gầy, gương mặt buồn bã.

“Bà lại nói xấu tôi ở bên ngoài rồi.” Một ông lão tóc trắng xoa nhẹ nhàng vuốt mũi bà lão, trong mắt tràn đầy vẻ cứng chiu.

“Ông về rồi à.” Mặt bà lão có chút ửng đỏ.

“Nói, bà lại nói xấu gì tôi rồi?” Ông lão cười cười với Thường Mạn Mạn cùng Tần Phong, sau đó chăm chú nhìn người yêu của mình hỏi.

“Đâu có đâu, tôi có nói xấu ông bao giờ ?” Bà lão phủ nhận. Bà đây không thừa nhận đấy, ông làm gì được tôi nào.

“Thật à? Tôi đã nói như vậy mà bà vẫn không chịu nói ra sao?” Ông lão xấu xa cười. Đối phó với người phụ nữ hấn yêu cả đời này, hấn luôn có biện pháp khiến bà nói thật.

“Không nói, không bao giờ nói.” Chẳng qua, ánh mắt bà có chút hoảng hốt, không có biện pháp, thật đã sống nhiều năm như vậy, bà vẫn không học được cách nói láo, mỗi lần vừa nói dối, ánh mắt bà liền hốt hoảng.

“A, vậy à, vậy tuần lễ thịt liền hủy bỏ.” Ông lão không chút để ý bà, liền nói, ông cũng không tin bà có thể kiên trì tới khi nào. Hắc hắc!

“Không cần, không cần, ông tốt như vậy, sẽ không để cho tôi không được ăn thịt, đúng không.” Bà lão nói lấy lòng.

“Phải xem biểu hiện của bà đã.” Ông lão có chút không để ý tới bà, nhưng khéo miệng giương nhẹ đã bán đứng tâm tình của ông. Nhiều năm như vậy, nhưng ông vẫn thích trêu chọc bà, nhớ ngày đó cũng vì tham trêu chọc bà, cho nên hai người bọn họ vừa gặp nhau là liền đấu “nhân công”, hơn nữa sau muôn vàn khó khăn hai người mới có thể hạnh phúc bên nhau.

“Thật sao, thật sao, ông nói thật chứ, hay là ông chỉ nói mà tâm lại không muốn cho tôi ăn thịt, ông xem xem tôi đã gầy tới mức nào nè.” Nói xong bà vén tay áo lên, lộ ra cánh tay gầy. Có chút bất mãn nói “Ông xem bạn trai của cô bé kia tốt chưa kia, bôi thuốc cho người yêu còn thổi gió cho nữa.” Nói xong bất mãn trừng mắt liếc nhìn ông lão.

“Bà thật là, tôi không phải cũng vì bà sao, cũng gần 100 tuổi rồi, mà bà còn giống hệt trẻ con, tôi cũng chỉ muốn bà cùng tôi đi hết đoạn đường cuối cùng của đời người, bà biết mà, nếu không có bà, cuộc sống của tôi cũng chẳng có ý nghĩa.” Nói xong, ông lão thâm tình liếc nhìn bà lão.

“Ừ, tôi cũng biết mà, không có ông, cuộc sống của tôi cũng không có ý nghĩa.” Bà lão thẹn thùng nói.

“Đi thôi, phải về rồi, nếu không trong nhà sẽ loạn mất.” Ông lão nói xong đỡ dậy bà lão.

“Tiểu nha đầu, người đàn ông này không tệ, ngàn vạn lần không được bỏ qua nhé.” Nói xong, bà lão còn ngịch ngợm hướng cô nháy mắt mấy cái. d Sau liền cùng ông lão mà rời đi.

Thường Mạn Mạn nhìn hai bóng lưng già của hai ông bà rời đi, thật lâu cũng vẫn chưa thể hồi thần lại, thật khiến người khác hâm mộ, một đôi thần tiên bầu bạn. Thật hy vọng mình cũng có phần phúc khí này.

Tần Phong như có điều suy nghĩ, hấn ngược nhìn vào trong sâu ánh mắt của Thường Mạn Mạn, khéo miệng cong lên một nụ cười, ngay cả chính hấn cũng không biết.

24. Chương 24: Thương Tâm

Trong xe Limousine, Thường Mạn Mạn có chút khó chịu, khi ngồi ở trên ghế phụ. d Cô vốn muốn đón taxi về, nhưng hần cứ ép buộc cô phải để cho hần đưa về nhà.

“Tần tiên sinh, anh có thể để tôi xuống chỗ này, anh hần rất bận, tôi thật sự không sao.” Cô có cảm giác mình đang quấy rầy hần.

“Không sao, để tôi đưa cô về, cô không nên gọi tôi là Tần tiên sinh, gọi tôi Tần Phong hoặc Phong đều được, bạn bè cũng thường gọi tôi là Phong, nghe rất thân thiết, chúng ta cũng coi như là hữu duyên, nếu cô không ghét bỏ gì tôi, vậy cứ kêu tôi là Phong đi.” Tần Phong nhẹ nhàng nói.

“Ách vậy cũng được, vậy anh cũng gọi tôi là Mạn Mạn đi, Thường tiểu thư nghe cũng không được tự nhiên.” Người ta đã nói như vậy rồi, cô còn có thể nói cái gì sao.

“Vậy chúng ta sẽ là bạn của nhau !?” Trong giọng nói có một chút hưng phấn, nhưng được che giấu rất tốt, Thường Mạn Mạn cũng không phát giác ra.

“Đúng, sau này chúng ta sẽ là bạn của nhau.” Thường Mạn Mạn xấu hổ, cười cười.

“Nhà tôi ở phía trước, dừng ở đây được rồi.”

Thường Mạn Mạn xuống xe.

“Vậy tôi đi trước đây, về sau có thời gian sẽ liên lạc.”

“Ừ, được, hẹn gặp lại.” Thường Mạn Mạn lễ phép đứng ở ven đường, vẫy vẫy tay.

“Mau vào nhà đi.” Khóe miệng Tần Phong cong lên, hiện rõ vẻ tươi cười.

“Ừ.” Nói xong Thường Mạn Mạn liền đi về phía nhà mình.

Tần Phong dừng xe, cho đến khi không thể thấy được bóng dáng của cô, mới lái xe rời đi.

Thường Khoái Khoái nhìn mẹ, rồi lại nhìn đồng hồ treo tường, xác định giờ là hai giờ chiều không sai, lúc này Mạn Mạn không phải là đang làm việc sao, “Mạn Mạn, sao hôm nay lại về nhà sớm như vậy?”

“Làm việc ở đó không quen à? Hay Mạn Mạn bị bệnh?” Khoái Khoái cau mày hỏi. e Nói xong nhóc dùng tay bàn nhỏ bé của mình sờ sờ trán của Thường Mạn Mạn, hoàn hảo không nóng.

“Khoái Khoái, hức hức ” Thường Mạn Mạn ôm lấy nhi tử khóc lớn.

“Sao vậy Mạn Mạn, có ai khi dễ Mạn Mạn à ?” Thường Khoái Khoái chưa bao giờ thấy Mạn Mạn như vậy, hần không khỏi nóng nảy.

“Oa oa “

“Mạn Mạn nói cho con biết, con sẽ đi báo thù cho Mạn Mạn.”. Cả khuôn mặt Thường Khoái Khoái tối đen, người nào dám khiến Mạn Mạn nhà nhóc thương tâm như vậy, nhóc thật không thể để cho ông ta hay bà ta yên ổn.

“Oa oa “

“Nói chuyện.” Thật là tức chết nhóc mà.

“Không, mẹ muốn khóc. Con để ẹ khóc đi. Hức ” nói xong cô lại ôm lấy Thường Khoái Khoái khóc lớn, muốn đem tất cả uất ức trong lòng phát tiết ra ngoài.

Thường Khoái Khoái không nói gì, hiện tại nói cái gì Mạn Mạn cũng không nghe, nhóc vỗ nhẹ lên lưng của cô, sau liền để cho cô phát tiết tâm tình của chính mình.

Bạch Kiều Thiên xã giao hết mọi chuyện làm ăn, khi trở lại phòng làm việc, hần muốn tìm Mạn Mạn cùng ăn cơm, nhưng sau khi hần đi làm về, Mạn Mạn lại không trở lại, gọi điện cũng không có người nhận, lòng hần cũng ngày càng sợ hãi, hi vọng không có chuyện gì xảy ra, cầm lên chìa khóa xe, sau liền lái về nhà.

Thường Mạn Mạn rất cuộc vì khóc mệt, mà ngủ thiếp đi.

Thường Khoái Khoái thay cô đắp mền, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vì khóc mà hồng lên, lòng nhóc hơi đau, nhóc chưa từng thấy qua bộ dáng như vậy của Mạn Mạn, trước kia cũng lắm là vì bị thương, sau liền khóc hai cái là tốt, nhưng hôm nay. c.. rồi cuộc là chuyện gì khiến cho cô thương tâm như vậy, nghĩ tới nhóc liền nắm chặt tay lại thành hình quả đấm.

Xem ra còn là chỉ có cách chờ Mạn Mạn tỉnh lại mà hỏi cô rồi, hiện tại việc nhóc muốn làm chính là nấu một bữa cơm thật ngon, nhóc nghĩ Mạn Mạn nhất định còn chưa kịp ăn cơm.

25. Chương 25: Vô Tình Gặp Gỡ

Tư Đồ Hoàng năm lần bảy lượt xác định mị lực của mình hoàn toàn không hề yếu đi, rồi cuộc cũng yên tâm mà trở lại công ty.

Nói đi nói lại, hần vốn rất ưa là đẹp trai có thể ví bằng câu nói “đẹp tựa Ngọc Thụ Lâm Phong, Kim Cương Vương Lão Ngũ” làm gì có cô gái nào không thương yêu hần chứ, chỉ có cái cô Thường Mạn Mạn gì đó, không hiểu được cách thưởng thức mà thôi. a4 Dọc theo đường đi, tâm tình hần thật tốt, trong miệng cũng ca hát không thôi.

Triệu Linh Linh bị quản lý “công kích” tới mức bể đầu sút trán, chuyện gì ông ta cũng đều tìm cô, ông ta nghĩ cô là người máy vạn năng sao? Thật sự không chịu nổi rồi, cô rất muốn từ chức không làm nữa, nhưng khi nghĩ tới cái mức lương cao ngất hiện nay, cô lại mất đi dũng khí.

“A lô “

“...”

“Được, quản lý, tôi lập tức tới ngay.”

“...”

“Vâng, tôi đã chuẩn bị tốt mọi thứ.”

“...”

“Vâng, sẽ nhanh thôi,...” Triệu Linh Linh không nhìn thấy chiếc xe hơi đang chạy ở đầu đường, sau liền...

“...”

Triệu Linh Linh vẫn còn chưa tỉnh hồn, cô bò tới bên tay lái. Nếu không phải khoảng cách giữa hai chiếc xe hơi lệch một chút, cô hiện tại đã rất thảm.

Trên xe kia, Tư Đồ Hoàng cũng bắn loạn, mà bò tới bên tay lái, nguy hiểm thật, chỉ kém một chút thôi, hai chiếc xe cơ hồ đã đụng phải nhau, khoảng cách chỉ có mấy cm.

Triệu Linh Linh cùng Tư Đồ Hoàng cùng nhau bình tâm lại, đồng thời cũng nộ khí trùng trùng mà lao ra cửa xe, đồng thời hướng đối phương mà mắng chửi.

“Mẹ nó, cô lái xe như thế nào vậy, không muốn sống nữa à.”

“Mẹ nó, anh lái xe như thế nào vậy, không muốn sống nữa à.”

Vì vậy hai người lại đồng thời hung hăng trừng mắt nhìn đối phương, dường như muốn trừng mắt cho tới khi thân thể đối phương xuất hiện ra một lỗ thủng, tầm mắt của hai bọn họ không ngừng “xuất ra tia sét”.

“Xin hai người lấy ra bằng lái.” Một thanh âm nghiêm túc cắt đứt ánh mắt công kích của hai người.

“Hừ.”

“Hừ.”

Hai người đồng thời nghiêng đầu, trong lỗ mũi đồng thời phát ra âm thanh “hừ”, sau mới đem bằng lái của mình giao cho cảnh sát giao thông.

“Đồng chí Cảnh sát, là anh ta đụng tôi trước, chuyện không liên quan gì đến tôi.”

“Đồng chí Cảnh sát, là cô ta đụng tôi trước, chuyện không liên quan gì đến tôi.”

Hai người lại đồng thời nói. Lần nữa, đồng thời trừng mắt nhau, đồng thời nghiêng đầu, không thèm nhìn đối phương.

Trong lòng Triệu Linh Linh nghĩ, hôm nay cô gặp vận may nên không chết, chuyện như vậy, xem ra sau này mọi thứ liền cũng sẽ tốt đẹp, cô đã đem vận xui đuổi đi rồi.

Trong lòng Tư Đồ Hoàng nghĩ, hôm nay hắn gặp vận may nên không chết, chuyện như vậy, xem ra sau này mọi thứ liền cũng sẽ tốt đẹp, hắn đã đem vận xui đuổi đi rồi.

Cảnh sát giao thông thấy hai người cũng không bị thương gì, xe cũng không có vấn đề gì, liền không tính toán nữa, để cho bọn họ tự giải quyết.

Hai người chứng kiến vụ tai nạn cũng nghĩ như thế, cũng muốn họ tự giải quyết, không ngờ, khi họ vào đồn cảnh sát liền...

“Nói đi, định giải quyết thế nào.”

“Nói đi, định giải quyết thế nào.”

Hai người lại đồng thời nói. Sau đó lại trừng mắt nhìn nhau.

“Xe tôi không có chuyện gì, xe anh cũng vậy, vậy bỏ qua đi, được chứ”. Giọng Triệu Linh Linh không chút kiên nhẫn.

“Gì, cô nói không có gì là không có gì à, chuyện đâu có dễ dàng như vậy.” Tư Đồ Hoàng không thuận theo, khi nãy hắn cũng định bỏ qua, nhưng hắn thật cảm thấy cô gái này không vừa mắt, không muốn dễ dàng bỏ qua như vậy.

“Vậy anh định làm thế nào?” Triệu Linh Linh gấp gấp nhìn đồng hồ, nếu không nhanh lên liền trễ mất, nếu cô tới trễ không biết tên quản lý không chút tình người đó lại cầu nhào tới khi nào, quả thật sự cào nhào của ông ta so với việc nghe niệm kinh còn kinh khủng hơn.

“Tôi... Chờ một chút, tôi có điện thoại.” Tư Đồ Hoàng nói xong liền tiếp điện thoại.

Triệu Linh Linh thấy cũng không còn nhiều thời gian, cũng không thèm để ý gì tới hắn, trực tiếp ngồi lên xe, rời đi.

Tư Đồ Hoàng ảo não nhìn chiếc xe kia cứ vậy mà rời đi, hắn tức giận tới mức muốn đập chết cái điện thoại di động của mình rồi.

26. Chương 26: Gây Gổ

“Khoái Khoái, mẹ con về chưa?” Bạch Kiêu Thiên vào nhà, sau liền hỏi con trai, hiện đang xem ti vi.

“Ông là người khiến cho Mạn Mạn đau lòng, đúng không?” Thường Khoái Khoái đề xuống nút tắt TV, tức giận hỏi.

“Hả mẹ con bị sao ?” Bạch Kiêu Thiên không hiểu gì cả.

“Khóc thật lâu xong, liền ngủ rồi, nói, là ông khiến cho cô ấy đau lòng, đúng chứ?” Thường Khoái Khoái nhún mày hỏi.

“Ba không biết mà, sau khi ba cùng khách hàng nói xong chuyện buôn bán, liền về công ty muốn tìm mẹ con đi ăn cơm, ai ngờ mẹ con lại không có ở đó, điện thoại cũng không gọi được, sau ba liền về đây, cô ấy có nói chuyện gì đã xảy ra không?” Bạch Kiều Thiên gấp gấp hỏi.

“Cô ấy chưa nói, tôi đi ra ngoài có chút việc, hai người tự động nói chuyện với nhau đi.” Thường Khoái Khoái khẳng định chuyện này cùng ông ta có liên quan, hãy để cho chính hai người tự giải quyết đi, người thổi chuông phải là người buộc chuông, chỉ cần ông ta không quá đáng là được.

“Ừ, con đi cẩn thận, để ba vào nói chuyện với mẹ.” Bạch Kiều Thiên rất an tâm về con trai mình, người để cho hắn không yên lòng chính là cô gái nhỏ luôn phản kháng hắn kia.

Bạch Kiều Thiên nhìn gương mặt còn vương vẩn nước mắt của cô gái đang nằm trên giường, tâm chột đau nhói, hắn nghĩ không ra, rốt cuộc là chuyện gì đã khiến cô thương tâm như vậy.

Khẽ hôn giọt nước còn đọng lại bên khóe mắt cô, ngưng mắt nhìn vẻ mặt khi ngủ của cô hết như trân bảo, cô gái này không biết khi nào đã tiến sâu vào trong lòng hắn, có lẽ là từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô chẳng, theo sự tiếp xúc với cô càng ngày càng nhiều, hắn biết mình đã thật rất yêu cô – cô gái nhỏ mơ hồ này.

Bạch Kiều Thiên cõng y phục nằm lên giường, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực mình, cũng chỉ có ôm thật chặt cô như vậy, hắn mới có thể có cảm giác giữ được cô bên mình. Trước đây, hắn thật không biết mình có tính độc chiếm mãnh liệt như thế, mãnh liệt đến mức chỉ muốn giấu cô đi, độc hưởng vẻ đẹp của cô.

Nhẹ nhàng ở trên mái tóc cô hạ xuống một nụ hôn khẽ, sau liền ôm cô ngủ thật say.

Một hồi chuông điện thoại di động khiến hai người còn đang chìm sâu trong giấc ngủ thức tỉnh.

Thường Mạn Mạn mơ hồ cầm điện thoại, nhưng tay lại đụng phải gương mặt của ai đó, cô giật mình, khi biết mình đang bị ai đó ôm vào trong ngực, cô nhất thời tỉnh táo lại, sau liền muốn thoát khỏi ngực của hắn.

Bạch Kiều Thiên khi này còn cười vui nhìn cô gái nhỏ mơ hồ của hắn, nhưng khi cô muốn thoát khỏi ngực hắn, hắn liền mất hứng. Hai tay dùng sức không để cho cô tránh thoát.

Thường Mạn Mạn không còn cách nào khác, cô trở mình, tặng cho hắn một cái nhìn xem thường.”Tránh ra, em muốn nghe điện thoại.”

Bạch Kiều Thiên đối với câu trả lời cùng giọng nói của cô có chút bất mãn, lời nói dịu dàng như “chào buổi sáng” thông thường đâu rồi, hiện tại sao giống như cô đang có ác cảm với hắn vậy. Mặc dù như vậy, Bạch Kiều Thiên vẫn không muốn buông cô ra. Hắn lấy điện thoại cho cô ý bảo cô nằm trong lòng hắn nghe điện thoại.

Thường Mạn Mạn trừng mắt nhìn hắn, bất đắc dĩ cầm lấy điện thoại, không có biện pháp, ai kêu khí lực cô không sánh bằng người ta chứ.

Số điện thoại lạ, nhưng cô vẫn nhận, “A lô.”

“Mạn Mạn”

“Anh là?” Thường Mạn Mạn cau mày, không nghĩ ra người đó là ai, thật ra thì cuộc sống của cô vốn rất đơn giản, người đồng bào mang tên “đàn ông” ra, ngoài con trai, chỉ có tên đang nằm bên cạnh cô cùng Học Trường, cô thật không biết là đó là ai.

“Sau quên tôi nhanh vậy, thật khiến tôi đau lòng nha.” Thanh âm trêu chọc.

Thường Mạn Mạn suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ đến người đó, anh ta là người đàn ông ôn nhu kia sao “Là anh sao, Phong, làm sao anh biết số điện thoại của tôi?”. Cô nhớ đâu có cho hắn số điện thoại của mình

Người đàn ông bên cạnh nghe thấy cô kêu tên thân mật của một người đàn ông khác, mặt lập tức tối đen, hắn tức giận muốn đập vỡ điện thoại của Thường Mạn Mạn, nhưng lại nghĩ như thế sẽ khiến Mạn Mạn tức giận, đành cố dè nén.

“Chuyện tôi muốn làm, không bao giờ không làm được, vết thương của cô đã khá hơn chưa?”

“Ha ha đã tốt hơn nhiều, chỉ là vết thương nhỏ không có gì đáng ngại.” Thường Mạn Mạn khách khí nói xong, có thể được một người xa lạ như vậy quan tâm, buồn bực trong lòng của cô cuối cùng cũng tốt hơn một chút.

“Buổi tối có thời gian không, tôi mời cô ăn cơm.”

“Hôm nay không được, lần sau đi, tôi mời.” Thường Mạn Mạn cảm thấy hấn quan tâm người mới gặp qua một lần như cô, như vậy hấn hấn rất tốt, hơn nữa sau chuyện ở bệnh viện cô có ấn tượng rất tốt về hấn, cho nên liền trực tiếp đem hấn làm thành bằng hữu, cũng không muốn nghĩ xem hấn tốt với cô như vậy liệu có ý đồ gì.

“Thân ái (honey), anh đói bụng, em trước nên cho anh ăn no chứ?” Bạch Kiều Thiên cắn răng nghiêng lợi nói, thanh âm lại mang theo một chút xiu mị hoặc, đáng chết hấp dẫn cực kỳ, làm cho người ta vừa nghe xong liền liên tưởng đến chuyện kia. Đúng vậy, hấn chính là có chủ ý vậy, cô ở trước mặt hấn dám cùng người đàn ông khác câu tam đáp tứ, cô cho hấn đã chết sao? Hấn chính là muốn cho người đàn ông ở đầu dây bên kia hiểu lầm. Cũng để tuyên bố Mạn Mạn đã có chủ, bảo hấn tự động rút ngay.

“Mạn Mạn, bên cạnh cô có người à?”

“Phải... tay của anh để ở đâu vậy, lấy ra, lấy ra...”

“Thật xin lỗi, tôi sẽ liên lạc sau, hiện tại tôi hơi bận, bái bai.” Thường Mạn Mạn vừa vỗ vừa đánh cái bàn tay heo đang quấy rối người cô kia, vừa tỏ ý lễ phép nói.

“Vậy cô làm đi, lần sau tôi sẽ cùng cô nói chuyện.”

Tần Phong nhìn chằm chằm chiếc điện thoại đã tắt, tâm tình tốt vừa rồi giờ đã hoàn toàn tan biến, đây là lần đầu tiên suốt hàng trăm ngàn năm qua hấn động lòng với một cô gái, mặc dù người nọ chỉ là loài người hèn mọn, nhưng trong thời gian hai tiếng đồng hồ, hấn không thể chấm dứt lối suy nghĩ kia, trong tim trong óc hấn tất cả đều là cô, thật vất vả lấy dũng khí để gọi điện cho cô, thế nhưng lại để cho hấn nhìn thấy cảnh cô cùng nam nhân khác làm cái loại chuyện đó, thật là tức chết hấn. Hung hăng ném chiếc điện thoại trong tay lên tường. Chiếc điện thoại xui xẻo lập tức “được” chia năm xẻ bảy nằm trên sàn nhà lạnh như băng.

Đôi mắt khép chặt của Tần Phong đột nhiên mở ra, hấn đã có chủ ý. Khóe miệng cong lên một tia cười.

“Vào đây.”

“Lão bản.” Người tới cung kính vừa nói.

“Điều tra cho tôi một người, nhớ phải điều tra thật kĩ toàn bộ cuộc sống từ nhỏ đến lớn của người đó.”

“Vâng”

“Người kia là ai?”. Giọng nói của Bạch Kiều Thiên một chút cũng không có ý tốt đẹp gì.

“Không mượn anh xen vào.” Cô còn nhớ rõ hôm nay hấn cùng cô gái khác liếc mắt đưa tình.

“Anh là chồng em, em dám nói anh không có tư cách xen vào à!?” Bạch Kiều Thiên từ lúc cô nói “không mượn anh xen vào”, toàn bộ tức giận của hấn liền bộc phát.

“Nực cười, anh thành lão công của tôi khi nào.” Thường Mạn Mạn châm chọc, những lời này thật không biết hấn đã nói với bao nhiêu cô gái rồi, Thường Mạn Mạn tự nói với bản thân.

“Nói cho anh biết, em có người đàn ông khác bên ngoài đúng không !” Bộ dáng hấn bây giờ tuyệt đối là “mười phần ghen phụ (chồng ghen)”.

“Tôi tại sao phải nói cho anh biết.” Thường Mạn Mạn dù giãy giụa thế nào cũng không thể thoát được khỏi ngực của hấn, cô quyết sẽ không phỉ sức nữa, cứ để cho hấn ôm vậy.

“Tại sao à, là vì anh là người đàn ông của em.” Bạch Kiều Thiên rống giận.

“Nực cười, thật không biết anh là người đàn ông của bao nhiêu cô gái đây?” Nghĩ tới chuyện buổi sáng, cảnh tượng đập vào mắt cô khi ấy, đã làm bị thương đến lòng của cô.

“Em nói cái gì, sao em nói anh như vậy, trừ em anh làm gì cô cô gái nào khác?” Quả thực là tức chết hấn.

“Có hay không trong lòng của anh rõ.” Thường Mạn Mạn không muốn so đo với hắn.

“Em không tin tưởng anh?” Trong thanh âm có chút thất vọng.

“Tôi vì sao phải tin tưởng anh?” Thường Mạn Mạn hỏi ngược lại.

“Ha ha, xem ra anh đã đánh giá bản thân quá cao rồi.” Bạch Kiều Thiên buông tay, hất xuống giường mặc quần áo tử tế.

“Đúng, từ nay về sau, anh đi đường anh, tôi đi đường tôi, chúng ta, không, liên quan, gì, tới nhau.” Thường Mạn Mạn tuyệt tình nói. Cũng tốt, dù sao cô còn chưa quá thương hắn, đau muộn không bằng sớm đau.

Bạch Kiều Thiên không nghĩ tới cô sẽ nói ra lời nói tuyệt tình như vậy, không thèm quay lại liếc nhìn cô một cái, hất tức giận đi thẳng ra cửa.

Thường Mạn Mạn nhìn bóng lưng kia biến mất, sau liền khóc rống lên. Cô thề đây là lần cuối cùng cô vì người đàn ông này khóc.

27. Chương 27: Nguy Hiểm

Thường Khoái Khoái thoải mái đi dạo. Nhóc không biết để mẹ cùng cha ở chung một chỗ rốt cuộc là có đúng hay không, nhóc chỉ muốn mẹ hạnh phúc, muốn mẹ vui vẻ, nhóc biết có một loại hạnh phúc mà nhóc không thể cấp được ẹ, cho nên nhóc cương bách chính mình thử tiếp nhận cha, nhưng hôm nay mẹ thể nhưng lại thương tâm như vậy, đây vốn là một chuyện trước nay chưa từng có. Hắn hiện tại đang chất vấn cha thật nhiều, rốt cuộc cha có thể khiến mẹ hạnh phúc hay không.

Nhiều chặt chân mày, nhóc hiện tại không biết phải thế nào mới đúng, nhiều năm như vậy, không có cha, nhóc cùng mẹ hai người sống rất hạnh phúc. Mà nhóc cũng có thói quen cùng mẹ dính chặt với nhau như mạng, nhưng người cha này chỉ vừa mới xuất hiện mấy ngày liền khiến mẹ thương tâm như vậy, nhóc rất cuộc có cần phải cấp cho ông một cơ hội hay không?

Soạt soạt

Thường Khoái Khoái lập tức cảnh giác, nhìn chung quanh, tất cả đều là rừng cây, không có một người đi đường nào, hơn nữa trời cũng đã gần tối, nhóc đã đi xa đến thế nào vậy.

Soạt soạt trong rừng cây có tiếng động, Khoái Khoái bình tĩnh lướt nhìn bốn phía, hắn hiện tại không thể sợ, phải trấn định, địch không động ta không địch.

Một con Hắc Xà dài 2 mét đang nhìn chằm chằm vào một Cậu Nhóc đang ở trong cành cây, từ trường xung quanh cậu nói cho hắn biết không thể tùy tiện đụng vào, bọn họ hiện tại vẫn còn đang do thám lẫn nhau.

Thường Khoái Khoái nhạy cảm, nhóc cảm thấy phía trước có một cặp mắt đang chăm chú nhìn mình, mặc dù nhóc hiện tại quả thật có một chút pháp lực, nhưng nếu gặp phải một ai đó có pháp lực cao cường hơn, nhóc thật không có cách, nhóc không thể có chuyện gì, nhóc còn có nhiệm vụ chăm sóc thật tốt cô gái ngu ngốc kia. Khoái Khoái không biết đã nhắc nhở chính mình bao nhiêu lần rồi.

Cứ như vậy cả hai duy trì tư thế quan sát nhau thật lâu, mắt thấy trời sắp tối rồi, Thường Khoái Khoái có chút nóng nảy, không thể cứ để mọi chuyện như vậy.

Nhóc lặng lẽ lui một bước nhỏ, hi vọng không dẫn tới sự chú ý của hắn. Rất tốt, nhóc lại lui một bước nhỏ, thế nhưng “vật đó” giống như đã phát hiện chuyện gì, hắn cũng đi động theo một chút.

Thường Khoái Khoái cảm thấy không tốt, nhóc nhanh chân bỏ chạy, vật kia cũng di động nhanh theo.

Thường Khoái Khoái nhận thấy không thể tiếp tục chạy được rồi, nhóc dừng lại, hi vọng có thể có một ít phần thắng.

Thường Khoái Khoái quay lại nhìn cái sinh vật kia, nhất thời hít sâu một hơi. Chỉ thấy một con rắn lớn toàn thân đen, đang dùng cặp mắt quỷ dị nhìn chăm chăm vào nhóc, toàn thân đầy vảy kia ở dưới ánh trăng, làm cho toàn thân người nhìn nó phải run rẩy.

Thường Khoái Khoái âm thầm hít sâu, đè xuống sự sợ hãi trong lòng, cường bách mình tỉnh táo lại. 8a Song, nhóc vẫn còn là một đứa trẻ, gặp phải chuyện như vậy, khó có thể làm được gì.

Con rắn kia giống như chán ghét bị người khác nhìn thẳng vào mắt, hấn chột trườn tới bên người Khoái Khoái. Nghe thì chậm, nhưng xảy ra thì rất nhanh, Khoái Khoái nhanh chóng né tránh. Con rắn kia cũng không cam lòng, giương miệng to như một chậu máu hướng tới bên người nhóc, lần này Thường Khoái Khoái né tránh không thành công, thân con rắn kia nhanh chóng quấn quanh hông của nhóc.

Thường Khoái Khoái âm thầm tụ tập lại khí lực, lòng bàn tay rất nhanh xuất hiện một tiểu Hỏa Cầu, hung hăng đánh vào thân rắn. Con rắn kia bị đau, nhanh buông ra Khoái Khoái. Khoái Khoái nhanh chóng nhảy ra một khoảng xa.

“Mày rốt cuộc là loại quái vật gì?” Con rắn kia mở miệng nói chuyện.

“Thì ra mày biết nói.” Thường Khoái Khoái âm thầm kinh hãi, xem ra hôm nay nhóc không dễ dàng mà thoát thân rồi.

“Nói, mày rốt cuộc là loại quái vật gì?” Con rắn kia hiển nhiên không có kiên nhẫn.

“Tại sao tao phải nói ày biết.” Thường Khoái Khoái không để ý.

“Không nói cũng không sao, xem ra mày cũng có một chút công lực, tao sẽ hút khô nó, sau đó ta liền có thể biến thành người rồi. Ha ha ” con rắn kia háo hức cười to, hấn đã nhìn ra, cậu nhóc này không thể là đối thủ của mình.

28. Chương 28: Thoát Hiểm

“Vậy thì xem mày có bản lĩnh kia không ?.” Thường Khoái Khoái nói xong, hỏa cầu trong tay nhóc liền được ném về phía con rắn kia. Con rắn kia liền linh hoạt né tránh. Cứ lặp lại như thế, Khoái Khoái cũng có chút lực bất tòng tâm.

Con rắn kia thấy Khoái Khoái đã sắp đến cực hạn, hấn cũng không gấp, chậm mà chắc. 98 Khi thấy hỏa cầu càng ngày càng nhỏ, hiện tại hấn liền không sợ hỏa cầu mỗi lúc một nhỏ kia, hỏa cầu kia đánh vào trên người hấn cùng với ngựa ngáy không có gì khác nhau.

Thường Khoái Khoái biết mình không thể chống đỡ được, nhóc chỉ là không muốn rời bỏ Mạn Mạn, nhóc thật không biết nếu Mạn Mạn không có nhóc sẽ trở thành cái dạng gì, cô quả thật là một tiểu nữ nhân đúng nghĩa rất cần nhóc cũng như mọi người chăm sóc.

Khoái Khoái nhắm mắt lại chờ đợi tử thần tới. Nhưng đau đớn mãi vẫn không đến, ngược lại đang rời xa nhóc. Khoái Khoái tò mò mở mắt ra, một bóng người cao lớn khi nào đã xuất hiện ở trước mắt nhóc.

Dưới ánh trăng, bóng dáng kia cực kỳ cao lớn.

“Nhóc không sao chứ?” Người nọ khẽ vuốt ve người Khoái Khoái.

“Không có sao, cảm ơn chú đã cứu con.” Vui vẻ mừng rỡ nhìn hấn, gương mặt đẹp dễ tuần tú, quả thật không thua kém gì cha nhóc.

“Nhóc trốn qua một bên đi, chú dọn dẹp vật kia trước.”

Khoái Khoái nhanh chóng ẩn núp.

“Không nghĩ tới tao tìm mày bao lâu nay, thế nhưng mày lại trốn tới chỗ này.” Người đàn ông lạnh lùng nhìn chăm chú vào đại xà.

“Mày còn muốn thế nào nữa, mày hại tao tổn thất mấy trăm năm công lực, hiện tại ngay cả hình người tao cũng không duy trì được. Rốt cuộc tao đã làm gì mày?” Con rắn kia tức giận trợn mắt nhìn người đàn ông. Trước đây hắn thoải mái làm chuyện xấu ở nhân gian, nhưng kể từ khi vô tình đụng phải hắn, ác mộng mãi không chấm dứt. Tên kia luôn tìm hắn gây phiền toái, còn hại hắn mất mấy trăm năm công lực, hiện tại hình người cũng không bảo trì được, vậy mà tên kia vẫn không chịu bỏ qua cho hắn.

“Thì sao, mày không làm gì tao thì thế nào, tao chỉ cảm thấy mày không vừa mắt.” Người đàn ông cười hề hề nói.

Con rắn kia trợn trắng mắt, đây là cái lý do gì.

“Hơn nữa tao hôm nay cũng không định tiếp tục bỏ qua ày, ngay cả một đứa bé mày cũng muốn hại, xem ra tao không thể để ày sống.” Người đàn ông vô tình nói.

“Đừng, đừng, tôi biết tôi sai rồi, lần sau cũng không dám nữa, ngài hãy bỏ qua tôi lần này thôi.” Con rắn van nài, hắn biết hiện tại hắn không có chút phần thắng nào. Cho nên liền cầu xin người đàn ông này có thể từ bi bỏ qua cho hắn.

“Không phải là tao không muốn buông tha ày, mà là mày đã quá phạm, tao đã đã ày rất nhiều cơ hội, mày hiện tại nên chờ chết đi, muốn trách chỉ có thể trách mày, không chịu tu luyện mà chạy đến nhân gian để làm loạn.” Nam nhân nói xong liền ra tay không chút lưu tình, một hỏa cầu cực lớn liền đánh vào người con rắn kia. Con rắn kia không tránh kịp, liền trực tiếp bị nướng chín.

Khoái Khoái hà hốc mồn cùng trợn mắt mà nhìn, lần đầu tiên nhóc có mong muốn mãnh liệt như vậy, nhóc muốn hùng mạnh như người đàn ông kia, như thế mới có thể bảo vệ người mà nhóc muốn bảo vệ.

“Người bạn nhỏ, nhà nhóc nơi nào, để chú đưa cháu về.” Nam nhân thân thiện nói.

“Bảo Bảo nghe điện thoại, Bảo Bảo nghe điện thoại...”

“A lô.”

“Bảo bối, con đang ở đâu nha, con hù chết mẹ, oa oa ” Thường Mạn Mạn nghe được thanh âm của con trai mới đem những bất an, nóng nảy trong lòng truyền hết ra ngoài. Buổi chiều cô một mực cố thoát khỏi bị thương, cô cho là Khoái Khoái đang ở nhà, mãi đến khi trời tối cô mới giật mình khi biết con trai bảo bối của cô không có ở nhà, điều này thật khiến cô hoảng sợ, Khoái Khoái chưa bao giờ về nhà trễ như thế.

“Ngoan, không khóc, con ở bên ngoài, lập tức về ngay.” Thường Khoái Khoái nhẹ nhàng an ủi.

“Hức hức con về nhà nhanh, mẹ thật sợ.”

“Ừ, Mạn Mạn ngoan nhất, con lập tức về ngay, ngoan đừng khóc, nếu Mạn Mạn khóc, con sẽ không làm món ngon đâu.” Khoái Khoái đe dọa.

“Ừ, mẹ không khóc, con về nhà nhanh nha.” Thường Mạn Mạn vừa nghe đến chuyện con trai không nấu món ngon cho cô, lập tức ngừng khóc, ai kêu cô thích ăn món ăn Khoái Khoái nhà cô làm chứ.

“Bái bai.”

“Bái bai.”

“Vậy thì... cảm ơn chú, con phải về nhà nhanh thôi.”

“Người nhà của con à?” Nam nhân nhíu mày hỏi.

“Ừ, mẹ con.”

“Lên đây, cô ấy nhất định đang sốt ruột chờ con đấy.”

Hai người ngồi lên xe, rất nhanh liền biến mất dưới ánh trăng, giống như tất cả chuyện vừa rồi hoàn toàn không xảy ra.

29. Chương 29: Hơi Say

Trong quán rượu náo nhiệt, huyền ảo, âm nhạc điếc tai nhức óc truyền khắp mọi góc ghách, mọi người cuồng nhiệt lay động thân thể.

Trên quầy bar, một chàng trai tướng mạo anh tuấn đang uống một ly rồi lại một ly rượu, giống như thứ hần uống chẳng qua chỉ là nước.

“Cậu làm sao vậy?” Tư Đồ Hoàng cau mày nhìn bạn tốt, chưa bao giờ hần thấy Thiên lại như thế.

“...” Tại sao hần uống rượu mãi vẫn không say, mọi người không phải đều nói khi say, thứ gì hần cần quên đều liền sẽ quên. Cũng sẽ không đau, không tổn thương.

“Hôm nay cậu bị làm sao thế, nói đi, cậu như vậy thật khiến cho người khác lo lắng.” Tư Đồ Hoàng thật sự rất lo khi hần thấy cứ uống như vậy, sau đó liền trực tiếp gục xuống.

“Cậu đã từng yêu chưa?”

Thời điểm Tư Đồ Hoàng Đô khuyên hần nên dừng uống, Bạch Kiếu Thiên liền nói một câu. Khiến Tư Đồ Hoàng hơi sững sốt.

“Sao đột nhiên hỏi như vậy? Cậu cùng Tiểu thư ký giận nhau rồi hả?” Người khác không biết thì hần biết, những gì Thiên làm cho Mạn Mạn là độc nhất vô nhị. Hần chưa bao giờ thấy qua Thiên tốt với cô gái nào như vậy.

“Ha ha ” hần đã lập tức hối hận ngay khi nói ra lời nói khốn kiếp như thế, hần biết rõ Mạn Mạn không phải là người như vậy, nhưng lúc Mạn Mạn nói hần không có tư cách gần gũi với nàng, hần liền tức giận đến hồ đồ rồi, Mạn Mạn nhất định đang chán ghét hần đến chết.

“Xem ra là thật, kể đi, cậu đã làm gì với “cục cưng bé nhỏ” thế?” Tư Đồ Hoàng đùa cợt nói.

Bạch Kiếu Thiên khi nghe được hần gọi Mạn Mạn là “cục cưng bé nhỏ” liền không vui, hai người có mối quan hệ tốt vậy khi nào.

“Đùa với cậu chút thôi, kể một chút xem, mọi chuyện rốt cuộc là thế nào.” Tư Đồ Hoàng thấy Bạch Kiếu Thiên không vui, liền vội vàng tự mình thay đổi cách gọi. Xem ra Thiên thật yêu cô gái nhỏ có chút mơ hồ kia rồi.

“Không có gì.” Hần đột nhiên có chút không muốn nói cho Hoàng biết chuyện của hần cùng Mạn Mạn.

Tư Đồ Hoàng vỗ vỗ vai hần.

“Không cần nói, uống rượu cùng tôi.” Vừa nói, hần liền cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Tư Đồ Hoàng cũng không thể làm gì khác hơn là cùng hần uống rượu.

“Hi, trai đẹp.” Một cô gái trẻ mặc quần áo hấp dẫn dựa vào người Bạch Kiếu Thiên. Trên gương mặt xinh đẹp là một lớp phấn thật dày.

Người đàn ông này là người đẹp trai nhất cô từng gặp, nếu có thể “cùng” hần một đêm, bảo cô phải bỏ ra bao nhiêu tiền, cô đều nguyện ý.

Bạch Kiếu Thiên thấy cánh tay cô đang đặt trên người hần, thật muốn đem cô giẫm nát, mùi nước hoa khó ngửi làm hần cau mày. Lạnh lùng nói “Tránh ra.”

“Đừng hẹp hòi thế chứ, không bởi người ta uống một chén sao?” Vừa nói thân thể cô gái liền cọ cọ lên người Bạch Kiếu Thiên.

Tư Đồ Hoàng mắt gấp tay nhanh, kéo cô gái không biết trời cao đất rộng kia sang một bên. Nhìn gương mặt Thiên càng ngày càng đen, hần dám khẳng định nếu hần không nhanh tay một chút, cô gái này nhất định sẽ bị Thiên làm cho bầm dập.

“Tiểu thư, lần sau anh sẽ mời em uống, hôm nay có chuyện.” Tư Đồ Hoàng khẽ cười nói với cô gái đang nằm trong ngực mình.

Cô gái kia nhìn Bạch Kiếu Thiên, mặt âm trầm rõ biết không vui, lại nhìn người đàn ông đang ôm mình, hai mắt cô tỏa sáng. Đây cũng là mỹ nam nha.

“Vậy thì anh đẹp trai, uống một chén với em nha.” Cô gái vuốt vuốt ngực Tư Đồ Hoàng.

Tư Đồ Hoàng bắt lại bàn tay đang lộn xộn kia, nháy lên đôi mắt “Lần sau đi bảo bối, lần sau anh nhất định sẽ mời em uống.”

“Đừng quên đấy nhé.”

“Sẽ không, người đẹp như vậy, làm sao có thể quên chứ.” Vừa nói, hắn liền hung hăng bóp mạnh ngực của cô gái.

“Ừ, ghét.” Cô gái thẹn thùng nói.

“Không thích à? Vậy đi nhanh đi.” Vừa nói, hắn liền đẩy cô ra khỏi lồng ngực của mình.

Cô gái lưu luyến không rời đi.

30. Chương 30: Tình Yêu Hãy Đứng Sang Một Bên

“Cám ơn chú đã đưa con về, chuyện hôm nay thật cảm ơn chú, con sẽ không quên đâu.” Thường Khoái lễ phép nói.

“Không cần cảm ơn, thật là một đứa trẻ thông minh, nhanh về nhà đi, mẹ con hắn đang rất mong con đấy.” Ánh mắt nam nhân rõ vẻ tán thưởng.

“Hẹn gặp lại.” Nhóc rút cuộc đã có thể thở phào một cái rồi, nhóc không muốn mẹ biết nhóc có chỗ khác người thường, như vậy sẽ khiến mẹ sợ.

“Hẹn gặp lại.” Nam nhân nói xong rất nhanh liền biến mất ở trong màn đêm.

Nhanh nhanh, nhanh nhanh về nhà, cô gái nhỏ đó nhất định đang rất lo lắng.

“Mạn Mạn, con về rồi.” Thường Khoái Khoái vừa vào nhà liền hét lên.

Nhanh như một cơn gió lốc, Thường Khoái Khoái liền rơi vào một lồng ngực ấm áp.

“Con hù chết mẹ, con rút cuộc đi đâu vậy, oa oa ” Mạn Mạn kích động ôm con trai, con trai là tất cả của cô, nếu như không có con trai cô thật không biết sống thế nào.

“Không sao, con chỉ đi dạo thôi, sau liền quên mất thời gian. Ngoan, đừng khóc, khóc nhiều sẽ sinh ra nếp nhăn, nếp nhăn không đẹp, con không muốn có một người mẹ xấu xí.” Thường Khoái Khoái nhạo báng nói. Nhóc không thích mẹ khóc, chỉ thích nhìn mẹ cười.

“Con trai thôi, nào có người con nào nghĩ mẹ mình xấu chứ.” Thường Mạn Mạn bắt mồm.

“Được rồi, ăn cơm chưa?”

“Chưa.” Thường Mạn Mạn sợ hãi.

“Mạn Mạn dám nói là từ xế chiều đến giờ vẫn còn chưa ăn cơm!!!” Giọng Thường Khoái Khoái không khỏi cao hơn.

“Ừ.” Thường Mạn Mạn nhỏ giọng đáp lời, nên biết con trai cô nổi giận vô cùng đáng sợ.

“Tốt, rất tốt, mẹ thật rất “nghe lời”” Thường Khoái Khoái tức giận đẩy cô ra, gặp phải mẹ đúng là xui xẻo của nhóc, người ta đều nói mẹ phải chăm sóc con trai, nhà nhóc thì ngược lại.

“A “

“Sao?” Thường Khoái Khoái khẩn trương, nhanh chóng lôi kéo mẹ lại, tại sao ở trước mặt mẹ, nhóc luôn thành kẻ ngốc chứ.

“Đau.” Trong mắt Thường Mạn Mạn đã phủ lên một tầng sương dày. Vết thương giống như lại bị vỡ, đau quá.

Thường Khoái Khoái thấy vết thương trên đùi cô, mắt nhóc liền híp lại, “Ruột cuộc là có chuyện gì?”

“Ách mẹ, mẹ không cần thận bị ngã.”

Thường Khoái Khoái nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô gái nhỏ đang bắt lực nhìn nhóc kia, nhóc biết cô đang nói láo, mỗi lần chỉ cần nói láo, ánh mắt cô liền bắn loạn.”Nói thật.” Giọng không tức giận nhưng đầy uy vũ

Thường Mạn Mạn run rẩy, sao con trai cô lại có thể thông minh như vậy, vì sao cô phải sợ hấn, oa oa, “Là, là, mẹ không cần thận bị xe đụng.” A đây không phải là đáp án cô phải nói, vì sao cô luôn bị khuất phục trước cơn tức giận của con trai chứ. Cô thua bé rồi.

“Mẹ thật rất bản lĩnh, thế nhưng lại dám bị đụng xe.” Thường Khoái Khoái tức giận cực kỳ. Xoay người đi lấy hòm thuốc.

“Mẹ không phải cố ý, mẹ chỉ là không cẩn thận đi xuống phần đường dành cho xe.” Giọng cô càng nói càng nhỏ, chính cô cũng cảm thấy mất mặt.

“Thật chưa thấy ai so với mẹ ngốc hơn, có ai đi đường mà lại xuống phần đường dành cho xe chứ.” Thường Khoái Khoái bắt đầu dĩ nói, cẩn thận bôi thuốc cho cô, còn không ngừng “dạy bảo” cô, vì khi thế cô sẽ cảm thấy ít đau đớn hơn.

Thường Mạn Mạn nhìn con trai, cô thật may mắn khi có một người con như vậy, cô nghĩ thông rồi, kiếp này có con trai là đủ, những thứ khác cô không cần. Chỉ là tâm vẫn có chút đau, nhưng không sao, cô tin tưởng cô nhất định có thể quên hấn, cô muốn cùng con trai trải qua một cuộc sống hạnh phúc, tình yêu cô có thể để nó sang một bên.

31. Chương 31: Có Người Có Tính Khí Khác Thường

“Cậu thì ai cũng muốn.” Bạch Kiêu Thiên giễu cợt mà nói.

“Ai, tôi đây là vì cậu giải vây đây, đừng nói tôi “lạm tình*” như thế chứ.” Tư Đồ Hoàng bất mãn bĩu môi.

(*) : đa tình, trăng hoa

“Vậy tôi nên cảm ơn cậu đúng không !?” Bạch Kiêu Thiên trực tiếp tặng ột cái liếc mắt. e Bản thân cậu ta vốn đã “lạm tình” rồi, còn phải lấy hấn làm bia đỡ đạn ư.

“Không cần cảm ơn, dù gì tôi cũng đang vui.” Tư Đồ Hoàng rất không muốn tiếp nhận.

“Nói thật nhé, cậu định chỉ vì một cái cây nhỏ mà buông tha cho cả khu rừng ư. Mà khoan, cậu vốn chưa từng khai thác cái cây nào nói chi tới “rừng rậm”. Quả thật, nếu không có Thường Mạn Mạn xuất hiện, tôi còn tưởng rằng bản tính cậu quá ư là nhạt nhẽo cùng lãnh đạm đây.”

“...” Bạch Kiêu Thiên không trả lời. Chính hấn cũng không biết vì sao khi mình gặp Mạn Mạn liền thay đổi. Hấn vốn không phải là loại người dẻo miệng, cho nên trước khi Mạn Mạn xuất hiện, hấn căn bản vẫn chưa từng quen ai, cũng không phải tính hấn lãnh đạm mà là thân thể của hấn trừ Mạn Mạn ra vẫn không có phản ứng với người nào. Hấn cũng cảm thấy kỳ quái, thậm chí còn tìm người thử qua, nhưng kết quả cũng như nhau. Mà khi gặp phải Mạn Mạn, dục vọng của hấn là vô tận. Hấn tin Mạn Mạn cũng thế.

“Cậu rất hung dữ với cô ấy sao?”

“Lời tôi đã nói với cô ấy, một chút cũng không dễ nghe, cô ấy cũng nói về sau sẽ không để ý tới tôi.” Bạch Kiếu Thiên tự giễu nói. e Uống xuống một ngụm rượu lớn, hy vọng có thể mượn rượu giảm bớt một chút đau lòng. Lòng hần tràn đầy khổ sở.

“Ai, tôi đã bảo cũng đừng uống nữa mà, với phụ nữ chỉ cần đồ ngọt là được, chỉ là cậu rốt cuộc đã nói cái gì, nói cho tôi nghe một chút, có lẽ tôi có thể giúp cậu suy nghĩ ra một biện pháp.” Tư Đồ Hoàng nói với dáng vẻ đầy kinh nghiệm.

Bạch Kiếu Thiên cũng nghĩ vậy, nhiều người có lẽ sẽ tốt hơn, cho nên hần liền kể hết mọi chuyện ngày hôm đó.

“Cái gì, cậu thế nhưng chỉ vì một cú điện thoại, mà lại nói cô ấy lảng lơ, đã thế còn chưa hỏi cô ấy sự việc rõ ràng là thế nào nữa chứ, xem như chuyện này không có gì đi, nhưng cậu rõ là biết tâm tình cô ấy đang không tốt, đáng lẽ cậu nên kiên nhẫn đồ ngọt cô ấy chút. Vậy mà cậu lại hung dữ với cô ấy.” Tư Đồ Hoàng nói với biểu cảm “coi như cậu xong rồi”.

“Cậu nói kiểu gì mà bi thảm vậy, thật ra cũng chỉ vì khi ấy tôi quá tức giận, cho nên mới nói lung tung như vậy, sau liền lập tức hối hận mà.” Bạch Kiếu Thiên ảo não nói. Hần làm sao lại có suy nghĩ như vậy vào lúc ấy chứ.

“Hiện tại cũng không còn biện pháp nào khác, chỉ còn cách đồ ngọt cô ấy thôi, nhưng nhớ là đừng tỏ dáng vẻ “ghen phụ” đấy.” Tư Đồ Hoàng không yên lòng, dặn dò.

“Cách mà cậu nói thật hữu dụng à?” Bạch Kiếu Thiên cau mày hỏi.

“Không biết, tóm lại là tốt, với con gái thì luôn phải đồ dành, cộng thêm một chút bất ngờ vui vẻ nhỏ, sẽ liền thỏa mãn.” Tư Đồ Hoàng có chút không chắc chắn nói, dù gì luôn sẽ có chút ngoại lệ, nhưng mà vẫn không còn cách nào. Chỉ có thể hi vọng hần ta may mắn thôi.

“Ừ, tôi đi trước đây, cậu cứ từ từ mà uống.” Bạch Kiếu Thiên nói xong liền xông ra ngoài, hần vội vã muốn đi xin lỗi cô gái của hần rồi.

“Ai, này...” Lời còn chưa nói hết, hần đã nhìn thấy Bạch Kiếu Thiên đi ra khỏi quán, người này thiệt là, nói gió liền có mưa, vì bởi hần, hần đã phải cự tuyệt lời mời của một mỹ nhân đấy. Vậy mà cái người này lại không biết ơn, để hần lại một mình nơi này. Xem ra chỉ còn cách tự mình tìm thú vui thôi.

32. Chương 32: Hợp Lại

Bạch Kiếu Thiên ra khỏi quầy rượu, sau liền nhanh chóng chạy đến Hướng gia. a Trên đường đi hần mua 99 đóa hồng đỏ.

Sau khi Thường Mạn Mạn cùng Khoái Khoái ăn cơm xong, cả hai liền đi ngủ. Về phần Khoái Khoái, nhóc vì quá mệt mỏi, nên nằm xuống liền ngủ ngay.

Mạn Mạn nằm trên giường, lật tới lật lui nhưng vẫn không ngủ được. Cô thật sự có thích Bạch Kiếu Thiên hay không đây, nếu không thích thì tại sao khi cô nhìn đến hần cùng nữ nhân ở bên nhau lại đau lòng.

Ai, sau cô lại nghĩ nhiều như vậy làm gì, hôm nay họ đã nói với nhau những lời tuyệt tình như vậy, thì làm sao còn hy vọng, nhưng hần thật là cha của Khoái Khoái sao, tại sao tất cả mọi người đều nói bọn họ rất giống nhau, nhưng hần đã cùng cô có tình một đêm khi nào, vì sao cô lại không biết. Thật là phiền.. ba.... Thường Mạn Mạn dùng sức bới bới đầu.

Bạch Kiếu Thiên đi vào cửa, nhìn vào căn phòng tràn ngập bóng đêm, sau hần liền đi thẳng vào gian phòng của Mạn Mạn.

Thường Mạn Mạn phát hiện trong nhà có người, hơn nữa lại còn đang đi tới phòng mình, sớm như vậy, nếu không phải là trộm thì cũng là Bạch Kiếu Thiên thôi, trong lòng cô có một tia vui mừng nhỏ. Hắn tới đây là đồng nghĩa với việc hắn không bỏ được cô sao.

Bạch Kiếu Thiên cởi quần áo, lên giường đem Thường Mạn Mạn ôm vào trong ngực, hắn rõ ràng cảm thấy người Thường Mạn Mạn đang cứng lại, hắn cũng không muốn vạch trần việc cô đang giả vờ ngủ, như vậy ngược lại sẽ tốt hơn đối mặt nói chuyện với nhau.

“Mạn Mạn... Mạn Mạn...” Bạch Kiếu Thiên nhìn cô đang giả vờ ngủ thiếp đi.

Thường Mạn Mạn không để ý tới hắn, tiếp tục giả vờ ngủ.

“Mạn Mạn thật xin lỗi, chuyện buổi chiều đều là lỗi của anh, anh không nên nói em như vậy...”

Anh biết sao, Thường Mạn Mạn ở trong lòng nói.

“Ở trước mặt em, anh thật không có can đảm nói lời xin lỗi, chỉ khi em ngủ thiếp đi anh mới dám nói, hẳn em biết lòng tự tôn của đàn ông là thế nào, nhưng chỉ cần em cho anh cơ hội, anh nhất định sẽ thay đổi.”

“...”

“Anh không biết mình đã yêu em khi nào, nhưng anh biết rõ anh yêu em, yêu đến mức không muốn rời xa em, anh thời thời khắc khắc đều muốn đem em cột vào bên cạnh mình. Như vậy, anh liền có thể thời thời khắc khắc nhìn thấy em rồi. Nghe em nói chuyện thật ngọt ngào với người đàn ông bên đầu dây điện thoại kia, anh liền nổi điên, giận tới mức nói ra lời nói khốn kiếp không thể tha thứ như vậy, tất cả đều là lỗi của anh, em chính là thuộc về anh, anh không thích tên đàn ông nào dám dòm ngó tới vẻ đẹp của em.” Một giọt lệ nam nhi bỗng rơi vào trên mặt của Thường Mạn Mạn.

Thường Mạn Mạn không giả bộ được nữa, cô không nghĩ tới hắn sẽ yêu thương mình như vậy, cô cho là hắn chỉ vui đùa với mình một chút thôi. Sau cô liền đưa tay mình lau đi nước mắt của hắn

Áy náy nói “Em cũng không đúng, đáng lẽ ra em không nên nói ra lời quá đáng như thế.”

“Mạn Mạn...” Nói như vậy là Mạn Mạn đã tha thứ cho hắn, đúng không !?. Sau, hắn liền hung hăng hôn lên môi của cô.

Một hồi lâu sau, Bạch Kiếu Thiên rút cuộc cũng buông cô ra. Thường Mạn Mạn xấu hổ dụi dụi đầu sâu vào trong lòng hắn.

“Thật ra thì người kia chỉ là người đưa em tới bệnh viện hồi chiều...”

“Đi bệnh viện, em bị làm sao?” Bạch Kiếu Thiên dò xét toàn thân Thường Mạn Mạn.

“Em không sao, buổi chiều chỉ có chút không cẩn thận bị người kia đụng xe vào...”

“Cái gì, có bị thương hay không?” Hắn thật lo lắng, chỉ kém một chút nữa thôi là muốn cởi quần áo Mạn Mạn ra kiểm tra rồi.

“Em không sao, anh đừng lo. Chỉ trầy da một chút, đã thoa thuốc rồi.”

“Làm sao em lại không cẩn thận như vậy.” Hoàn hảo không có sao, Bạch Kiếu Thiên ở trong lòng thở ra một hơi thật dài.

“Còn hỏi vì sao nữa à, không phải là bởi vì anh ư.” Thường Mạn Mạn lườm hắn một cái.

“Anh ” Bạch Kiếu Thiên có chút không hiểu.

“Là do anh đấy, là vì buổi sáng anh cùng cô gái kia “liếc mắt đưa tình” đấy, nói, anh cùng cô ta có quan hệ gì?” Thường Mạn Mạn tức giận trợn mắt nhìn hắn.

“Cái gì, anh, khi nào...” Thật oan uổng nha.

“Còn nói không có, em thấy hết rồi.” Thường Mạn Mạn tức giận chu miệng lên.

33. Chương 33: Anh Anh, Em Em

“Anh thật không có, trừ em ra, cho tới bây giờ anh vẫn chưa từng “liếc mắt đưa tình” với ai.” Thật oan uổng chết người mà.

“Làm sao tôi có thể tin anh?” Thường Mạn Mạn tức giận, thở dốc.

“Thật không có, em đừng giận, em giận khiến lòng anh đau. a2 Em thử kể lại sự việc xem?” Vỗ nhẹ lưng của cô, giúp cô hít thở thông, hẳn thật không nhớ mình đã “liếc mắt đưa tình” với ai vào lúc nào.

“Thật là... Vội sáng sớm hôm nay anh đã đi cùng với ai?”

“Khách hàng nha.” Đây là sự thật.

“Nam hay nữ vậy?” Còn không chịu thừa nhận sao.

“Nam nữ đều có.”

“Em nhìn thấy rất rõ anh cùng cô ấy “liếc mắt đưa tình”, hoàn toàn không thấy người con trai nào thêm cả”

“Oan uổng nha lão bà đại nhân, anh chưa từng “liếc mắt đưa tình” với cô ấy, thời điểm em nhìn thấy, có thể tên đàn ông kia đã đi toilet rửa tay, em phải tin tưởng anh.” Nói xong, hẳn bộc lộ ra biểu tình y hệt như “một đứa bé con đang giận dỗi”.

“Thật ư, anh không gạt em chứ?” Chẳng lẽ cô đã nghĩ sai, lòng cô không khỏi hoài nghi xem phải chăng mình đi nghi oan hẳn.

“Thật, anh sao lại gạt em chứ, anh lừa gạt ai thì cũng sẽ không lừa gạt em.” Bạch Kiểu Thiên nói lấy lòng.

“Vội hôm nay mình đây đã lãng phí quá nhiều nước mắt rồi” Thường Mạn Mạn nhỏ giọng nói thầm.

Nhưng Bạch Kiểu Thiên vẫn nghe được, nói như vậy thì Mạn Mạn cũng rất để ý đến hẳn. Tâm tình hẳn giờ đang tung bay.

“Nhưng lời anh nói hôm nay nói rất quá đáng.” Nghĩ tới mắt cô liền đỏ.

Bạch Kiểu Thiên ôm chặt cô vào lòng, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi bảo bối, khi anh nghe em nói chuyện thật thân mật với người đàn ông kia, anh liền tức giận đến hồ đồ, sau liền nói ra những lời khốn kiếp kia, em nể tình cho anh vì anh quá yêu em, hãy tha thứ cho anh được không?”

“Vội anh còn nói chuyện như vậy với em thêm lần nào nữa không?”

“Không, bảo bối nói đúng anh tuyệt không đi tây, anh sẽ nghe theo tất cả những gì bảo bối nói được chứ?”

“Ách” Thường Mạn Mạn đỏ mặt, trốn vào trong ngực Bạch Kiểu Thiên. e Cái ôm này khiến lòng cô thực ấm áp. 7 Hiện tại đã sớm quên mình đã từng muốn cùng hẳn “nhất đào lương đoạn”.

“Bảo bối đã tha thứ cho anh rồi sao?”

Thường Mạn Mạn ở trong lòng hẳn gạt đầu một cái.

“Bảo bối, em thật tốt.”

Thường Mạn Mạn thẹn thùng không biết nói cái gì cho phải, cô hiện tại chỉ có thể cảm thụ được tình yêu mà hẳn dành cô.

“Bảo bối nhắm mắt lại.”

“Làm gì?”

“Nhắm lại, chờ chút nữa sẽ biết.”

Thường Mạn Mạn không thể làm gì hơn, cô nhắm mắt lại.

Bạch Kiều Thiên lấy ra bó hoa mà hấn mua về lúc nãy.

“Bảo bối mở mắt.”

“A ” Thường Mạn Mạn vui mừng nhìn bó hoa tươi cực kì to trước mắt mình. 4a Cô thừa nhận, cô rất vui, có cô gái nào không thích người khác tặng hoa ình chứ, huống chi người ấy còn là người mình thích.

“Thích không?”

“Thích.”

“99 đóa, đại biểu cho “Thiên Trường Địa Cửu”, bảo bối anh yêu em cho đến Thiên Trường Địa Cửu.” Bạch Kiều Thiên nhìn Thường Mạn Mạn mà thâm tình nói. Vốn hấn hoàn toàn không thích những thứ này, cũng cảm thấy đây là một chuyện có đánh chết hấn cũng không làm, càng không bao giờ nói, giờ đây hấn lại...

“Thiên....” Thường Mạn Mạn cảm động gọi tên hấn, nước mắt cô tuôn rơi.

“Anh thích em gọi anh như vậy, về sau em cứ gọi anh như vậy có được hay không.”

“Vâng.” Hai người thâm tình nhìn nhau. Thông qua ánh mắt nói lời yêu thương.

“Bảo bối, anh muốn...” Thanh âm mỉ hoặc, hấp dẫn.

Thường Mạn Mạn đỏ bừng, cúi đầu. Rồi khẽ gật đầu.

Lấy được sự đồng ý của cô, Bạch Kiều Thiên vội vàng đề lên người cô, buông thả sự nhiệt tình của mình.

Đêm nay, ai đó nhất định sẽ không thể ngủ.

Anh anh em em, cả phòng mập mờ, ngay cả mặt trăng cũng thẹn thùng núp sau đám mây.

34. Chương 34: Buồn Nôn

Sáng sớm

“Con trai, con đi gọi mẹ dậy đi.” Bạch Kiều Thiên mặc tạp dề nói với Thường Khoái Khoái – bé con vừa mới thức dậy.

“Nên nhớ, tôi vẫn chưa nhận ông là cha tôi, chờ tới khi cô ấy nhận ông, tôi mới thừa nhận.” Thường Khoái Khoái bịu môi phản bác. Chỉ là, khi nhóc thấy cha mình dậy sớm như thế, lại còn làm sẵn bữa ăn sáng cho cả nhà, nhóc cũng không dám nói lời nặng hơn. Ngược lại, còn cảm thấy bộ dáng ông ta bây giờ thật đẹp trai.

Bạch Kiều Thiên nghe con trai nói như vậy cũng không tức giận, dù gì cũng đã nhiều năm như vậy, hấn vẫn chưa từng làm tròn trách nhiệm của một người chồng, một người cha. Hiện tại lý do vì sao con trai đối với hấn như vậy hấn cũng có thể hiểu, ngược lại còn cảm thấy con trai mình rất có cá tính, hấn cũng rất có lòng tin rằng Mạn Mạn cùng con trai sẽ rất nhanh trở về bên hấn.

Thường Khoái Khoái thấy hấn không nói lời nào, liền đi tới phòng của mẹ, gọi cô dậy.

Thường Khoái Khoái nhìn ai đó đang ôm chăn ngủ say người bèn lắc đầu một cái, lớn như vậy rồi mà nhóc chưa bao giờ thấy Mạn Mạn dậy sớm hơn nhóc cả. Ở nhà người ta, đều là cha mẹ gọi con mình dậy, nhà bọn họ thì ngược lại con trai gọi mẹ dậy

“Mạn Mạn dậy thôi.”

“...” Không có phản ứng.

“Mạn Mạn, chấy nhà.”

“...” Bỗng nhúc nhích.

“Mạn Mạn dậy ăn cơm đi, Khoái Khoái ăn gần hết rồi đây ” Khoái Khoái lớn tiếng quát.

“Không được, chờ ẹ.” Thường Mạn Mạn nhảy xuống giường, rồi chạy thật nhanh tới phòng ăn.

Khoái Khoái buồn cười nhìn cô gái mơ màng còn chưa tỉnh ngủ kia, nhóc biết chỉ cần nhắc tới việc ăn cô liền tỉnh dậy ngay mà.

“Em tỉnh rồi à. Mau tới ăn cơm.” Bạch Kiều Thiên nhìn cô gái vừa vọt vào phòng ăn nói.

Mắt Thường Mạn Mạn hí lại, hiển nhiên cô còn chưa tỉnh ngủ hẳn. Dùng sức bới bới mái tóc đuôi gà của mình, rồi nói một câu khiến Bạch Kiều Thiên muốn bóp chết cô.”Sao anh lại ở nhà tôi?”

Bạch Kiều Thiên nheo lại ánh mắt nguy hiểm, lạnh lùng nói “Em nói thử xem ?” Hắn hỏi ngược lại.

“Tôi làm sao biết?” Thật kỳ quái, sao hắn lại hỏi ngược lại mình đây.

“Em hoàn toàn không nhớ chuyện gì đã phát sinh sao?” Thanh âm lại lạnh đi mấy phần. Ánh mắt uy hiếp nhìn chằm chằm Thường Mạn Mạn.

Thường Mạn Mạn lạnh run một cái, cái ánh mắt kia rõ là đang nói nếu như cô không nhớ ra, hắn liền không để yên cho cô. Thường Mạn Mạn dùng sức nghĩ, đột nhiên cô nhớ ra, hì hì cười với hắn “Cái đó, những món này đều do anh làm sao?” Thường Mạn Mạn nhìn chằm chằm vào thức ăn trên bàn mà chảy nước miếng, lần trước cô cùng con trai đã ăn những món hắn làm, quả thật rất ngon.

“Nghĩ ra rồi à?” Hai tay Bạch Kiều Thiên ôm ngực nhìn con mèo đang meo meo kia. Cố nén cười hỏi. Nghĩ tới thái độ khi này, cô dám quên hắn trong phút chốc ư, hắn quyết không để yên đâu.

“Ách, nghĩ ra rồi.” Nói xong, cô liền nâng đĩa chiến đấu với món ăn trên bàn.

Bàn tay Bạch Kiều Thiên bưng mất mâm cơm.”Đây là đồ anh làm, em không được phép ăn.”

Thường Mạn Mạn nhìn mâm cơm ngon kia, nuốt nước miếng một cái. Đáng thương nhìn con trai đang ăn ngon “Bảo bối, hắn khi dễ mẹ.”

“Tự mình giải quyết.” Thường Khoái Khoái vô tình, khắc ra mấy chữ, tiếp tục ăn, cơm cha nhóc làm thật rất ngon, nhưng nhóc sẽ không nói ra đâu.

“Khoái Khoái cũng khi dễ mẹ sao.” Nói xong, cô đáng thương hì hì nhìn Bạch Kiều Thiên, Bạch Kiều Thiên như có thể nhìn thấy cái đuôi đang lắc lắc sau lưng cô, “Thiên, em đói.”

Thường Khoái Khoái run rẩy, đôi đũa trong tay thiếu chút nữa rớt xuống, khắp người nhóc nổi da gà. Sao nhóc lại không biết sẽ có lúc Mạn Mạn có bộ dạng này nhỉ.

Bạch Kiều Thiên vui đến mức muốn bay lên trời, không, hắn đã bay lên đó rồi. Cũng quên mất việc muốn trừng phạt cô, nhanh chóng đưa mâm cơm đến trước mặt Mạn Mạn, còn đưa từng món ăn đến thật gần cô nữa “Bảo bối, đói bụng nhớ phải ăn nhiều một chút nha.”

“Ừ.”

“Xì” Thường Khoái Khoái phun một ngụm canh ra ngoài. Thật không biết cha nhóc còn có bộ mặt này nha.

“Ghét, con dơ quá.” Thường Mạn Mạn bắt mồm nói.

“Không cần để ý tới con, ăn tiếp đi.” Bạch Kiều Thiên dụ dỗ Thường Mạn Mạn.

“Ừ.” Thường Mạn Mạn ngọt ngào lên tiếng, tiếp tục ăn.

Thường Khoái Khoái nhìn hai người, sau nhóc thật muốn nôn, nhóc quyết định sau này khi thấy hai người bọn họ cùng ăn cơm nhất định nhóc sẽ không uống canh.

35. Chương 35: Không Phải Oan Gia Không Gặp Nhau

“Tiểu thư, thịt bò bít tết của cô đây, xin mời dùng.” Phục vụ lễ phép nói.

“Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn.”

Triệu Linh Linh uống một hớp rượu đỏ, sau đó ăn bò bít tết, đây là món cô thích nhất ở tiệm, trước kia cô có kêu Mạn Mạn đi cùng, nhưng Mạn Mạn lại không thích ăn đồ tây, nên cô đành đi một mình.

“Anh nói đi, tại sao anh lại làm vậy, em không bằng người khác ở điểm nào, em yêu anh như thế, anh nói chia tay liền chia tay vậy sao, em không trách cứ anh càng không quản anh về việc anh trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài, như thế còn chưa đủ sao, em kiên quyết không đồng ý chia tay.” Nói xong, cô gái cúi thật thấp khóc.

Người con trai hứng hờ nhìn cô gái còn đang khóc thút thít kia, cuối cùng lạnh lùng nói “Cô là bạn gái tôi khi nào, đừng tự tăng bốc mình, chính cô cũng hiểu rõ giữa chúng ta không có tình yêu, chỉ có tình dục.”

“Em mặc kệ, em yêu anh, đó là sự thật, anh phải phụ trách.” Cô gái cường ngạnh nói.

“Nực cười, nếu đúng như vậy, tôi phải phụ trách với bao nhiêu cô gái đây, đây là chi phiếu trắng, cô tự điền đi, về sau đừng quản lấy tôi.” Tên đàn ông vô tình nói.

“Anh thật xấu xa, không phải chúng ta “phối hợp” rất tốt với nhau sao, không phải anh cũng rất hài lòng sao, tại sao chúng ta phải chia tay nhanh như thế?” Cô gái đấu tranh lần cuối. Quả thật, lúc ban đầu cô đối với hắn chỉ có tình dục, nhưng khi dần dần tiếp xúc với hắn, cô đã yêu người đàn ông này.

“Chơi đã lâu rồi cũng sẽ tới lúc chán, tôi đã không còn cảm thấy mới mẻ với cô, tôi muốn ra ngoài tìm đồ chơi mới, tôi muốn thả là thả muốn bắt là bắt.” Hắn không chút tình cảm nói.

Triệu Linh Linh không muốn nghe tiếp, đàn ông đúng không phải người tốt, cô ngay cả đồ ăn mình thích cũng không còn muốn ăn. Cầm lên túi xách, cô hiện tại chỉ muốn nhanh chóng rời đi nơi này thôi.

“Anh, anh sẽ phải hối hận.” Cô gái nói xong, liền cầm lên ly rượu ý muốn đổ lên người hắn, rồi bước nhanh ra ngoài. Nhưng bởi vì tức giận, cô vẩy nhầm hướng, toàn bộ đổ vào người Triệu Linh Linh.

Triệu Linh Linh sững sờ, áo sơ mi trắng giờ đã có một đóa “hoa hồng”.

Cô gái thấy mình đã gây họa, bèn cầm lên chi phiếu, bước nhanh ra khỏi quán, để mặc Triệu Linh Linh cùng người đàn ông đó.

Một hồi lâu, Triệu Linh Linh cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại. Nhìn chằm chằm cái tên đàn ông đang cười vui vẻ kia.

“Là anh.” Triệu Linh Linh rốt cuộc cũng nhận ra hắn.

“Tôi còn đang nghĩ không biết mất bao lâu cô mới nhận ra tôi.” Người đàn ông nhạo báng, thật ra thì vừa nhìn hắn đã nhận ra cô – người khiến hắn trọn đời không quên.

“Anh làm tốt nhỉ.” Triệu Linh Linh cắn răng nghiêng lợi nói.

“Không phải là lỗi của tôi nha, cô nên biết rõ chứ, đừng đổ oan cho người tốt chứ.” Người đàn ông vừa nháy mắt vô tội mắt to vừa nói.

“Anh nói tôi đổ oan cho anh, đây là lần đầu tiên tôi gặp phải người vô phẩm như anh.” Triệu Linh Linh hừ lạnh một tiếng, quyết định không để ý đến hắn nữa, hôm nay coi như cô xui xẻo đi.

Người đàn ông vội vàng kéo cô lại, “Nói rõ một chút đi, ai vô phẩm?”

“Buông tay.” Triệu Linh Linh hung tợn nhìn chằm chằm hắn. Cô quyết định không so đo với hắn nữa rồi, hắn còn muốn thế nào đây.

“Không buông, cô không nói rõ, tôi sẽ không buông tay.” Nam nhân kiên trì nói.

“Anh nói cái gì?”

“Cô nói đi tôi vô phẩm ở chỗ nào?”

“Anh buông tay cho tôi, tôi không muốn nói.”

“ Cô không nói, tôi không buông tay.”

“Được, anh nói đây, sau này đừng hối hận.”

“Tôi không hối hận, nếu hôm nay cô không nói thì đừng hòng rời đi.”

36. Chương 36: Đạo Cao Một Thước, Ma Cao Một Trượng

câu này khá gần gũi với câu “núi cao còn có núi cao hơn”

Triệu Linh Linh tặng cho hắn một nụ cười đen tối. Cô đã cho hắn cơ hội, giờ hắn đừng có trách cô.

Người đàn ông cảm thấy nụ cười của cô khiến toàn thân hắn rét run, một cảm giác ớn lạnh ập tới.

“Hức hức, anh là người không có lương tâm, cả ngày anh chỉ biết làm đẹp rồi đi quyến rũ các cô gái, anh không chịu chăm sóc mẹ già tám mươi tuổi đang ngã bệnh cùng đứa con thơ ở nhà, em đã không nói gì, nhưng anh còn dùng tiền mua sữa bột cho con tìm mua hoan. Anh rốt cuộc có còn là con người không, sao ngày xưa tôi lại mù quáng mà yêu anh như thế. Ừ hức sao số mệnh của tôi lại khổ như vậy”.

“Tôi chỉ nói sự thật mà thôi, thế nhưng anh lại còn để cho cô gái kia đổ rượu lên người tôi, y phục này là do tôi mượn của người khác, giờ sao có thể trả lại cho người ta đây. Ừ hức hu hu ” Triệu Linh Linh khóc lóc kể lể, nước mắt nước mũi cứ tuôn ra. Cô quả thật diễn rất đạt vai một người vợ, người mẹ đáng thương bị chồng mình ruồng bỏ.

“Ừ cô gái, đừng thương tâm nữa, người đàn ông này không đáng để cho em làm như thế.” Một cô gái khác cũng thương thay cho cô.

“Đúng vậy, cô gái đừng khóc, để tôi thay cô đi tố cáo hắn, đàn ông như anh ta tốt nhất nên đi ngồi nhà giam.” Một cô gái khác cũng bất bình dùm.

“Đúng thế, tên đàn ông giống như anh, thật khiến cho phái nam chúng tôi mất mặt, bỏ mặc mẹ già cùng con thơ, anh có còn là con người không.” Những người bên cạnh cũng lên tiếng.

Bây giờ, ở trong mắt mọi người hắn là một tên đàn ông đại khốn kiếp, tội ác tày trời.

Ngây ngốc nhìn mọi thứ diễn ra, khi hắn nhìn thấy nụ cười bên khóe miệng của Triệu Linh Linh, ngược lại hắn bỗng trấn tĩnh, nếu cô muốn chơi cùng hắn, thì hắn cũng nên chơi đùa với cô một chút, nếu không cô còn không biết thế nào là “trời có bao cao, thì đất có bao dày”.

“A anh thật xin lỗi bà xã, anh sai rồi, anh biết trên đời này em là người tốt với anh nhất, em yên tâm, kể từ giờ khắc này anh nhất định sẽ sửa đổi, nhất định sẽ cùng em kiếm thật nhiều tiền để mua sữa đủ cho con. Ừ anh đúng là người ngu nhất thế giới, có người vợ tốt như thế này mà lại không biết, lại còn làm ra đủ chuyện đại nghịch bất đạo”.

“Lão bà, anh sai rồi, em cho anh thêm một cơ hội nhé.” Vừa nói, hắn vừa ôm Triệu Linh Linh còn đang ngăn cả người vào trong ngực.

Triệu Linh Linh sửng sốt, để yên cho hắn ôm, chuyện gì đang xảy ra thế, hình như cô lấy đá đập vào chân mình rồi.

“Lão bà, em nói gì đi chứ, anh thật lòng hối cải rồi, em cho anh thêm một cơ hội đi, hãy vì con của chúng ta, con còn nhỏ như vậy nếu là không có ba, về sau sẽ thế nào.” Hắn cố không để mình cười ra tiếng, nhưng

bờ vai đang run run đã có chút bán đứng hẳn, nhưng tất cả mọi người đều không biết, chỉ thấy hắn đang khóc thương tâm.

“Đúng vậy, cô gái, cô tha thứ cho anh ấy đi, nếu anh ấy thật lòng hối cải, thì cô nên cho anh ấy thêm một cơ hội, hơn nữa con của hai người là vô tội.”

“Đúng, nếu anh ấy thật lòng muốn gánh vác trách nhiệm, cô hãy tha thứ cho anh ấy. d Đáng vẻ của anh ấy, xem ra là hối cải thật lòng, lạc lối mà biết quay lại cũng là người đàn ông tốt đấy.”

Mọi người, tôi một câu, anh một câu, chị một câu mà khuyên can Triệu Linh Linh. Mà Triệu Linh Linh rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần lại. Đẩy hắn, chạy ra ngoài.

Người đàn ông bình tĩnh, từ tên mặt đất mà đứng lên, cũng chạy ra ngoài.

Cô gái này càng khiến cho hắn thêm phần hứng thú với cô rồi. Đường cong nơi khoe miệng đã biểu thị nên tâm tình đang rất tốt của hắn.

37. Chương 37: Chạy Trốn Chết

Triệu Linh Linh chạy như bị sói đuổi, đến bây giờ cô còn không dám tin mình đã bị người khác chinh lại, thù này cô nhất định phải báo.

“Ai nha, lão bà, em đừng chạy nhanh như vậy chứ, chồng em đuổi theo không kịp mất.” Tên đàn ông biến thái nói. Chỉ kém một chút là không lộ ra móng vuốt sói của hắn thôi.

“Đừng gọi loạn, ai là lão bà của anh chứ, cút ngay.” Vừa nói Triệu Linh Linh vừa nhanh chóng chạy tới bãi đậu xe, chết tiệt sao bãi đậu xe lại ở xa thế chứ.

“Người nào kêu loạn chứ, lão bà anh không phải em thì là ai, lão bà em đừng tức giận, lần sau anh nhất định sẽ không vụng trộm sau lưng em nữa, em tha thứ cho anh một lần đi.” Người đàn ông nhất quyết không buông tha, tiếp tục dây dưa cô.

“Nếu anh tiếp tục kêu loạn, tôi liền báo cảnh sát.” Triệu Linh Linh đe dọa.

“Em cứ báo đi, anh không sợ đâu, những người ở quán ăn vừa rồi có thể làm chứng cho thân phận của anh. Đi thôi, chúng ta đi mua sữa cho con nhé.” Người đàn ông nói xong, liền muốn tiến lên kéo cô đi.

Triệu Linh Linh nhanh trí né tránh. Không nhịn được nói “Anh rốt cuộc muốn gì?”

“Chẳng muốn gì cả?” Người đàn ông nhún nhún vai nói.

“Vậy thì cút ngay.” Triệu Linh Linh rống giận, thật xui xẻo, cô thế nhưng lại gặp phải một tên bị tâm thần.

“Không bao giờ, nhưng nếu em hôn anh, anh liền tránh ra.” Hắn mặt dày mày dạn nói.

Triệu Linh Linh tức giận đá hắn một cước, “Anh vô sỉ.” (vô sỉ có 2 nghĩa, xấu xa hoặc không có răng)

“Anh có răng mà, em xem, còn rất trắng đây này.” Nói xong, hắn sợ đối phương không tin, bèn nhe ra hàm răng trắng nõn của mình.

Triệu Linh Linh tức giận trừng mắt nhìn hắn, tại sao lại có người như vậy, “Nhàm chán (vô vị).”

“Sao lại nhàm chán, những người xung quanh anh, đều nói anh rất vui vẻ, thú vị đấy, ở đâu có anh ở đó sẽ có tiếng cười đùa ngay.” Hắn “mặt không đỏ, hơi thở không gấp” bình thản nói.

“Tại sao lại có loại người “da mặt dày” như anh chứ.”

“Da mặt anh dày ở chỗ nào chứ, em xem xem, một chút cũng không dày, da anh rất mỏng rất mềm da.” Nói xong hắn “xấu hổ” che che mặt mình.

Ọe Triệu Linh Linh đem toàn bộ thứ trong bụng mình phun ra.

“Ai nha, lão bà em làm sao vậy.” Hấn tốt bụng, vỗ vỗ lưng của cô.

“Anh cút ngay cho tôi.” Lời hấn nói thật ghê tởm, được lắm, hiện tại bụng cô đã trống không rồi.

“Lão bà em đừng như vậy chứ, em làm vậy sẽ khiến tâm linh bé bỏng mỏng manh của ai đó tổn thương mất.” Hấn tiếp tục nói lời buồn nôn. Hấn phát hiện, việc trêu chọc cô gái này thật rất vui.

Ọc dịch mật trong bụng cô cũng được phun ra rồi, hấn rút cuộc lại loại yêu nghiệt gì, ông trời ơi, mau thu hồi tên yêu nghiệt này giùm đi.

“Ai nha, lão bà em đừng làm anh sợ, em làm sao vậy, anh rất nhát gan, đừng hù dọa anh.”

Cô không để ý tới hấn, chỉ trừng mắt tức giận nhìn hấn, rồi thờ ơ.

“A anh hiểu rồi, lão bà em lại “có” đúng không, lão bà đây là phản ứng mang thai đấy, lão bà em thật tốt, nhanh như vậy đã cho anh thêm một đứa con trai.” Hấn phấn khích ôm lấy Triệu Linh Linh, người ngoài nhìn vào ai cũng cho là thật.

Triệu Linh Linh không thể nhịn được nữa, hung hăng đá vào đùi hấn.

Hấn bị đau, liền buông ra Triệu Linh Linh.

“Lão bà, sao em lại độc ác như vậy, anh bị đá rất đau nha.” Nói xong, hấn bắt đầu chu miệng lên.

Triệu Linh Linh hung ác, trừng mắt liếc hấn một cái “Tôi cảnh cáo anh, anh không được kêu tôi là lão bà, lần sau khi anh nhìn thấy tôi, tốt nhất nên tránh xa đi, nếu không anh nên chuẩn bị sẵn tinh thần bị chịu đòn đau đi. Hẹn gặp lại, không, vĩnh biệt.” Nói xong, cô nhanh chóng đi vào xe mình. Hết như, cô đang bị cốp đuổi.

Hấn nhìn bóng lưng chạy trốn kia, khoe môi bèn cong lên thành một nụ cười đầy ẩn ý. Bọn họ nhất định còn có thể ở gặp nhau.

38. Chương 38: Tình Cờ Gặp Được Tần Phong

“Khoái Khoái, con mau tới thử bộ y phục này xem.” Thường Mạn Mạn cầm một chiếc áo thun in hình Crayon Shinchan*, rồi ngoắc ngoắc tay về hướng con trai mình.

(*) : còn có tên Việt Nam là “Shin – cậu bé bút chì”, coi hình minh họa áo phía dưới nhé

Thường Khoái Khoái nhìn bộ quần áo kia, mắt nhóc không ngừng nhúu nhúu lại, đầu đầy hắc tuyến*, nhóc cũng không còn là baby nữa rồi, tại sao mẹ luôn tìm những bộ quần áo trẻ con ngây thơ như vậy cho nhóc chứ.

(*) : tức vẽ mặt này =. = |||

“Không.”

“Nhưng nó rất đáng yêu.” Thường Mạn Mạn không có ý buông tha, cô cố thuyết phục bé.

“Con nói không muốn là không muốn, Mạn Mạn không cần phải tốn nước bọt đâu, không là không.” Thường Khoái Khoái kiên quyết nói. Nếu không phải là cô cứ kì kì kéo kéo nhóc tới đây, nhóc còn lâu mới tới, mỗi lần nhóc theo cô đi dạo phố thật là một sự “may mắn” kinh hoàng, nhóc hiện tại chỉ muốn về nhà xem TV.

“Được, được, được rồi, không thử thì không thử, vậy con muốn mua gì nè, con chọn đi.” Cô đành chịu nghe lời nhóc vậy, con trai cô nói được là làm được, không bao giờ chịu thua.

“Chúng ta không mua có được không, dù sao quần áo của con cũng nhiều rồi, chúng ta đi ăn đá bào đi.” Thường Khoái Khoái gợi ý. Nhóc không muốn đi tiếp nữa, mà nhóc cũng biết, chỉ cần là ăn, mẹ nhóc nhất định không phản đối.

“Ý kiến hay. f Nào con trai, chúng ta đi ăn đá bào nào.” Thường Mạn Mạn vừa nói vừa lôi kéo Khoái Khoái chạy ra ngoài. Cô chỉ sợ chút nữa con trai cô đột nhiên thay đổi chủ ý.

Thường Khoái Khoái mặc cho cô kéo đi. Nhóc biết sẽ có cái kết quả này mà.

“Mạn Mạn ” Tần Phong vui mừng chạy tới bên Thường Mạn Mạn.

Thường Mạn Mạn không chú ý tới người phía trước, do đó cô trực tiếp vọt vào ngực Tần Phong. Tần Phong tức thời ôm lấy cô.

“Mạn Mạn “

“Ách Tần Phong, sao anh lại ở chỗ này?” Tính Thường Mạn Mạn vốn trì trệ, nên cô không phát hiện mình giờ đây đang ở trong ngực người khác.

“Mạn Mạn, qua đây.” Khoái Khoái khó chịu lôi kéo Thường Mạn Mạn.

Thường Mạn Mạn lúc này mới phát hiện ra mình đang ở trong ngực người ta. Mặt cô lập tức chuyển sang màu hồng.

“Ách, thật xin lỗi.”

Cảm giác mềm mại trong ngực liền biến mất, lòng Tần Phong bỗng cảm thấy mất mát. b Nhưng chỉ trong nháy mắt, hần liền khôi phục thái độ hòa nhã thường ngày của mình, nhanh đến mức khiến người ta không phát giác kịp.

“Nhóc luôn lỗ mãng như vậy sao?” Tần Phong buồn cười nhìn Khoái Khoái.

“Ách ha ha đúng rồi, đây là con trai của em – Thường Khoái Khoái. Con trai đây là Tần thúc thúc.” Thường Mạn Mạn không thể làm gì khác hơn là lấy con trai làm bia đỡ đạn, dùng nó che giấu sự lúng túng vừa rồi.

“Chào chú Tần.”

“Chào con.”

Hai người ngằm liếc mắt nhìn nhau, tỏ vẻ đây là lần đầu gặp mặt.

“Đúng rồi, sao anh lại đến đây?” Thường Mạn Mạn thắc mắc hỏi, đây không phải là giờ hành chính hay sao, sao hần lại thoải mái đi dạo chứ, đáng lẽ là nên bận rộn làm việc mới đúng.

“Đây là cửa hàng của anh.” Tần Phong nói ngắn gọn nhưng đầy đủ ý.

“Oh.”

“Có muốn mua gì không, để anh dẫn em đi.” Tần Phong hào phóng nói.

“A không cần, em đang định đi ngay.” Thường Mạn Mạn ngược lại, cô có chút ngượng ngùng.

“Vết thương của em đã khỏi hần chưa?” Tần Phong quan tâm hỏi.

“Đã lành hần rồi ạ.” Thường Mạn Mạn cảm kích, cười một tiếng với hần, cô cảm thấy hần là một người thật tốt.

“Hiện tại em muốn đi đâu?”

“Mẹ con em định đi ăn đá bào.” Thường Mạn Mạn thành thực nói.

“Anh biết một nhà hàng có món đá bào rất ngon, để anh đưa bọn em đi nhé.”

“Thật à, không làm phiền anh chứ.” Thường Mạn Mạn vừa nghe đến ăn ngon, hai mắt liền sáng lên.

“Sẽ không, dù gì anh cũng đang rảnh, đi thôi.” Tần Phong buồn cười nhìn Thường Mạn Mạn, xem ra hần thật không uống công.

Ánh mắt Thường Khoái Khoái phức tạp nhìn tất cả mọi chuyện đang diễn ra, cô gái ngu ngốc này lại bị dụ dỗ bởi đồ ăn ngon người ta cho rồi, nhóc nhìn ra được người đàn ông này rõ là có ý với mẹ, mà người đàn ông này lại không đơn giản, xem ra “lão đầu” kia gặp phải kình địch rồi.

39. Chương 39: Một Ngày Không Gặp Như Cách Ba Thu

“Rất ngon, thật không ngờ anh cũng thích món này.” Thường Mạn Mạn vừa nói, vừa miệng to ăn.

Tần Phong chỉ dụi dằm nhìn cô, cũng không định trả lời vấn đề của cô, hẳn cũng không thể nói cho cô biết hẳn không thích, chỉ là bởi vì cô thích nên hẳn mới tìm được nơi này, nói như vậy còn không đem cô hù dọa cho chạy mất mới là lạ.

“Mạn Mạn, em ăn đi, không thì lại có người giành ăn với em mất, em xem Khoái Khoái ăn gần hết rồi.” Tần Phong đùa cợt nói. Rồi hẳn cầm lấy khăn giấy lau đi phần kem bơ dính bên khóe miệng cô, thật ra thì hẳn rất muốn dùng miệng mình lau giùm cô, nhưng bây giờ không phải là thời điểm tốt, cho nên chỉ còn cách cố nén nhịn dục vọng mình xuống.

“Ách cảm ơn.” Thường Mạn Mạn ngượng ngùng, cầm lấy khăn giấy lau đi.

Thường Khoái Khoái từ đầu tới cuối đều chỉ yên lặng nhìn, khi Tần Phong giúp Mạn Mạn lau miệng, nhóc rất không vui, nhưng sau đó nhóc liền nhanh chóng che giấu loại biểu cảm đó, loại động tác thân mật như vậy, đáng lẽ chỉ có thể để cho người cha mà nhóc còn chưa muốn thừa nhận kia làm. Mặc dù người đàn ông này đã từng cứu nhóc, nhưng tận sâu trong đáy lòng, nhóc rất muốn cha cùng mẹ về bên nhau.

“Ăn xong rồi, hai người có muốn đi chơi tiếp không?” Tần Phong mặt không biến sắc, gợi ý đề tài.

“Ách còn chưa nghĩ tới, con trai, con có muốn đi đâu chơi không?” Thường Mạn Mạn quay đầu hỏi con trai mình.

“Không muốn chơi, con muốn về nhà.” Thường Khoái Khoái thản nhiên nói. 9 Nhóc hiện tại chỉ muốn đem mẹ kéo về nhà.

“Con trai con mệt rồi à !?” Thường Mạn Mạn lo lắng.

“Ừ.”

“Vậy cũng được, chúng ta về nhà thôi.”

“Hôm nay thật cảm ơn anh, lần sau em sẽ mời anh ăn cơm.” Thường Mạn Mạn khách khí nói với Tần Phong.

“Được, để anh đưa em về.”

“Không cần, con cùng mẹ ngồi xe về là được.” Thường Khoái Khoái vội vàng nói. Nhóc chỉ sợ người mẹ khờ khạo của mình lại đưa người lạ về nhà.

“Đúng vậy, anh nên về nhanh đi, hai mẹ con chúng em tự về nhà được mà.”

“Vậy cũng được, hai mẹ con đi đường cẩn thận, anh đi trước.”

“Ừ, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.” Nói xong, Tần Phong nhìn Thường Khoái Khoái với ánh mắt tràn đầy thâm ý, sau liền rời đi.

“Bảo bố nghe điện thoại, bảo bố nghe điện thoại...”

Thường Mạn Mạn nhanh chóng cầm điện thoại lên.

“A lô.”

“Bảo bố, em đang làm gì vậy?” Thanh âm Bạch Kiểu Thiên từ đầu dây điện thoại kia truyền tới. Hẳn thật hối hận khi buổi sáng nhất thời nhanh miệng bảo Mạn Mạn nghỉ ngơi, làm hại hẳn đã lâu không được gặp cô như vậy.

“Em cùng Khoái Khoái mới vừa đi ăn đá bào xong, giờ đang chuẩn bị về nhà.”

“Vậy cả hai mẹ con đến công ty anh đi, sau đó chúng ta cùng đi ăn cơm.” Hẳn thật không muốn rời xa cô dù chỉ một khắc, thật đúng là “một ngày không gặp như cách ba thu” nha.

“Khoái Khoái có muốn đi hay không.” Thường Mạn Mạn cầu mong con trai cô đồng ý.

“Đi đi, đỡ phải về nhà nấu cơm.” Xem ra nhóc sẽ phải giúp cha mình rồi, nếu không mẹ nhóc sẽ bị người khác cướp đi mất.

“Được, chúng em qua ngay.”

“Có muốn anh tới đón hai mẹ con em hay không?.”

“Không cần, hai mẹ con em đi xe qua là được.”

“Ừ, cẩn thận một chút.” Bạch Kiếu Thiên không yên lòng dặn dò.

“Biết rồi mà, anh dài dòng quá.” Thường Mạn Mạn nghịch ngợm nói.

“Vật nhỏ, em chờ đấy, xem anh buổi tối dạy bảo em thế nào, dám nói anh như vậy à.” Bạch Kiếu Thiên mập mờ nói.

Bùm Mập Thường Mạn Mạn chuyển thành màu hồng rồi, cô nhanh chóng tắt điện thoại.

Bạch Kiếu Thiên nhìn chiếc điện thoại khi nào đã bị đầu dây bên kia ngắt đi, hắn cũng không tức giận gì, tưởng tượng đến bộ mặt hiện tại của Mạn Mạn, hắn liền biết gương mặt của vật nhỏ kia đã hóa hồng vì xấu hổ rồi.

Thường Khoái Khoái không nói gì, nhóc lặng yên nhìn tất cả, chỉ cảm thấy bộ dáng này của mẹ thật “xấu”.

40. Chương 40: Bé Là Con Trai Của Anh

“Thiên đi ăn cơm.” Tư Đồ Hoàng đi vào phòng làm việc của Bạch Kiếu Thiên.

“Này, tiểu tử ngươi làm sao vậy, tôi đang nói chuyện với cậu đấy?” Người kia còn đang cười khúc khích nữa chứ.

“Ê hồi hồn nha.” Tư Đồ Hoàng quát to một tiếng.

“A “

“Tiểu tử, ngươi muốn đi tìm chết à, không có chuyện gì sao lại kêu to thế.” Bạch Kiếu Thiên bất mãn nhìn chằm chằm Tư Đồ Hoàng.

“Cậu nghĩ lại đi, tôi đã kêu cậu nửa ngày trời rồi, vậy mà một chút phản ứng cậu cũng không có, tôi có thể không gọi lớn ư?” Hiện tại, người chịu uất ức chính là hắn đấy, tâm linh bé nhỏ của hắn đã bị tổn thương, sao đạo này hắn luôn bị khinh thường nhỉ.

“A có sao?” Sao hắn không nghe thấy ta.

“Nói, vì sao cậu lại ở nơi này ngăn người, còn cười khúc khích.” Hắn hiểu kì đến chết mất, kể từ khi đi làm hắn chưa từng thấy qua Thiên như vậy.

“Không có, không có gì.” Bạch Kiếu Thiên cười cười, hắn không muốn nói cho cái kẻ “miệng rộng” này.

“Thật không có !?, chắc hắn có liên quan tới Tiểu Mập rồi.” Tư Đồ Hoàng nhạo báng.

“Cái gì Tiểu Mập, khó nghe muốn chết, cô ấy là lão bà của tôi.” Bạch Kiếu Thiên bất mãn.

“Cậu kết hôn khi nào, sao tôi lại không biết?” Hôm nay tôi sẽ đùa cậu cho đến chết, ai bảo cậu thường ngày luôn đe dọa tôi. Tư Đồ Hoàng suy nghĩ “xấu xa”.

“Rất nhanh rồi chúng tôi sẽ kết hôn, nhưng cô ấy là “bà xã” tôi đã định rồi.” Bạch Kiếu Thiên không nhanh không chậm nói. a Đời này hắn đã nhận định Mạn Mạn phải là lão bà của hắn.

“Đó chỉ là ý định mà thôi, có thành hiện thực không đây, cậu chỉ giỏi mơ mộng.” Tư Đồ Hoàng xấu xa nói.

“Tiểu tử ngươi, đúng là độc miệng, lại nói lời không may.” Bạch Kiếu Thiên tức giận nhìn hắn.

“Nhưng, hai người chỉ vừa mới biết nhau không lâu, cậu thật là, sao lại quyết định nhanh thế?” Hắn thật không hiểu rõ. Mặc dù Mạn Mạn quả thật rất đáng yêu, Thiên cũng động tình thật, nhưng cậu ta cứ như vậy mà kết hôn à. Hắn có chút cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Tôi đã biết cô ấy lâu rồi, chính cậu không biết thì có, hiện tại tôi chỉ muốn thời thời khắc khắc trối cô ở bên người, như vậy mới an tâm.” Vốn tưởng rằng, cả đời này hắn sẽ không động tình, nhưng cuối cùng hắn vẫn động, nếu động, hắn cũng không định chỉ để mình cô đơn trong hố tình, hắn muốn có cả cô, cùng hắn lấp đầy hố tình ấy.

“Nói như vậy, hai người đã biết nhau trước, đúng không?” Sao hắn chưa từng nghe Thiên nói tới.

“Ha ha.” Không trả lời, coi như là đồng ý.

Ngoài cửa.

“Con trai, con muốn ăn gì?” Người còn chưa xuất hiện, giọng đã vang tới.

“Câu này phải để con hỏi Mạn Mạn mới đúng, sao cả ngày lẫn đêm Mạn Mạn luôn nghĩ tới ăn thế.” Giọng Khoái Khoái bắt đầu dỗi, sao nhóc lại có người mẹ bất bình thường thế. Trời ạ, nhóc có thể có quyền lựa chọn cha mẹ không.

Bạch Kiếu Thiên nghe được giọng cô, liền vui vẻ đi nghênh đón lão bà cùng con trai của mình, không để ý gì tới người bạn tốt bên cạnh. f Hiện tại, trong lòng cùng trong mắt hắn đều chỉ có con trai cùng lão bà, thứ khác không lọt được vào.

“Con trai, sao con có thể nói mẹ đáng yêu của con như vậy?” Thường Mạn Mạn không thuận theo nói.

“Mẹ à, mẹ có thể đừng ghê tởm như thế không, con không muốn ăn không ngon.” Dáng vẻ Thường Khoái Khoái như không thể chịu được. 1 Thật ra thì hắn rất thích mẹ như vậy.

“Nhưng...”

“Lão bà, con trai, hai người đã tới rồi. Anh nhớ hai mẹ con muốn chết.” Bạch Kiếu Thiên khoa trương, ôm chặt bọn họ.

“Khụ khụ, mau buông ra, em không thể thở.”

“Đúng vậy, tôi bị ông ép đến chết rồi.”

Hai giọng nói khổ sở phát ra cùng lúc.

“A, thật xin lỗi, anh quá kích động.” Bạch Kiếu Thiên vội vàng buông bọn họ ra. Hối hận vì sao mình lại làm cái việc lỗ mãng như vậy.

“Cái gì? Chúng tôi chỉ không gặp anh có mấy giờ mà thôi, vậy mà anh lại ăn nói khoa trương như vậy.” Thường Mạn Mạn phản bác.

“Chẳng lẽ cho đến bây giờ em vẫn còn chưa hiểu lòng của anh sao?” Bạch Kiếu Thiên nói với dáng vẻ đau lòng, lại tiếp tục khoa trương hơn, hắn dùng tay che ngực của chính mình, rồi đột nhiên nắm tay Mạn Mạn lên đặt lên ngực của mình.

“Em sờ thử xem, tim của anh đang vì em mà đập...” Mọi người bỗng cảm thấy mắc ói. Người này thật quá “buồn nôn” đi.

“Nhưng, nhưng nó là vì chính anh mà đập thôi.” Thường Mạn Mạn tỏ vẻ không hiểu nhìn Bạch Kiếu Thiên, cảm giác hắn hôm nay là lạ, tim của hắn làm sao sẽ vì cô mà nhảy, tim của hắn chỉ vì chính hắn mà đập, đứa trẻ ba tuổi cũng biết, tim không đập thì người sẽ chết. Bạch Kiếu Thiên thực ngốc. Nhưng cô quyết định không nói ra, tránh làm hắn bị tổn thương.

“Thật là, cảm xúc anh vất vả tạo ra, đã bị em cắt đứt rồi. Anh cố lắm mới nói được.” Bạch Kiếu Thiên bắt đầu nói.

Mặt Tư Đồ Hoàng cùng Thường Khoái Khoái không ngừng nhần lại. Tư Đồ Hoàng không thể tin được cái tên ngu ngốc này chính là bạn tốt của mình, Thiên Địa ơi... mau đem Bạch Kiếu Thiên thật sự trở lại đi.

Thường Khoái Khoái trừng mắt nhìn cha mẹ của mình, nhóc một lần nữa lại cảm thán, tại sao bản thân nhóc không có quyền lựa chọn cha mẹ, nếu được sinh ra thêm một lần nữa, nhóc nhất định phải tự chọn cha mẹ ình.

“Tim của em đang vì anh mà đập.” Thường Mạn Mạn rất tốt bụng nói.

“Có thật không? Tim của em chỉ vì anh mà đập sao?” Bạch Kiếu Thiên vui mừng nói. Đây chính là lời tâm tình đầu tiên mà Mạn Mạn nói với hắn.

“Ách” đây là tình huống gì. Thường Mạn Mạn không hiểu nháy mắt mấy cái rõ to.

“Được rồi, đừng “phóng điện” nữa, nếu em phóng tiếp anh sẽ bị điện giật cho bất tỉnh mất.” Bạch Kiếu Thiên nói xong, còn xấu hổ cúi đầu.

Mặt Thường Mạn Mạn nhần lại. Người này cũng quá tự kỉ rồi.

Tư Đồ Hoàng cùng Thường Khoái Khoái cũng không nghe nổi nữa, nếu tiếp tục nghe, họ chỉ sợ ói hết đồ ăn của ngày hôm qua ra mất.

“Cái đó, người bạn nhỏ, nhóc tên gì?”

“Ồ, người bạn nhỏ, nhóc trông rất quen nha, anh đã gặp nhóc lần nào chưa!?” Tư Đồ Hoàng nhìn chăm chăm mặt của Thường Khoái Khoái, kỳ quái, rốt cuộc đã gặp ở nơi nào ta.

“Bác, con xác định, trước đây con chưa từng gặp qua bác.” Thường Khoái Khoái tỏ vẻ mặt thành thật mà nói.

“Gì cơ bác, nhóc thế nhưng gọi anh là “bác.” Tư Đồ Hoàng tỏ vẻ mặt không thể tin được. bc Hắn đã già sao, hắn rõ ràng là “đóa hoa vừa mới chớm nở”, tại sao có thể khiến cho người ta gọi như vậy.

“A, thật xin lỗi con nói sai rồi, con vốn định gọi “bác” là “ông”, nhưng lại sợ tổn thương ông, cho nên mới miễn cưỡng gọi “ông” là “bác.” Thường Khoái Khoái tỏ một bộ dáng vẻ thật sự là vì muốn tốt cho hắn.

“A tiểu tử, nhóc có can đảm nói thêm một lần nữa không...” Tư Đồ Hoàng tức giận, nhắc Thường Khoái Khoái lên. 5 Dám sỉ nhục hắn ư, lại còn công khai nữa

“Cậu mau buông con trai tôi ra, cậu muốn chết ư, dám “động thủ” với coi trai tôi à.” Bạch Kiếu Thiên nhanh chóng giải cứu cậu con trai của mình từ trong tay hắn.

“Có bị thương không?” Bạch Kiếu Thiên đau lòng nói với Khoái Khoái.

“Không sao.” Thường Khoái Khoái liếc hắn một cái rồi nói, nhóc dễ dàng bị thương như thế sao, chỉ là.... 1 có một dòng nước ấm bỗng chảy qua lòng nhóc, khi ba nhóc nói câu đó.

“Cái gì, cậu nói đứa nhóc kia là con trai của cậu?” Khoảng thời gian này Tư Đồ Hoàng liên tiếp bị đả kích, hắn sắp xỉu rồi.

“Đương nhiên là con tôi, chẳng lẽ là con cậu.” Bạch Kiếu Thiên bắt mắt nhìn hắn.

Tư Đồ Hoàng chăm chú nhìn hai người bọn họ, không trách được, khi này hắn vì sao lại cảm thấy đã gặp tên quỷ nhỏ này ở nơi nào rồi, đây quả thực là bản sao của Thiên.”Tên nhóc kia thật sự là con trai của cậu!?”

“Đúng, bác à, con là con của papa, là con trai ruột.” Thường Khoái Khoái bổ sung, nhóc cũng không hiểu tại sao mình lại nói như vậy, nhưng lúc ý thức được, nhóc đã nói ra rồi.

Bạch Kiếu Thiên vui mừng nhìn nhóc, con hắn rốt cuộc cũng đã thừa nhận hắn là papa rồi.

Thường Mạn Mạn vẫn còn đang ở trong nỗi khiếp sợ, còn chưa kịp lấy lại tinh thần, cho nên cô không nghe thấy lời con trai nói vừa rồi.

“Gì nhóc còn gọi anh là bác nữa à.” Thật muốn bóp chết tên tiểu quỷ này, nhưng mà hấn không dám, ai bảo tên nhóc kia là con trai người lãnh đạo trực tiếp hấn đây.

“Mạn Mạn, em nói đi, anh già thật rồi sao?.” Tư Đồ Hoàng đáng thương hỏi Thường Mạn Mạn.

“A không có á..., chỉ có một chút xú nếp nhăn, thêm một chút xú dấu hiệu của tuổi già, lại thêm một chút xú quầng thâm mắt, lại thêm một chút... 13...”

Tư Đồ Hoàng cũng không nghe nổi nữa, hấn “phóng” ra ngoài, xa xăm có tiếng rống giận dữ của hấn bay tới “Tôi muốn đi chỉnh hình.”

Thường Mạn Mạn tỏ vẻ mặt không hiểu, nhìn Bạch Kiếu Thiên “Anh ấy sao thế?”

“Không sao, hấn bị điên rồi.”

“Ồ.”

“Thiên, anh nghĩ chúng ta nên đi ăn gì nhỉ?” Mặt Thường Mạn Mạn ngược nhìn hấn, mở cặp mắt to nhìn Bạch Kiếu Thiên, còn thuận tiện nháy mắt mấy cái rõ to.

Bạch Kiếu Thiên ôm Thường Mạn Mạn vào trong ngực, oh! trời ạ, tại sao Mạn Mạn nhà hấn lại đáng yêu như vậy chứ.”Mạn Mạn muốn ăn cái gì nè?” Nói xong, hấn còn nhân cơ hội hôn xuống miệng cô.

Thường Khoái Khoái lại một lần nữa cảm thán tại sao trời cao lại đối đãi nhóc như vậy, tại sao không thể để cho nhóc một cặp cha mẹ bình thường chút.

“Oh, vậy Khoái Khoái có muốn ăn cái gì không?” Thường Mạn Mạn nhìn con trai mình, nói.

“Sao cũng được.” Thường Khoái Khoái nói xong, liền tỏ dáng vẻ để yên cho hai người kia tự quyết định.

“Vậy chúng ta đến nhà hàng Trung Quốc đi, có được không?” Thường Mạn Mạn có chút cầu xin nhìn Bạch Kiếu Thiên, cô đặc biệt thích ăn món Trung Quốc. Không còn cách nào khác, ai kêu cô là thanh niên yêu nước chứ.

“Được, Mạn Mạn muốn đi đâu ăn, hai cha con chúng anh liền đến nơi đó.” Bạch Kiếu Thiên không chút ý kiến, chỉ cần Mạn Mạn vui vẻ là tốt rồi.

“Đi thôi, bà xã, con trai, chúng ta đi ăn nào.” Bạch Kiếu Thiên ôm Mạn Mạn đang dắt theo con trai đi ra ngoài.

“Ai là con trai của anh, nhóc rõ ràng là con trai của em? Em cũng vậy, không phải bà xã của anh. Anh đừng kêu loạn có được hay không, người khác sẽ hiểu lầm.” Thường Mạn Mạn tỏ vẻ không đồng ý.

Thường Khoái Khoái đang đứng ở một bên, nhóc vụng trộm cười mừng, xem ra ông già kia không thể nhận hai người bọn họ một cách đơn giản. Mạn Mạn nhà bọn họ đúng là siêu cấp chậm chạp.

“Nhưng Khoái Khoái rõ ràng là con anh, người khác cũng biết, anh thật không biết tại sao em vẫn mãi không chịu thừa nhận?” Bạch Kiếu Thiên rất bất đắc dĩ, tại sao Mạn Mạn mãi vẫn không chịu thừa nhận. Hấn cùng Khoái Khoái, dáng dấp giống nhau như vậy, người nào nhìn vào cũng biết cả hai là cha con, tại sao Mạn Mạn lại không nhìn ra chứ.

“Không đúng, nếu anh là cha của Khoái Khoái, tại sao tôi không có chút ấn tượng nào đối với anh?” Hấn nghĩ dễ gạt cô lắm sao.

“Có, chẳng qua là em quên?” Bạch Kiếu Thiên bất đắc dĩ nói.

“Em nói không có là không có, đừng xem em thành đứa trẻ ba tuổi.” Thường Mạn Mạn cảm giác Bạch Kiếu Thiên đang nói đùa. Nếu trước kia, cô thật có biết hấn, cô chắc chắn sẽ không quên, người đẹp trai như vậy, thật rất khó quên.

“Ăn cơm xong, anh liền nói em biết chuyện của năm năm trước?” Hấn quyết định nói cho cô biết sự thật, hấn không muốn bị cô đẩy ra ngoài “cánh cửa của lòng cô”, có lẽ sau khi nói thật, kết quả sẽ tốt hơn.

“Vậy chúng ta không đi ăn cơm, bây giờ anh liền nói cho em biết đi?” Cô thật thật tò mò, nhìn lên bầu trời, nhưng biểu tình lại không giống như là đang cười giỡn, chẳng lẽ giữa bọn họ thật sự có chuyện.

“Em thật là..., gấp như vậy, không đói bụng sao?” Bạch Kiếu Thiên yêu thương vuốt nhẹ một cái lên sống mũi của Thường Mạn Mạn.

“Không đói bụng, chúng ta về nhà.” Thường Mạn Mạn kiên quyết nói. 5 Cô hiện tại, hiểu kí đến chết mất rồi, còn có tâm tư ăn cái gì.

“Khoái Khoái thì sao?” Bạch Kiếu Thiên hỏi con trai.

“Không đói bụng, về nhà đi, so với bên ngoài, con thích ăn ở nhà hơn.” Thật ra thì nhóc cũng rất tò mò.

“Được, vậy chúng ta trở về nhà thôi.” Bạch Kiếu Thiên không thể làm gì khác hơn là lái xe đưa con trai cùng bà xã về nhà. Xe nhanh chóng chạy đến đích.

Bạch Kiếu Thiên thật không biết là có nên nói cho Mạn Mạn biết những chuyện này hay không, nhưng cô là cô gái mà hần đã nhận định, Mạn Mạn nhất định phải biết chuyện của hần, hần không thể nào vĩnh viễn không trở về, một ngày nào đó hần sẽ mang Mạn Mạn cùng con trai về gặp cha mẹ, có lẽ cho cô biết sớm, ngược lại sẽ tốt hơn. Nhưng, nếu như Mạn Mạn không chấp nhận hần cùng chuyện của bọn họ thì làm sao bây giờ. Bạch Kiếu Thiên không khỏi có chút lo lắng.

41. Chương 41: Chân Tướng Năm Đó

Về đến nhà, Mạn Mạn vội vã hỏi chuyện năm đó.

Bạch Kiếu Thiên kéo con trai cùng bà xã đến trên ghế sa lon ngồi “Mạn Mạn lời anh nói bây giờ, có lẽ em nghe xong sẽ không tin, nhưng em nhất định phải nghiêm túc nghe cho hết, nhớ tất cả những lời anh nói đều là thật, được không?” Bạch Kiếu Thiên nghiêm túc nói.

Thường Mạn Mạn thấy Bạch Kiếu Thiên nghiêm túc như vậy, cô cũng không khỏi nghiêm túc theo. ae Thận trọng gật đầu một cái.

“Em tin trên đời này có hồ tiên không?” Bạch Kiếu Thiên có chút lo lắng nhìn Mạn Mạn.

“Không biết, em chưa nhìn thấy bao giờ, nhưng trên sách viết rằng hồ tiên rất đẹp, chẳng lẽ anh chính là..” Thường Mạn Mạn mở to hai mắt nhìn Bạch Kiếu Thiên. Thiên cũng rất xinh đẹp đấy nha.

“Em sợ sao?” Dáng vẻ Mạn Mạn không giống như sợ hãi, chỉ có chút hứng thú cùng bất ngờ, lòng hần lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Sợ, có gì đáng sợ chứ, anh đâu có làm hại đến em, nhưng anh là vật kia thật hả?” Thường Mạn Mạn kích động nhìn Bạch Kiếu Thiên. c Khi còn bé, cô đối với những thứ đặc biệt rất có hứng thú, không nghĩ tới, cô lại đụng phải đồ thật.

“Cái gì vật kia, sao em nói khó nghe vậy.” Bạch Kiếu Thiên bất mãn nói.

“Vậy, anh là thật ư?” Thường Mạn Mạn kích động nói.

“Ừ, là thật.” Lúc này, hần vẫn đang quan sát vẻ mặt của Mạn Mạn, chỉ sợ nhìn thấy trên mặt cô xuất hiện một tia sợ hãi.

“A quá tuyệt vời, em thế nhưng lại thấy được “vật sống”.” Thường Mạn Mạn vui vẻ kêu to.

“Cái gì sống, anh luôn luôn sống.” Bạch Kiếu Thiên “thưởng” một cái cốc đầu cho cô.

“A, thật đau.” Thường Mạn Mạn che che chỗ bị hần cốc.

“Có ư, anh xuống tay rất nhẹ mà, để anh nhìn xem.” Bạch Kiếu Thiên khấn trương nói.

“Vậy anh hần có đuôi?” Thường Mạn Mạn ngược nhìn phía sau lưng Bạch Kiếu Thiên. Cô quên luôn cái đau vừa rồi.

“Đúng.” Bạch Kiếu Thiên bình thần nói, hắn sao lại có cảm giác ánh mắt Mạn Mạn nhìn hắn có chút mờ ám nhỉ.

“Ồ ừm, anh cho em nhìn một chút có được không !?” Thường Mạn Mạn đáng thương nói.

“Không được.” Bạch Kiếu Thiên cự tuyệt thẳng.

“Cho em nhìn một chút thôi?”

“Không được.”

Thường Khoái Khoái dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn hai người kia, nhóc khẳng định trăm phần trăm là trước sau gì ông già kia cũng sẽ chiều theo ý của Mạn Mạn, nhưng mà... nhóc cũng rất tò mò, ông già kia rốt cuộc có mấy cái đuôi nhỉ.

Theo như những gì nhóc biết, đuôi của các hồ ly không phải đều giống nhau, số đuôi của hồ ly tỉ lệ thuận theo pháp lực mà họ luyện được, nhưng cũng có ngoại lệ, có một loại hồ ly trời sinh ra đã có chín đuôi, và đó chính là loại hồ ly có huyết thống thuần chủng.

“Nhất định không ư?”

“Không.”

“Thiên”

“...”

“Tiểu Thiên Thiên “

“...”

“Honey, Tiểu Thiên Thiên ” thanh âm ngọt đến mức có thể tiết ra mật rồi.

Cả người Khoái Khoái nổi da gà, sao nhóc lại không biết Mạn Mạn của nhóc cũng có loại biểu tình này nhỉ.

“Được rồi, lần này thôi đấy nhé !?” Bạch Kiếu Thiên thật sự không thể chịu được sự công kích dịu ngọt này của Mạn Mạn, hắn không thể làm gì khác hơn là chiều ý cô.

“Ừ.” Thường Mạn Mạn cười híp mắt, tạm thời cứ đồng ý trước đã, Mạn Mạn nói thầm.

Bạch Kiếu Thiên thấy cô đáp ứng, bèn “tâm bất cam, tình bất nguyện” đem chín cái đuôi của mình ra, hắn đã không lấy nó ra tận mấy chục năm rồi.

Mạn Mạn kích động vuốt ve kia chín cái đuôi trắng như tuyết, thật... thật không thể tưởng tượng nổi, đây là thật sao?

Khoái Khoái nhìn chín cái đuôi kia xong, nhóc cũng hơi bất ngờ, nhóc thật không ngờ là cha của mình lại có tận chín cái đuôi.

42. Chương 42: Yêu Tinh

“Hi, cảm giác thật không tệ, em chưa từng nhìn thấy loại lông nào tốt như vậy.” Thường Mạn Mạn thật yêu thích chúng, cô không ngừng vuốt ve.

“Ừ ” Bạch Kiếu Thiên nhịn không được, hắn rên rỉ lên một tiếng. Cái đuôi cùng hắn là nhất thể, Mạn Mạn vuốt ve chúng như vậy, cô còn là cô gái hắn thích. Nếu hắn không có phản ứng, hắn thật không xứng đáng làm đàn ông.

“Yêu tinh, đây thật sự là hồ yêu thật sao.” Thường Mạn Mạn tự lảm bảm.

Đầu của Bạch Kiếu Thiên cùng Thường Khoái Khoái đầy hắc tuyến.

“Lông mượt và đẹp như vậy nếu đem bán hẳn sẽ rất đáng giá?” Thường Mạn Mạn như thấy được có rất nhiều tiền ở trước mắt mình, chúng còn đang vẫy tay về phía cô. b9 Bất thành linh mà nói ra suy nghĩ trong đầu.

Khuôn mặt Bạch Kiếu Thiên liền tối đen. Nổi giận gầm lên một tiếng “Thường Mạn Mạn “

Một hồi gió mạnh nổi lên, thiếu chút nữa đã thổi đi cả Mạn Mạn, cô chỉ có thể theo bản năng ôm chặt mấy cái đuôi to kia.

“Anh làm sao vậy, sao rống dữ thế?” Thường Mạn Mạn bắt mãn trừng mắt liếc Bạch Kiếu Thiên. Tay cô vẫn ôm đuôi.

“Em nói thử xem?” Hai mắt Bạch Kiếu Thiên bốc hỏa, nhìn chằm chằm vào cô.

Thường Mạn Mạn không khỏi rung mình một cái, nhưng cô thật không biết lý do Thiên lại phát điên.” Chẳng lẽ anh bị giật kinh phong?” Nói xong, cô dùng ánh mắt thương hại nhìn hẳn.

Thường Khoái Khoái trợn mắt nhìn cô, thật không ngờ mẹ nhóc lại có bản lãnh chọc tức chết người này.

“Em nói lại thử xem.” Bạch Kiếu Thiên lạnh lùng nói. 18 Ánh mắt hẳn rõ là đang nói nếu cô dám nói thêm một lần nữa hẳn sẽ không cho cô chết một cách yên ổn.

Thường Mạn Mạn run rẩy, ánh mắt đáng thương nhìn con trai, hi vọng con trai có thể giúp cô, nhưng tiểu tử kia thể nhưng lại không để ý, hức hức bộ dáng Thiên bây giờ thật là đáng sợ nha. Thường Mạn Mạn nuốt nuốt nước bọt. 8 Giọng run run nói.

“Cái đó, thật xin lỗi. Anh đừng tức giận nữa mà. Em sai rồi.” Oa oa cô thật không nên thành thật như thế. Lần sau cô nhất định phải nhớ giữ bí mật.

Bạch Kiếu Thiên thấy bộ dáng đáng thương như vậy của Mạn Mạn, tâm cũng liền mềm nhũn, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn rất nhiều.

“Thả tay ra.” Bạch Kiếu Thiên có chút ngượng ngùng nói. 9c Hẳn đã già như vậy rồi mà còn để cho cô ôm cái đuôi của mình, nên nói thế nào đây.

“Không muốn, người ta còn chưa sờ đủ.” Thường Mạn Mạn thẳng thắn cự tuyệt, cô còn liều mạng ôm chặt, chỉ sợ mình sợ ý một thoáng hẳn liền thu hồi.

“Ngoan, buông ra.” Cứng rắn không được, không thể làm gì khác hơn là dùng mềm.

“Không được.”

“Buông ra, em cứ như vậy thì bảo anh làm sao đây.”

“Không được, em muốn ôm. 7 Ôm thoải mái.” Thường Mạn Mạn vừa nói mặt còn không ngừng cọ cọ ở phía trên.

Mặt Bạch Kiếu Thiên đỏ ửng, nếu con trai không ở đây, hẳn nhất định sẽ cho cô đẹp mắt, khi dám quấy rối hẳn như vậy.

“Cái đó, Mạn Mạn à, em chắc không muốn nhìn thấy người khác bắt ông xã đáng yêu, anh tuấn của em lại như bắt con chuột trắng nhỏ đi chứ?” Nói xong, hẳn cổ nặn ra hai giọt nước mắt. Này ra hai giọt lệ này thật đúng là không dễ dàng nha, Bạch đại ca hẳn phải cố vận công thật lâu đấy.

“Ách” cô dĩ nhiên không muốn, người đẹp trai như vậy mà bị bắt như chuột trắng nhỏ thật sự rất đáng tiếc, huống chi chính cô cũng không bỏ được, thật vất vả mới có thể gặp phải yêu tinh, cô không bao giờ buông tha cho đâu.

“Mạn Mạn, hẳn nói không sai, nếu bị người khác nhìn thấy hậu quả thật sẽ rất nghiêm trọng.” Thường Khoái Khoái cũng nói giúp. 50 Không phải là nhóc muốn giúp lão già kia, mà là ngộ nhờ lão già kia bị người khác phát hiện, vậy thì nhóc không phải cũng bị xui xẻo à.

“Như vậy, cũng được, nhưng là, về sau anh phải thả đuôi ra cho em chơi nữa đó.”

“Được.” Tạm thời đáp ứng cùng dụ dỗ cô trước đã.

Nhưng Bạch Kiều Thiên lại không biết hành động này của mình, về sau thật sẽ phải đưa đuôi ra cho Mạn Mạn chơi, nếu không vợ của hắn sẽ khóc, người yêu vợ như mạng như hắn, không thể làm gì khác hơn chiều theo ý của vợ

Thường Mạn Mạn lấy được sự đồng ý của hắn, bèn tiếc nuối buông tay để hắn thu đuôi về.

43. Chương 43: Giải Phong Ấn

Bạch Kiều Thiên cắt xong cái đuôi liền lôi kéo Mạn Mạn ngồi lên trên ghế sa lon.

“Mạn Mạn, hiện tại anh sẽ giải phong ấn cho em, giải phong ấn xong em liền biết năm đó đã xảy ra chuyện gì.” Bạch Kiều Thiên có chút áy náy nói, năm đó hắn thật có lỗi, không biết Mạn Mạn có tha thứ cho hắn hay không đây, nhưng hắn không muốn lừa gạt Mạn Mạn bất cứ chuyện gì, nhân gian không phải có câu, “giữa vợ chồng không nên có bí mật” à. Hắn muốn Mạn Mạn thật lòng tiếp nhận hắn, hắn không muốn vì chuyện này, về sau sẽ tạo thành hiểu lầm giữa hai người bọn họ.

“Giải phong ấn, phong ấn gì?” Thường Mạn Mạn tỏ vẻ không hiểu nhìn Bạch Kiều Thiên.

Bạch Kiều Thiên kéo Mạn Mạn vào trong ngực của mình, hắn có chút, nói hắn không lo Mạn Mạn hận hắn là gạt người, “Năm đó, anh vì sợ chuyện giữa anh và em sẽ gây ra phiền toái, nên đem kí ức của em phong ấn.” Lời nói chút khổ sở, hắn thật không biết mình làm như vậy rốt cuộc có đúng hay không.

“Có chuyện thần kì này sao.” Thường Mạn Mạn từ trong ngực Bạch Kiều Thiên nhảy lên, hưng phấn nói. Chuyện này vốn chỉ có ở trong sách, không nghĩ tới, cô lại gặp được đồ thật, không vui mới là lạ à.

Bạch Kiều Thiên cười cười, lại lần nữa kéo cô về trong lòng, hắn hiện tại chỉ muốn ôm cô thật lâu, ngộ nhờ về sau Mạn Mạn không bao giờ để cho hắn ôm nữa thì phiền, ôm cô chặt một chút trước rồi hẵng nói..., “Anh bắt đầu liền.”

“Chờ một chút.” Cô muốn xác minh một chuyện thật quan trọng trước.

“Sao?”

“Cái đó đau không?” Mạn Mạn không chút che giấu nói. Không còn cách nào khác, ai bảo cô sợ nhất là đau cơ chứ.

Bạch Kiều Thiên bầu nhẹ lên mũi của cô, yêu thương nói.”Không đau, rất nhanh liền xong thôi.”

“Ừ, vậy anh bắt đầu đi.” Nói xong làm ra bộ dáng “trắng sỉ một đi không trở lại”.

Bạch Kiều Thiên thật sự không chịu nổi dáng vẻ đáng yêu này của cô, đây đâu phải là ra chiến trường, cô có cần thiết phải làm ra dáng vẻ này hay không, hôn một cái lên miệng cô. Hắn dịu dàng nói “Đừng lo lắng, không sao, tin tưởng anh.”

Mạn Mạn thận trọng gạt đầu một cái, bày tỏ sự tin tưởng ở hắn, chỉ tiếc là cô không giấu được một tia ló lắt hiện lên trên mặt mình.

Bạch Kiều Thiên lắc đầu một cái. Không nói thêm gì nữa.

Chợt trong lòng bàn tay xuất hiện một hỏa cầu màu lam, miệng hắn liên tục lẩm bẩm. Màu sắc hỏa cầu dần dần thay đổi, rồi nhỏ đi, rồi biến thành màu lam đậm, đúng lúc ấy, Bạch Kiều Thiên Mạn Mạn đem nó vào trong đầu Mạn Mạn.

Trong nháy mắt, hình ảnh khi đó liền xuất hiện ở trong đầu cô.

Mưa như trút nước đánh liên tục vào dáng người nhỏ của cô, cô gấp rút chạy nhanh về nhà, lúc này, từ trên trời bỗng rớt xuống một bóng người màu trắng, đè lên người cô khiến cô hôn mê bất tỉnh, nhưng ngay lập tức cô bị người ấy ôm vào trong ngực, sau đó đặt lên trên một chiếc giường rất thoải mái. Thân thể lạnh như băng của hắn đè lên người cô. Khi cô mở mắt ra liền nhìn thấy gương mặt rất tuần tú của một người

đàn ông như không thuộc về thế giới này, mà cô đang bị hấn ôm vào trong ngực, quỷ thần xui khiến cô nâng lên gương mặt của hắn, sau đó cùng hắn xảy ra quan hệ.

Hình ảnh không ngừng thoáng qua trong đầu, cô nhớ lại chuyện khi đó.”Thì ra, em không phải đụng phải người ngoài hành tinh mà là gặp được hồ ly tinh.” Mạn Mạn tự lẩm bẩm nói.

Đầu Bạch Kiếu Thiên cùng Thường Khoái Khoái đầy hắc tuyến, khi cô nói như vậy, hai người đồng thời trừng mắt liếc Mạn Mạn vẫn còn đang ở trong trạng thái sững sờ.

Mạn Mạn bắt gặp ánh mắt của bọn họ bèn phục hồi tinh thần lại, cô bị hấn nhìn chăm chăm như vậy, vô cùng bức bối mà trừng mắt trả lại, dĩ nhiên không phải là trừng mắt với Khoái Khoái, Khoái Khoái là con trai bảo bối của cô, cô không bỏ được.”Sao lại trừng mắt với em, hồ ly tinh đáng chết, hử?”

“Sao em lại gọi anh như vậy?” Bạch Kiếu Thiên có chút uất ức nói.

“Chẳng lẽ anh không phải là hồ ly sao?”

“...” Cái này dường như không sai.

“Anh là hồ ly, lại biết biến thành hình người, không phải là hồ ly tinh thì là cái gì, em gọi đâu có sai.” Mạn Mạn giải thích.

“Nhưng, em không thể nói anh như vậy nha, dù gì người ta còn là một hoàng tử, em nói như vậy, lỡ như người khác nghe được thì thật mất mặt.” Bạch Kiếu Thiên bắt mồm nói.

44. Chương 44: Hoàng Tử Hồ Ly Tinh

“Thôi đi, coi như anh là hoàng tử, thì đó cũng là hoàng tử hồ ly tinh.” Mạn Mạn tỏ vẻ mặt khinh bỉ liếc nhìn Bạch Kiếu Thiên.

Thường Khoái Khoái sững sốt một chút, không nghĩ tới địa vị của lão già này ở trong tộc lại rất ư là cao, vậy nhóc không phải cũng là tiểu vương tử ư.

Bạch Kiếu Thiên bị Mạn Mạn làm cho không còn chút thể diện nào, ở trong tộc, không biết có bao nhiêu cô gái muốn được hấn chiều chuộng, hay treo lên giường của hấn, không nói tới địa vị trong tộc, về ngoài này của hấn cũng đã khiến cho đông đảo nữ nhân theo đuổi, vậy mà nó lại chẳng có chút ảnh hưởng nào đến Mạn Mạn cả. 8 Thất bại, hấn chưa từng có thất bại nào đáng nhớ như vậy.

“A ” Mạn Mạn kì quái hú lên.

“Sao thế?” Bạch Kiếu Thiên lo lắng hỏi.

Thường Khoái Khoái cũng sững sờ, không rõ lão nương nhà hấn lại bị bệnh gì.

“Anh vừa nói cái gì? Anh nói anh là hoàng tử?” Thường Mạn Mạn giật mình nói.

Bạch Kiếu Thiên có chút mừng rỡ liếc mắt nhìn Mạn Mạn, thì ra cô đối với thân phận hấn cũng có cảm giác, nhưng vừa nghĩ tới xong, tâm tình hấn không hiểu sao lại nặng nề “Đúng, anh Hoàng tử duy nhất của Hồ Quốc.”

“Vậy, về sau anh có thể sẽ trông coi Hồ Quốc?” Sắc mặt Thường Mạn Mạn có chút trắng bệch.

“Ừ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra.” Nếu như hấn nguyện ý. 5 Nhưng hiện tại, hấn không có ý tưởng kia. Hấn yêu thích tự do, không thích bị chuyện của hồ tộc quản thúc.

Sắc mặt Mạn Mạn có chút nặng trĩu, đó không phải cuộc sống cô mong muốn, cô thích một cuộc sống đơn giản, cái tương lai đó đối với cô quá mức “nặng”.”Khoái Khoái, con tới đây, mẹ có chút chuyện muốn nói với con.”

Khoái Khoái nhanh nhẹn đi theo Mạn Mạn vào phòng ngủ.

“Khoái Khoái, mẹ bây giờ có thể khẳng định rằng người ở bên ngoài chính là cha ruột của con.” Mạn Mạn nghiêm túc nói.

Thường Khoái Khoái liếc nhìn cô, nhóc không lên tiếng, những thứ này nhóc đã sớm biết, chỉ có người mẹ ngu ngốc này không biết mà thôi.

“Bảo bối, sao con không kinh hãi chút nào vậy?” Phản ứng của con trai cô quá mức bình tĩnh rồi.

“Có cái gì đáng kinh hãi chứ, con đã sớm biết.” Khoái Khoái liếc nhìn cô.

“Cái gì?” Cả người Thường Mạn Mạn nhảy dựng lên, tại sao chỉ mình cô không biết chuyện, vì sao chứ?

“Mẹ không biết con là người như thế nào ư, chuyện như vậy mà có thể lừa gạt được con sao, hơn nữa nếu người đó không phải là cha con, con có thể để cho ông ấy ở cùng chúng ta sao?” Mẹ của nhóc quả thật không phải là kiểu người chậm tiêu bình thường mà.

“Ừ.” Đúng thế, với tính của con trai cô, nhóc quả thật sẽ làm như vậy.

“Vậy nói như thế con là nửa người nửa yêu rồi.” Thường Mạn Mạn nhỏ giọng nói thầm.

“A đau.” Thường Mạn Mạn đau, cô xoa xoa chỗ bị cốc trên đầu. Cô tỏ vẻ không hiểu, sao con trai lại cốc đầu cô chứ.

“Mạn Mạn còn biết đau sao, có người mẹ nào lại nói con trai mình như thế chứ?” Thường Khoái Khoái vẫn chưa hết giận, hung hăng lườm cô một cái.

“Thật xin lỗi, mẹ không phải cố ý, bảo bối đừng giận mẹ mà.” Mạn Mạn nói lấy lòng. Thật đáng buồn, sao cô lại là một người mẹ đàn độn như thế chứ

“Lần này con tha thứ, lần sau nếu Mạn Mạn phạm lỗi con không phải dễ dàng tha thứ như vậy đâu.” Bé con đại lượng như nhóc không chấp nhặt với mẹ như vậy.

“Mẹ biết con trai mẹ tốt nhất.” Thường Mạn Mạn ôm lấy Khoái Khoái, bất ngờ hôn lên mặt nhóc một cái. Thật tốt quá, rốt cuộc cô cũng được hôn nhóc, bình thường nếu cô muốn hôn con trai quả vô cùng khó khăn nha.

“Được rồi, nói thẳng vào vấn đề đi.” Khoái Khoái lau lau nước miếng trên mặt mình, thúc giục. Nhóc biết Mạn Mạn nhất định là có cái gì rất quan trọng muốn nói với nhóc.

Mà ở trong phòng khách, Bạch Kiều Thiên đang thấp thỏm bất an, thỉnh thoảng rướn cổ lên nhìn vào trong, thật không biết hai mẹ con này đang ở bên trong nói cái gì, sắc mặt mới vừa rồi của Mạn Mạn không tốt lắm, hẳn thật lo lắng.

45. Chương 45: Muốn Bắt Được Tim Của Cô Ấy, Trước Phải Bắt Được Dạ Dày

“Thật ra thì mẹ muốn nói cuộc sống giữa cha và mẹ không giống nhau, mẹ thấy hiện tại con cũng đã trưởng thành, mẹ muốn hỏi con là, con nguyện ý đi theo mẹ hay theo cha ?” Mặc dù cô rất không nỡ rời xa con, nhưng cô càng không muốn con trai hận cô. Hiện tại, mặc dù con cô còn nhỏ, nhưng cô luôn xem con trở thành một người bạn mình, hơn nữa con trai lại có phần thông minh hơn cô, cho nên cô muốn con trai mình tự quyết định.

Khoái Khoái lườm cô một cái, chuyện như vậy mà cần hỏi sao.

“Thật ra, nếu con muốn theo cha con, mẹ cũng không oán trách gì con, dù gì sống với cha, sẽ tốt với con hơn. Oa oa, mẹ thật sẽ không oán trách gì con đâu. Oa oa ” thật sự là nếu con trai rời xa cô, cô sẽ đau lòng lắm, mấy năm nay chính con trai là người mang dũng khí sống cho cô, nếu con trai rời xa cô, cô không biết phải sống tiếp thế nào.

“Mạn Mạn ngốc đến thế ư, chuyện như vậy còn phải hỏi sao.” Thường Khoái Khoái vô cùng khó chịu, mẹ nghĩ nhóc là ai vậy.

“Mẹ hiểu rồi, mẹ sẽ không trách con, chỉ cần con hạnh phúc là đủ rồi. Oa oa ” không sai chỉ cần con trai hạnh phúc, cô cũng hạnh phúc. Chỉ là lòng cô đau quá thôi.

“Hiểu cái gì?” Nhóc biết cô gái ngốc này trăm phần trăm lại hiểu sai rồi, nhóc đưa bàn tay nhỏ nhắn của nhóc ra lau nước mắt cho cô, dịu dàng nói “Đừng khóc, con sẽ không rời đi Mạn Mạn đâu, hơn nữa, cho dù Mạn Mạn muốn con rời đi, con cũng không đi đâu.”

“Thật?” Mạn Mạn nước mắt ròng ròng nhìn Khoái Khoái. Đáng vẻ rất đáng thương.

“Thật, Mạn Mạn là mẹ con, đương nhiên có trách nhiệm phải nuôi con, đừng hòng chối bỏ trách nhiệm nha.”. Nhóc vụng về vỗ vỗ nhẹ sau lưng Mạn Mạn.

“Con trai, con thật tốt, mẹ biết con không thể rời xa mẹ mà.” Phải biết, những lời khi này cô mất bao nhiêu dũng khí mới nói ra được.

“Biết là tốt rồi, lần sau nếu Mạn Mạn dám nói những lời ngốc nghếch này, con sẽ không tha thứ đâu.” Khoái Khoái đe dọa, mẹ nhóc ngốc như vậy, nếu không có nhóc ở bên, nhóc thật không biết về sau mẹ nhóc sống thế nào.

“Ừ, con là con trai của mẹ, người nào dám giành với mẹ, mẹ sẽ liều mạng với hắn ta.” Mạn Mạn ôm chặt con trai, si ngốc cười cười.

Khoái Khoái cười ngọt ngào, mẹ nhóc ngu ngốc đến một cách đáng yêu như thế đấy.”Ừ, vậy Mạn Mạn định làm như thế nào đây?”

“Mẹ muốn nói rõ ràng với cha con, mẹ không thể nhường con cho ông ấy. Con trai, chúng ta đi ăn cơm đi, chuyện về sau cứ giao ẹ.” Cứ như vậy đi, đau nhiều không bằng đau ít, dù sao cô còn có con trai, thời gian là liều thuốc trị đau thương tốt nhất.

“Thiên, em đói, anh làm cơm hai mẹ con em có được hay không.” Coi như là bữa tối cuối cùng đi.

Bạch Kiều Thiên nhìn hai mẹ con họ giờ đã đi ra, lo lắng liền được để xuống một ít, nhưng vẫn có chút bất an. “Ừ, anh làm ngay. Hai mẹ con chờ một chút nhé, sẽ có cơm ngay.” Muốn bắt được tim đàn ông, không phải phải bắt được dạ dày trước ư, phụ nữ cũng vậy, trước phải bắt được dạ dày của Mạn Mạn đã, khiến cho cô không thể rời bỏ mình, rồi làm cô yêu mình. Bạch Kiều Thiên tính toán kĩ lưỡng.

Bạch Kiều Thiên chạy nhanh vào phòng bếp.

Thường Mạn Mạn nhìn bóng dáng bận rộn kia, sau khóe mắt cô có chút ứ đọng, nếu như người đàn ông này bình thường một chút, cô sẽ không bỏ được hắn, nhưng chuyện này vốn không thể. Bây giờ không cần suy nghĩ quá nhiều, hãy hưởng thụ giờ khắc hạnh phúc này trước đã, giờ khắc này vĩnh viễn sẽ lắng đọng trong tâm trí cô. Lúc này Mạn Mạn không hề phát hiện trong mắt cô đang tràn đầy tình yêu.

46. Chương 46: Ngọt Ngào

Buổi tối.

Mạn Mạn ép Khoái Khoái đi ngủ sớm, cô muốn nói rõ với Thiên, cứ kéo dài như vậy cũng không phải là biện pháp.

Bạch Kiều Thiên ôm Mạn Mạn vào trong ngực, “Nói đi, em có lời gì muốn nói với anh !?” Hắn đã sớm biết Mạn Mạn có lời muốn nói với hắn, cô có thể nhịn đến bây giờ thật không dễ dàng.

“Ách” Mạn Mạn nhất thời không biết mở miệng thế nào. Cứ kết thúc quan hệ của hai người như vậy ư, nói thật, cô có chút không nỡ.

“Nói đi, nghĩ thế nào thì nói ra thế ấy, không được để chúng trong lòng.” Chỉ có nói ra, hắn mới có thể giải quyết những băn khoăn trong lòng cô.

“Thật ra thì em muốn nói, chúng ta nên kết thúc.” Mạn Mạn len lén liếc nhìn Bạch Kiếu Thiên, khi cô thấy hắn mãi không nói gì, trong lòng không khỏi có chút mất mát. Khẽ cắn răng, dù gì vẫn nên nói rõ mọi chuyện.

Lúc Mạn Mạn đang định nói tiếp, Bạch Kiếu Thiên đột nhiên lên tiếng: “Em ghét anh vì anh không phải là loài người sao?” Hắn cố đè nén xuống lửa giận, ép giọng mình để nghe một chút.

“Không phải.” Thường Mạn Mạn trả lời.

“Vậy là cái gì?” Hắn nghĩ không ra, nếu Mạn Mạn không ghét bỏ hắn vì hắn không phải loài người, vậy thì vì lý do gì.

“Là vì thân phận của anh, em thích một cuộc sống đơn giản, mà anh, về sau lại chính là vua của Hồ Tộc, rồi sẽ có hậu cung, em không thích phải chia sẻ anh cùng với các cô gái khác, nếu về sau phải đau, vậy thà để em buông tay anh trước.” Ai nói cô ngốc chứ, thật ra thì cô không muốn mình quá nghiêm túc thôi.

“Cái suy nghĩ ngu ngốc này ở đâu ra.” Hắn thật muốn đánh mạnh vào cái mũi cô, sao cô lại nghĩ hắn là hạng người như vậy.

“Sách không phải đều viết như vậy sao?” Mạn Mạn kinh ngạc, chẳng lẽ cô lại nhớ sai.

“Về sau cách xa mấy loại sách ấy một chút.” Bạch Kiếu Thiên tức giận nói, hắn không ngờ cô lại vì mấy quyển sách nát ấy mà muốn rời xa hắn, hắn không tức giận sao được.

“Ách” Tình huống hiện tại là thế nào đây

“Nghe anh nói, em là cô gái duy nhất trong lòng anh, cũng là mẹ của con anh, đừng có bất kỳ suy nghĩ lung tung nào, không có bất kỳ ai khác có thể thay thế vị trí của em trong lòng anh. Bất kể về sau như thế nào, em chỉ cần biết anh không thể không có em, em muốn có một cuộc sống đơn giản, anh có thể trao nó cho em, em muốn có cái gì, anh đều có thể đáp ứng em, nhưng chỉ có một thứ anh không thể đáp ứng em, đó chính là em muốn rời xa anh.” Bạch Kiếu Thiên thâm tình nhìn cô.

Mạn Mạn bị ánh mắt thâm tình của hắn làm cho kinh hãi, cô không ngờ Thiên lại có thể nói những lời này với cô.

“Lỡ như về sau anh hối hận?” Cô vẫn bất an, khoảng cách địa vị giữa hai họ quá xa.

“Điều này em không cần lo lắng, anh mới phải lo lắng, anh thật sợ em hối hận, không quan tâm anh nữa.” Bạch Kiếu Thiên vừa nói vừa ôm chặt cô vào trong ngực, hắn thật muốn hòa cô vào trong thân thể mình, hắn cũng thật không ngờ, hắn lại yêu Mạn Mạn như thế, chỉ cần một nụ cười nhẹ của cô đã có thể hấp dẫn hắn.

“Ách”

“Anh lo lắng em ghét bỏ thân phận của anh, lo lắng em không yêu anh, lo lắng em sợ anh. Anh thật sợ. Nhưng khi em biết thân phận của anh, gương mặt em lại không có lấy một tia sợ hãi, ngược lại còn rất cao hứng, em không biết khi ấy anh vui như thế nào đâu. Anh không muốn em buông tay, rời bỏ anh vì bất kỳ lý do gì. Cho nên, anh xin em hãy thử yêu anh một lần được không?”

Đôi mắt Mạn Mạn đăm lệ, mông lung nhìn Bạch Kiếu Thiên, cô bị lời nói của hắn làm cho cảm động, cô thật không ngờ hắn lại cầu xin cô thử yêu hắn, cô có thể không cảm động sao.

“Có thể không?” Câu hỏi ấy đầy chân tình.

Mạn Mạn đỏ mặt gật đầu, cô hiện tại không thể suy nghĩ được gì, cô chỉ biết cô bị chân tình của người đàn ông trước mắt này làm cho cảm động.

Bạch Kiếu Thiên mừng rỡ như điên, hắn hôn một cái lên gương mặt của cô gái khiến hắn yêu thương hết mực này, tất cả mọi lời nói ngọt ngào đều không thể diễn tả cảm xúc của hắn, hắn chỉ có dùng nụ hôn biểu thị cảm xúc lúc này của mình.

47. Chương 47: “nhà” Hoàn Chính

Ánh nắng sáng sớm dương dương tự tức chiếu vào gian phòng.

Mạn Mạn lấy tay ngăn trở ánh mặt trời chói mắt đang chiếu thẳng vào đôi con ngươi thùy mị, dịu dàng của cô.

“Tĩnh rồi à.” Thanh âm trầm thấp, khiêu ngợ, khiến cho Mạn Mạn trở nên điên cuồng cùng hấn vào tối hôm qua, Thiên cứ một lần rồi lại một lần đòi hỏi, hấn cứ nhất mực đòi lấy tình yêu của cô, cho đến khi cô ngất xỉu mới thôi.

“Ừ.” Đỗ bưng cả mặt, cô đưa tay ý muốn thoát đi khỏi cái lồng ngực khiến cho cô để cho cô “mặt hồng, tim đập” kia. Bạch Kiếu Thiên sao có thể đáp ứng mong muốn của cô, hấn đã sớm hơn một bước, ôm chặt cô vào trong ngực.

“Bảo bối, em muốn đi đâu.” Vừa nói, hấn liền hạ một nụ hôn chính xác lên môi của cô. Môi Mạn Mạn rất mềm, chất “mật” của Mạn Mạn rất ngọt, làm cho hấn mãi không nhịn được, cứ muốn nếm thử mãi.

“Ừm. Anh đứng lên đi, nên đi làm rồi.”

“Nhưng, anh rất đói, em cho anh ăn no trước đã.” Nói xong, hấn uất ức bấu môi.

Mạn Mạn buồn cười nhìn vẻ bướng bỉnh của Thiên, hấn cũng đã mấy chục tuổi đầu rồi, mà lại giống hệt như trẻ con vậy, nhưng Thiên như vậy thật có loại hấp dẫn không thể diễn tả, bộ dáng của hấn thật rất đẹp mắt, dù làm gì cũng khiến người ta cảm thấy thoải mái. “Đói bụng nên anh không chịu dậy à, em sẽ đi nấu cơm cho anh ngay.” Vừa nói xong cô đã muốn đứng lên.

Hai cánh tay Bạch Kiếu Thiên trói cô lại thật chặt, một cái lật người đã ép Mạn Mạn xuống phía dưới “Anh đúng là rất đói bụng, nhưng chỉ có thể ăn xem mới hết đói được.”

Mặt Mạn Mạn liền ửng hồng, cô dùng đôi tay chống đỡ lồng ngực của hấn, tức giận nhìn hấn một cái “Đùa cái gì thế, đói bụng rồi thì nên ăn cơm, em không phải là thức ăn của anh.”

“Nhưng anh muốn ăn em, ngoan, cho anh ăn nào.” Bạch Kiếu Thiên vô lại nói.

“Không cần, ừm...”

Kháng nghị không có hiệu quả, Bạch Kiếu Thiên trực tiếp lấy hành động đáp trả cô. b Trong phòng lại thêm một lần tràn ngập xuân ý.

Đợi kích tình đi qua, Bạch Kiếu Thiên hài lòng xuống giường mặc quần áo. Thường Mạn Mạn lườm hấn một cái, tại sao cô mệt mỏi đến rã rời gân cốt, mà hấn lại tinh thần gấp trăm lần, thật quá không công bằng.

“Bảo bối em có hài lòng với công phu của chồng em không?” Bạch Kiếu Thiên mặc quần áo tử tế ngồi ở bên giường hôn một cái lên mặt của Mạn Mạn, không để ý đến ánh mắt bất mãn của cô.

Chỉ cần một câu nói của hấn, khuôn mặt của Mạn Mạn lại thêm một lần đỏ lên “Đi thôi, nhanh đi làm.”

“Bà xã xấu hổ à. Được rồi, anh không trêu chọc em nữa, em tốt nhất nên nghỉ ngơi đi, buổi trưa anh sẽ đến đón em.” Bạch Kiếu Thiên yêu thương, lại hôn một cái lên môi cô.

“Ừ, em biết rồi.” Bây giờ, cô thực rất mệt, chỉ muốn ngủ, chút hơi sức để nói chuyện cũng không có.

Bạch Kiếu Thiên dặn dò con trai đừng quấy rầy Mạn Mạn xong liền vui vẻ đi làm.

Khoái Khoái nhìn cha mình vui vẻ như vậy, liền biết mẹ mình lại bị cha thu phục rồi. Nhưng mà hiện tại, nhóc cũng không phản đối nữa, dù gì năng lực của nhóc bây giờ có hạn, không thể bảo vệ được mẹ nhóc trăm phần trăm được, pháp lực của cha nhóc lại rất mạnh, có cha ở bên cạnh mẹ, nhóc cũng yên tâm, hiện tại nhóc chỉ muốn cấp tốc nâng cao pháp lực của bản thân.

Hơn nữa, nhóc thấy mẹ đối với cha có cảm tình, vậy nhóc cũng không cần thiết phản đối, nhưng nếu cha đối với mẹ không tốt, nhóc sẽ không có chút do dự đem mẹ rời đi.

Chỉ hy vọng, cha không lãng phí khổ tâm của nhóc. Hơn nữa, có cha mới là một gia đình hoàn chỉnh.

Khoái Khoái không suy nghĩ gì nữa, cầm tiền đi ra ngoài mua thực phẩm, sau khi mẹ dậy, câu đầu tiên khẳng định sẽ là “đói quá”. Nhóc nên mau chuẩn bị đồ ăn thôi.

Bên trong siêu thị

Khoái Khoái đẩy đẩy cái xe hàng so với nhóc còn cao hơn. 8 Mọi người đi bên cạnh nhóc, ai nấy đều tò mò, cha mẹ nào lại nở bắt đứa trẻ nhỏ như vậy tự mình đi mua hàng thế nhỉ.

“Người bạn nhỏ, cha mẹ con đâu?” Một bà lão khuyu người xuống hỏi nhóc. Đứa trẻ đáng yêu như vậy chẳng lẽ lại bị ngược đãi.

“Bọn họ đang làm việc.” Khoái Khoái khéo léo trả lời, ở bên ngoài nhóc luôn là giả dạng là một cậu bé thật ngoan ngoãn cùng đáng yêu, như vậy có cái gì khó khăn, người ta mới giúp nhóc giải quyết chứ.

“Có phải cha mẹ ngược đãi con không, nói với bà đi, bà sẽ đi kiện bọn họ. Họ tại sao lại có thể bắt một đứa bé như con làm chuyện này.” Bà lão nhìn thực phẩm đang chất cao ngất trong xe hàng của nhóc, liền cảm thấy đau buồn thay nhóc.

48. Chương 48: Ngược Đãi Trẻ Em

“Bà nội, bà hiểu lầm rồi, cha mẹ đối xử với con rất tốt.” Tại sao nhóc luôn gặp phải loại vấn đề này chứ, ai cũng cho rằng nhóc bị người nhà ngược đãi, nhóc không ngược đãi mẹ nhóc là may lắm rồi, mẹ nhóc có bản lĩnh đó ngược đãi nhóc ư.

“Người bạn nhỏ, con đừng sợ, cứ nói thật với bà, bà sẽ thay mặt giúp con.” Bà lão vẫn khẳng định giữ ý nghĩ của mình.

“Bà à, bà thật hiểu lầm rồi, cha mẹ đối xử với con rất tốt, cho nên con mới giúp họ làm những việc này, cũng như muốn chứng tỏ cho cha mẹ biết là con của bọn họ trưởng thành, có thể giúp bọn họ làm vài chuyện.” Khoái Khoái giải thích, nhóc thật không biết vì sao nhóc lại phải cứ giải thích đi giải thích lại những chuyện này chứ.

“Thật !?” Bà lão vẫn có chút không tin.

“Thật, bà xem sắc mặt của con hồng hào như vậy, trên người lại không có vết thương nào, y phục chỉnh tề, có chút nào giống như bị ngược đãi không !?. Nhưng, con thật cảm ơn sự quan tâm của bà.” Mặc dù có chút bực tức, nhưng nhóc vẫn lễ phép nói.

Bà lão lại nhìn trái rồi lại nhìn phải, thấy thật không có chút nào là giống như bị ngược đãi, bèn nói: “Không có là tốt rồi, người bạn nhỏ, con một mình đi ra ngoài phải cẩn thận một chút, bên ngoài có rất nhiều người xấu đấy.” Bà lão chỉ có thể buông tha với suy nghĩ vừa rồi của mình. Càng xem nhóc, bà càng thích, nếu bà cũng có một nhóc cháu nội biết suy nghĩ thế này, thì tốt biết bao nhiêu nha.

“Con biết rồi, cảm ơn bà. Hẹn gặp lại bà.” Khoái Khoái kiên nhẫn cùng lễ phép chào hỏi bà. Rồi, nhóc xoay người rời đi. Có ai biết, nhóc muốn nổi điên đến cỡ nào không !?. Nhóc vốn không phải là người có kiên nhẫn, trừ đối với mẹ nhóc ra, những người khác, một chút kiên nhẫn nhóc dành cho họ cũng không có.

“Hẹn gặp lại.” Bà lão có chút mất mát, đứng tại chỗ nhìn Khoái Khoái đi xa.

“Ừ, thơm quá.” Mạn Mạn bị mùi thơm làm cho tỉnh lại.

“Ừng ục, ừng ục...” Mạn Mạn vuốt bụng “Đừng kêu nữa, ta biết ngươi đói rồi, ta sẽ đi tìm đồ ăn ngay bây giờ đây.”

Mạn Mạn nhanh chóng bò xuống giường, đi tới phòng bếp.

Nhìn đứa con nhà mình đang đứng ở trên cái bục nhỏ ngồi nấu cơm, lòng cô không khỏi cảm thấy ngọt ngào, con trai cô thật ngoan, tuổi còn nhỏ mà đã biết thương người, nhưng cô cũng có chút cảm thấy xót xa, mấy năm nay, đều là con trai cô chăm sóc cô, cô đúng là một người mẹ thật sự rất thất bại, không biết cách chăm sóc con trai mình.

“Bảo bối, con thật tốt, lại biết mẹ đang đói bụng rồi.” Mạn Mạn đi tới ôm con vào lòng, hạ xuống một cái hôn trên mặt nhóc.

Khoái Khoái liếc cô một cái “Nhanh đi tắm, rồi ăn cơm đi, bụng Mạn Mạn nhất định đói rồi?”

“Khoái Khoái, nếu không có con, mẹ nhất định không sống được. Oa oa” kiếp trước cô nhất định đã làm rất nhiều chuyện tốt, nên đời này mới có con trai tốt như vậy.

“Được rồi, Mạn Mạn đừng tỏ thái độ ghê tởm như vậy nữa, nhanh đi tắm một cái rồi ăn cơm, con có làm cho Mạn Mạn món thịt kho tàu đấy.” Thứ nhóc chịu không nổi chính là nước mắt của mẹ. Nhóc rất không thích nhìn thấy bộ dạng rơi lệ của mẹ, nhóc chỉ thích nhìn thấy mẹ cười, lúc ấy tâm tình của nhóc cũng tốt theo.

“Tuân lệnh con trai.” Nói xong, cô hướng về phía con trai “chào cờ”.

“Tốt lắm, nhanh đi, nếu không, Mạn Mạn sẽ bị lạnh mất.”

Mạn Mạn lại hôn trộm một cái lên mặt con trai, sau đó mới chạy đi rửa mặt.

Khoái Khoái nhìn mẹ chạy đi, nhóc thật muốn cả đời đều có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của mẹ mình.

49. Chương 49: Sao Cô Lại Ở Đây

“Bảo bối, em cất cái tư liệu kia vào đi, chút nữa sẽ có khách hàng đến lấy.” Bạch Kiểu Thiên nói với Mạn Mạn.

“Ừ, biết.” Mạn Mạn cất tài liệu, những tư liệu này sắp được giao cho khách hàng ngay, tuyệt đối không thể để sai chỗ.

“Bảo bối, em nghỉ ngơi chưa?” Bạch Kiểu Thiên đi tới trước mặt cô, ôm lấy cô.

“Đã nghỉ ngơi rồi, buông ra á..., đây là công ty, người khác sẽ nhìn thấy.” Mạn Mạn đỏ mặt nói.

“Có sao đâu, đây là công ty của anh, anh lớn nhất, ai dám nói huyền thuyên, anh sẽ để cho người ấy chịu thiệt.” Hắn còn lâu mới để ý những kẻ tôm tép kia.

“Anh, ngoan, nghe lời, khách hàng sắp đến, anh mau chuẩn bị đi.” Ở mặt công tác, Mạn Mạn rất nghiêm túc. Hiện tại không thể làm gì khác hơn là khuyên bảo hắn.

“Biết.” Bạch Kiểu Thiên nói xong, tâm bất cam tình bất nguyện đi làm tiếp công việc của mình.

“Tổng giám đốc, khách hàng đã đến.” Triệu Ngôn gõ cửa đi vào, nói.

“Biết rồi, tôi sẽ qua ngay.”

Tư Đồ Hoàng cầm tài liệu đi tới phòng họp.

“A” Triệu Linh Linh vì đang cúi đầu đi bộ, nên cứ như vậy đụng đầu vào ngực của hắn. Kết quả, cô trượt chân ngã về phía sau.

Tư Đồ Hoàng “mắt gấp tay nhanh” nghĩ muốn kéo cô về, kết quả chân hắn nghiêng một cái, té xuống theo cô. Rất tự nhiên mà đè lên người Triệu Linh Linh, miệng chạm miệng, mắt đối mắt, mũi đối mũi. Hai người đồng thời ngẩn cả người.

Mạn Mạn cùng tất cả mọi người sững sờ nhìn một màn này, ngay cả Bạch Kiếu Thiên cùng Tần Phong cũng ngây ngẩn cả người, thời gian giống như dừng lại.

Qua thật lâu, Linh Linh nháy mắt mấy cái, Mạn Mạn mới có phản ứng. Đẩy ra Tư Đồ Hoàng.

Tư Đồ Hoàng cũng phản ứng theo, bò dậy.

“Tại sao lại là anh?”

“Tại sao lại là em?”

Mới vừa rồi, vì bất ngờ nên cả hai không kịp thấy rõ đối phương, bây giờ khi nhìn rõ, hai người liền đồng thời hỏi.

Triệu Linh Linh trừng mắt nhìn hắn, mỗi lần gặp phải người này đều không có chuyện tốt.

“Bà xã, sao em lại ở đây? Con chúng ta thế nào rồi?”. Người nào đó tỏ vẻ uy hiếp nói, cũng không để ý xem ai đó đối với lời nói này cực kì chán động

Mặt Triệu Linh Linh co rút lại, cô tức giận đến mức không nói nên lời rồi.

Mọi người cũng vì lời nói chán động kinh hoàng kia mà không nói gì. a3 Nữ nhân viên thì càng không cần phải nói, tan nát cả cõi lòng, họ không biết Phó Tổng Giám Đốc đã kết hôn, còn có cả con nữa, Vương Lão Ngũ* nam kim cương của họ, ôi thật đáng tiếc. Còn nam nhân viên thì vui mừng, bọn họ lại bớt đi một đối thủ cạnh tranh rồi.

Mạn Mạn cuối cùng cũng từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại. Chạy đến bên cạnh Linh Linh.

“Linh Linh, cậu kết hôn cùng có con khi nào thế, sao không nói với tớ?”

“Thường Mạn Mạn ” tiếng hô kia thật Kinh Thiên Địa Khiếp Quỷ Thần, hình tượng thực nữ của cô bị phá nát toàn bộ.

“Ách thật xin lỗi, tớ sai rồi.” Lấy kinh nghiệm có được mà nói, khi Linh Linh rống cô như vậy, thì chứng minh đây không phải là sự thật, nếu như cô không nhanh nhận tội, hậu quả sẽ rất ư nghiêm trọng.

“Mạn Mạn, cô làm ở đây à.” Tần Phong làm ra bộ dáng bất ngờ khi tình cờ gặp được Mạn Mạn, thật ra thì hắn đã sớm điều tra rõ và biết được cô làm tại đây, xuất hiện tại đây cũng vì Mạn Mạn.

“A Phong, sao anh lại ở đây.” Mạn Mạn giật mình, đi tới bên Tần Phong, hoàn toàn không nhìn thấy gương mặt đã sớm tối đen của Bạch Kiếu Thiên.

“Nhìn cái gì, còn không mau làm việc.” Bạch Kiếu Thiên trầm giọng nói, đem tất cả bực tức đẩy lên trên người đám thuộc hạ.

Mọi người rối rít tản ra, thấy khí lạnh trên người tổng giám đốc “rét” hơn mỗi ngày, ai mà có gan ở lại đây chứ.

50. Chương 50: Hội Nghị

Đoàn người đi vào phòng họp.

“Chẳng lẽ anh là khách hàng của chúng tôi.” Thường Mạn Mạn mỉm cười, nói với Tần Phong.

“Ừ, không ngờ cô lại làm việc ở đây.” Tần Phong tặng cho cô một nụ cười mỉm tuyệt mỹ, nụ cười này khiến trái tim nhỏ của Mạn Mạn nhảy loạn, yêu nghiệt chính là yêu nghiệt, nụ cười tươi tắn cũng mê người như vậy. Cô cố áp chế trái tim loạn nhịp của mình.

“Đúng nha, không ngờ lại trùng hợp như thế.” Mạn Mạn đỏ mặt nói.

“Hai người quen nhau?” Bạch Kiếu Thiên vô cùng khó chịu nói.

“Ừ.” Thường Mạn Mạn không chú ý tới gương mặt tối đen của Bạch Kiếu Thiên.

“Được rồi, chúng ta đi họp thôi.” Tần Phong cắt lời, hẳn chính là muốn Bạch Kiếu Thiên hiểu lầm. Hắn rất không cam tâm, tại sao mỗi lần hắn gặp Mạn Mạn, đều bị Bạch Kiếu Thiên cướp đi. Lần này hẳn quyết sẽ không buông tay.

Bạch Kiếu Thiên lạnh lùng liếc mắt nhìn Tần Phong, hẳn biết lần hợp tác này nhất định là có âm mưu, mà thôi xem thái độ hắn ta với Mạn Mạn, hẳn khẳng định hắn ta đối với Mạn Mạn, nhất định là có mưu đồ. Hắn sẽ chú ý.

“Dĩ nhiên, Tần tổng, chúng ta bắt đầu đi.” Bạch Kiếu Thiên cố dè nén xuống bức tức, khách khí nói.

“Triệu thư ký, lấy tài liệu ra cho Bạch tổng xem đi.” Tần Phong công thức hóa nói với Triệu Linh Linh.

Vì đang bận rộn mất với Tư Đồ Hoàng, Triệu Linh Linh không nghe được lời của Tần Phong. Cô hiện tại rất tức giận, hết như chưa từng tức giận qua, mỗi lần gặp cái tên sao chổi này đều không có chuyện tốt, nếu biết sẽ gặp phải cái tên sao chổi này, cô nhất định sẽ không tới.

Còn Tư Đồ Hoàng chỉ cười cười nhìn Triệu Linh Linh. Hắn luôn cảm thấy khuôn mặt của cô gái này khi tức giận thật đáng yêu, cho nên mỗi khi nhìn thấy cô, hắn luôn không nhịn được mà trêu chọc cô. Mà hai người không ngờ rằng cái hành động này ở trong mắt người khác chính là liếc mắt đưa tình không thể chối cãi

Tần Phong nhìn Triệu Linh Linh nhíu nhíu mày, lý do lúc đầu mà hắn để cho cô làm thư ký của mình chủ yếu là bởi vì cô là bạn tốt của Mạn Mạn, hắn muốn thông qua mối quan hệ này giữa cô và Mạn Mạn mà tiếp cận Mạn Mạn dễ dàng hơn. f2 Nhưng, phần khác, năng lực của Triệu Linh Linh rất tốt, về khoản công tác, cô vẫn luôn là một người rất tuyệt vời, thế nhưng hôm nay cô lại mắc lỗi. Lòng hắn thoáng qua một tia không vui.

“Triệu thư ký.” Tần Phong gọi thêm một tiếng.

“A vâng, tổng giám đốc.” Triệu Linh Linh lúc này mới phản ứng lại, cô có chút toát mồ hôi hột, cô thể nhưng lại làm quân nhân “đào ngũ”, hơn nữa đây còn là lần đầu tiên cô cùng tổng giám đốc xuất ngoại đi nói chuyện làm ăn nữa chứ, lần này tổng giám đốc nhất định sẽ xem thường cô mất thôi. Len lén, cẩn thận nhìn sắc mặt tổng giám đốc, hoàn hảo không đến nỗi nào.

Bạch Kiếu Thiên nhìn làn sóng điện giữa Triệu Linh Linh cùng Hoàng, khóe miệng có chút nhếch lên. Xem ra Hoàng cùng nha đầu kia có chút hấp dẫn nhau, hẳn chưa bao giờ nhìn thấy Hoàng đối với phụ nữ lại như vậy, hẳn trước mặt phụ nữ luôn có tác phong nhanh nhẹn, rất lịch sự. Nhưng ở trước mặt cô gái này thì lại không. Hấp dẫn, cực kì hấp dẫn.

Mạn Mạn thì có chút kỳ quái nhìn mấy người này, cô có chút không hiểu. Nhưng không sao, khuya về nhà hỏi Thiên là biết thôi.

“Kì thực nếu chúng ta có thể cùng hợp tác bắt tay nhau thực hiện dự án Vũ Tường, thì đối với cả hai bên đều tốt. Đây là bản báo cáo của công ty chúng tôi, kính xin Bạch tổng xem qua.” Tần Phong nói, giọng có chút trầm xuống.

Bạch Kiếu Thiên chăm chú nhìn bản báo cáo, giờ phút này, vẻ mặt của mọi người đều rất chăm chú, ngay cả Mạn Mạn cũng vô cùng nghiêm túc ghi chép.

Hội nghị cứ ngột ngạt như vậy mà tiến hành.

51. Chương 51: Sắc Nước Bọt

Cho đến buổi trưa cái hội nghị khá dài này mới kết thúc.

“Hôm nay, tại hạ sẽ làm chủ xị, xin hỏi tại hạ có thể mời Tần tổng cùng Triệu tiểu thư dùng cơm không?”
Tư Đồ Hoàng nở nụ cười nói.

“Vậy làm phiền Phó Tổng Giám Đốc rồi.” Tần Phong khách khí nói, liếc mắt nhìn Thường Mạn Mạn. Nhưng ai kia chỉ mãi lo dọn dẹp tư liệu trên bàn nên không hề chú ý. Hắn không khỏi có chút mất mát, nhưng rất nhanh hắn liền giấu đi thứ cảm xúc vừa rồi kia. Tuy chỉ có mấy giây nhưng Bạch Kiếu Thiên vẫn bắt được chút tia sáng bất thường ấy. Tay hắn nắm chặt lại dưới bàn.

Triệu Linh Linh vốn không muốn đi, nhưng tổng giám đốc đã nhận lời, một cô thư kí nhỏ nhỏ như cô có thể cự tuyệt sao? Chỉ có thể tâm bất cam tình bất nguyện bị lôi kéo theo thôi.

Mọi người rất nhanh đi tới một khu nhà hàng Trung Quốc. Vốn Tư Đồ Hoàng muốn đi nhà hàng Tây, nhưng là Tần Phong nói muốn ăn đồ ăn Trung Quốc, cao hứng nhất chính là Thường Mạn Mạn, không có biện pháp, ai kêu cô chung tình với đồ ăn Trung Quốc chứ.

Đợi đến khi món ăn được bưng lên đầy đủ, Tư Đồ Hoàng rất tận tình gấp thức ăn cho Triệu Linh Linh.

Triệu Linh Linh tức giận trừng mắt nhìn hắn, nêu không có tổng giám đốc ở chỗ này, cô đã nổi giận rồi, “Cám ơn Hoàng tổng, tôi tự có thể gấp được.” Từng chữ đều cố nặn ra từ trong kẽ răng.

Cô hiện tại rất muốn đánh hắn một trận, chẳng lẽ hắn không biết làm như vậy rất không vệ sinh sao?

Tư Đồ Hoàng không để ý tới sự tức giận của Triệu Linh Linh, mặt cười hề hề nói “Vì nữ sĩ phục vụ là vinh hạnh của tôi.”

“Hơn nữa, cô quá gầy, nên ăn nhiều một chút.” Nói xong hắn thâm tình nhìn cô một cái.

Thường Mạn Mạn mặt mập mờ nhìn Triệu Linh Linh, còn nháy mắt mấy cái với cô. fa Kết quả, cô bị Triệu Linh Linh giận dữ trừng mắt một cái, bèn ngoan ngoãn cúi đầu xuống tiếp tục ăn món ăn Bạch Kiếu Thiên gấp cho.

“Cám ơn Hoàng tổng quan tâm, tôi thật thụ sủng nhược kinh* nha.” Triệu Linh Linh ngoài mặt thì cười nói nhưng trong lòng thì ngược lại. Có ai biết cô nhẫn nại cỡ nào để không đánh cho Tư Đồ Hoàng một quyền không.

(*) : được yêu quý mà sợ hãi

“Đương nhiên, đương nhiên, anh không quan tâm em thì ai quan tâm em đây. Phải biết chăm sóc thân thể mình, như thế sau này con chúng ta mới khỏe.” Ngữ điệu Tư Đồ Hoàng không chút e dè.

‘ Phọc ’ Thường Mạn Mạn phun toàn bộ nước trái cây trong miệng ra, ‘ khụ, khụ, khụ...’Thật bi thảm, cô bị nước miếng của mình làm cho sặc, ho khan tới mức đỏ mặt tía tai.

“Xin, khụ, lỗi, khụ khụ, khụ, khụ, khụ... Thường Mạn Mạn khó khăn nói xong, thật là mất hết cả mặt rồi.

“Không sao.” Tần Phong cầm lấy khăn mặt lau đi gương mặt dính đầy nước trái cây do Mạn Mạn phun ra. Hắn tuyệt không tức giận, chỉ lo lắng nhìn Thường Mạn Mạn.

Bạch Kiếu Thiên không ngừng vỗ nhẹ lưng của cô “Đừng nói nữa, có khá hơn chút nào không.” Lo lắng nhìn Mạn Mạn vì ho khan mà khó chịu.

Mạn Mạn thật vất vả dừng lại cơn ho khan của mình, cô có chút mệt mỏi mà tựa vào ngực của Bạch Kiếu Thiên. Khi này thiếu chút nữa cô mất mạng rồi, nếu quả thật phải chết như vậy, khẳng định chuyện này ắt hẳn sẽ được lên báo, với tiêu đề chính là: Người đầu tiên trên thế giới bị nước bọt làm cho sặc chết.

Bạch Kiếu Thiên đau lòng nhìn khuôn mặt tái nhợt của Mạn Mạn, hắn cầm lấy một ly nước giúp đỡ Mạn Mạn uống xong, khi ấy sắc mặt cô mới tốt hơn một chút.

Mọi người thấy Mạn Mạn không sao, cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Cái đó, Phong thật thật xin lỗi vì khi này tôi đã phun nước trái cây vào mặt anh.” Thường Mạn Mạn rời khỏi lồng ngực của Bạch Kiếu Thiên, mặt đỏ hồng ửng ửng nói. Thật là mất mặt chết đi được.

“Không sao, cô không có việc gì là tốt rồi.” Tần Phong rất dịu dàng nói.

“Bảo bối, em thật quá ngốc, tại sao lại có thể bị sắc nước miếng chứ?” Tư Đồ Hoàng cười đến mức chói lọi nhìn Thường Mạn Mạn nói.

Mấy đạo ánh mắt xem thường đồng loạt bắn tới.

52. Chương 52: Rơi Vào Tay Giặc

Trong phòng rửa tay (toilet)

“Thành thực khai báo, cậu với tổng giám đốc là như thế nào?” Triệu Linh Linh hung tợn nói, người ngoài nhìn vào còn tưởng cô cùng Mạn Mạn là tình địch của nhau.

Thường Mạn Mạn run cầm cập, bộ dạng của Linh Linh thật đáng sợ “Thật không có gì, cậu nhìn thế nào thì thế ấy.” Nghĩ tới chuyện hồi sáng, mặt của cô lại đỏ rồi.

“Nói láo đúng không, anh ta là cha ruột của Khoái Khoái?” Linh Linh vô cùng nghiêm túc hỏi. Từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, cô cũng đã biết hắn có thể là cha ruột của Khoái Khoái.

“A làm sao cậu biết?” Thường Mạn Mạn nhìn bạn tốt với ánh mắt không thể tin được, cô cũng chỉ mới biết vào ngày hôm qua thôi, Linh Linh vì sao lại biết nhanh như thế.

“Cậu biết lúc nào?” Với trí thông minh của Mạn Mạn, hắn cũng chỉ vừa mới biết thôi.

“Tối ngày hôm qua.” Mạn Mạn thành thực khai báo.

“Giữa hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cô phải đề phòng Bạch Kiểu Thiên tới cướp đi Khoái Khoái, cô biết Mạn Mạn nhiều năm nay là vì có Khoái Khoái mới sống tốt như vậy, cô không dám tưởng tượng khi Mạn Mạn mất đi Khoái Khoái sẽ thế nào, sẽ biến thành hình dáng gì, mặc dù sự quan tâm của Kiểu Thiên đối với Mạn Mạn dường như không phải là giả tạo, nhưng cô nên đề phòng thay cho Mạn Mạn thì tốt hơn.

Mạn Mạn không thể làm gì khác hơn là đem chuyện giữa cô cùng Bạch Kiểu Thiên nói ra, dĩ nhiên cô không nhắc tới chuyện Bạch Kiểu Thiên là hồ tiên, cô cũng không muốn đem việc này nói ra ngoài, vì như thế sẽ mang đến những phiền toái không cần thiết.

“Cậu nói là vì lần trước mình cho cậu leo cây, sau đó gặp phải mưa to, gặp được Bạch Kiểu Thiên, hai người các cậu vì không kiềm chế được mà xảy ra cái sự kiện đó, rồi bởi vì cậu quên mất chuyện đêm đó, nên mãi không biết được cha Khoái Khoái là ai?” Sao cô lại có cảm giác có chỗ nào không ổn nhỉ. Triệu Linh Linh nhún mày.

“Đúng, dù gì mọi chuyện cũng đã qua, chúng tớ bây giờ rất tốt, anh ấy đối với chúng tớ cũng rất tốt.” Mạn Mạn có chút hạnh phúc nói.

Triệu Linh Linh thấy nụ cười hạnh phúc phát ra từ trong tâm của Mạn Mạn cũng yên lòng, chỉ cần Mạn Mạn vui vẻ là tốt rồi, có lẽ là do cô quá suy nghĩ nhiều thôi, “Xem ra cậu thật thích hắn.” Cũng đúng, ngay cả con cũng có rồi, đâu còn có cái gì để không thích chứ.

“Đúng vậy, mình hoàn toàn luân hãm*.” Mạn Mạn hào phóng thừa nhận tình cảm của mình.

(*) : rơi vào tay giặc

“Nói, cậu cùng Tư Đồ Hoàng, hai người rốt cuộc là như thế nào?” Mạn Mạn tỏ vẻ mặt mập mờ nhìn Linh Linh.

“Không có gì, mình cùng hắn cái gì cũng không có, cái loại đàn ông xấu xa như hắn, người nào có cái gì cùng hắn thì thật xui xẻo.” Triệu Linh Linh mặt chán ghét nói. Cô cũng không biết tại sao mỗi lần nhìn thấy tên đàn ông đó, cô luôn tự sinh ra một loại cảm xúc phải chống lại. 8 Tâm tình cũng sẽ chuyển biến thành rất xấu.

“Ồ, vậy sao? Tư Đồ Hoàng ở tại trong lòng cậu thật khác biệt, cho tới bây giờ, mình chưa từng biết cậu sẽ loại phản ứng mạnh như vậy với đàn ông.” Trừ học trưởng ra – người đã từng thương tổn mạnh đến Linh Linh, cô hi vọng Linh Linh có thể quên đi quá khứ, tìm một người thật tốt.

“Cậu tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, dù sao mình cùng hẳn một chút quan hệ cũng không có.” Triệu Linh Linh không chút để ý tới loại phản ứng mà cô nói vừa rồi, mặc dù Mạn Mạn ngây ngốc, nhưng cũng có lúc vô cùng thông minh, có câu nói: càng giải thích chính là càng che giấu. Cô không nói thì tốt hơn.

“Linh Linh biết không, mình chỉ hy vọng cậu có thể hạnh phúc.” Mạn Mạn đỏ mắt nói, nhiều năm nay cô đã sớm đem Linh Linh trở thành người thân, cô hi vọng Linh Linh có thể tìm được một người để dựa vào cả kiếp này.

“Mình biết, cậu nghĩ gì mình đều biết. 88 Đừng khóc, nếu không lát nữa anh ấy của cậu sẽ “chỉnh” mình đến thế nào đây.” Linh Linh cố đè nén xuống những giọt lệ bên khóe mắt.

“Cậu còn ăn nói khoa trương như vậy !?.”

53. Chương 53: Âm Chiến Cùng Ái Muội (u Âm Cùng Mờ Âm)

Một bữa cơm rất cuộc cũng kết thúc trong u âm cùng mờ ám, tại sao lại nói như vậy chứ, nhưng thật sự chính là như vậy đấy, Tần Phong cùng Bạch Kiểu Thiên vẫn luôn chiến đấu trong bóng tối (u âm), về phần mờ ám ư, đương nhiên là do Triệu Linh Linh cùng Tư Đồ Hoàng rồi, thật ra thì dù Tư Đồ Hoàng lấy lòng đến cỡ nào, thì Triệu Linh Linh vẫn giữ một bộ dạng tránh né. Còn Thường Mạn Mạn thì vui vẻ nhất rồi, ví dụ như cô vừa nói muốn ăn tôm, thì có ngay một đĩa tôm ngay trước mắt, vừa định uống nước thì có ngay ly nước đưa tới trước mặt, thật tỉ mỉ, mặc dù cô có chút cảm thấy kỳ lạ, vì sao Tần Phong lại chu đáo như vậy, nhưng chỉ cần Tần Phong nói một câu “bạn bè nên đối xử tốt với nhau”, cô liền không nghi ngờ nữa, an tâm tiếp nhận sự phục vụ chu đáo. Về phần Bạch Kiểu Thiên ư, tức giận không ổn tí nào, hẳn cùng Mạn Mạn mới vừa hợp lại với nhau, cũng không muốn vì bất kì chuyện gì mà khiến cho tình cảm của hai người xuất hiện vết rách, để cho người khác chiếm mất hạnh phúc của mình.

“Mạn Mạn tôi đi trước đây, lần sau có thời gian sẽ nói chuyện nhiều hơn.” Tần Phong hướng Thường Mạn Mạn phất tay một cái.

“Ừ, hẹn gặp lại.” Thường Mạn Mạn mỉm cười nói.

“Hoàng, có phải anh thích Linh Linh không !?.” Đợi bọn hắn đi xong, Thường Mạn Mạn mập mờ nói với Tư Đồ Hoàng.

“Gi, rõ ràng như thế sao?” Tư Đồ Hoàng cười ngây ngô.

“Có, chỉ sợ tùy tiện kéo một người đi đường hỏi một chút cũng biết anh có.” Thường Mạn Mạn nói như đinh đóng cột.

“Thiên, rõ ràng như vậy sao?” Tư Đồ Hoàng hướng về phía Bạch Kiểu Thiên đang lái xe nói.

“Ừ, cực kì rõ ràng.” Bạch Kiểu Thiên trả lời thành thật, mẹ nói “là một đứa trẻ ngoan thì phải nói thật”, hẳn là đứa trẻ ngoan cho nên phải nói lời thật.

“A, tôi không thể sống nữa, tôi thể nhưng lại làm ra loại chuyện như vậy.” Tư Đồ Hoàng phát điên kêu loạn.

“Đứng đắn một chút, cẩn thận, tôi đang lái xe.” Bạch Kiểu Thiên không nhin được nói.

Thường Mạn Mạn hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Tư Đồ Hoàng phát điên. Thử nghĩ mà xem, một người đàn ông ba mươi tuổi giả dạng dáng vẻ của một đứa trẻ con, bộ dáng kia tức cười đến cỡ nào. Thật cố tình làm cho người ta cảm thấy đáng yêu.

“Tư Đồ Hoàng, anh thật đáng yêu nha.” Thường Mạn Mạn kêu to.

Chân mày Bạch Kiếu Thiên nhíu nhíu, trừng mắt liếc nhìn Tư Đồ Hoàng. d Tư Đồ Hoàng mắt thấy tình huống không đúng lắm vội vàng trở lại diện mạo thật sự, phải biết Thiên thế nhưng là một bình dấm chua hơn nữa khi tức giận sẽ rất kinh khủng, hắn cũng không muốn làm bia đỡ đạn.

“Mạn Mạn ngồi yên nào.” Giọng rất nhu hòa.

Tư Đồ Hoàng ở trong lòng khi dễ Bạch Kiếu Thiên, cái đồ trọng sắc khinh bạn.

“Vâng.” Thường Mạn Mạn rất nghe lời ngoan ngoãn ngồi yên, đối với cái hành động này của cô, tâm tình của Bạch Kiếu Thiên đã tốt hơn phần nào.

Xe rất nhanh đã tới cửa công ty.

“Chuyện buổi chiều của công ty giao cho cậu.” Bạch Kiếu Thiên nói với Tư Đồ Hoàng.

“Buổi chiều, cậu không ở công ty !?” Tư Đồ Hoàng vô cùng miễn cưỡng hỏi.

“Thì sao, cậu có ý kiến !?” Bạch Kiếu Thiên “không có ác ý” nói.

“Gi cơ, sao có thể, ngài có chuyện, tôi biết mà, ngài nên đi nhanh đi.” Nói xong, hắn nhanh chóng xuống xe, lặng lẽ vượt vượt mồ hôi lạnh trên trán, hoàn hảo hắn chạy nhanh, nếu không, chắc hắn hắn bây giờ đang ở bệnh viện rồi.

Bạch Kiếu Thiên nhìn hắn một cái, may cho hắn ta chạy nhanh đấy.

“Thiên, buổi chiều chúng ta có chuyện gì sao?” Thường Mạn Mạn nhìn Bạch Kiếu Thiên – người đang có chút kỳ quái hỏi.

“Có.” Bạch Kiếu Thiên dịu dàng nhìn Thường Mạn Mạn.

“A, sao em không biết, chuyện gì vậy.” Nếu như cô không nhớ lầm, thì hôm nay đâu có chuyện gì phải ra ngoài.

“Hẹn hò.”

“Hẹn hò, với ai!?” Thường Mạn Mạn có chút tức giận nói, chẳng lẽ là lại cùng với cái cô kia.

“Bé ngốc, còn có thể với ai, đương nhiên là với em rồi.” Bạch Kiếu Thiên vượt nhẹ một cái lên mũi của cô, yêu thương nói.

“Hi hi, Thiên. 9....”

“Sao”

“Anh thật tốt.”

“Thích không?”

“Thích.”

Xe càng chạy càng xa, cho đến khi không còn ai nhìn thấy nữa.

54. Chương 54: Cuối Cùng Cũng Được

“Khoái Khoái sao vậy, có tâm sự gì sao?” Bạch Kiếu Thiên nhìn con trai đang ngẩn người, tò mò hỏi, hắn chưa từng thấy qua điệu bộ này của con trai.

“Còn không phải là vì chuyện của ông sao?.” Thường Khoái Khoái liếc hắn một cái, kẻ địch đã đánh nhanh tới cửa, vậy mà hắn còn không biết, bình yên mà đứng ở đây, nếu như ngày nào đó mẹ bị người khác cướp mất, hắn muốn khóc cũng không kịp.

“Vì chuyện của ba, chuyện gì?” Đứa con trai này chính là tiểu quý.

“Ai, cái ông này, một chút cảm giác cũng không có, mẹ bị người khác cướp mất rồi.” Thường Khoái Khoái tức giận nói.

“Cái gì, con nói cái gì?” Bạch Kiều Thiên cuối cùng cũng sốt ruột.

“Hiện tại biết sốt ruột rồi à.” Thường Khoái Khoái lườm hắn một cái.

“Con trai ngoan, nói cho ba biết liền đi, rốt cuộc là lão Vương Bát Đản* nào dám có ý nghĩ muốn cướp bà xã của ba.” Bạch Kiều Thiên tức giận kêu to.

(*) : Vương Bát Đản = kẻ mất đi 8 đức tính của đạo làm người

“Ông thật muốn biết?” Thường Khoái Khoái liếc hắn nói, hoàn toàn không có chút gấp gáp.

“Ai nha, con trai ngoan của ba, nhanh nói cho ba biết đi, nếu chậm mẹ con sẽ bị “tặng” cho cái lão Vương Bát mất, khi ấy con biết đi đâu tìm mẹ chứ.” Hắn thật sự gấp gáp tới mức sắp chết rồi.

“Ông biết rõ, khi ấy chính là ông không tìm được mẹ, chứ không phải là tôi, mẹ chắc chắn sẽ không bỏ lại tôi”. 12 Thường Khoái Khoái thanh minh nói. 2 Nhóc biết mẹ, có thể không cần ai đó nhưng không thể không cần nhóc, nhóc là bảo bối của mẹ.

“Đúng, đúng, đúng, con trai ba lợi hại nhất, bây giờ con có thể nói cho biết chuyện gì đã xảy ra rồi chứ?” Có thể đắc tội tiểu nhân nhưng không thể đắc tội con trai, đây chính là châm ngôn chí lý của hắn bây giờ.

“Nhìn ông gấp gáp như vậy, tôi sẽ độ lượng nói cho ông biết.” Nhóc đem chuyện ở nhà hàng ngày đó nói cho hắn biết.

“Cái gì, tên kia quá ghê tởm, biết rõ mẹ con có con trai đã lớn tới chừng này rồi mà vẫn đi trêu chọc mẹ con.” Bạch Kiều Thiên tức giận đập bàn, trong nháy mắt trên cái bàn liền xuất hiện một lỗ thủng lớn.

“A, ông xong rồi, nếu mẹ biết ông đập bể cái bàn của mẹ, mẹ nhất định sẽ biến thành “cọp cái”.” Thường Khoái Khoái vui sướng khi người khác gặp họa, nhóc nói.

Bạch Kiều Thiên im lặng nhìn con trai, mặc niệm một câu chú ngữ, cái bàn trong nháy mắt trở nên hoàn hảo như lúc ban đầu.

“A quá lợi hại, tôi cũng muốn học.” Thường Khoái Khoái hai mắt tỏa ánh sáng nói.

“Muốn học, thì con sẽ phải giúp ba.” Bạch Kiều Thiên cười gian.

“Hừ, ông là hạng cha gì vậy, ông không biết con trai ông đã từng suýt bị quái vật ăn sao.” Thường Khoái Khoái tức giận nói.

“Cái gì, chuyện gì đã xảy ra, rốt cuộc là tên nào không có mắt, ngay cả con ba cũng dám khi dễ, con nói cho ba biết, ba sẽ đi chém hắn.” Bạch Kiều Thiên cực kỳ tức giận, hai mắt hắn đã biến thành màu đỏ.

Thường Khoái Khoái thấy Bạch Kiều Thiên như vậy, lòng bỗng ảm áp, ba hắn thật phi thường gấp gáp.

“Không sao, khi ấy con lập tức được người khác cứu.” Nhóc đem chuyện đêm hôm đó nói hết.

Bạch Kiều Thiên cúi đầu suy tư một hồi.

“Con nói con bị một con rắn yêu khi dễ, rồi được cái tên theo đuổi mẹ con cứu.” Lòng hắn mơ hồ biết người kia là ai rồi.

“Ừ.” Khoái Khoái thành thật đáp.

“Xem ra con nên tập luyện thật tốt để nâng cao pháp lực, con trai của Bạch Kiều Thiên ba đây không phải là để cho người khác khi dễ. a Bắt đầu từ ngày mai, ba sẽ dạy con”. e Thật ra thì hắn đã sớm suy nghĩ đến chuyện này, xem ra hiện tại không thể không tiến hành rồi.

“Thật ư, cảm ơn ba.” Thường Khoái Khoái phấn khích ôm lấy Bạch Kiều Thiên.

“Con, con, con rốt cuộc cũng gọi ba là ba rồi.” Bạch Kiều Thiên cao hứng ôm con trai quay hai vòng trên không trung.

“Ba vốn chính là ba con, con gọi ba là ba thì có cái gì kì chứ.” Thường Khoái Khoái lườm hắt một cái.

“Đúng, đúng, con trai gọi thêm một tiếng có được hay không ?” Bạch Kiếu Thiên tỏ vẻ đáng thương cầu xin.

“Thật ngốc, ba, ba”

“Ai, ai, con trai ngoan của ba.” Hắt cuối cùng cũng chờ được rồi.

55. Chương 55: Tưởng Thưởng (khen Thưởng)

“Thiên, anh nghĩ Hoàng có thật sự thích Linh Linh hay không?” Thường Mạn Mạn mặt mê mang nhìn Bạch Kiếu Thiên.

“Có lẽ là thật, Hoàng chưa bao giờ để ý một cô gái nào như vậy, trước kia đều là phụ nữ vây quanh hắt, chứ hắt chưa bao giờ quay vòng quanh phụ nữ, từ cái biểu hiện của Hoàng hôm nay đối với Linh Linh, anh nghĩ hắt thật lòng.” Bạch Kiếu Thiên vuốt vuốt tóc của Mạn Mạn, yêu thương ôm cô vào ngực của mình.

“Nhưng Hoàng hoa tâm như vậy, nếu Linh Linh thật quen hắt, Linh Linh có thể bị tổn thương hay không?” Cô rất không yên tâm, dù sao Hoàng hoa tâm có tiếng.

“Bảo bối tin tưởng Hoàng đi, có lẽ lần này Hoàng nghiêm túc, chuyện của bọn họ chúng ta không cần quản, để cho bọn họ thuận theo tự nhiên phát triển thôi.” Không liên quan tới hắt, hắt bây giờ còn phải tương đối lo lắng chuyện của mình, xem ra Phong đối với Mạn Mạn là nghiêm túc, hắt cần phải đề phòng thật nhiều, nếu không đến lúc đó mất đi bà xã của mình, hắt tìm ai khóc đây.

“Nhưng, em vẫn không yên lòng, Linh Linh tựa như là người nhà của em, mấy năm nay nếu không có cô ấy, em thật sự không biết phải làm như thế nào, em hi vọng cô ấy hạnh phúc, không bị tổn thương gì.” Thường Mạn Mạn mặt ảo não nói.

“Bảo bối anh biết rõ, em xem như vậy có được không, chúng ta trước đứng quan sát một thời gian, nếu Hoàng thật không nghiêm túc, chúng ta liền kêu Linh Linh dừng qua lại với hắt nữa được chứ, hơn nữa, dù gì hiện tại thì Linh Linh cũng không để ý gì tới Hoàng, anh cảm thấy hiện tại chính Hoàng phải là người lo lắng mới đúng.” Bạch Kiếu Thiên cười nói, hắt không thích Mạn Mạn đặt tất cả suy nghĩ lên người kẻ khác.

“Ừ, xem ra cũng chỉ có như vậy.” Chỉ mong Hoàng là thật tâm đối với Linh Linh.

“Bảo bối đừng nói chuyện người khác nữa, nói chút chuyện của chúng ta nào.” Bạch Kiếu Thiên mập mờ nói.

“Chúng ta có cái gì để nói?” Thường Mạn Mạn mặt không hiểu nhìn Bạch Kiếu Thiên. 80 Bọn họ không phải đang rất tốt à.

“Bảo bối, em xem gần đây anh có phải mệt chết đi được không?”

“Anh đúng thật rất mệt mỏi.” Thường Mạn Mạn nói thật, mỗi ngày Thiên đều phải làm việc đến rất khuya, thật sự rất mệt mỏi nha.

“Vậy anh nên được thưởng đúng không?” Vừa nói bàn tay hướng tới nơi mềm mại của cô.

Thường Mạn Mạn đẩy tay của hắt ra, “Vậy anh muốn được thưởng gì ?” Mặt cô tỏ vẻ không hiểu, hắt không phải vẫn luôn làm việc như vậy ư, lúc trước cô chưa từng thấy Thiên kêu mệt rồi muốn được thưởng như vậy.

“Vậy anh muốn cái gì cũng có thể, đúng chứ?” Bạch Kiếu Thiên mặt mong đợi nói. Nói xong hắt đưa mặt tới gần cô.

Thường Mạn Mạn lòng mềm nhũn, gần đây hẳn đúng thật mệt chết đi được, thường làm việc đến nửa đêm, cô nhìn mà đau lòng.

“Chỉ cần không quá phận*, cái gì em đều đáp ứng.”

(*) : không quá phận = không quá đáng = không quá sức

“Không quá phận, không quá phận, yêu cầu của anh một chút cũng không quá phận, anh chỉ quá nhớ em, muốn hôn em, ôm em.” Dĩ nhiên không thể nào chỉ đơn giản như vậy, nhưng khúc sau hẳn không cần phải nói.

“Chỉ chút chuyện này thôi sao, em còn tưởng rằng đó là cái chuyện gì đáng ngại khó khăn lắm, anh có ngày nào không ôm ôm hôn hôn em chứ.” Thường Mạn Mạn im lặng, tức giận nói.

“Mạn Mạn là tốt nhất.” Nói xong lời khách khí, hẳn bắt đầu hưởng thụ món quà của hẳn.

Qua thật lâu.

“A, tay của anh không cần đặt ở đó?” Thường Mạn Mạn then thùng nói.

“...” Không để ý tới lời Mạn Mạn nói, tay hẳn tiếp tục công việc.

“Không cần, anh không cần cởi quần áo của em?”

“...” Ừm, rất ngọt, Mạn Mạn vì sao lại ngọt như vậy, làm hẳn muốn ngừng mà không được.

“A, anh không cần đè lên người em, anh thật nặng?”

“...” Không đè ép em thì ngộ nhờ em chạy làm chuyện xấu thì sao, Bạch Kiều Thiên rất phúc hắc nghĩ.

“A, không cần, không cần...”

“...” Dừng lại không được

56. Chương 56: Tích Dịch (thần Lăn)

Bạch Kiều Thiên mặt thỏa mãn ôm chặt Thường Mạn Mạn đang ngủ mê, hẳn nghĩ mình đã làm Mạn Mạn mệt muốn chết rồi, hẳn chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ như hôm nay có bà xã lẫn con trai, ít nhất cũng không mong mỗi đó là một “con người”, nhưng Mạn Mạn đã cho hẳn một cảm giác không giống như vậy, hẳn chỉ nghĩ lúc nào cũng có thể mang cô theo người, không để cho người khác chia sẻ vẻ đẹp của cô, cũng mong vẻ đẹp của cô cũng chỉ vì hẳn mà “nở rộ”. Thậm chí, chỉ đơn giản ôm lấy cô như vậy, hẳn cũng cảm thấy hạnh phúc, thì ra là hạnh phúc cũng có thể đơn giản như thế.

“Mạn Mạn em nhất định phải ở bên cạnh anh, nếu như không có em, quả thật về sau anh không biết nên làm cái gì.” Bạch Kiều Thiên thâm tình nói xong, rồi hạ xuống một nụ hôn lên trán cô, mặc dù biết Mạn Mạn bây giờ không nghe được, nhưng hẳn vẫn muốn đem lời từ tận trong đáy lòng nói ra.

Đột nhiên Bạch Kiều Thiên ôm ngực, nơi đó mới vừa có một hồi đau đớn. Bạch Kiều Thiên nhe răng, nghĩ thầm không tốt, Khoái Khoái nhất định gặp nguy hiểm. Nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo tử tế, nhẹ nhàng hôn lên mặt cô, bày kết giới ở chung quanh cô, rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

“Người bạn nhỏ, không cần phản kháng, ngoan ngoãn để cho ta ăn hết, ta bảo đảm sẽ không để cho người cảm thấy đau chút nào.” Một con Đại Tích Dịch Tinh* lè ra cái lưỡi thật dài nói, dưới ánh trắng bộ đáng quỷ dị kia làm cho người ta không nhìn được mà phát run.

(*) : Thần Lăn Yêu cực lớn

“Mày như vậy mà muốn ăn tao, mày không biết bộ dáng của mày sao, thật ghê tởm tới cực điểm, mày cho rằng cái lưỡi thật dài của mày rất đẹp mắt ư, không biết then thùng mà đi chữ trị đi, tao mà như mày tao đã tự đập đầu mình đi chết rồi, chứ nói chi là chạy đi dọa người.” Thường Khoái Khoái mặt khinh bỉ nói,

mặc dù trong lòng vẫn là có chút lo sợ, nhưng nhóc áp đảo hẳn vô cùng tốt, làm cho người ta không cảm thấy nhóc có chút sợ hãi nào.

“Tiểu tử, đừng ở chỗ này mà bày ra cái trò miệng lưỡi khoái trá kia, coi chừng chọc giận tao, khiến tao một hơi nuốt trọn mày, tao nhìn ra là biết mày có một chút pháp lực, chỉ cần ăn mày, chiếm pháp lực của mày thành của mình, tao liền có thể hoá thành hình người rồi, đến lúc đó bảo đảm so với tiểu quỷ như mày còn đẹp trai hơn.” Tích Dịch Tinh dương dương đắc ý nói, giống như hẳn có thể biết hẳn về sau là có cái bộ dạng gì.

“Cỡ như mày...” Thường Khoái Khoái khinh bỉ nhìn hẳn một cái.

“Tao thế nào, nhớ năm đó tao cũng là một trai đẹp, nếu không xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn nhỏ, tao cũng sẽ không trở về được hình người lâu như vậy, nhưng mà bây giờ không sao rồi, chỉ cần ăn thịt mày, tao liền có thể trở về đến bộ dáng lúc trước rồi.” Tích Dịch Tinh mặt tự tin nói.

“Có bao nhiêu đẹp trai, có đẹp trai như tao không?” Thường Khoái Khoái vừa nhìn hẳn cười ha hả, vừa dùng thuật trị liệu ba nhóc dạy chữa trị cho vết thương vừa rồi, chỉ khi chữa hết, nhóc mới có thể tiếp tục giao đấu cùng hẳn, nhóc thật không muốn trở thành vật trong bụng hẳn ta.

“So với mày thì đẹp trai hơn nhiều, là trai đẹp khó gặp, mày không biết khi đó có bao nhiêu thiếu nữ ở phía sau chạy theo tao đâu. Thật nhớ cuộc sống trước kia nha.” Hẳn rầm thúí* nói.

(*) : ý nói ghê tởm không chịu được

Thường Khoái Khoái cố hết sức nuốt xuống lời kia, bộ dáng kia của hẳn dù biến thành hình người, thì cũng khó đi ra ngoài gặp người ta, còn có người đuổi theo ư, nhóc thật hoài nghi, không biết cái con vật này có mắc chứng hoang tưởng không nhỉ !?

“Mày đã gặp qua trai đẹp chân chính chưa?” Chỉ cần chút thời gian nữa thôi, nhóc đã có thể khôi phục rồi, hoàn hảo nhóc đã học chiêu này cùng cha, nếu không nhóc sợ rằng mình thật sự sẽ phải Game Over rồi.

“Gặp qua, dĩ nhiên đã gặp qua, tao chính là người đẹp trai nhất trong số đó.” Hẳn tự nhận, còn dùng một tay (chân) thần lần vuốt vuốt tóc trước trán, còn không quên dùng tay (chân) còn lại chải đầu. Tựa như loài người, vén vén tóc, vuốt vuốt tóc, động tác vốn tuần tú, nhưng khi Tích Dịch Tinh làm, động tác ấy thật tức cười, cùng khôi hài.

“Mày đừng làm tao mắc ói nữa, mày nói tiếp tao sẽ phun ra toàn bộ thức ăn hôm nay mất, mày cứ giữ bộ dạng như bây giờ thì tốt hơn, nếu mày biến thành hình người mày sẽ khiến cho giao thông bế tắc, đèn xanh đèn đỏ không nhạy, bánh xe tự tử, người đi đường sẽ đứng hình, quan trọng hơn là hoa hoa cỏ cỏ cũng phải nói lời kết thúc sinh mạng. Vì tương lai ngày mai của quần chúng, tao nghĩ mày nên đi ẩn nấp suốt quãng đời còn lại thì hơn.” Thường Khoái Khoái cay độc nói

Ách mày nói như vậy có phải hay không đang nói tao quá đẹp trai xuất sắc, không nên để cho người khác thấy, nếu không sẽ có hậu quả nghiêm trọng hả ?” Tích Dịch Tinh gãi gãi đầu, tựa như hiểu mà không hiểu.

“Ách cũng có thể nói như vậy.” Thật là một con thần lẩn ngu ngốc, thật không biết một tên ngu ngốc như hẳn sao lại có thể luyện thành hình người.

“Thật à, không nghĩ tới tao lại có mị lực đến thế, không được, mị lực nên chia sẻ cho những người khác, không thể cất giấu cho riêng mình được. e3 Niệm tình tiểu tử nhà ngươi còn có chút mắt nhìn người, tao sẽ ày chết thoải mái chút, đợi đến khi bản đại gia biến thành hình người, nhất định sẽ không quên mày. Ha ha ha ha ha ” hẳn bắt đầu đắc ý vênh váo.

Thường Khoái Khoái lắc đầu một cái, nhóc chưa từng gặp qua kẻ nào dẫn như vậy, đầu óc ngốc nghếch.

“Đã như vậy, tao cũng không cần phản kháng, dù sao tao cũng đánh không lại mày, không bằng cứ để ày ăn hết, ít nhất sẽ không quá đau.” Thường Khoái Khoái làm bộ như đang vô cùng hợp tác cùng hẳn, tỏ vẻ chấp nhận số phận.

“Ha ha thật biết nghe lời, mày yên tâm, tao nhất định sẽ nuốt sống mày, sẽ không để ày cảm thấy đau một chút xíu nào.” Dáng vẻ rất hiểu ý.

“Mày há miệng đi, tự tao đi vào.” Thường Khoái Khoái nhận mệnh đi về phía hân.

Con vật kia mở miệng, chờ đợi nhóc chui vào, lòng đang ảo tưởng biến thành bộ dạng của trai đẹp.

“Mày nhắm mắt lại, mày trợn tròn mắt nhìn tao, tao sợ.” Thường Khoái Khoái làm bộ tỏ ra vẻ đang rất sợ hãi.

“Tiểu tử, mày thật phiền phức, nhưng dù gì mày cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của tao.” Nói xong hân ngoan ngoãn nhắm mắt lại, miệng há mở.

Thường Khoái Khoái thấy thời cơ đã đến, nhanh chóng tập hợp nội lực lại thành một hỏa cầu lớn đánh về phía cái miệng đang mở to kia, con vật kia còn chưa kịp hiểu gì, bụng hân đã bị thủng một hố to, cũng chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, liền đi đời nhà ma.

Thường Khoái Khoái vỗ vỗ tay, nhìn con vật kia một cái, khoe miệng nâng lên một chút, đối với một chưởng nhóc vừa đánh kia nhóc rất là hài lòng, cũng nhờ nhóc thụ giáo “phụ thân”, nếu không nhóc cũng không thể nào tiến bộ nhanh như vậy. Nghĩ tới việc không lâu sau, nhóc cũng có thể lợi hại giống như ba, nhóc thật hưng phấn, khi đó nhóc đã có năng lực bảo vệ mẹ.

“Bộp, bộp, bộp” tiếng vỗ tay.

“Lão đầu* sao ông lại tới đây.” Thường Khoái Khoái nhìn người kia tới, thật tâm nhóc rất vui, nhưng rất nhanh liền đem biểu tình của mình che giấu mất.

(*) : lão đầu = ông già

“Tiểu tử, không tệ, nhưng con sao lại không lễ phép như vậy, gọi ba là “lão đầu”, ba là ba của con, con phải gọi ba là “ba”, gọi “lão đầu” rất không lễ phép.” Bạch Kiếu Thiên bắt mẫn nói.

“Gọi “lão đầu” rất thân thiết, hơn nữa, ông cũng già rồi, gọi ông là lão đầu cũng không quá đáng.” Thường Khoái Khoái nói

“Con. 5b.....” Bạch Kiếu Thiên không thèm cùng nhóc tranh luận nữa, bất kể gọi như thế nào, tên nhóc kia cũng đã nhận hân làm ba, xưng hô thế nào cũng chẳng có vấn đề gì. Đi tới bên cạnh con Tích Dịch Tinh bị Thường Khoái Khoái đánh chết, ngồi xổm xuống, móc ra một hạt trân châu màu xanh biếc từ trong bụng con vật.

“Lão đầu, đây là cái gì?” Thường Khoái Khoái mặt tò mò.

“Đây là nội đan, con nên biết tất cả các yêu tinh đều có nội đan, đây là thứ ắt không thể thiếu khi bọn chúng tu luyện, con vật này xem ra cũng có chút pháp lực, nội đan rất có lợi với con, con nên giữ gìn kỹ.” Vừa nói hân vừa đem viên nội đan kia cho Thường Khoái Khoái.

“Thật sự hữu dụng sao?” Thường Khoái Khoái miệng nói..., tay cũng không nhàn rỗi, nhanh chóng nhận lấy hạt châu kia rồi cất nhanh, tựa như đang sợ người khác cướp đi nó.

“Đúng vậy, tiểu tử, chúng ta nhanh về nhà đi, nếu mẹ con tỉnh lại mà không thấy chúng ta, nhất định sẽ lo lắng.” Vừa nói hân vừa vỗ vỗ bờ vai của nhóc.

“Xác con vật kia làm sao bây giờ?” Nhóc chỉ con Tích Dịch Tinh, nói.

“Không sao cả, con xem xem.”

Chỉ thấy con vật kia hóa thành một đồng bụi đất.

“Tại sao có thể như vậy?” Thường Khoái Khoái mặt không hiểu.

“Chúng ta cảm nội đan của hân, hân liền không thể giữ vững nguyên hình nữa, chỉ có thể hóa thành bụi đất. Đây là quy luật không thể thay đổi.”

“Vậy chúng ta về sau cũng sẽ như vậy phải không?” Sau khi chết liền không còn gì cả, chỉ còn dư lại một đồng bụi đất. Nhóc có chút thương cảm vừa nói.

“Chúng ta sẽ không như vậy, nhưng cũng không sai biệt lắm.” Bạch Kiếu Thiên xoa xoa đầu con trai, an ủi. Người sau khi chết vốn đã không còn gì cả, chỉ còn dư lại một đồng bụi đất mà thôi.

57. Chương 57: Rời Giường (thức Dậy)

Khi Bạch Kiếu Thiên cùng Thường Khoái Khoái về đến nhà thì đã rất trễ rồi, nhìn Thường Mạn Mạn vẫn còn đang ngủ say, hai cha con họ nhìn nhau cười một tiếng, đây chính là động lực cùng nguồn suối hạnh phúc của bọn họ, bọn họ sẽ càng lúc càng quý trọng nó hơn.

“Con trai nhanh đi ngủ đi, chút nữa mẹ con sẽ dậy rồi, con nên tranh thủ chút.”

“Sắp đến giờ mẹ đi làm rồi, con không ngủ, con đi làm bữa sáng ẹ.” Một đêm không ngủ, nhưng nhóc không cảm thấy buồn ngủ chút nào, tinh thần ngược lại rất tốt, nhóc nghĩ nguyên do hẳn là vì pháp lực tăng lên

“Vậy con đi làm đi, ba đi tắm, sau đó kêu mẹ con dậy.” Đối với việc con trai hiểu chuyện, hẳn rất hài lòng, chỉ là có lúc tham muốn độc chiếm của con trai đối với Mạn Mạn khiến hẳn có chút nhức đầu, nhưng bất kể nói thế nào đi nữa “vợ” hẳn chính là của hẳn, mặc dù tên nhóc kia là con trai ruột của mình, nhưng dầu gì tên nhóc kia cũng là “đàn ông”, đối với cái suy nghĩ này hẳn luôn có chút vướng mắc.

Bạch Kiếu Thiên đi vào gian phòng, thấy Mạn Mạn đang ngủ say, hẳn không muốn đánh thức cô, rón rén đi tới phòng tắm. Nửa giờ sau Bạch Kiếu Thiên từ phòng tắm đi ra ngoài, buồn cười nhìn Thường Mạn Mạn vẫn không chút nhức nhích, hơn nữa bên khóe miệng còn có chút thứ nước trong suốt, ôm chặt chần vào trong ngực mình, hẳn thậm chí có chút hâm mộ cái chần kia, Mạn Mạn chưa bao giờ ôm chặt hẳn như vậy.

Bạch Kiếu Thiên ngồi lên trên giường, rút chần ra khỏi ngực Mạn Mạn, “Bảo bối dậy thôi.”

“...” Mắt không mở lên, thân thể giật giật chút, rồi ngủ tiếp.

“Bảo bối dậy thôi, Mặt Trời công công đốt tới mông rồi.”

“...” Mắt không mở lên, nhưng cô lật người.

“Bảo bối dậy đi, nếu em không dậy anh sẽ đánh cái mông em đấy.”

“Con trai đừng quấy rầy mẹ nữa, để mẹ ngủ một lát.” Rốt cuộc cũng có chút động tĩnh, nhưng mắt cô vẫn như cũ không mở lên, chỉ đưa tay quơ quơ vài cái, hết như đang đuổi ruồi

Bạch Kiếu Thiên đầu đầy hắc tuyến*, giọng hẳn nào giống con trai chứ, cô lại đem hẳn làm thành con trai, đáng đánh.

(*) : tức đáng vẽ =.= !!!

Thường Khoái Khoái đi vào, cười nhạo nói “Không có cách kêu Mạn Mạn dậy à, ông cứ gọi như vậy, thì gọi tới ngày mai cũng không được đâu.”

“Vậy con có cách à?” Không để ý tới chuyện tên nhóc kia cười nhạo, hẳn muốn xem tên nhóc kia có cách nào

“Ông xem này, bảo đảm so với ông tốt hơn mấy chục lần.” Thường Khoái Khoái nói xong, tay nhóc để trên bờ môi làm thành một cái loa, lớn tiếng kêu, “Thường Mạn Mạn dậy thôi, không dậy nổi, món sườn kho tàu sẽ bị Khoái Khoái ăn hết đó.”

Thường Mạn Mạn nhảy dựng lên chạy tới phòng bếp, tốc độ kia hết như vận tốc của một cơn gió, miệng còn không ngừng kêu, “Con trai để dành ẹ một chút.”

Thường Khoái Khoái giương mắt nhìn Bạch Kiếu Thiên nhú mày, bình tĩnh đi tới phòng ăn.

Bạch Kiếu Thiên thật lâu sau mới phục hồi tinh thần lại, trận gió kia hình như chính là Mạn Mạn không sai, không ngờ Mạn Mạn có thể chạy nhanh như vậy, sau đó lại chợt nghĩ ra điều gì, tâm tình khoái trá đi tới phòng ăn.

“Con trai, con lại gạt mẹ.” Thường Mạn Mạn nhìn món ăn trên bàn, nào có món sườn kho tàu chứ, cô bất mãn nói.

“Chịu khó ăn chút rau cải, ăn món đó hoài không tốt.” Thường Khoái Khoái không để ý sự bất mãn nhỏ của cô, nhóc giúp cô bớt thêm một chén cháo nữa.

“Nhưng...” Cô đã không ăn nó nhiều ngày rồi.

“Đừng nhưng nhì nữa, nếu hiện tại Mạn Mạn lập tức đánh răng súc miệng trong ba phút, tối hôm nay con sẽ nấu cho Mạn Mạn ăn.” Thường Khoái Khoái không ngẩng đầu, tay vẫn tiếp tục làm việc

Thường Mạn Mạn lại làm một hồi gió lốc xông ra ngoài, Thường Khoái Khoái sớm biết cái kết quả này, khóe miệng nhảy nhẩy lên, tiếp tục làm việc.

58. Chương 58: Vô Nghĩa

“Con trai, sao con lại có thể nghĩ ra phương pháp hay thế?” Bạch Kiểu Thiên không thể không bội phục con trai, nhóc thế nhưng có thể trị Mạn Mạn, khiến cô ngoan ngoan ngoan ngoan.

“Cô gái của mình còn không hiểu rõ, thì làm sao có thể làm người đàn ông của cô ấy chứ.” Thường Khoái Khoái tỏ dáng vẻ thật đáng đánh đòn nói.

“Con trai, ba đã nói với con rất nhiều lần, Mạn Mạn là cô gái của ba, là mẹ con, không phải là cô gái của con, con có thể sửa cái thói xấu này không !?” Bạch Kiểu Thiên bất mãn nói, nếu nhóc không phải là con hần, hần đã sớm đánh cho nó một chưởng rồi, nhóc dám giành cô gái của hần với hần ư.

“Tôi cũng nói với ông rất nhiều lần rồi, cô ấy là cô gái của tôi, tôi còn phải nói cho ông bao nhiêu lần thì ông mới có thể hiểu, cái người này sao không tự hiểu chứ, một chút suy nghĩ cũng không có.” Thường Khoái Khoái tỏ dáng vẻ nhưc đầu nói, bộ dáng nhóc thật khôi hài khôi nói, tựa như đang dạy huấn một đứa trẻ cứng đầu vậy.

Đỉnh đầu Bạch Kiểu Thiên tựa như sắp bốc khói, thật không biết khi đó vì sao hần lại “xuất” ra cái tên tiểu hài tử này nữa, tên nhóc này thế nhưng lại muốn cướp đoạt bà xã của hần, làm cho hần nổi giận, người nào nói có con trai là tốt chứ, hần đi truy tìm mười tám đời tổ tông của lão ta, xem có đúng không.

“Con trai, xem ra ba phải nói chuyện thật rõ ràng với con, con phải biết mẹ cùng “phụ nữ” không giống nhau, mặc dù bọn họ đều là phái nữ, nhưng mẹ con chỉ có thể là cô gái của ba, vì như vậy thì mới có con, cô gái trở thành con dâu của ba, đó mới chính là cô gái của con, mẹ con vĩnh viễn không thể trở thành cô gái của con, cô ấy chỉ có thể là cô gái của ba, nếu con muốn có một cô gái cho riêng mình, thì con cũng chỉ có thể tự đi tìm một cô gái chỉ thuộc về con, nhưng người đó tuyệt đối không thể là mẹ con.” Bạch Kiểu Thiên nói một hơi xong, hi vọng con trai có thể nghe rõ hần đang nói gì, mặc dù chính hần cũng có chút hồ đồ không hiểu mình đang nói gì.

“...” Thường Khoái Khoái không lên tiếng, chỉ là khoanh tay trước ngực nhìn hần.

“Con trai, con nghe và hiểu rõ chứ, sao con nhìn ba như vậy?” Bạch Kiểu Thiên đối với chuyện con trai nhìn chằm chằm hần thật không hiểu.

“À, tôi đang suy nghĩ xem có nên rót cho ông một ly nước hay không, ông nói nhiều như vậy, dù chỉ toàn là lời nói nhảm, thì chắc cũng khát.” Nhóc nói xong, liền biểu lộ ra một loại dáng vẻ rất hiểu chuyện.

Cả khuôn mặt Bạch Kiểu Thiên tối đen, trên đỉnh đầu có một bầy quạ đen bay qua, thật không ngờ hần nói nhiều như thế hần mà đối với tên nhóc kia toàn là lời nói nhảm.

“Con trai, mẹ tắm xong rồi.” Thường Mạn Mạn đi tới, ngoan ngoan đưa tay cho Thường Khoái Khoái kiểm tra.

Thường Khoái Khoái nhìn tay cô qua một thoáng, thoả mãn gật gật đầu, “Ngồi xuống ăn cơm đi.”

“Ừm.” Thường Mạn Mạn ngoan ngoan ngồi xuống, tay nâng bát cháo, nếu như buổi tối cô muốn ăn sườn kho tàu thì phải ngoan ngoan nghe lời, đối với cái chuyện này, cô rất hiểu rõ

“Ăn nhiều rau xanh nhiều một chút, như vậy mới có thể tu dưỡng nhan sắc.” Thường Khoái Khoái gấp một ít rau cải thả vào trong chén Mạn Mạn.

“À...” Rau xanh thật khó nuốt, vì sao trên đời này có một loài thực vật tên rau xanh chứ, vì sao, vì sao. 8 Khó khăn nuốt xuống thứ rau xanh kia, sau chân mày cô liền nhíu chặt lại.

“Mạn Mạn không muốn ăn rau xanh thì đừng ăn.” Bạch Kiếu Thiên chịu không nổi nữa, nhìn Mạn Mạn khó chịu mà nuốt xuống, chính hắn cũng khó chịu theo.

“Tốt, tốt quá, không ăn nữa, quá khó ăn.” Thường Mạn Mạn tựa như vừa lấy được lệnh đặc xá, lập tức gấp rau xanh trong chén ra ngoài.

59. Chương 59: Ăn Rau Xanh

“Mạn Mạn” Thường Khoái Khoái kêu một tiếng, nhìn cô.

Thường Mạn Mạn mím môi, dừng ngay động tác “kén cá chọn canh” của mình, ngoan ngoãn ăn một cọng rau, vừa ăn vừa nói, “Ha ha, rau ngon, rất ngon, hai người cũng ăn đi.” Nhưng vẻ mặt của cô lại tựa như đang ăn hoàng liên* vậy.

(*) : hoàng liên là một loại thuốc bắc, vị rất đắng cùng khó nuốt

Bạch Kiếu Thiên giật mình nhìn một cảnh tượng này, hắn không ngờ Mạn Mạn lại nghe lời Khoái Khoái như vậy, thật quá ngoài ý muốn. Thoáng nhìn món rau cải kia, hắn cau mày, hắn vốn cũng rất ghét ăn rau. Động tác kia lại bị Thường Mạn Mạn thấy được, cô cười xấu xa một tiếng. Gấp một ít rau cải vào trong chén hắn.

“Anh cũng ăn đi, rau cải rất ngon, rất dinh dưỡng, có tác dụng dưỡng dung, hơn nữa món rau này là do Khoái Khoái làm nên nó càng ngon, anh nhất định sẽ không để cho Khoái Khoái thất vọng đúng không !?” Cô nói với vẻ mặt mong đợi, tại sao chỉ có một mình cô là bị con trai ngược đãi chứ, một người vui không bằng mọi người vui mà, Thường Mạn Mạn rất phúc hắc nhỉ.

Thường Khoái Khoái đã sớm nhìn thấu tiểu tâm tư của Mạn Mạn, nhóc cũng không có ý định phá cuộc vui của cô. Ngắc đầu liếc nhìn Bạch Kiếu Thiên, sau nhóc cúi đầu ý chỉ rất thất vọng, nhưng nụ cười bên khóe miệng đã bán đứng vẻ đáng thương của nhóc.

Bạch Kiếu Thiên sắc mặt khó coi nhìn mấy cọng rau giống như côn trùng kia, khẩu vị hắn mất ráo, nhưng khi nhìn biểu tình mong đợi của Mạn Mạn, hắn không thể để ý nhân thất vọng, cầm lên đôi đũa, gấp một cọng rau bỏ vào trong miệng, máy móc nhai mấy cái rồi nuốt vào trong bụng.

“Ừ, ngon, Khoái Khoái làm món rau này thật ngon.” Mặc dù mùi vị không tệ, nhưng hắn trời sinh đã không thích món ăn này.

“Ngon à?” Thường Mạn Mạn vui vẻ nói, dừng nghĩ cô ngu ngốc mà không nhìn ra việc hắn không thích ăn rau, nếu hắn muốn gượng chống, cô sẽ thành toàn cho hắn. cb Thường Mạn Mạn ở trong lòng cười “hô hô hô”. Rót toàn bộ rau xanh trong đĩa vào trong chén hắn, cô không cần tiếp tục ăn món rau đáng ghét kia nữa rồi. Xem xem, cô thông minh không ^^ . Thường Mạn Mạn trong lòng hồi hộp.

Bạch Kiếu Thiên bén nhìn món rau đầy ắp trong chén, nuốt nước miếng một cái, hắn thật muốn đánh vào mặt mình.

“Thiên, nhất định sẽ không làm chúng ta thất vọng, Thiên là người giỏi nhất, đừng cảm khiêu chiến với rau.” Thường Mạn Mạn hai mắt mong đợi nhìn hắn.

“Dĩ nhiên, anh là ai chứ, mấy cọng rau xanh nho nhỏ này là gì, có nhiều hơn, anh cũng ăn được hết, hơn nữa đây là món do con trai làm.” Nói xong Bạch Kiếu Thiên liền hối hận, hắn vốn định kêu Mạn Mạn ăn

cùng với hắn, vì sao lời khi đến khóe miệng liền thay đổi đây. Bạch Kiếu Thiên mặt ảo não. Thầm mắng chính mình không giữ vững lập trường, vì sao khi nhìn Mạn Mạn, suy nghĩ của hắn lại thay đổi chứ.

“Thật ư, vậy anh nhanh ăn hết đi, không đủ thì kêu Khoái Khoái làm thêm.” Thường Mạn Mạn nhiệt tình đề nghị.

“Không cần, nhiều đây là đủ rồi, Khoái Khoái cũng mệt rồi.” Bạch Kiếu Thiên trong lòng hối hận, vì sao chỉ cần là lời Mạn Mạn nói thì hắn vĩnh viễn nghe theo, hắn muốn chống án, hắn muốn chống án, hức hức mệnh hắn thật khổ, hắn không muốn trở thành “liệt sĩ”. Nội tâm hắn nghĩ như vậy, nhưng miệng lại ngoan ngoãn ăn rau – thứ hắn ghê tởm nhất.

Tâm tình Thường Mạn Mạn thật tốt mà ăn những món còn lại trong chén, thấy vậy, kẻ bị cô “chỉnh” nhưng không thể nói – Bạch Kiếu Thiên liền vui vẻ hẳn lên, ngay cả món rau cải trong chén cũng biến thành mỹ vị tuyệt hảo.

Thường Khoái Khoái nhìn hai người, tâm tình nhóc cũng rất tốt, xem ra mẹ có thể ăn sạch sành sanh cha được rồi, về sau nhóc không cần sợ cha sẽ khi dễ mẹ nữa.

60. Chương 60: Bữa Tiệc

“Tổng giám đốc, đây là lịch làm việc hôm nay, đúng rồi, tối nay có một bữa tiệc từ thiện, ngài có đi không?” Bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Triệu Linh Linh nghiêm túc báo cáo. Kể từ khi tiếp nhận chức vụ thư ký tối nay, cô cảm thấy so với tưởng tượng nó nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Không đi.” Tần Phong cự tuyệt không chút do dự, hắn vẫn luôn ghét mấy cái chuyện xã giao này, trừ phi cần thiết hắn tuyệt đối không đi.

“Vâng, tôi hiểu thưa tổng giám đốc, nếu không còn việc gì nữa, tôi xin đi ra ngoài trước.” Triệu Linh Linh cung kính nói.

“Chờ một chút.” Tần Phong đột nhiên nghĩ ra một chuyện.

“Tổng giám đốc còn có việc sao?”

“Công ty Bạch Thị cũng sẽ đi sao?”

“Ách hắn là vậy.” Cô không hiểu, chuyện này có liên quan gì tới công ty Bạch Thị chứ !?.

“Tối nay tôi sẽ đi, cô sẽ làm partner của tôi, không còn chuyện gì nữa, cô đi ra ngoài đi.”

“Vâng, tổng giám đốc.” Triệu Linh Linh tỏ vẻ mặt không hiểu đi ra ngoài, cô thật không hiểu, tổng giám đốc rốt cuộc là đang suy nghĩ gì chứ, chẳng lẽ là vì chuyện Bạch Thị cự tuyệt hợp tác lần trước ư, tổng giám đốc đang muốn củng cố mối quan hệ tốt với bọn họ sao.

Thời điểm Triệu Linh Linh rời đi, Tần Phong ngẩng đầu lên khỏi đồng văn kiện, ánh mắt lóe ra tia sáng thần bí, tối nay sẽ là một buổi tối khó quên.

“Bảo bối, tối nay có một bữa tiệc, em đi cùng anh đi.” Bạch Kiếu Thiên hướng về phía Thường Mạn Mạn – người đang xem văn kiện nói.

“Rất quan trọng sao?” Thường Mạn Mạn ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn Bạch Kiếu Thiên, bình thường vốn không thấy hắn có vẻ gì như thích đi dự tiệc, vì sao tối hôm nay hắn lại muốn dẫn cô theo chứ.

“Cũng không phải là quá quan trọng, nếu em không muốn đi thì thôi.” Thật ra thì hắn cũng rất mâu thuẫn, vừa muốn giới thiệu Mạn Mạn ọi người, để cho họ biết Mạn Mạn là cô gái của hắn, vừa không muốn Mạn Mạn xuất đầu lộ diện.

“Em đi, dù gì cũng rảnh, chúng ta đi chơi một chút cũng hay.”

“Bảo bối thật muốn đi?” Hấn biết Mạn Mạn cũng không ưa thích gì những bữa tiệc như vậy, nhưng nó rất giúp ích cho việc quảng bá thương hiệu công ty, xem ra cũng chỉ có thể để Mạn Mạn chịu uỷ khuất rồi.

“Chẳng lẽ anh không muốn em đi theo sao, có phải anh muốn tìm cô gái khác hay không?” Thường Mạn Mạn tỏ dáng vẻ hung hăng, mờ ám nhìn hấn.

“Gi cơ, làm gì có, đương nhiên anh rất muốn dẫn bà xã theo rồi, ngoại trừ bà xã, anh không hề có hứng thú với các cô gái khác.” Bạch Kiếu Thiên vội giải thích, chỉ sợ Mạn Mạn hiểu lầm, chuyện lần trước, đến bây giờ hấn vẫn còn nhớ rõ.

“Tốt nhất là như vậy, nếu để cho em biết anh gạt em, coi chừng em lột da anh.” Thường Mạn Mạn đe dọa nói, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc.

“Bà xã, em đang lo lắng do ông xã anh đây sao, thật tốt, thì ra ở trong lòng bà xã anh đây cũng có vị trí nhất định, bà xã, anh yêu em.” Bạch Kiếu Thiên vòng tay qua ôm cổ Thường Mạn Mạn quay vòng.

“A ngừng, dừng lại, mau dừng lại, em sắp ngất.”

Bạch Kiếu Thiên nghe Mạn Mạn nói, lập tức dừng lại động tác, ôm Mạn Mạn đến ghế sa-lông.

“Bà xã không sao chứ, đều tại anh quá vui, thật xin lỗi bà xã, lần sau anh nhất định sẽ không làm như vậy nữa.” Bạch Kiếu Thiên nhìn mặt Thường Mạn Mạn có chút tái nhợt, áy náy nói.

“Ai là bà xã của anh, đừng kêu loạn, nếu có lần sau, coi chừng em sẽ chém anh.” Đầu thật choáng váng nha.

“Bà xã, sao em lại có thể không thừa nhận, con cũng đã có, em không phải bà xã anh, thì ai có thể là bà xã anh chứ?” Xem ra hấn phải nhanh lấy cái chứng nhận cùng con dấu gì đó của loài người, nếu không cô sẽ không thừa nhận.

“Em không thừa nhận thì thế nào.” Thường Mạn Mạn tỏ biểu tình “tôi không thừa nhận đây, anh có thể làm gì tôi” nhìn Bạch Kiếu Thiên.

“Bà xã đây là em nói đây, em hẳn biết anh có thể làm thế nào với em rồi. Còn nữa, bà xã sao dạo này em thay đổi trở nên càng ngày càng bạo lực thế, em không thể chém ông xã em, nếu em chém thật, thì sao em có thể tìm được một ông xã nào tốt như anh đây chứ?” Bạch Kiếu Thiên tỏ vẻ mặt bất bình, nói.

“Nếu em chém thật, anh làm gì được em?” Vừa nói, lỗ mũi cô còn hừ hừ hai cái, biểu tình kia rõ là đang nói “anh lắm lời”.

“Bây giờ em sẽ biết.” Nói xong hấn liền xuất ra vuốt sói bay về phía Thường Mạn Mạn.

“A, không cần, nơi này là phòng làm việc, anh không thể.” Thường Mạn Mạn đánh rưng vuốt sói của hấn, nhưng nó lập tức lại xuất hiện, Thường Mạn Mạn thật muốn ba chân bốn cẳng chạy.

“Không sao, chúng ta cũng không phải không từng làm tại đây, yên tâm, người khác sẽ không biết, hiện tại, bà xã, anh muốn trừng phạt em rồi.” Nói xong, hấn không chút khách khí hưởng thụ món điểm tâm ngọt của mình.

“Không, ư, ưm.. a....”

Ai! Khi Đại Hôi Lang gặp gỡ cừu nhỏ, con cừu nhỏ nào có thể trốn khỏi móng vuốt sói chứ.

Màn đêm rất nhanh lại tới, bữa tiệc đã sớm có đông khách tụ tập. Dạ tiệc lần này thật hấp dẫn dân buôn bán, người có thể tới tham gia dạ tiệc này, có thể nói, chỉ có thể là người có thật nhiều quyền lực cùng kim tiền.

Tần Phong dẫn theo Triệu Linh Linh tiến vào hội trường, sự xuất hiện của bọn họ nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Một bộ vest tây màu đen vừa người, khiến Tần Phong càng thêm cao to cùng khô ngô, ngũ quan tinh tế tựa như được điêu khắc nên, không tìm được một chút tỳ vết nào, toàn thân hấn toát ra vẻ thành thực, chừng chạc, khiến không ai có thể sao lãng, thoát khỏi mị lực của hấn. 4a Những cô gái xung quanh cơ hồ đều nhìn ngậy người, đồng thời bắn ra tia nhìn ghen tị về phía Triệu Linh Linh, cùng ánh mắt hâm mộ, ảo tưởng nếu người đứng bên cạnh hấn là mình thì tốt biết bao.

Triệu Linh Linh mặc một bộ dạ phục màu đen, tôn lên vóc người hoàn hảo, thân người hình chữ S tiêu chuẩn, cổ áo sâu hình chữ V khiến rãnh rức cô lộ ra, nơi đó là niềm kiêu ngạo của phụ nữ, ánh mắt của phái nam nhất thời bị nơi đó quyến rũ. Triệu Linh Linh âm thầm kéo kéo y phục lên, cô cảm thấy có vô số ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào mình, đặc biệt là những tên đàn ông kia, dục vọng không chút che giấu trong mắt họ, làm cho người ta buồn nôn, cô thật muốn thoát khỏi nơi này.

Tần Phong vỗ vỗ phần lưng trơn bóng của cô, bởi vì là kiểu váy lưng trần, cho nên phía sau cơ hồ không có tí tí vải vóc nào, việc hấn vỗ nhẹ không khiến Linh Linh bớt đi lo lắng, ngược lại thì đúng hơn, toàn thân cô cứng đờ. Cô thật không hiểu vì sao tổng giám đốc lại chọn cho cô bộ y phục hở hang này, nếu hấn không phải là cấp trên của cô, đánh chết cô cũng không mặc.

“Đừng lo, không sao đâu, quen liền tốt ngay.” Tần Phong nhẹ nói bên tai cô. Động tác này trong mắt người ngoài cực kỳ mập mờ.

“Vâng! thưa tổng giám đốc, tôi hiểu rồi.” Nhưng cô sao có thể không lo chứ, ánh mắt của những tên đàn ông này tựa như đang muốn lột y phục của cô xuống. Cô sao có thể thích ứng. Triệu Linh Linh im lặng đứng trong sảnh. Mặc dù lòng cô đang bất mãn vô cùng, nhưng tay cô vẫn rất tao nhã vòng qua khuỷu tay của Tần Phong.

Ánh mắt Tần Phong lướt nhanh qua xung quanh, hấn không nhìn thấy người mình muốn gặp, chẳng lẽ cô không tới sao, không thể nào, hấn tới bữa tiệc này vì cái gì. Lòng hấn thoáng thất vọng cùng sụp đổ, nhưng vẫn bình tĩnh mang theo Triệu Linh Linh đi vào trong đám người.

“Tần tổng, đã lâu không gặp, gần đây ngài có khỏe không?”

“Là Triệu tổng à, mặt ngài trông rất “xuân”, có phải gần đây lại có chuyện tốt?” Tần Phong khách khí hàn huyên, ưu nhã nâng ly lên với hấn.

“Ha ha, hệt như Tần tổng nói, quả thật gần đây tôi có chuyện tốt.” Hấn cười đến mức khoe miệng kia muốn kéo tới tận sau mang tai, thịt mỡ trên mặt cùng bụng cũng rung rung theo, thân hình hấn làm cho người ta cảm giác hấn tựa như hấn là một con heo cực kì mập mạp. b Nếu lỗ mũi kia lớn hơn một chút thì càng giống rồi.

“Vậy thì chúc mừng ngài.” Còn có cái gì tốt chứ, ngoài chính mảnh đất ấy ư, nếu hấn cùng Bạch Kiều Thiên không giận dữ, thì nào có phần của hấn ta. Tần Phong ở trong lòng xì mũi coi thường.

“Tần tổng, vị mỹ nữ này là ai vậy, sao tôi chưa từng thấy qua? Tần tổng thật có phúc khí khi có cô gái xinh đẹp như vậy làm partner.” Vừa nói, hấn vừa bắn ánh mắt mãnh liệt kia nhìn Triệu Linh Linh hệt như nhìn cây kem.

Triệu Linh Linh bị hấn nhìn, sau toàn thân nổi da gà, xem ra khi trở về cô phải ngâm mình tiêu độc mới được.

“Ha ha, đây là thư ký của tôi – Triệu Linh Linh.” Tần Phong rất hào phóng giới thiệu, đối với việc Triệu tổng nhìn Triệu Linh Linh, hấn tuyệt không có phản ứng gì.

“A, chào cô Triệu tiểu thư, hân hạnh được gặp cô, hân hạnh...” Hấn vừa nói, vừa đưa ra bàn tay béo ú.

“Xin chào, Triệu tổng.” Triệu Linh Linh cố chịu ghê tởm, đưa ra tay của mình.

Triệu tổng rất nhanh cầm lấy tay của cô, còn ghê tởm véo nhẹ trên tay cô mấy cái. Da gà trên người Triệu Linh Linh đều đã tỉnh dậy, cô nhanh chóng rút tay mình về. Khi về nhà, cô nhất định phải khử trùng bàn tay thật sạch mới được.

“Triệu tổng thật khách sáo.” Triệu Linh Linh khách khí nói, cô thật muốn tiến lên đá cho hấn hai phát.

“Triệu thư ký mới thật khách sáo, chúng ta cùng họ Triệu, cũng có thể coi như là người quen.” Người đẹp như vậy, hấn thật muốn kéo xuống, ép dưới thân mình mà “giày xéo”. Triệu tổng háo sắc nghĩ, ánh mắt kia tựa như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Người thân cái con khỉ, Triệu Linh Linh cố đè nén suy nghĩ muốn đá hấn, cô cố ép nhẹ giọng mình, mỉm cười nhìn hấn.

“Tôi làm sao có vinh dự làm người thân với Triệu tổng đây?” Thật ghê tởm, cô thật bội phục mình lại có thể ứng phó với tên đầu heo này.

“Sao lại không thể, chỉ cần Triệu tiểu thư muốn là được.” Lời nói lộ ra ý đồ không trong sáng.

Mẹ nó, Mẹ nó, con mẹ nó nhà người, cỡ như người mà muốn ăn đậu hũ lão nương, lão nương là loại người dễ cho người trêu chọc như vậy sao? Về sau tốt nhất đừng để lão nương nhìn thấy người, nếu không lão nương sẽ để cho người chết không tử tế, thật là tức chết cô mà, thế nhưng lại gặp phải heo nái, người muốn phát dục thì đi tìm heo mẹ đi, chứ chọc lão nương, lão nương rửa người uống nước bị sặc chết, đi bộ bị xe đụng chết, trời mưa bị sét đánh chết, lên giường bị nữ nhân đè chết. Triệu Linh Linh thầm mắng nửa ngày, sau lòng mới thư thái chút.

“Xin lỗi, tôi không thể tiếp tục hàn huyên với ngài được, tôi phải đi toilet.” Nếu tiếp tục nói chuyện với hắn, cô nhất định sẽ không nhịn được mà đá hắn mấy phát.

Tần Phong phất tay một cái với cô, ý bảo cô đi. Thật ra thì hắn cũng cảm thấy Triệu Linh Linh không thoải mái, nếu cô đã tự tìm đường ra ỉn thì sao hắn không giúp cô, hơn nữa hắn cũng rất ghét Triệu tổng.

Cho đến khi Triệu Linh Linh bóng dáng biến mất ở khúc quanh, Triệu tổng mới lưu luyến chậm rãi thu hồi tầm mắt.

“Tần tổng tìm được thư kí cực phẩm ở đâu vậy, nếu được thì hãy giới thiệu mấy người cho tôi đi.” Mỹ nhân nha, mỹ nhân nha, tại sao không phải là của hắn chứ.

“Thư kí của Triệu tổng cũng không kém nha.” Tên đầu heo này thật không biết đã hại bao nhiêu cô gái, nghe nói hắn đặc biệt thích chơi loại Vị Thành Niên, thật là biến thái trong biến thái, xem ra hắn phải thất lễ dạy dỗ hắn ta một chút, Tần Phong thầm nghĩ.

Đúng lúc này, đám người bỗng xông vào.

“Nhìn xem! Là Bạch tổng đấy, nhưng không phải anh ta không bao giờ chú ý tới phụ nữ sao? Vậy cô gái bên cạnh anh ta là ai vậy?”

“Đúng, dáng dấp thật xinh đẹp, giống như Thiên Sứ.”

“Đúng thế, tôi chưa bao giờ thấy qua cô gái nào lại mang tới cảm giác sạch sẽ như thế. a Nếu cô ấy là của tôi thì tốt biết bao.”

Tần Phong âm thầm trừng mắt liếc nhìn mấy kẻ không biết lượng sức mình, cỡ đó mà dám coi trọng bảo bối của hắn sao, xem ra mấy kẻ đó không cần tới công ty của mình rồi, ngày mai hắn sẽ bắt mấy tên kia vì mấy lời nói này mà trả giá cao.

“Đúng, thật rất xinh đẹp, nếu như Triệu thư ký là đóa Hoa Hồng Đen, vậy cô gái này chính là hoa Tulip, không, thậm chí Tulip cũng không thể xứng đáng để so sánh với cô ấy, tươi mát như vậy, thoát tục như thế, quả thật, quả thật chính là tiên nữ hạ phàm. Trời ạ, tôi sắp chịu không nổi rồi, nếu có thể ngủ một đêm với cô ấy, thì dù táng gia bại sản tôi cũng nguyện ý.” Triệu tổng nói xong, dục vọng trong mắt càng thêm mãnh liệt, nước miếng cũng nhỏ ra mà hắn không biết.

Vốn là đang nhìn Thường Mạn Mạn mê mẩn, nhưng khi Tần Phong nghe được lời của tên Triệu tổng, hắn âm thầm nắm chặt tay thành hình quả đấm, rất tốt, muốn chết à, hắn tại sao có thể không đáp ứng nguyện vọng của hắn ta đây. Tần Phong nở nụ cười đen tối ở sau lưng Triệu Tổng.

Bạch Kiều Thiên mặc một bộ vest tây màu trắng may tay, khiến gương mặt vốn đã anh tuấn của hắn càng thêm đẹp, tựa như là bạch mã hoàng tử đi ra từ trong truyện cổ tích, lại thêm việc hắn vốn không tin đồn không tốt nào, cho nên bề ngoài đẹp mã cùng tài sản khổng lồ của hắn đã khiến hắn trở thành vị chồng tuyệt hảo trong mắt các cô gái.

Thường Mạn Mạn mặc một bộ dạ phục màu trắng giản dị, cổ áo ngấn hình chữ V khiến rãnh ngực của cô như ẩn như hiện, chẳng những không giảm bớt đi mỹ cảm, ngược lại khiến người ta không nhịn được muốn dò xét đến cùng. Thứ giá trị không thể phủ nhận là sợi dây chuyền bảo thạch chói mắt vừa vắn rơi ở trên cổ cô, cùng bộ khuyên tai tai làm cho người ta có cảm giác duyên dáng sang trọng. Y phục được làm bởi lụa mỏng, khi khẽ bước đi, dây lụa mỏng liền nhảy múa theo, làm cho người ta có một loại cảm giác hư ảo, cộng

thêm đôi mắt to trong suốt linh động, làm ọi người có cảm giác cô thật thanh tân thoát tục, tựa như tiên tử không thuộc về chốn trần gian này.

Bạch Kiếu Thiên đối với những ánh mắt đang ném tới trên người Mạn Mạn rất ư là bất mãn, nhìn Mạn Mạn tựa như Thiên Sứ đi bên cạnh hẳn, hẳn thật hối hận khi mang cô theo, bộ váy màu trắng Mạn Mạn trên người đã là y phục bảo thủ nhất rồi, nhưng dù Mạn Mạn có mặc loại y phục tầm thường như thế thì cô cũng không có khí chất tựa như nó, còn nhớ khi Mạn Mạn trang điểm hẳn kinh ngạc tới mức nào, hẳn thật không ngờ Mạn Mạn thường ngày vốn bình thường, khi trang điểm lên lại tạo cho người ta có cảm giác điên cuồng đến vậy. Làm hại hẳn thật muốn giấu cô đi.

Tất cả mọi người đều đang bàn tán xem mối quan hệ giữa hai họ là thế nào, họ chưa từng thấy Bạch Kiếu Thiên tới gần phụ nữ, chớ nói chi là mang tới tham gia bữa tiệc cùng, cho nên họ càng thêm tò mò với cô gái tựa như Thiên Sứ này.

Bị nhiều người nhìn như vậy, Thường Mạn Mạn tê dại cả da đầu, có chút lo lắng nắm chặt lấy tay Bạch Kiếu Thiên. Bạch Kiếu Thiên thấy cô như vậy, bèn khụy người xuống nhẹ nói bên tai cô

“Bảo bối không cần lo lắng, anh vẫn luôn ở bên em, em chỉ cần mỉm cười là được, coi như không có ai tồn tại là tốt ngay, hoặc là em coi tất cả mọi người là Đại Tinh Tinh*, không cần để ý bọn họ là được.”

(*) : khi đột lớn ^^

Thường Mạn Mạn bỏ nhào cười “phốc” một tiếng, thật khâm phục hẳn, hẳn thế nhưng muốn cô coi người sống sờ sờ trở thành Đại Tinh Tinh.

“Bảo bối, bây giờ còn lo sao?” Thấy cô cười, mục đích của Bạch Kiếu Thiên đã đạt được.

“Ách, không lo nữa.” Cô hiện tại không lo chút nào. d0 Lúc này đây cô mới hiểu rõ dụng tâm của hẳn, trong lòng cũng ngọt hơn rất nhiều, hẳn luôn tỉ mỉ như vậy.

Vòng tay Bạch Kiếu Thiên ôm lấy bờ eo thon thả của cô, tư thế đoạt lấy đã nói lên quyền sở hữu của hẳn ọi người biết, rằng đây là cô gái của hẳn, không ai có thể chiếm đoạt.

Mọi người đối với biểu hiện vừa rồi của hai người đã hiểu rõ, các cô gái đều rất thất vọng khi thấy người đàn ông độc thân hoàng kim này đã không còn, nhưng không có ánh mắt ghen tị nào bắn tới Thường Mạn Mạn, dù sao cô đẹp như vậy, làm họ không đành lòng tổn thương cô. Mà đàn ông đều tự giác bỏ đi ý tưởng chiếm đoạt lấy Mạn Mạn, dù sao hai người bọn họ đứng chung với nhau rất xứng đôi, hơn nữa địa vị của Bạch Kiếu Thiên trên thương trường, bọn họ biết rất rõ. Nhưng vẫn có một ít kẻ tự cao tự đại lại không hiểu được.

“Bạch tổng gần đây có khỏe không?” Triệu tổng đưa tay về hướng Bạch Kiếu Thiên.

Bạch Kiếu Thiên lễ phép hạ cằm xuống, “Nhờ phúc của Triệu tổng mọi thứ đều rất tốt.” Giọng lãnh đạm cùng xa lạ. Trên thương trường ai đều biết cái tên này là Lão Sắc Quỷ.

“Bạch tổng có thể giới thiệu một chút về cô gái bên cạnh ngài cho tôi không?” Hẳn nhìn chằm chằm vào thẳng Thường Mạn Mạn, còn âm thầm nuốt nước miếng một cái.

Thường Mạn Mạn đã từng gặp qua loại trường hợp này, cô có chút sợ hãi núp vào trong ngực Bạch Kiếu Thiên.

Bạch Kiếu Thiên đối với cái ánh mắt khi hẳn nhìn Mạn Mạn cũng rất không vui, lại còn muốn biết Mạn Mạn sao, ghê tởm hơn chính là cái ánh mắt hẳn nhìn Mạn Mạn hết như nhìn cây kem, Bạch Kiếu Thiên ôm sát Mạn Mạn, không vội mà xoay chuyển thân người cô, chặn lại tầm mắt của hẳn “Ha ha, cô ấy CHẮNG QUA chỉ là vợ tôi, không có gì đáng nói.”

“A, sao tôi chưa bao giờ nghe qua Bạch tổng đã kết hôn?” Nghĩ hẳn dễ bị gạt đến thế ư, không muốn cho hẳn biết, hẳn càng muốn biết.

“Ha ha, vợ tôi không thích khoa trương, cho nên chúng tôi cũng chưa có đãi tiệc mời khách, chẳng lẽ những chuyện này cũng phải báo cáo với Triệu tổng sao?” Bạch Kiếu Thiên rất không vui nói.

“Không, không, Bạch tổng hiểu lầm rồi, tôi chỉ hiểu kỳ, tò mò chút thôi.” Triệu tổng cười ha hả, nhìn gương mặt tối đen của Bạch Kiều Thiên, hẳn bỗng dưng có loại cảm giác bị áp bức, không khống chế được mà vuốt vuốt mồ hôi trên trán. Tên Bạch Kiều Thiên này nhất định không dễ chọc như bề ngoài, cẩn thận một chút vẫn hơn.

“Triệu tổng xin lỗi không tiếp ông được rồi.” Bạch Kiều Thiên lễ phép gật đầu một cái với hắn.

“Bạch tổng cứ tự nhiên.” Triệu tổng vội vàng tránh hắn, hẳn không thể vì một cô gái mà làm hỏng đi tiền đồ của mình.

Bạch Kiều Thiên đưa Mạn Mạn tới một góc nhỏ, “Bảo bối sao thế, còn sợ sao?” Vừa nói hắn vừa hôn một cái lên trán cô.

“Thiên, đừng như vậy, có nhiều người quanh đây.” Thường Mạn Mạn xấu hổ nói.

“Kệ bọn họ, bọn họ không thấy đâu.” Bạch Kiều Thiên lưu manh nói.

Mạn Mạn lười phải tranh luận với hắn, “Người vừa rồi là ai vậy, hẳn làm em thật buồn nôn.” Giờ nghĩ lại lòng cô còn tê cứng.

“Một kẻ bại hoại, không cần để ý tới hắn, có anh bên cạnh, em yên tâm đi, anh sẽ không để cho người khác tổn thương em.”

“Thiên, anh thật tốt.” Thường Mạn Mạn chủ động ôm lấy hắn.

Bạch Kiều Thiên thụ sủng nhược kinh*, đây là lần đầu tiên Mạn Mạn chủ động ôm hắn. Hắn không khỏi ôm cô lại.

(*) : được yêu thương mà sợ hãi, vừa mừng vừa lo

“Bảo bối hôm nay mới biết sao, thật là làm tổn thương tim anh mà.” Nói xong, hắn làm ra một bộ dạng rất thương tâm.

“Không để ý tới anh nữa.” Thường Mạn Mạn xấu hổ xoay người sang chỗ khác.

“Em không thể không để ý tới anh, em nhất định phải để ý tới anh, nếu không tim anh sẽ thủng mất.”

“Vậy cứ để cho nó thủng đi, tốt lắm.” Thường Mạn Mạn không thèm để ý tới vẻ khoa trương của hắn.

“Sao có thể để cho nó thủng chứ, nếu nó nát thật, anh liền không sống nổi, anh sống không được, vậy em đi đâu để tìm một ông xã tốt như anh đây?”

“Chảnh chọc, ai là bà xã của anh, không biết mắc cỡ, anh không phải là chồng của lão nương đây?”

“Bảo bối em mới vừa nói cái gì “lão nương” thế?” Bạch Kiều Thiên hỏi xong tặc tặc cười. 7 Dĩ nhiên Thường Mạn Mạn là không thấy.

“Chồng.” Thường Mạn Mạn không nghĩ đã trả lời.

“Bảo bối thật biết nghe lời, gọi một tiếng nữa.” Cái tiếng “chồng” kia làm lòng hắn ngọt ngào.

Thường Mạn Mạn rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần lại, không ngờ người như cô mà cũng bị chơi xỏ. “Bạch Kiều Thiên, anh dám trêu chọc em.” Tức giận đánh đánh lồng ngực của hắn.

Bạch Kiều Thiên bắt được tay của cô, không phải cô đánh đau hắn, chút hơi sức của cô hết như đang gãi ngứa cho hắn thôi, hắn chỉ lo sợ tay cô bị đau “Bảo bối, đừng làm đau tay em, nếu thế anh sẽ đau lòng.”

“Ghét.” Thường Mạn Mạn nũng nịu gọi một câu.

Bạch Kiều Thiên rung động, nếu không phải ở tại đây bất tiện, hẳn thật muốn đè cô để ở dưới thân giày xéo một phen.

“Bảo bối, tối về, anh nhất định phải giáo huấn em một chút, em lại dám không coi trọng ông xã sao.” Bạch Kiều Thiên mập mờ nói.

Thường Mạn Mạn đỏ mặt, cô dĩ nhiên biết “dạy dỗ” của hấn có ý gì, liếc hấn một cái, sau cô liền đi tới quầy thức ăn. Bạch Kiều Thiên vừa định đi theo, thì lại thấy mấy người đằng sau chạy tới bên hấn chào hỏi, không còn cách nào khác, hấn chỉ có thể giải quyết đồng người này trước. Nhìn Mạn Mạn một cái xong hấn liền hàn huyên với mấy người kia.

Mạn Mạn nhìn một bàn ăn ngon, cơn thèm ăn lập tức nổi lên, buổi chiều bị Thiên kéo đi “tân trang”, sau lại gấp gáp tới đây để dùng bữa tối, bụng đã sớm kêu rột rột. Nhưng, thức ăn nhiều như vậy rất cuộc nên ăn cái gì trước đây. Mạn Mạn có chút nhức đầu. Thoáng nhìn món điểm tâm ngọt, trông nó thật ngon, cô quyết định sẽ xơi nó trước. Nghĩ xong, cô cũng không khách khí gấp một miếng bánh ngọt thật to đặt vào trong khay của mình, sau đó tìm một nơi không có ai hưởng thụ vẻ đẹp của bữa ăn. Cô không biết nhất cử nhất động của cô đều rơi vào tầm mắt của Bạch Kiều Thiên cùng Tần Phong, nhưng hai người cũng chỉ cứng chiều nhìn cô.

Trong toilet, Linh Linh hung hăng vẩy nước lên trên mặt, sau tâm tình mới ổn định hơn một chút, thật tức chết cô mà, lần sau đừng để cho cô nhìn thấy tên đầu heo kia nữa, nếu không cô nhất định sẽ không bỏ qua hấn, hấn lại dám dùng ánh mắt bỉ ổi đó nhìn cô, làm hại cô phải trở về khử trùng cả thân thể, cái này cũng chưa tính gì, hấn thể nhưng còn làm cô nôn ra toàn bộ thức ăn của ngày hôm nay, thật không thể tha thứ, rất đáng giận. Linh Linh hung hăng đánh mấy cái vào gương, sau mới trở bình thường lại, nhưng, tay thật đau quá. Linh Linh đáng thương thối thối tay của mình. Lần sau không bao giờ ngu như vậy nữa, vì giận người khác mà làm hại bản thân mình bị thương thật không tốt, là vì tên đầu heo kia, càng không tốt.

“Thế nào, hành hạ bản thân sẽ tốt hơn một chút sao?”

“A, anh, sao anh lại đây?” Triệu Linh Linh mặt hoảng sợ nhìn người kia, rồi nhìn bốn phía xung quanh, không sai, nơi này chính là toilet nữ.

“Trước đừng hỏi anh vì sao ở đây, nên đưa tay ra cho anh xem có bị thương nặng hay không?” Tư Đồ Hoàng mặt đau lòng nhìn tay cô, thiệt là, tức giận cũng không cần đập chính mình để hả giận chứ.

“A không cần, không cần, anh đi ra ngoài đi.” Triệu Linh Linh sợ hãi lui về phía sau mấy bước, ở nơi không gian nhỏ hẹp này chỉ có hai người bọn họ, cô thậm chí có điểm khiếp đảm khi mặt đối mặt với hấn.

“Anh không ra, em mau đưa tay cho anh nhìn chút.” Tư Đồ Hoàng hiện tại rất muốn xem xem tay cô có bị thương hay không, sau mới lo tới chuyện khác.

“Anh mau đi ra, đây là toilet nữ, đàn ông như anh tới đây một mình làm gì, nếu bị người khác nhìn thấy thì sao.” Triệu Linh Linh không hiểu tại sao mình lại nói những lời này, cô với hấn hầu như chẳng có chút quan hệ gì, cô là gà mẹ hay sao mà quan tâm tới chuyện của hấn.

“Linh Linh, em đang quan tâm anh sao?” Tư Đồ Hoàng mặt cao hứng nói.

“Ai, ai quan tâm tới anh, tôi chỉ lo anh sẽ tổn hại đến thanh danh tốt đẹp của tôi. Còn nữa, tôi với anh không có thân thích, phiền anh đừng có gọi thẳng tên tôi.” Cô còn lâu mới quan tâm đến hấn, cô chỉ vì lo sợ nếu ngộ nhỡ có người đi vào, thấy cô cùng hấn ở chung một chỗ, thì cô sẽ bị người khác nói xấu. Đúng, chính là như vậy, Linh Linh tự trấn an mình trong tâm.

“Thật sự là như vậy phải không?” Tư Đồ Hoàng chưa từ bỏ ý định, chẳng lẽ là do hấn suy nghĩ quá nhiều.

“Không thì sao có thì sao, anh mau đi ra, nếu không tôi sẽ gọi người tới?” Linh Linh đe dọa. Cô hiện tại chỉ muốn giữ một khoảng cách nhất định với hấn.

“Không ra, em cứ lớn tiếng kêu đi, sẽ không có người nào vào đây đâu.” Tư Đồ Hoàng trầm ngâm nói, hắc hắc, hấn đã sớm dựng một tấm bảng ở ngoài, chắc chắn sẽ không có một ai tiến vào.

“Anh, anh làm cái gì?” Lần này cô thật có chút luống cuống.

“Không làm gì cả, chỉ nói nơi này hư, đang sửa chữa.” Tha thứ cho hấn đã phòng bị trước mọi chuyện, Tư Đồ Hoàng hấn quả thật “xấu xa”, hấn âm thầm khen bản thân.

“Anh, anh, anh...”

“Anh, anh, anh cái gì?”

“Tư Đồ Hoàng, anh, anh đi ra ngoài ngay cho tôi.”

“Anh không đi.”

“Được, anh không đi, tôi đi.” Vừa nói xong, cô lập tức đi ra.

“Em không thể đi ra ngoài.” Tư Đồ Hoàng đưa tay ra ngăn cô.

“Anh, anh rốt cuộc muốn thế nào?” Triệu Linh Linh không nhịn được nói.

“Đưa tay cho anh xem.” Không nhìn hấn không yên lòng, hấn cũng không biết mình uống lộn thuốc gì, từ khi nhìn thấy cô xuất hiện trong tầm mắt, ánh mắt của hấn liền không thể rời bỏ cô, thấy nhiều đàn ông nhìn cô chăm chăm như vậy, hấn đã muốn móc mắt họ ra, khiến cho tất cả đều bị mù, khi cái tên Triệu tổng mãnh liệt muốn ăn đậu hũ của cô, còn ám hiệu muốn cùng cô tiến thêm một bước, hấn thật muốn tiến lên thưởng cho tên kia mấy bạt tai, cho nên khi thấy cô đi vào toilet, hấn cũng vô thức vào theo. Thấy cô thương tổn tới thân thể của chính mình, lòng hấn thế nhưng lại cảm thấy thật đau.

“Không, tôi không muốn cho anh xem.” Linh Linh không biết vì sao mình nóng nảy, cô chính là không muốn cho hấn xem

“Ngoan, nghe lời, cho anh xem nào.” Tư Đồ Hoàng dụ dỗ.

“Không, không bao giờ.” Giọng điệu cô hoàn toàn không có chút nũng nịu.

“Sao lại không nghe lời như vậy, mau cho anh nhìn.”

“Không là không, tôi tại sao phải cho anh xem, anh chẳng là gì với tôi, xem xong rồi thì làm gì, tôi với anh không chút quen biết.” Hai người này cứ ngây thơ mắng chửi nhau nửa ngày, chỉ là thế nào lại giống như đôi tình nhân đang giận dỗi, dĩ nhiên hiện tại họ lại không phát giác ra, nếu không thì làm sao xảy ra loại sự tình phía sau.

“Tốt, anh sẽ cho em biết lý do.” Vừa nói, hấn thẳng tay kéo cô vào trong ngực của mình, hung hăng hôn lên môi cô.

Triệu Linh Linh sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh phản kháng, nhưng sức của phụ nữ nào có thể địch lại một tên đàn ông lực lưỡng, Linh Linh làm ầm ĩ nửa ngày, rồi vẫn như cũ bị Tư Đồ Hoàng ôm chặt vào trong ngực.

“Này... ưm...” Tư Đồ Hoàng nhân cơ hội tiến quân thần tốc dây dưa không ngớt với chiếc lưỡi thơm tho của cô, Linh Linh lúc đầu phản kháng rồi cũng từ từ chìm đắm vào trong đó. Tư Đồ Hoàng cảm thấy cô chậm chậm trở nên mềm mại, hấn dụ dỗ hôn cô, đôi môi này làm cho hấn có chút muốn ngừng mà không ngừng được, hấn không nhịn được muốn thăm dò nhiều hơn.

Thật lâu sau hai người mới tách ra, Linh Linh có chút xấu hổ núp vào trong ngực của hấn, tâm tình lúc này của Tư Đồ Hoàng thật tốt, hấn kéo tay cô, nghiêm túc nhìn chúng. Khi thấy nó có chút hồng, hấn đau lòng thối thối ở phía trên.

“Nhìn đi, đỏ chót rồi, lần sau đừng nên ngược đãi mình nữa.”

“Ừ.” Linh Linh rất xấu hổ gật đầu.

Tư Đồ Hoàng ôm chặt cô vào ngực, hệt như cô chính là trân bảo hiếm thấy.

Tần Phong rốt cuộc cũng thoát khỏi “đàn” người bên cạnh để đi tới bên Mạn Mạn, nhìn Mạn Mạn mãi lo ăn, mắt hấn hiện lên một vẻ dịu dàng lạ. Hấn không biết chỉ đứng im nhìn người ta ăn cũng có một loại cảm giác thỏa mãn.

Nhìn Mạn Mạn nhanh đã ăn xong, hấn thuận tay đưa cho cô một ly nước trái cây.

“Muốn dùng chút hay không?”

“A Phong, anh làm em sợ muốn chết, anh tới khi nào, sao em lại không biết?” Thường Mạn Mạn vỗ vỗ lồng ngực.

“Ha ha, anh tới đây khá lâu rồi, nhìn em ăn ngon lành, nên không muốn quấy rầy em, thế nào, ăn no chưa, có muốn dùng thêm không?” Tần Phong dịu dàng nói.

“No rồi, món này ăn nhiều đây đã đủ rồi, ăn nhiều quá ngán.” Thường Mạn Mạn ngượng ngùng nói, thiết là, một người sống lại to như vậy đứng trước mặt mình thế mà mình lại không phát giác được, thật là quá thất bại. Cô thật muốn đánh mình hai cái.

“Vậy có muốn ăn món khác không, chắc em vẫn chưa ăn cơm chiều hả?” Tần Phong cau mày nói, Bạch Kiêu Thiên chăm sóc cô thế nào vậy, thế nhưng lại không cho cô ăn cơm.

“Làm sao anh biết?” Thường Mạn Mạn giật mình nói, hắn cũng không phải là con giun trong bụng cô, sao có thể biết chuyện của cô.

“Mặt em viết thế.” Tần Phong buồn cười, hắn chưa từng gặp qua một con người đơn thuần như vậy, cái gì cũng viết ở trên mặt.

Thường Mạn Mạn sờ sờ mặt mình, trên mặt cô có chữ viết ư, “Trên mặt em có chữ sao?” Thường Mạn Mạn rất ngu ngốc hỏi.

“Ha ha ha ha ” Mạn Mạn thật quá đáng yêu, Tần Phong không nhịn được vui vẻ cười to, ngay cả chính hắn cũng không phát giác, hắn hiện tại cười vui nhiều tới mức nào.

“Có gì đáng cười sao?” Thường Mạn Mạn bắt măn bữu môi. 7 Không phải chỉ là hỏi ư, vì sao hắn lại buồn cười.

“Mạn Mạn, em thật đáng yêu.” Tần Phong mặc dù không cười to, nhưng khóe miệng vẫn cong lên.

“A em, em không cần đáng yêu đâu, em đã là một cô gái chững chạc rồi, đáng yêu chỉ có thể dùng trên người của một cô nhóc.” Thường Mạn Mạn vô cùng không đồng ý quan điểm của hắn, không ủng hộ sẽ phải nói ra, cho nên cô rất nghiêm túc nói ra.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ” Mạn Mạn thật sự là niềm vui của hắn, ngay cả hắn cũng không biết đã bao lâu mình không cười vui như vậy. 5 Cảm giác này thật tốt.

“Tần Phong ” Thường Mạn Mạn tức giận kêu, thiết là, có cái gì buồn cười sao.

“Ách không buồn cười, không buồn cười, khụ, khụ, ha ha gặp lại em anh rất vui. Ha ha ” Nén cười thật sự quá khó chịu, nhưng hắn cũng không muốn tại lúc này mà bật cười, Mạn Mạn xem ra rất tức giận, hắn cũng không muốn khiến Mạn Mạn ghét hắn.

“Hừ, muốn cười thì cứ việc cười đi, thật không biết có gì đáng cười.” Thường Mạn Mạn có chút tức giận, nhú môi.

“Đừng tức giận nữa, anh xin lỗi em còn không được à. Tiểu thư đừng tức giận nữa, tiểu sinh biết lỗi rồi.” Hắn còn rất khoa trương chấp tay lại chào nàng. Hoàn hảo nơi này tương đối bí mật, người khác không nhìn thấy, nếu không cảnh này nhất định sẽ được lên trang bìa, tổng giám đốc tập đoàn “Tần Thị” luôn luôn máu lạnh vô tình thế nhưng lại chịu nói xin lỗi, còn hành lễ kiểu cổ đại, có thể biết được tin này khiến cho người ta khiếp sợ đến cỡ nào.

“Hi hi ” Thường Mạn Mạn nhịn không được bật cười. Tần Phong cũng quá khôi hài rồi.

“Tiểu thư cười rồi, vậy có phải hay không đã không trách tiểu sinh vô lễ nữa.” Nói xong, hắn rất nghịch ngợm nháy mắt mấy cái với cô.

Thường Mạn Mạn thấy hắn như vậy cũng nổi lên ý muốn trêu đùa. Cô bắt chước kiểu nữ tử cổ đại đỡ hắn lên, “Nếu công tử đã hữu lễ như vậy, tiểu nữ tử nếu không tha thứ phải chăng thật không có đạo lý.” Tự mình nói xong, cô liền cười lên ha hả.

Tần Phong cũng cười theo, hắn không ngờ Mạn Mạn cũng muốn đùa với hắn. Đợi hai người ngưng cười, Tần Phong mới nghiêm túc nói, “Thật không trách anh khi này không tốt sao?.”

“Ai nha, cái người này sao lại ghi nhớ lâu như vậy, em nói không trách là không trách, thật vui khi có thể giải trí cho ngài.” Thường Mạn Mạn đơn giản nói xong, người như cô luôn trước sau như một.

“Ha ha, không ngờ Mạn Mạn lại rộng lượng đến thế.”

“Cái gì rộng lượng chứ, đó là đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân.”

“Tốt, Mạn Mạn dám nói anh là tiểu nhân, xem anh giáo huấn em thế nào.” Nói xong hấn chọc léc Mạn Mạn.

“A, không cần.” Mạn Mạn nhanh nhẹn né tránh.

Bạch Kiếu Thiên sớm đã nhìn thấy tất cả, lúc bắt đầu hấn còn có thể chịu được, nhưng phút cuối Tần Phong lại dám ra tay với Mạn Mạn, hấn không thể nhịn nữa, mặc niệm một câu chú ngữ, mọi người xung quanh liền thành linh bất động.

Nháy mắt Bạch Kiếu Thiên đã đi đến bên cạnh Mạn Mạn, kéo cô vào trong ngực của mình, có chút phòng bị nhìn Tần Phong. Đối với mọi thứ diễn ra, Tần Phong chỉ bĩu môi, không nói gì.

“Thiên, sao thế?” Mạn Mạn đối với chuyện bất thành linh xảy ra này, còn chưa phản ứng kịp.

“Không sao, em chỉ cần cách xa tên kia một chút là được.” Bạch Kiếu Thiên mặc dù rất không thoải mái nhưng giọng điệu hấn nói với Mạn Mạn cũng còn rất dịu dàng.

“Tại sao vậy, anh ấy là bạn em?” Mạn Mạn có chút tức giận nói, cô cảm thấy Bạch Kiếu Thiên có chút quá mức.

“Bảo bối, em không biết rõ anh ta là người như thế nào, cách xa một chút vẫn hơn.” Bạch Kiếu Thiên cố dằn lại tính nóng nảy của mình

“Vậy anh ấy là người như thế nào?” Cô có chút hiếu kì, anh ta không phải là tổng giám đốc của tập đoàn “Tần Thị” ư, chẳng lẽ còn có thân phận khác.

“Để tự anh ta nói.” Bạch Kiếu Thiên không muốn nói ra.

“Hả, Phong, anh thật ra là người thế nào?” Không nên trách cô bộc trực như thế, cô vốn chính là người đơn thuần.

“Anh là người như thế nào em không biết sao, anh thật thiệt thòi, anh vẫn tin tưởng em chính là người bạn tốt nhất của anh, chẳng lẽ em không tin anh?” Tần Phong rất khoa trương vuốt vuốt ngực mình.”Oh, lòng anh đau.” Khi hấn thấy sắc mặt Bạch Kiếu Thiên đã biến thành màu đen, khỏi phải nói, lòng hấn sáng khoái hơn rồi.

“Ách ha ha, cái đó, đều do em không tốt.” Cô vội vàng nói xin lỗi, nhưng mình vừa làm sai chuyện gì à?. Thường Mạn Mạn gãi gãi đầu, tỏ vẻ mặt mình nghĩ không ra.

“Biết là tốt rồi, em nói xem anh đã từng làm hại em chưa?” Tần Phong hỏi.

“Không có.” Chẳng những không có hại qua cô, thậm chí còn đã cứu cô.

“Vậy anh đối xử với em không tốt?”

“Không có.” Mỗi lần hấn gặp cô đều đối xử với cô rất tốt, lần dùng cơm chung trước, hấn cũng vì cô vội tới vội đi, còn vì cô mà bóc vỏ tôm, thật đúng là không nghĩ ra hấn có gì đối với cô không tốt.

“Vậy trông anh giống người xấu sao?” Tần Phong đối với câu trả lời của cô rất hài lòng.

“Ách không giống.” Mỗi lần gặp cô trông hấn rất hiền hoà, người hiền hoà như vậy không giống như người xấu.

“Hi, được rồi.” Tần Phong nhìn gương mặt Bạch Kiếu Thiên đã có thể sánh ngang với Bao Công, lòng hấn thật đặc ý, chưa từng có ai khiến hấn ta giận tới mức này. Sáng khoái, thật sự rất sáng khoái, quá đã. 4 Tần Phong trong lòng cười to lên vài tiếng.

“Bảo bối, anh ta không phải người” Bạch Kiếu Thiên không nén được tức giận, cứ như vậy nói tiếp không chừng có thể khiến bà xã chạy xa ra khỏi hấn ta.

“Anh mới không phải người?” Thường Mạn Mạn không chút suy nghĩ trả lời, cô là đang nói Bạch Kiếu Thiên là hồ ly vốn không phải người nha.

“Mạn Mạn” Bạch Kiêu Thiên tức giận gầm nhẹ. Cô tại sao lại có thể nói đỡ giúp người khác, thoảng nhìn gương mặt đắc ý của Tần Phong, hấn thật sự rất tức giận.

“Lời em nói là sự thật nha.” Mạn Mạn rất ngu ngốc nói tiếp.

“Lời anh nói cũng là thật.” Bạch Kiêu Thiên bắt kể nói.

“Nói vậy... Ách ý của anh là nói anh ấy cũng không phải người?” Ai đó ngu ngốc rồi cuộc cũng phục hồi tinh thần lại.

Bạch Kiêu Thiên xoa xoa mồ hôi trên trán, ai, thật không dễ dàng, cô gái ngốc này rồi cuộc cũng hiểu rồi, hấn hiện tại thật bội phục con trai mình, nhóc thể nhưng sống cùng người như vậy bao lâu nay mà không bị tức chết.

“Đúng vậy.”

“A vậy anh ấy là con vật gì?” Thường Mạn Mạn mặt tò mò nhìn chăm chăm Tần Phong, cô cảm thấy còn chưa đủ, thoát khỏi lồng ngực Bạch Kiêu Thiên, chạy đến bên người Tần Phong, nhìn từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, từ trước đến sau. Nhưng vẫn không nhìn ra cái gì, Mạn Mạn mặt nghi ngờ gãi gãi đầu.

“Mạn Mạn, em đang nhìn gì thế?” Tần Phong gãi gãi đầu.

“Anh rồi cuộc là “vật” gì, có đuôi không?” Bất kì loài động vật nào đều có đuôi, vậy nếu hấn không phải người, nhất định là sẽ có một cái đuôi nào đó, cô hỏi như thế chắc không có thất lễ chứ.

“Anh không phải “vật” gì đó...”

“Em biết anh không thể sánh bằng con vật, em chỉ hỏi anh ruột cuộc biến thành con vật nào?” Thường Mạn Mạn cắt đứt lời của hấn.

Bạch Kiêu Thiên ở một bên nén cười, Mạn Mạn nhà hấn thật là đáng yêu, thuận tiện cho Tần Phong ánh mắt khiêu khích.

Tần Phong đầu đầy hắc tuyến, Mạn Mạn mắng chửi người khác hoàn toàn không dùng bất kì chữ thô tục nào. Thẩm vấn cũng không đợi người khác nói xong.

“Đợi chút, anh có phải là hồ ly tinh không, sách nói hồ ly tinh đều có bộ dáng rất xinh đẹp, tựa như Thiên nhà em vậy, dáng dấp anh đẹp mắt như thế, xem ra nhất định là hồ ly tinh không sai.” Càng nói càng cảm giác mình đoán không lầm, Thiên nếu biết hấn không phải là người, vậy hấn cùng Thiên khẳng định là có biết nhau trước, Thiên là hồ ly tinh, vậy Phong chắc cũng là hồ ly tinh không sai. Thật sự quá lời nha, cô thể nhưng đụng phải hai hồ ly tinh. Mạn Mạn lòng thầm vui sướng.

“Mau, mau cho em xem đuôi của anh.” Không biết có đẹp bằng Thiên không, cũng không biết có nhiều bằng Thiên. Mạn Mạn rất tò mò.

Bạch Kiêu Thiên hiện tại không cao hứng như vậy, vì sao mỗi lần Mạn Mạn đều hứng thú với mấy cái đuôi chứ. Mạnh mẽ kéo cô về trong ngực của mình, đuôi cũng không thể tùy tiện nhìn.

“Thiên, anh làm sao vậy, em muốn xem đuôi của anh ấy mà?” Thường Mạn Mạn mặt mắt hứng, cô rất tò mò cùng mong đợi nha.

“Không cần phải tùy hứng, em muốn nhìn, về nhà anh cho em nhìn tha hồ.” Bạch Kiêu Thiên có chút nhúc đầu nói, tính khí Mạn Mạn, dù có dùng mười con bò cũng kéo không lại.

“Thật.” Hai mắt Thường Mạn Mạn lập tức sáng bừng lên, kể từ lần Thiên cho cô xem, sau hấn liền không chịu cho cô xem nữa, bảo là sợ không cẩn thận bị người khác thấy được liền không tốt, không muốn cho cô nhìn thì đúng hơn, nói gì không tốt chứ, thật là quá hẹp hòi rồi.

“Thật.” Bạch Kiêu Thiên buồn cười nhìn phản ứng của cô, cái đuôi có mị lực lớn như vậy ư, cô thể nhưng đối với cái đuôi quyến luyến mãi không quên, nếu không phải là thứ trên thân mình hấn, hấn thật muốn một đao chém nó, ai bảo nó là có được sự chú ý của Mạn Mạn chứ.

“Được, về nhà phải cho em nhìn ngay, không, hiện tại khuya rồi, em còn muốn ôm chúng nó ngủ, anh biết không, những cụm bông kia ôm thật thoải mái nha, nó mềm mềm lắm.” Thường Mạn Mạn mặt say mê nói.

“Em thật là...” Bạch Kiếu Thiên thật không biết nói sao với cô, chỉ cứng chiều nhìn cô.

“Nhưng, em còn muốn nhìn đuôi của Phong một cái.”

Mọi thứ sao lại quay ngược về rồi, Bạch Kiếu Thiên vỗ trán.

“Em chỉ muốn nhìn xem đuôi của Phong có đẹp bằng đuôi của Thiên của em không, bắt quá, em nghĩ nó nhất định không đẹp bằng của anh đâu.” Thường Mạn Mạn ở bên tai Bạch Kiếu Thiên nhẹ nhàng nói, không còn cách nào khác, nếu không đánh lừa hần, hần nhất định không cho cô nhìn.

“Tất nhiên, người khác không bao giờ sánh bằng anh.” Bạch Kiếu Thiên trong lòng rất thoải mái, đây chính lần đầu tiên Mạn Mạn khen hần, đặc biệt cái cậu “Thiên của em” kia, Mạn Mạn rốt cuộc cũng ý thức được hần là người đàn ông của cô, hần cao hứng tới mức không nhìn thấy ý thoãn thoát trong mắt Mạn Mạn.

Thường Mạn Mạn thấy Thiên không có phản đối, nhảy ngay đến trước mặt Tần Phong.

“Phong, anh cho em nhìn một chút thôi. Dù sao các anh không phải đã dựng kết giới rồi sao, người bên ngoài không nhìn thấy được chúng ta.” Giờ phút này cô không phát hiện được người chung quanh bị pháp thuật của Thiên điều khiển, họ căn bản cũng không biết bọn họ đang làm cái gì.

“Em không sợ sao?” Nhìn bộ dáng của cô, chắc hần đã biết thân phận thật sự của Bạch Kiếu Thiên, không nghĩ tới cô thế nhưng không sợ hãi, còn có mong đợi, thật làm người ta không thể tin.

“Sợ, có gì phải sợ, các anh cũng sẽ không tổn thương em.” Thường Mạn Mạn mặt mờ mịt nói, cô hâm mộ còn không tới đấy.

“Ha ha, em thật đặc biệt.” Hảo cảm dành cho cô không khỏi tăng thêm.

“Vậy thì mau cho em nhìn đi?” Cô chờ không nổi rồi.

“Em thật muốn nhìn?” Hần sợ hù dọa tới cô, như thế không tốt.

“Thật.”

“Em xác định?”

“Xác định.”

“Em thật sự thật sự xác định?” Trời ạ, tha thứ cho hần, hần cũng không muốn làm gà mẹ, nhưng hần là đang “dụng tâm lương khổ*” nha, hần cũng không muốn hù dọa cho người khác mất hồn.

(*) : có cái khó riêng

“Em thật sự thực sự, thật thật sự rất xác định. b Sao anh lại dài dòng như thế, thế nào lại giống như phụ nữ vậy.” Không thấy cô rất mong đợi à. e Thường Mạn Mạn ở trong lòng khi dễ hần.

“Ai! Được rồi, vậy thì cho em nhìn thôi.” Mặt Tần Phong biểu tình ra vẻ “hết cách với em”.

61. Chương 61: Làm Bạn Gái Của Anh Đi

“Ừ ” Thời điểm Tần Phong đang chuẩn bị thả cái đuôi ra, Bạch Kiếu Thiên nắm ngực, rên lên một tiếng.

“Sao vậy Thiên, anh không khỏe ở đâu ư?” Hiện tại Thường Mạn Mạn nào còn bắt chặp nhìn cái đuôi, cô nóng vội hỏi, nhìn Bạch Kiếu Thiên ôm ngực, sắc mặt tái nhợt, cô hốt hoảng cùng đau lòng, mới vừa rồi anh ấy không phải còn rất khỏe sao, thế nào lại đột nhiên như vậy.

“Mạn Mạn, chúng ta nhanh về nhà, Khoái Khoái nhất định gặp phải nguy hiểm rồi.” Cảm giác đau đớn ngăn ngử đi qua, sắc mặt hần khá hơn rất nhiều, hần hiện tại một lòng quan tâm con trai mình, kể từ khi biết được con trai thiếu chút nữa gặp nạn, hần liền yểm một chút pháp thuật lên người nhóc, hơn nữa bọn họ huyết mạch tương thông, cho nên khi gặp phải nguy hiểm, họ liền cảm nhận được.

“A cái gì, Khoái Khoái gặp nguy hiểm?” Thường Mạn Mạn vừa nghe xong, chân mềm nhũn, nhóc là nguồn sống của cô. Bạch Kiếu Thiên lạnh tay lẹ mắt đỡ cô.

“Bảo bối đừng lo lắng, con sẽ không sao, chúng ta nhanh trở về thôi.”

“Được.” Vừa nói xong, cô liền lôi kéo hắn đi ra ngoài. Đợi bọn hắn đi ra khỏi đây, mọi người trong đại sảnh liền trở về bình thường, hết như không có chuyện gì xảy ra.

Tần Phong nhìn bọn họ bóng lưng rời đi, khóe miệng giương lên thành một nụ cười khổ, hắn thế nào quên giữa bọn họ còn có một đứa con, đây là xương thịt – thân tình dù thế nào cũng không thể dứt bỏ.

Ngắn ra, hắn vẫn cất bước đi theo, hắn không thể đứng nhìn Mạn Mạn không vui, nếu như con trai của cô thật sự có chuyện, cô nhất định sẽ sống không bằng chết, hắn rất tin chắc điểm này, hơn nữa hắn cũng rất thích nhóc con kia.

“Bảo bối ngươi là tiếp nhận ta tình yêu rồi sao?” Tư Đồ Hoàng ôm Triệu Linh Linh thận trọng hỏi, đồng thời tim cũng giật thót lên tới cổ họng, hắn chưa bao giờ khẩn trương như vậy qua.

“Người nào tiếp nhận tình yêu của anh hả?” Triệu Linh Linh đẩy lồng ngực của hắn ra, hai má đỏ ửng, muốn thoát khỏi lồng ngực hắn, nhưng thế nào cũng không ra được.

“Em nói em không chấp nhận anh?” Tư Đồ Hoàng có chút đau lòng, bởi vì Linh Linh cúi đầu, cho nên hắn không thấy được bộ mặt đỏ ửng của Linh Linh.

“Đúng.” Nào có thể tiếp nhận anh dễ dàng, như thế về sau anh còn biết quý trọng à. Linh Linh ở trong lòng thầm nghĩ.

“Được, em không đồng ý, vậy hôm nay anh sẽ làm cho em đồng ý mới thôi.” Hắn vì thiên hạ của hắn mà hạ quyết tâm, hắn nhất định phải làm cho cô đồng ý.

“Anh, anh muốn làm gì?” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, Linh Linh rất khẩn trương.

“Không làm gì, chỉ muốn cho em biết anh yêu em, muốn em tiếp nhận anh.” Thấy cô khẩn trương, hắn kiên cố hơn quyết định của mình, đối phó với cô hắn sẽ phải dùng nhiều thủ đoạn.

“Anh, anh không phải muốn làm loạn chứ... Ừm...” Lời còn chưa nói hết, cô liền bị Tư Đồ Hoàng hôn. Linh Linh không ngừng đánh vào lồng ngực của hắn, đẩy hắn, nhưng hắn tựa như một tòa núi lớn, thế nào cũng đẩy không được, cũng trốn không thoát. Mà Tư Đồ Hoàng cũng dùng toàn bộ sức lực, nhưng không tổn thương tới cô.

Dần dần Linh Linh có chút mềm hoá, đôi tay đang đánh cũng ngừng lại, thân thể có chút mềm nhũn tựa vào lồng ngực của hắn.

“Bảo bối đồng ý làm bạn gái của anh sao?” Tư Đồ Hoàng cảm nhận rõ sự thay đổi của cô, hắn dám khẳng định Linh Linh nhất định có cảm giác với hắn, chỉ là cô không thừa nhận thôi.

“Không...” Mặc dù toàn thân vô lực nhưng cô không muốn nhanh như vậy liền nhận thua, nếu không về sau cô còn không bị hắn ăn sạch sành sanh mới là lạ.

Tư Đồ Hoàng không đợi cô nói xong liền lần nữa hôn cô, lần này hôn sâu hơn. Tay từ từ chạm vào nơi mềm mại của cô, nơi chưa bao giờ bị người khác xâm lược qua, sau toàn thân Linh Linh liền run lên, một dòng điện sượt qua người cô. Mà tất cả này cũng không tránh được khỏi cặp mắt của Tư Đồ Hoàng, hắn không thể nghi ngờ rằng mình đang rất mừng rỡ, hắn rất hiểu rõ phụ nữ, Linh Linh nhất định chưa bao giờ đụng chạm qua chuyện nam nữ, cô non nớt như thế, vậy nên động tác của hắn cũng dịu dàng rất nhiều, hắn không muốn dọa cô sợ.

Từng tiếng rên rỉ từ trong miệng Linh Linh phát ra, chính cô cũng không biết tại sao mình phải phát ra những âm thanh này, cô cảm thấy rất khó chịu, giữa bụng như có một ngọn lửa đang cháy. Mặc dù biết chút chuyện nam nữ, nhưng cô chưa bao giờ trải nghiệm thực sự. Cho nên biết là biết, nhưng thân thể tự thể nghiệm là một chuyện khác, hưởng chi đối phương còn là một cao thủ tán tỉnh. Cô đương nhiên hiểu mình sẽ thua trận.

“Bảo bối đồng ý không?” Tư Đồ Hoàng giọng mỉa mai nói.

“Ồ....” Khẽ cắn môi, cô mượn đau đớn làm ình tỉnh táo một chút.

“Ha ha.” Nhìn bộ dáng cô quật cường, hần cười khẽ một tiếng, bảo bối của hần thật đúng là đáng yêu. Nhưng hần sẽ không dễ dàng buông tha cho cô, mặc dù hần khó chịu tới mức muốn nổ tung.

Cảm giác ứa trên tay càng ngày càng nhiều. Hần không chút do dự cắm vào.

“A ” dị vật xâm nhập làm cô có điểm khó chịu.

“Bảo bối ngoan, một chút là tốt ngay.” Ở bên tai cô nhẹ giọng dụ dỗ, tay cũng không ngừng luật động, Linh Linh từ từ chuyển từ cảm giác không thích, thay đổi dần thành thoải mái. Hần hài lòng nhìn bộ dáng Linh Linh.

“Bảo bối đồng ý không?” Giọng mặc dù rất mờ ám, nhưng làm cho người ta cảm nhận được vẻ khiêu gợi.

Giờ phút này Linh Linh đã sớm không còn một tia lý trí, hai mắt mê mang, cô chỉ có thể cảm thấy từng đợt rồi từng đợt khoái cảm đang đánh tới.

“Bảo bối nói cho anh biết, em đồng ý làm bạn gái của anh?” Mặc dù nhin rất khổ, nhưng hần không muốn ở chỗ này muốn cô, hần muốn cho cô có một lần đầu tiên vĩnh viễn không quên được, dành riêng cho hai người.

Linh Linh khó khăn gật đầu một cái.

“Bảo bối, anh muốn chính miệng em nói ra?” Mặc dù cô đồng ý, nhưng tự trong lòng, hần vẫn hi vọng nghe được câu “đồng ý” từ miệng cô.

“Em... Nguyên ý... Làm bạn gái của anh...” Cô khó khăn nói.

“Bảo bối thật biết nghe lời.” Hần thưởng cho cô một cái hôn.

“Bảo bối gọi tên anh.”

“Tư, Đồ, Hoàng.”

“Bảo bối gọi anh là “Hoàng”. Nhớ! Anh là của người đàn ông của em.” Tư Đồ Hoàng bá đạo nói.

“Ừ.”

“Kêu một tiếng anh nghe.”

“Hoàng.” Giọng mềm nhũn, rất thành công khiến huyết khí Tư Đồ Hoàng dâng trào.

Tư Đồ Hoàng dừng lại tất cả động tác, ôm Linh Linh thật chặt vào trong ngực. Linh Linh có chút không thích ứng kịp, bỗng nhúc nhích.

“Bảo bối đừng động, cứ để cho anh ôm như vậy, anh không muốn lần đầu tiên của chúng ta ở chỗ này.” Hần đã nhẫn nại đến cực hạn, nếu như Linh Linh tiếp tục cử động, hần nhất định sẽ không nhin được.

Linh Linh nghe lời hần, cô lập tức ngừng cử động, cứ để cho hần ôm, nhưng nội tâm lại rất ngọt ngào, đối với sự săn sóc của hần, cô rất ấm lòng.

Hồi lâu sau, Tư Đồ Hoàng mới thả cô ra, giúp cô sửa sang lại y phục nửa kín nửa hở của mình. Linh Linh có chút xấu hổ mặc cho hần làm.

“Bảo bối, nhớ! Em là cô gái của riêng mình anh.” Tư Đồ Hoàng giúp cô sửa sang lại tốt y phục, có chút bá đạo nói.

“Vậy anh cũng là người đàn ông duy nhất của tôi ư?” Lý trí trở về, cô không có hứng thú cùng người khác chia sẻ hần.

“Đĩ nhiên bảo bối, chúng ta đều là “duy nhất” của nhau.” Hần vô cùng nghiêm túc nhìn cô.

“Ừ.” Lấy được đáp án, cô cũng thuận theo tim mình.

“Bảo bối thật tốt quá.” Tư Đồ Hoàng vui sướng, ôm cô xoay tròn một vòng.

“Ha ha, đúng, tốt lắm, đừng quay vòng em nữa, em xỉu mất.”

“A, đều tại anh, vui sướng đến mức quên cả hình tượng.” Tư Đồ Hoàng mặt tự trách, nhưng biểu tình trên mặt hằn lại như mặt.

“...” Thật ra thì lòng cô cũng có chút ngọt ngào.

“Bảo bối...”

“Ừ...”

“Có muốn tìm một chỗ làm xong chuyện vừa rồi không?”

“Anh tự đâm đầu vào chỗ chết đi.” Triệu Linh Linh mặt đỏ ửng, nhưng miệng vẫn hung hăng mắng hằn.

“Ha ha bảo bối em thật đáng yêu.”

“Ghét.”

62. Chương 62: Khoái Khoái Bị Thương

Bạch Kiểu Thiên lấy tốc độ chạy như bay về nhà, nếu không phải sợ hù dọa người khác, hẳn đã sớm ôm Mạn Mạn bay trở về rồi.

Xe dừng lại, Mạn Mạn rất nhanh nhảy xuống khỏi xe, cô chạy vào trong nhà, Bạch Kiểu Thiên cũng nhanh chóng chạy theo sau.

Khi hai người chạy tới, nhìn thấy cửa mở, trong lòng họ đều có cảm giác xấu. Bạch Kiểu Thiên cảnh giác, kéo Mạn Mạn về phía sau lưng mình, cẩn trọng đi vào trong.

Khi thấy cả người Khoái Khoái đều là máu và đang nằm trên đất, Mạn Mạn có chút không thể tin, cô đi tới, chỉ có vài bước ngắn nhưng cô đã hao hết tất cả hơi sức trên người.

“Bảo bối, con làm sao vậy, nói ẹ nghe đi, đừng hù dọa mẹ.” Mạn Mạn thận trọng ôm nhóc vào trong ngực, tay run rẩy vuốt ve khắp người nhóc, kiểm tra vết thương của nhóc.

“Ô ô bảo bối, con mau dậy đi, bảo bối, con nghe được lời của mẹ không, bảo bối, ô ô ” giọt lệ lớn chùng hạt đậu trời ra khỏi vành mắt, cô mặc kệ mọi thứ, lúc này, tại trong mắt cô chỉ có con trai người dính đầy máu, màu máu đỏ kia làm đỏ cả ánh mắt của cô.

“A ô Khoái Khoái Khoái Khoái con mau mở mắt nhìn mẹ đi, Khoái Khoái a ô ” Mạn Mạn đau đớn khóc thành tiếng, cô không nên để Khoái Khoái một mình ở nhà, cô không nên, đều là lỗi của cô, đều là lỗi của cô. Máu đỏ nhuộm cả lễ phục trắng của cô, màu đỏ ấy thật chói mắt.

Bạch Kiểu Thiên kiểm tra phòng một lần, xác định không có gì nguy hiểm, sau lại đến bên cạnh bọn họ, mắt của hắn lúc này nồng đậm hận ý, mặc kệ là ai đã thương con hắn, hắn nhất định phải bắt bọn chúng trả giá thật lớn.

“Bảo bối, bỗng Khoái Khoái tới cho anh, anh phải chữa thương cho nó.” Bạch Kiểu Thiên vỗ vỗ lưng Mạn Mạn an ủi, hắn vừa chuẩn mạch cho Khoái Khoái, hoàn hảo, tiểu tử này thông minh hiểu được phương pháp hắn đã dạy, bảo vệ hơi thở cuối cùng của mình.

“Ý anh nói là Khoái Khoái chưa chết, còn cứu được?” Mạn Mạn nước mắt rùng rùng, mặt mong đợi nhìn Bạch Kiểu Thiên.

“Đúng vậy bảo bối, mau đưa Khoái Khoái cho anh.” Nhìn cô đau, lòng hắn nhói mạnh, đều là do hắn thất trách, nếu không sẽ không có chuyện này.

Mạn Mạn nhanh chóng giao Khoái Khoái vào trong tay Bạch Kiểu Thiên.

Lúc này Tần Phong cũng chạy tới. Khi thấy tình hình trong phòng, hắn cũng bị đả động tới mức sững sờ, nhìn Khoái Khoái trong ngực Bạch Kiếu Thiên, hắn liền cảm thấy căng thẳng.

“Nhóc con ấy sao rồi?” Giọng rõ vẻ quan tâm.

“Có chút phiền toái.” Bạch Kiếu Thiên tiết kiệm lời.

“Cần tôi giúp một tay không?” Hắn hiện tại không có ý gì khác, hắn chỉ biết mình không thể đứng nhìn Khoái Khoái cứ như vậy chết đi, cũng không muốn Mạn Mạn thương tâm.

“Vậy thì quá tốt rồi, nếu như anh chịu giúp một tay, Khoái Khoái cũng sẽ bớt đi nguy hiểm.” Hắn lúc này, chỉ cần biết nếu có thể cứu được Khoái Khoái, dù là bảo hắn cầm mệnh mình đổi, hắn cũng nguyện ý.

Khi một việc qua đi, dù nó có đi tạt qua đi nữa, thì cũng sẽ lưu lại dấu chân, nếu không Khoái Khoái nhà cô sao có thể khỏe mạnh như hổ được.

“Các anh thật có thể cứu Khoái Khoái?” Giọng nói lộ rõ tiếng khóc nức nở.

“Yên tâm đi bảo bối.”

“Đúng vậy Mạn Mạn, em hãy yên tâm đi, hai anh nhất định sẽ không để cho nhóc có chuyện gì.”

Lấy được sự bảo đảm của cả hai, Mạn Mạn mới thả lỏng tâm tình chút.

“Vậy cần em làm chuyện gì không?”

“Bảo bối, em chỉ cần tự chăm sóc mình cho tốt là được, em đi khóa cửa đi, mặc kệ ai gõ cửa, em cũng không nên mở cửa ra, đừng để cho người ấy quấy rầy đến chúng ta biết không?”

“Ừ, biết.” Nói xong, cô nhanh chóng đi khóa cửa, sau vẫn còn chưa yên tâm nên đem ghế sa lon chặn lên.

Bạch Kiếu Thiên nói xong, nhanh chóng ôm Khoái Khoái đến phòng của hắn, Tần Phong cũng đi theo.

Bạch Kiếu Thiên đặt Khoái Khoái lên giường, cởi xuống quần áo của nhóc, sau ngồi thế tòa sen, bày một kết giới xung quanh. Sau khi chuẩn bị xong tất cả. Hắn gật đầu một cái về phía Tần Phong, hai người một trước một sau, đồng thời chuyển linh lực vào trong người Khoái Khoái.

Linh lực liên tục không ngừng chuyển vào trong người Khoái Khoái, nhịp đập vốn hơi yếu ớt dần dần trở nên cường tráng. Từng vòng ánh sáng trắng vây quanh cả ba.

Mạn Mạn ở bên ngoài không ngừng cầu nguyện, từng tiếng động nhỏ như kim châm cô cũng nghe được. Thời gian bất tri bất giác trôi qua rất nhanh, nhưng đối với Mạn Mạn mà nói, đêm nay thật dài. Nhìn trời đã có chút ánh sáng, Mạn Mạn bèn đi vào phòng bếp, cô phải vì bọn họ làm một chút đồ ăn, bận rộn cả đêm, bọn họ chắc rất đói bụng. May mắn là phòng bếp không bị phá hư.

Mạn Mạn làm một bàn ăn ngon, nhưng giờ phút này cô không dám đi quấy rầy bọn họ, Thiên nói phải giữ yên lặng, cho nên cô chỉ có thể đợi.

Nhanh đến buổi trưa, Bạch Kiếu Thiên cùng Tần Phong mới thu công lực lại, hai người họ đều mệt mỏi cực độ, lần này hai người tổn hao không ít công lực, nhưng lúc thấy mặt Khoái Khoái không còn tái nhợt, bọn họ liền cảm thấy mọi thứ đều đáng giá.

Bạch Kiếu Thiên đặt Khoái Khoái lên giường, để giúp nhóc ngủ ngon hơn, hắn đắp kín chăn mền cho nhóc, sau mới quay lại nhìn Tần Phong, dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói, “Lần này, thật sự cảm ơn anh.”

“Không cần nói cảm ơn, tôi đây làm là vì không muốn thấy Mạn Mạn thương tâm, dĩ nhiên tôi cũng rất thích tên nhóc kia, tất cả đều là tôi tâm cam tình nguyện, anh thu hồi lời cảm ơn của mình đi.” Tần Phong không cần sự cảm kích của hắn, thứ hắn muốn không phải là cái này.

Bạch Kiếu Thiên cảnh giác nhìn hắn, “Bọn họ đều là của tôi, anh tốt nhất đừng có ý nghĩ muốn cướp bọn họ từ tay tôi.” Đừng tưởng rằng hắn không biết hắn ta đang có ý định gì.

“Ha ha, vậy chúng ta cứ mỗi mắt mong chờ thôi.” Nói xong, hắn liền đi ra ngoài trước.

Bạch Kiều Thiên siết chặt tay rồi lại buông lỏng ra, hắn sẽ không để cho hấn ta thực hiện được ý định, nhìn khuôn mặt ngủ bình yên của con trai xong, hấn cũng đi ra ngoài.

Mạn Mạn thấy Tần Phong đã đi ra, vội vàng xông tới, lôi kéo hấn cánh tay hỏi, “Sao rồi, Khoái Khoái thế nào?”

Tần Phong không tỏ biểu tình gì, nhìn bàn tay nhỏ bé đang kéo kéo lấy tay mình, trong mắt có chút ý cười, “Không sao, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là khỏe ngay.”

“Thật?” Giọng có chút run rẩy. Bạch Kiều Thiên cũng đã đi ra, khi thấy Mạn Mạn lôi kéo cánh tay Tần Phong, nhìn thẳng vào mắt hấn, mắt hấn liền tối sầm, nhưng rất nhanh liền khôi phục vẻ sáng chói, hấn cũng không phải là kẻ ngu, hiện tại hấn không nên âm ỉ, khiến hấn và Mạn Mạn xuất hiện một khe nứt.

“Thật! Bảo bối, con trai chúng ta không sao.” Nói xong, hấn kéo Mạn Mạn vào lòng mình. Hơn nữa còn nhấn mình từ “con trai chúng ta”.

“Oa ô ô thật tốt quá, thật tốt quá, Thiên, em sợ muốn chết, ô ô ” Trái tim Mạn Mạn rút cuộc đã trở về vị trí cũ rồi, không nhịn được nữa khóc rống lên.

Bạch Kiều Thiên đau lòng ôm chặt Mạn Mạn, im lặng để cho cô đi phát tiết. Hấn hiểu sự lo lắng của cô, cô sợ, cô vô dụng. Hấn không phải không hiểu.

Tần Phong yên lặng nhìn mọi thứ, tay gắt gao nắm thành quả đấm, trong mắt có một tia thương cảm, nhưng rất nhanh liền bị hấn che giấu. Hấn lặng lẽ lui ra ngoài, hấn cần tìm một chỗ không người để ổn định vết thương của mình. Mà hai người đang ôm nhau trong nhà cũng không phát giác hấn đã rời đi.

Thật lâu, Thường Mạn Mạn ở trong ngực Bạch Kiều Thiên, sau mới để xuống tâm tình kích động của mình, lúc này cô mới nhớ đến Tần Phong.

“Em đã làm chút thức ăn, các anh nhanh đi ăn đi, Phong... ơ, đâu rồi?” Mạn Mạn nói xong một nửa mới phát hiện Tần Phong không có ở đây.

“Chắc đi rồi?” Đối với chuyện Tần Phong đã làm ngày hôm qua, hấn rất cảm kích, dù gì hấn ta cũng đã hao phí rất nhiều linh lực.

“Anh ấy sao lại đi nhanh vậy, em còn chưa kịp nói tiếng cảm ơn?” Mạn Mạn mặt ảo não, cô tại sao có thể để ân nhân cứu mạng cứ đi thẳng một đường như vậy.

“Bảo bối đừng vội, chờ sau này nói cũng được, bây giờ Khoái Khoái cần nghỉ ngơi, chờ con tốt hơn, chúng ta sẽ mang theo Khoái Khoái nói tiếng cảm ơn với anh ta, được không? Hiện tại hai người chúng ta cũng nên nghỉ ngơi một chút, đã một đêm em không nghỉ ngơi rồi.” Hấn đau lòng nhìn gương mặt có chút tái nhợt của Mạn Mạn.

“Vâng, anh nhanh đi nghỉ đi, anh xem, mặt của anh cũng tái nhợt tới mức dọa người rồi.” Cô đau lòng xoa xoa gương mặt tái nhợt quá mức của hấn.

“Bảo bối chúng ta cùng đi nghỉ, được không?”

“Em muốn đi xem Khoái Khoái, hơn nữa em cũng không mệt, anh mau đi đi.” Cô hiện tại, một khắc cũng không thể rời bỏ Khoái Khoái.

“Yên tâm, con chúng ta không sao, bằng không chúng ta ngủ cùng nhau đi, anh cũng muốn ngủ cùng em.” Hấn có chút làm nũng nói.

Mạn Mạn nhìn bộ dạng làm nũng của hấn, nhìn tới gương mặt tái nhợt của hấn, cô cũng không tranh luận tiếp nữa, gật đầu đồng ý.

Bạch Kiều Thiên nhanh chóng hạ xuống một cái hôn trên mặt cô, rồi đi ôm Khoái Khoái đến bên giường lớn của hai người.

Mạn Mạn then thùng che che nơi bị hấn hôn, trừng mắt nhìn hấn, rồi cũng ngoan ngoãn đi theo hấn về phòng. Bạch Kiều Thiên đặt Khoái Khoái ở giữa hai người, hấn nằm một bên, thấy Mạn Mạn cũng đã nằm xuống, sau liền bày một kết giới xung quanh, rồi hôn một cái lên trán cô, cũng như trên trán Khoái Khoái.

“Bảo bối ngủ đi, yên tâm, hiện tại rất an toàn.” Hiện tại hắn rất hạnh phúc, giờ khắc này trước kia hắn vốn nghĩ sẽ không có được, không ngờ giờ đây hắn lại có thể sở hữu nó.

“Vâng.” Mạn Mạn nhìn hai người, hài lòng nhắm mắt lại, cô quả thật cũng rất mệt mỏi, tâm tình lo lắng cả đêm rốt cuộc cũng có thể dễ xuống, cô cảm thấy mệt chết đi, sau rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Bạch Kiếu Thiên nhìn Mạn Mạn đã ngủ thiếp, rồi cũng rất nhanh tiến vào giấc ngủ, đêm qua hắn hao tổn quá nhiều linh lực, hắn nhất định phải nghỉ ngơi để mau chóng khỏe lại.

Tần Phong nằm trên giường lớn lạnh như băng, hình ảnh Mạn Mạn cùng Bạch Kiếu Thiên ôm nhau không ngừng hiện lên trong đầu, hắn hy vọng đường nào người ôm cô vào lòng là hắn, tại sao trời cao để cho hắn gặp cô nhưng lại không để cho hắn có được cô, tại sao? Tại sao Bạch Kiếu Thiên luôn có thể dễ dàng lấy được thứ hắn muốn.

Hắn vẫn nhớ rõ lần đầu tiên thấy đôi mắt sáng trong, không nhiễm lấy một tia bẩn của trần thế của Mạn Mạn, sau cái nhìn kia, hắn biết mình đã lún sâu vào, và không có cách nào tự kiềm chế bản thân. Mặc dù, hắn biết rõ cô đã làm mẹ, nhưng hắn không ngại, một chút cũng không ngại, hắn thậm chí vì cô mà đau lòng, làm một người mẹ đơn thân, mang theo một đứa trẻ thật không dễ dàng. Hắn thương cô, muốn cùng cô chia sẻ, hắn thậm chí ảo tưởng đem đứa con của cô làm thành con ruột của mình. Nhưng vì cái gì cô lại là cô gái của hắn ta, tại sao hắn luôn chậm một bước, không, đây là lần đầu tiên hắn động lòng vì một cô gái, hắn không cam lòng, hắn sẽ không cứ như vậy mà nhận thua, đây không phải là tính cách của hắn, nếu hắn đã coi trọng cô, hắn sẽ không dễ dàng tặng cô cho người khác như vậy. Nghĩ như vậy, lòng hắn cũng thoải mái hơn rất nhiều. Tâm tình đã mở ra, mệt mỏi cũng đi theo mất, hắn quá mệt mỏi, không chịu nổi nữa, hắn cần nghỉ ngơi, vì ngày mai mà an ổn tinh thần mình.

63. Chương 63: Hạnh Phúc Thật Ra Rất Đơn Giản

Sáng sớm, một luồng sáng mặt trời chiếu vào trong gian phòng, Bạch Kiếu Thiên dùng tay ngăn cản vầng sáng chói mắt kia. Một ngày nghỉ ngơi làm tinh thần hắn tốt hơn rất nhiều, thân thể cũng không còn mệt mỏi. Ngược mắt nhìn hai thân thể một lớn một nhỏ bên cạnh, hắn thỏa mãn cười. Bọn họ là mảnh ghép giúp hắn có được một cuộc sống hoàn chỉnh nhất.

“Ông già, ông đã tỉnh rồi à?” Khoái Khoái mở mắt nhìn Bạch Kiếu Thiên, thật ra thì nhóc đã tỉnh từ lâu, khi nhóc mở mắt nhìn mình cha mẹ đang ở bên cạnh mình, nhóc nhất thời cảm thấy rất hạnh phúc, cuộc sống lúc trước, không có cha cũng không có gì gọi là tổn thất lớn lao, nhưng bây giờ khi nhóc có cha yêu thương mình, nhóc mới biết có cha có mẹ cùng yêu thương nhau mới gọi là một gia đình hoàn mỹ. Như vậy thì mẹ nhóc mới có thể càng vui vẻ hơn.

“Ừ, có nơi nào không khỏe hay không?” Bạch Kiếu Thiên dịu dàng, chăm chú nhìn con trai mình, trong mắt mang theo một sự quan tâm nồng đậm.

“Không có nơi nào không ổn, tinh thần tôi hiện tại cảm thấy rất tốt, toàn thân giống như có một loại sức mạnh không thể dùng hết.” Nói ra kỳ quái, nhóc cảm thấy trong cơ thể mình có một loại sức mạnh, làm cho tứ chi cùng toàn thân nhóc thoải mái không dứt, trước kia cho dù có loại cảm giác này, thì nó cũng chỉ là một chút cảm giác, nhưng bây giờ, nhóc thể nhưng cảm thấy rất rõ ràng, giống như vừa có người đưa vào trong cơ thể nhóc rất nhiều linh lực vậy.

“Không có là tốt rồi, thân thể con hiện tại hấp thu rất nhiều linh lực của cha cùng chú Phong, cho nên con sẽ cảm thấy mình dường như có một luồng sức mạnh không thể dùng hết.” Bạch Kiếu Thiên cười nhìn con trai. 7 Đối với tên nhóc này hắn vô cùng hài lòng, nhóc không những tự chăm sóc mình rất tốt, mà chăm sóc mẹ càng thêm tốt, đầu óc thông minh, gặp chuyện còn có thể tự ứng phó, ở bất kì phương diện nào, nhóc đều đáng giá để hắn kiêu ngạo.

“Phong, là ông chú trước đây đã từng giúp tôi sao?” Khoái Khoái nghi hoặc cha mình.

“Ừm, chính là chú ấy?” Hấn cũng không cần giấu giếm, dù con trai hấn không nói hấn cũng sẽ nói.

“Chú ấy không phải là tình địch của ông sao, sao chú ấy lại cứu tôi?” Lần trước có lẽ là do ông ta không biết mẹ nhóc là ai, nhưng lần này ông ấy nhất định biết, nếu không có nhóc, ông ta không phải càng dễ dàng có được mẹ à. Trừ phi.... 9..

Bạch Kiều Thiên nhún nhún vai, điều này đại khái hấn có thể đoán được, nhưng không cần thiết phải nói rõ cùng nhóc.

“Mẹ sao lại còn ngủ, hai chúng ta đã dậy từ lâu, mẹ sao còn chưa tỉnh?” Nhóc hiện tại chỉ muốn ôm mẹ một cái rõ kiều, trải qua sinh lý tử biệt, lòng nhóc giờ đây chỉ có mẹ, nhóc lập tức nhắm mắt lại, nhớ rõ cái phút chốc kia, nhóc sợ cỡ nào, bất lực cỡ nào, không cam tâm cỡ nào. Mặc dù nhóc đã dùng sức lực cuối cùng, che lại yếu huyệt của mình, nhưng nhóc cũng không dám chắc được mình có bao nhiêu phần sống. Lòng nhóc vẫn luôn có một ý niệm, nhóc không thể cứ buông xuôi như vậy, nhóc không thể vì bất cứ điều gì mà rời đi mẹ, mẹ mơ hồ như thế, nếu không có nhóc, mẹ sống thế nào, nhóc biết mình vẫn luôn là cột trụ tinh thần của mẹ, nếu nhóc gặp phải chuyện không may, đoán chừng mẹ cũng không thể nào sống, nhóc không muốn mẹ thương tâm, nhóc chỉ muốn mẹ vĩnh viễn vui vẻ.

Bạch Kiều Thiên vẫn như cũ, thâm tình nhìn Mạn Mạn còn đang đắm chìm trong giấc ngủ say.

“Để ẹ ngủ nhiều hơn đi, con đã dọa sợ đủ mẹ rồi, đói bụng không, ba đi làm cơm sáng cho, sau đó con hãy nói cho ba biết chuyện xảy ra vào ngày hôm qua.” Vừa nói hấn vừa rời khỏi giường.

“Tôi làm cùng ông, mẹ thích ăn món chúng ta làm.” Nhóc nghĩ nên vì mẹ làm chút chuyện.

Bạch Kiều Thiên nhìn con trai, sao hấn không biết nhóc đang suy nghĩ gì chứ.”Được, nhưng con chỉ có thể ngồi nhìn, thân thể con giờ con rất suy yếu, cần nghỉ ngơi.”

“Dạ.” Nhóc cũng không muốn cãi cò cùng ba. Khoái Khoái nhanh chóng xuống giường, giúp Mạn Mạn đắp kín mền.

Mạn Mạn bị một mùi thức ăn hấp dẫn làm cho tỉnh lại. Không súc miệng mà đi thẳng vào phòng ăn, nơi phát ra mùi thịt gà cùng bánh ngô.

“Mẹ đã tỉnh rồi?” Khoái Khoái vui vẻ, xông tới bên mẹ.

“Bảo bối, con không sao chứ?” Thường Mạn Mạn thấy Khoái Khoái, cô lập tức ôm con vào ngực mình, không ngừng hôn lên mặt nhóc, nước mắt cũng tí tách rơi không ngừng.

Khoái Khoái lau đi giọt lệ trên mặt mẹ, có chút đau lòng, nhìn mẹ có chút tiêu tụy, nhóc có thể cảm nhận được bị thương mà nhóc chịu đêm hôm đó mẹ cũng không ít hơn gì.

“Mẹ, con không sao, con rất khỏe, đừng khóc, khóc nhiều sẽ không đẹp.”

“Mẹ không cần xinh đẹp, mẹ chỉ cần bảo bối nhà mẹ thật khỏe là được.” Xinh đẹp so với con trai ư, con trai cô tất nhiên quan trọng hơn nhiều.

Lòng Khoái Khoái ấm áp, có cô gái nào không thích mình xinh đẹp chứ, nhưng mẹ nhóc là ngoại lệ, ở trong mắt mẹ, nhóc vẫn luôn quan trọng nhất, điểm này nhóc rất tin, hoàn toàn không nghi ngờ.

“Mẹ, con thật sự không sao, mẹ hãy yên tâm đi, nhanh đi súc miệng, rồi ra ăn cơm, có món thịt kho tàu mẹ thích đấy.”

“A thịt kho tàu.” Mạn Mạn nhìn món thịt kho tàu đang bốc khói trên bàn, nước miếng lập tức muốn chảy xuống.

Bạch Kiều Thiên cùng Khoái Khoái buồn cười nhìn bộ dáng tham ăn của cô, người ngoài không biết nhìn vào còn tưởng rằng cô bị bọn họ ngược đãi đấy.

“Đi hay không đi, không đi con liền ăn hết đấy nhé.” Khoái Khoái đe dọa.

“A không cần, con chờ mẹ chút xíu, lập tức xong ngay.” Nói xong, cô vọt nhanh vào phòng vệ sinh. Khoái Khoái nháy mắt mấy cái về phía Bạch Kiều Thiên, ý nói nhóc vẫn thông minh nhất. Bạch Kiều Thiên chỉ lắc lắc đầu một cái, không nói gì.

“Không cho phép ăn vụng đấy.” Mạn Mạn đột nhiên đưa đầu ra ngoài cảnh cáo.

Khoái Khoái cùng Bạch Kiếu Thiên nhìn nhau, im lặng làm chuyện của mình.

Thì ra, hạnh phúc đôi khi chỉ đơn giản như vậy.

64. Chương 64: Dọn Nhà

“Khoái Khoái tới đây, ngồi ở chỗ này.” Bạch Kiếu Thiên vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh.

Khoái Khoái hiếm khi nghe lời như vậy, nhóc đi qua, ngồi xuống.

“Nói nghe xem, đêm hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mạn Mạn nghe Thiên nói, cũng ngồi qua phía đối diện họ, cô cũng vô cùng muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Khoái Khoái bị thương thành như vậy.

Nghĩ đến chuyện đêm đó, mắt Khoái Khoái thoáng qua một tia sợ hãi. 97 Bạch Kiếu Thiên nhìn rõ sự sợ trong mắt con. Bèn vỗ vỗ tay con “Con trai, ba phải biết ai làm con bị thương, sau mới có thể biết phải làm gì, con yên tâm, sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.”

Khoái Khoái nhìn mặt cha nghiêm túc, nhóc cũng biết mình phải nói rõ sự kiện này với cha, sau cha mới có bảo vệ tốt bọn họ hơn, nhưng nhóc có nên nói ẹ biết không. Nhóc dùng ánh mắt ý bảo cha rằng mình không thể nói trước mặt mẹ.

Bạch Kiếu Thiên hiểu rõ ánh mắt của con, hần liếc mắt nhìn Mạn Mạn, nếu Mạn Mạn biết cô nhất định sẽ lo lắng, nghĩ như vậy, hần lại dùng ánh mắt bảo con mình không nói ẹ nó biết chân tướng sự thật.

Khoái Khoái tiếp nhận ánh mắt của cha, nhìn gương mặt lo lắng của mẹ, nhóc biết mình nên làm gì.

“Ha ha, không sao, chỉ là ăn trộm vào nhà, hần phát hiện con, sợ con tiết lộ bí mật liền làm ra những chuyện kia.” Khoái Khoái buống lỏng người, nói.

Mạn Mạn nghe xong lời của con, chân mày thu hẹp lại, thật như lời của Khoái Khoái nói ư, ăn trộm có thể phá hư nhà thành như vậy sao?

Hai cha con dĩ nhiên thấy được sự hoài nghi của Mạn Mạn.

“Tên ăn trộm thật đáng chết, con trai, con có thấy rõ bộ dáng của hần không, ba nhất định sẽ bắt hần lại giao cho cảnh sát.” Bạch Kiếu Thiên bộ dáng giận đến nghiêng răng nghiêng lợi nói, dường như hần rất muốn đánh tên ăn trộm kia cho đỡ sống đỡ chết.

“Lúc con còn đang ngủ, bỗng nghe thấy phía phòng khách có tiếng động lạ, liền đứng dậy xem, bởi vì không mở đèn, nên không thể nhìn rõ, rồi bảo bọn họ nhanh cầm hết tiền đi, con còn nói không thấy rõ hình dáng họ, nhưng bọn họ không tin, nói chỉ tin người chết, sau liền bắt đầu đánh con, còn đập đồ đạc trong nhà thành ra như vậy.” Nói xong, nhóc còn rùn mình hai cái tỏ vẻ rất sợ, mắt chặc chặc sắp rơi ra lệ. Khoái Khoái ở trong lòng bội phục mình sao không làm ngôi sao điện ảnh, thật lãng phí thiên phú diễn xuất của bản thân.

Thường Mạn Mạn đau lòng kéo Khoái Khoái vào trong ngực,

“Đều do mẹ, nếu mẹ không để con ở nhà một mình, thì con sao có thể gặp chuyện như vậy, ô ô bảo bố đừng khóc, mẹ về sau sẽ không bao giờ để con ở nhà một mình nữa.” Thấy Khoái Khoái khóc, Mạn Mạn liền luống cuống, nào còn có thể hoài nghi.

Khoái Khoái len lén tặng cho Bạch Kiếu Thiên một ánh nhìn thắng lợi, sau vỗ nhẹ lưng mẹ, “Mẹ đừng khóc, không sao, không phải con hiện giờ vẫn ổn ư.”

“Ừ, Thiên! chúng ta mau báo cảnh đi, để cảnh sát bắt những tên bại hoại kia lại.” Mạn Mạn mặt đầy lệ, nói với Bạch Kiếu Thiên.

“Anh nghĩ nên tự mình tìm, Khoái Khoái vốn không thấy rõ mặt những tên đó, hơn nữa em quên anh có năng lực sao?” Đả thương con hấn, hấn là sẽ không để yên cho bọn họ, hơn nữa vết thương của Khoái Khoái, không phải do người bình thường tạo thành.

Mạn Mạn cũng nghĩ vậy, Thiên không phải người bình thường, chuyện này giao cho người ngoài lại không mấy yên tâm, giao cho Thiên tốt hơn.

“Chúng ta dời nhà qua chỗ anh đi, nơi đó trị an tương đối tốt.” Nơi này quả thật không mấy an toàn, mấy tên kia nếu biết Khoái Khoái không chết, nhất định còn có thể tới.

“Nhưng...” Cô thật không muốn rời xa nơi này.

“Bảo bối, anh hiểu em không muốn rời xa nơi này, nhưng em nên vì an toàn của con trai chúng ta, anh đáp ứng em, chúng ta sẽ thường xuyên trở lại đây.” Hấn sao không biết cô không muốn rời xa nơi đây, nơi này chứa đựng rất nhiều kí ức.

Mạn Mạn suy nghĩ một chút, đúng, cô không thể ích kỷ như vậy.

“Vâng, vậy chúng ta khi nào dời đi.”

“Anh nghĩ ngay hôm nay, đồ đạc cũng không cần dời đi, dù sao chúng ta cũng sẽ lại quay về, hai mẹ con chuẩn bị ít quần áo là được.” Nên đi sớm thì tốt hơn.

Mạn Mạn không nói gì, chỉ ngoan ngoãn thu thập đồ đạc.

Bạch Kiểu Thiên liếc mắt nhìn con trai.

“Đi thu thập đồ đạc đi, buổi tối chúng ta bàn lại.”

“Dạ”

65. Chương 65: Chuyện Gì

Bọn họ mua rất nhiều đồ dùng hằng ngày đến biệt thự, trời có chút tối mới về, bởi vì thân phận đặc thù của Bạch Kiểu Thiên, nên hấn không thuê người giúp việc, chỉ có người quét dọn vệ sinh tới theo giờ, vì vậy sau khi về đến nhà, Mạn Mạn phải tự mình chuẩn bị bữa ăn tối.

Bạch Kiểu Thiên từ phía sau ôm lấy Thường Mạn Mạn đang bận rộn.

“Bảo bối có cần anh giúp một tay không?”

“Không cần, anh cũng mệt mỏi rồi, nhanh đi nghỉ ngơi đi, sẽ có đồ ăn ngay.” Mạn Mạn nói xong, bắt tay vào làm việc không ngừng.

“Ngày mai, anh đi mời người giúp việc tới?” Hấn không muốn cô khổ cực như vậy, dù hấn khá ư muốn ăn cơm bà xã tự làm.

“Không cần, em không thích trong nhà có người ngoài, cảm giác giống như không có chút riêng tư nào vậy.” Cô thích vì người nhà bận rộn.

“Vậy thì khổ cực cho em rồi.” Bạch Kiểu Thiên cũng không nói gì, chỉ cần cô vui là tốt, hấn cũng không thích có “mùi vị” người ngoài trong nhà.

“Ừ, anh đi ra ngoài chơi cùng Khoái Khoái đi, rất nhanh liền xong.”

“Ừ.” Bạch Kiểu Thiên ngoan ngoãn đi chơi game cùng con trai.

Rất nhanh, một nhà vui vẻ hòa thuận ăn xong cơm tối.

“Nói đi con trai, đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Kiểu Thiên ngồi ở thư phòng nhìn con trai đang ngồi phía đối diện mình.

“Con cũng không biết, ngày đó xác thực là con ở nhà ngủ, bỗng đột nhiên có mấy người xông vào, con hỏi bọn họ là ai, bọn họ chỉ hỏi con có phải là con của ba không, con nói “đúng”, bọn họ liền bắt đầu tấn công con, con đánh không lại họ, vì vậy liền che lại “huyết đạo”, sau cha mẹ liền quay về.” Khoái Khoái rất đơn giản nói xong, nhưng khi nhớ lại ánh mắt ác độc của mấy người kia, nhóc có chút sợ sệt.

“Bọn họ còn nói gì khác không?”

“Có, bọn họ nói không ngờ con của ba sao vô dụng đến cỡ này, đánh mấy cái liền bị bọn họ giải quyết xong, vốn còn nghĩ phải khó khăn lắm.” Khoái Khoái thở phào nói, lần đầu tiên bị kẻ khác nói vô dụng như vậy, nhóc thật cảm thấy vô cùng bức bối.

Bạch Kiếu Thiên nhìn bộ dáng tức giận của con mình, hẳn có chút buồn cười, nhưng vì không muốn tổn thương đến tâm hồn trẻ con của nhóc, hẳn cũng chỉ có thể an ủi một chút.

“Đừng nghe bọn họ, con đã rất tuyệt rồi, bọn họ còn nói gì không?”

“Bọn họ hình như còn nói sau khi giải quyết con xong, sẽ đến lượt cha, đợi đến khi cha bị thanh toán, ông bà chủ nhất định sẽ cực kì đau lòng, rồi bọn họ sẽ tùy thời san bằng nhóm người kia, Hồ Tộc sắp bị họ định đoạt rồi.”

Bạch Kiếu Thiên nghe xong lời Khoái Khoái liền rơi vào trầm tư.

Khoái Khoái thấy cha phải suy nghĩ, liền đứng dậy đi về phòng, chuyện còn lại chính là chuyện của ba, nhóc có thể an tâm đi ngủ.

Bạch Kiếu Thiên nhìn chằm chằm vào màn đêm đen nhánh ngoài cửa sổ, xem ra bọn người kia đã không đợi kịp, vậy hẳn cũng không cần khách khí, ai bảo bọn họ dám tổn thương đến người nhà của hắn.

Bạch Kiếu Thiên trở về phòng, thấy Mạn Mạn đang gần ngủ say, nhẹ nhàng nằm xuống bên người cô, ôm cô vào trong ngực, hôn một cái lên đỉnh đầu cô, hẳn rất cuộc nên làm gì, cứ để cô mãi ở đây nhất định không ổn, bọn họ nếu biết Khoái Khoái vậy thì nhất định biết cô, hẳn không thể đưa cô vào nguy hiểm, nhưng dẫn cô theo có thật là nguy hiểm không? Ai, thật hao tổn tâm trí.

Tần Phong nhớ tới vết thương của Khoái Khoái, vừa nhìn thoáng liền biết không phải do người bình thường có thể tạo thành, xem ra kẻ đó đã đợi không kịp, không biết cái tên Bạch Kiếu Thiên kia xử lý thế nào, hiện tại, Mạn Mạn ở bên cạnh hắn ta, không thể nghi ngờ là vô cùng nguy hiểm, những người kia vì đạt được mục đích sẽ không chừa bất kì thủ đoạn nào, bọn họ nếu biết Khoái Khoái, vậy nhất định biết Mạn Mạn, sợ dĩ họ chưa đụng đến Mạn Mạn, chỉ sợ không phải là không muốn mà là vì không tìm được cơ hội xuống tay. Vậy hắn nên làm gì để giúp Mạn Mạn đây, Tần Phong lâm vào trầm tư.

66. Chương 66: Giao Cho Tôi, Anh Yên Tâm Sao!?

“Tìm tôi có việc?” Tần Phong nhìn Bạch Kiếu Thiên lạnh nhạt hỏi, hẳn ta chưa bao giờ chủ động tới tìm hắn, xem ra chuyện lần này rất khó giải quyết.

Bạch Kiếu Thiên nhìn Tần Phong, sau cũng không nói chuyện, hẳn vẫn chưa quyết định dứt khoát, làm như vậy rốt cuộc có tốt không?. Tần Phong cũng không gấp, hai người trầm mặc nhìn nhau, ánh mắt thăm đánh giá đối phương.

Cơ hồ qua một thế kỷ, Bạch Kiếu Thiên thở dài, “Chuyện ở bên kia, chắc anh cũng biết?”

“Không phải là rõ, nhưng biết đại khái một chút.” Tần Phong nói, nghe không ra một chút cảm xúc gì.

“Biết là được, anh định làm thế nào?” Hắn không tin hắn ta sẽ không có động tĩnh gì.

“Phải là tôi hỏi anh chứ?” Tần Phong nhún mày hỏi.

Một câu nói đủ đổi lấy sự trầm mặc của Bạch Kiếu Thiên.

“Anh giúp tôi chăm sóc bọn họ một thời gian.” Hấn giống như hạ quyết tâm thật lớn, nhưng lòng lại rất ư không muốn.

“Anh yên tâm giao bọn họ cho tôi?”

“Không yên tâm cũng phải yên tâm, so với bọn kia, anh an toàn hơn một chút.”

“Anh cứ như vậy tin tưởng tôi?”

“Ha ha, nói thật, tôi không tin.” Thật không sợ đả thương người khác.

“Không tin! Anh còn giao bọn họ cho tôi?” Tần Phong có chút đùa cợt nhìn người đàn ông đối diện.

“Tôi nói, so với bọn kia, tôi tin tưởng anh hơn.” Ít nhất, anh sẽ không tổn thương hai người họ, mặc dù trong lòng trăm lần không muốn, nhưng hấn hiện tại không thể không làm như vậy. Hấn cũng rất tin rằng hấn ta sẽ không thương tổn đến bọn họ.

“Ha ha...”

“Anh cười cái gì?”

“Anh biết rõ tôi thích Mạn Mạn, mà cứ như vậy yên tâm để cô ấy bên cạnh tôi?”

“Phải! Không yên tâm, nhưng tôi tin tưởng Mạn Mạn.” Thời điểm nói ra câu này, hấn rõ có chút lo lắng. Dĩ nhiên Tần Phong cũng cảm nhận được.

“Chỉ mong lúc trở lại anh còn có cái niềm tin này.”

“Chỉ cần anh đừng làm vướng chân tôi.” Hừ, đến lúc đó dù Mạn Mạn không cần hấn, hấn vẫn sẽ khóa cô lại bên người.

Tần Phong nhìn “người phát ngôn”, thật không biết người nọ là quá ư tự tin hay là quá xem thường mị lực của hấn, hấn ta cứ như vậy yên tâm giao bà xã cùng con trai của mình cho hấn, hơn nữa còn biết rõ mình thích bà xã của hấn ta, ai, mình là nên vui mừng hay khổ sở đây.

Bạch Kiều Thiên giao chuyện của công ty cho Tư Đồ Hoàng xử lý, sau liền lập tức chạy về nhà, hấn đã bảo Mạn Mạn trong đoạn thời gian này không cần đi làm.

Thường Mạn Mạn cùng Khoái Khoái đang trong phòng khách chơi game, nghe được tiếng xe liền biết Bạch Kiều Thiên đã về, Mạn Mạn thả máy chơi game trong tay, chạy ra ngoài đón.

“Thiên, sao hôm nay anh về sớm vậy?”

“Nhớ em nên về sớm.” Bạch Kiều Thiên ôm cô, rồi hạ xuống một cái hôn lên môi cô.

Mạn Mạn mặt đỏ bừng, chui vào lòng hấn.

“Bảo bối, chúng ta đã là vợ chồng già rồi, sao em vẫn dễ dàng xấu hổ như vậy.” Bạch Kiều Thiên trêu đùa nói, thật ra thì hấn rất thích biểu tình này của Mạn Mạn.

“Ghét, ai là vợ chồng già với anh hả?”

“Không phải em sao, chẳng lẽ còn có người nào khác?”

“Em không phải.”

“Thật tổn thương tới tim anh, bà xã không còn quan tâm anh rồi.” Nói xong, hấn làm ra bộ dáng rất thương tâm.

Quá không biết xấu hổ, một người đàn ông lại có thể làm ra loại dáng vẻ này, đáng chết, hấn sao lại làm cho người ta cảm thấy hấn tuần tú như vậy, quả nhiên, trai đẹp chính là trai đẹp, vô luận làm chuyện gì đều rất hút hồn. Mạn Mạn ở trong lòng hung hăng khi dễ mình, cô thể nhưng luôn dễ dàng bị mị lực phái nam thần phục.

Bạch Kiều Thiên nhìn cô gái hoa si mình rất ư hài lòng, điều này làm hấn rất ư thỏa mãn lòng hư vinh của đàn ông.

67. Chương 67: Bảo Bối, Trong Tộc Xảy Ra Chuyện

Hoan ái đi qua, Bạch Kiểu Thiên ôm thật chặt Mạn Mạn vào trong ngực.

“Bảo bối, trong tộc xảy ra chuyện, anh phải trở về.” Vốn không có ý định nói chuyện này cho cô biết, nhưng không nói, cô không chừng càng lo lắng hơn, hẳn đã nghĩ thật lâu, rồi vẫn quyết định nói sự thật cho cô, hẳn không muốn để người thứ ba nói cho cô biết chuyện này.

“Xảy ra chuyện gì?” Mạn Mạn kinh ngạc.

“Bảo bối đừng nóng vội, nghe anh nói.” Bạch Kiểu Thiên ôm chặt cô, quý trọng mỗi một phút giây trước mắt.

“Vâng.” Mạn Mạn bình tĩnh lại, ngoan ngoãn để hẳn ôm vào trong ngực.

“Còn nhớ rõ chuyện Khoái Khoái bị thương không?”

“Không phải do ăn trộm làm sao?” Mạn Mạn nghi ngờ hỏi.

“Không phải, hai bố con anh sợ em lo nên không nói cho em biết sự thật.”

“Vậy là ai?” Lòng Mạn Mạn dưng dưng.

“Đừng nóng vội bảo bối, hãy nghe anh nói.” Hẳn biết một khi nói cho cô, cô sẽ có loại phản ứng này.

“Vậy anh nói mau.” Gấp chết cô, bọn họ bình thường đâu có cùng ai kết thù oán, tại sao lại có người muốn tổn hại tới bọn họ.

“Điều này phải bắt đầu từ một chuyện rất xưa, còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không?” Bạch Kiểu Thiên mặt nhu tình nói.

“Nhớ, dĩ nhiên nhớ.” Mạn Mạn mặt thẹn thùng, nhớ lại chuyện xưa, cô sao lại có thể nghĩ mình đang nằm mơ, hơn nữa khi ấy giống như mình quyến rũ anh, chuyện “thối” như vậy, cô dĩ nhiên nhớ rồi.

“Ha ha..... a.”

“Cười cái gì cười, không cho cười.” Mạn Mạn hung dữ nói, sau khi sự việc xảy ra, hẳn thế nhưng xóa đi trí nhớ của cô, làm cô ngây thơ, nghĩ mình bị người ngoài hành tinh bắt, hơn nữa còn rất tin. Vì chuyện này, cô bị Linh Linh chê cười thật lâu.

“Được, được, anh không cười.” Hẳn cưng chiều tiểu bá đạo cô.

“Thế còn được.” Mạn Mạn cao ngạo ngẩng đầu. Bạch Kiểu Thiên đối với bộ dáng này của cô, chỉ cưng chiều cười cười, chỉ cần cô vui là tốt rồi.

“Tốt lắm, ngoan ngoãn nghe anh nói.”

Mạn Mạn lập tức ngoan ngoãn, Bạch Kiểu Thiên đối với biểu tình của cô, vẫn như cũ, cưng chiều cười cười.

“Hồ Tộc chia thành rất nhiều tiểu tộc, nhưng chỉ do một tộc trưởng duy nhất thống trị, tựa như hoàng triều thời cổ đại, chia đất nước thành rất nhiều tiểu khu, nhưng chỉ do một hoàng đế thống trị. Tộc trưởng chúng ta cũng giống như hoàng đế cổ đại, ngôi vị đều do con trưởng đời sau kế thừa. Tộc trưởng hiện nay là cha anh, cho nên ngôi vị hoàng đế đời sau sẽ do anh thừa kế.”

“Vậy về sau anh phải kế thừa ngôi vị hoàng đế ư?” Mạn Mạn có chút thấp thỏm hỏi, nếu quả thật như vậy, hẳn phải chẳng sẽ bỏ rơi cô.

“Bảo bối yên tâm, anh sẽ không rời xa em.” Cho dù rời đi, hẳn cũng sẽ mang cô theo cùng, hẳn còn lâu mới có thể rời xa cô.

“Anh nói thật?” Mạn Mạn vui vẻ hỏi, nghĩ tới ngày hẳn rời xa cô, lòng cô liền cực kì đau đớn.

“Thật! Bảo bối.” Hẳn thật mừng, phản ứng của Mạn Mạn chứng minh cô đã thích hẳn.

“Thiên, anh thật tốt.” Cô tặng cho hắn một cái ôm thật kiêu. Bạch Kiếu Thiên ôm chặt cô, hôn lên môi cô.

“Người của Hồ Tộc vẫn luôn sống rất ôn hòa, cho đến mấy trăm năm trước, một kẻ có dã tâm rất lớn xuất hiện, từ đó Hồ Tộc cũng không còn thái bình, hắn không ngừng mở rộng lực lượng, nghĩ tới một ngày ngồi lên vị trí tộc trưởng. Lần Khoái Khoái bị thương này, chắc chắn là do người của hắn ta phải tới, anh là con trai duy nhất của phụ hoàng, mà Khoái Khoái lại là con trai duy nhất của anh, chỉ cần diệt trừ đi cha con anh, hắn sẽ dễ dàng ngồi lên vị trí Tộc trưởng hơn rất nhiều. Lần này anh nhất định phải trở về xử lý, anh quyết không cho phép bất kỳ người nào tổn thương hai mẹ con em.” Trốn tránh lâu như vậy, cũng đến lúc phải về tiếp nhận vận mệnh của mình rồi.

“Dẫn em cùng đi đi, em không yên lòng.” Mặc dù cô không thể giúp hắn, nhưng chỉ cần để cho cô nhìn hắn, cô mới có thể yên tâm.

“Bé ngốc, anh cũng muốn, nhưng tình thế bây giờ anh vẫn chưa rõ ràng lắm, mang theo hai mẹ con em, anh không chắc mình có thể bảo vệ tốt hai người, anh quyết không thể mạo hiểm, anh đáp ứng em, anh sẽ bình an trở lại, đến lúc đó anh liền mang theo hai mẹ con em về, để cho em thăm thú nơi anh ở, nếu như em không thích cuộc sống ở đó, chúng ta liền trở về.”

“Nhưng...”

“Bảo bối đừng nói “nhưng” nữa, anh sẽ giao hai mẹ con em cho Tần Phong, chỉ có năng lực của anh ta mới có thể bảo vệ tốt hai mẹ con em, những người đó nhất định còn có thể tới.” Nghĩ tới những điều này, trong mắt của hắn có chút thâm trầm.

“Ý anh nói Tần Phong cũng là hồ ly tinh?” Lần này cô hứng thú.

“Bảo bối, em là cô gái của anh, không thể đánh chú ý tới trên người đàn ông khác.” Nhìn vẻ hứng thú trong mắt cô, hắn vô cùng không vui, hắn bỗng hoài nghi mình làm như vậy rốt cuộc có đúng không.

“Cái gì “không” chứ, người ta chỉ tò mò chút thôi.” Hắn đem cô trở thành loại người nào vậy. Cô không nhận được, cấp cho hắn một ánh nhìn rất ư xem thường.

“Bảo bối, nhớ, em là cô gái của Bạch Kiếu Thiên anh, hơn nữa chỉ có thể là của anh, người khác đừng mơ tưởng, nếu để cho anh biết em có tên đàn ông khác, anh liền giết hắn, hơn nữa còn vĩnh viễn giam cầm em ở bên cạnh anh.” Bạch Kiếu Thiên đe dọa nói. Ngẫm lại, hắn chỉ vừa nghĩ cô có người đàn ông khác liền đau lòng, đừng nói nếu có thật sẽ như thế nào, khi ấy hắn nhất định sẽ điên mất.

Mạn Mạn run rẩy, ánh mắt của Thiên thật khủng khiếp.

“Bảo bối đừng sợ, anh chỉ vì quá yêu em, anh không thể dễ dàng tha thứ cho việc bảo bối của anh bị người khác vấy bẩn.” Nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt cô, hắn có chút tự trách, hắn tại sao có thể làm Mạn Mạn sợ hãi đây.

“Em biết, Thiên, em yêu anh.” Cô biết Thiên đã phải khổ cực đến thế nào, cô lại không phải kẻ ngốc, cô đương nhiên thấy rõ, hơn nữa cô phát hiện cô rất yêu hắn.

“Bảo bối em nói cái gì?” Bạch Kiếu Thiên vui mừng hỏi, hắn có nghe lầm không.

“Em yêu anh.” Mạn Mạn lại nói thêm một lần.

“Bảo bối, anh cũng yêu em, nhưng là... bảo bối em có thể nói thêm một lần không?”

“Không thể.”. Cự tuyệt thẳng

“Bảo bối nghe lời, một lần nữa, nói một lần nữa đi.” Một con hồ ly không ngừng kiên trì.

“Không nói.”

“Bảo bối...”

“Không nói chính là không nói.” Đánh chết cô cũng không nói, thật mắc cỡ chết đi được, thật không biết cô mới vừa bị con ma nào ám, thế nhưng lại nói ra một lời xấu hổ đến vậy

“Bảo bối...”

“Không.”

“Bảo bối...”

68. Chương 68: Bảo Bối, Chờ Anh

“Phong, Thiên sẽ không bị nguy hiểm đúng không?” Mạn Mạn mặt nhăm chán bò tới trên bàn, Thiên đã đi mấy ngày rồi, một chút tin tức cũng không có. Kể từ ngày cô và Khoái Khoái bị Thiên đưa tới chỗ Phong, nói cái gì là vì an toàn của hai người, chỉ khi cô và con trai đi theo hắn, hắn mới an tâm. Chẳng còn cách nào khác, dù gì cũng là lòng tốt của người ta, cô cũng đành phải thời thời khắc khắc đi theo hắn, làm ọi người ở công ty đều cho rằng cô là bà xã của Phong.

“Yên tâm đi, anh ta không có việc gì.” Tần Phong ngẩng đầu khỏi văn kiện nhìn Mạn Mạn, vẻ mặt cô rõ rất nhăm chán. Khẽ mỉm cười, mấy ngày nay hắn quả thật làm cô nhăm chán đến mức muốn hỏng rồi.

“Rất nhăm chán à?”

“Ừ, ách, không phải, em quấy rầy anh sao?” Vốn muốn thừa nhận, nhưng cô không thể quấy rầy đến công việc của hắn. Nhưng là, cô thật sự rất nhăm chán.

“Ha ha, chờ anh chút, anh xem văn kiện xong liền dẫn em cùng Khoái Khoái đi chơi.” Hắn cũng không muốn vạch trần lời nói dối của cô.

“A, tốt quá.” Mạn Mạn vui vẻ hắn lên. Nhưng ngay sau đó lại nghĩ đến một việc, bèn hỏi tiếc gãi gãi đầu, “Có làm trễ nãi công việc của anh?”

“Ha ha, không có sao, cũng đã xong rồi, đi thôi.” Vừa nói xong, hắn liền dắt tay của cô đến chỗ của Linh Linh để đón Khoái Khoái. Mạn Mạn do phản ứng chậm chạp nên cũng không phát giác việc bị Tần Phong dắt tay có cái gì đó không đúng, trong quan niệm của cô, bạn bè cầm tay cũng chẳng có gì là lạ.

Khi bọn họ cùng xuất hiện, Khoái Khoái ở phòng làm việc của Linh Linh nhìn hai người nắm tay nhau bèn nhúu mày một cái, không khỏi lo lắng thay cha, người phụ nữ óc bẻ như chim này, mẹ ơi, mẹ không phát giác có gì không ổn sau =.=.

“Bảo bối, chú Tần muốn dẫn chúng ta đi chơi đấy.” Mạn Mạn hào hứng chạy đến trước mặt con trai. Tần Phong nhận thấy hơi ẩm nơi bàn tay biến mất, trong lòng một hồi mất mát, nhưng hắn rất nhanh liền che giấu chúng. Chỉ cười híp mắt nhìn cô gái trông giống nhóc con kia.

Khoái Khoái nhận ra được tia sáng mất mát lóe lên trong mắt Tần Phong, nhưng nhóc không nói gì, chỉ nhìn mẹ vui vẻ, “Chúng ta đi chơi sẽ không sao chứ?” Mặc dù là hướng về phía mẹ nói, nhưng nhóc kỳ thật là đang hỏi Tần Phong.

“Oh, đúng rồi, Phong! Chúng ta có nên đi chơi như vậy không?” Cô cùng Khoái Khoái ở đây cũng đã làm phiền Phong không ít rồi, cô không thể làm phiền hắn hơn nữa.

“Ha ha, sẽ không, bọn họ không to gan như vậy đâu, cứ yên tâm đi chơi thôi.” Cho dù là gặp nguy hiểm, hắn cũng sẽ vì cô ngăn chặn tất cả, hắn chỉ muốn thấy nụ cười của cô.

“A, thật sao, bảo bối, con nghe chưa, Phong nói có thể, đi thôi, chúng ta đi chơi.” Những ngày qua cô nhăm chán đến mức sắp hỏng rồi.

Khoái Khoái lắc đầu một cái, mẹ của nhóc khi nào mới có thể lớn lên đây. e3 Nhưng, nhóc vẫn rất biết điều, đi theo bọn họ ra ngoài.

“Bảo bối, con muốn đi đâu chơi đây, chú Tần nói rồi, muốn đi nơi nào cũng được.”

“Tùy.” Nhóc không có ý kiến.

“Nói một chút đi?” Thiết là, mấy đứa trẻ nhà người ta không phải khi nghe người lớn nói sẽ dẫn mình đi chơi liền vui mừng cực kỳ ư, sao Khoái Khoái nhà cô lại như vậy, nhóc quá... quá thành thực, không được, cô phải thay đổi, cải tạo nhóc, nếu không tuổi thơ con trai cô liền thâm cực kì, tránh về sau con trai mình trưởng thành có tiếc nuối. Ai, xem cô vì còn trai suy nghĩ nhiều chưa nè, Mạn Mạn ở trong lòng “xấu xa” nghĩ.

“Mẹ muốn đi đâu thì đi đến đó thôi.” Nhóc thật không có hứng thú chút nào, nếu không phải vì sợ cô mất vui, nhóc thật không muốn ra ngoài.

“Không được, không thể như vậy, còn vẫn ở trong khoảng thời gian tuổi thơ của mình, tuổi thơ phải có dáng vẻ của tuổi thơ, mẹ nghĩ, chúng ta đi khu vui chơi đi, đó mới là nơi thích hợp cho tuổi thơ của con.” Đối với ý kiến của mình, cô rất hài lòng.

Đầu Khoái Khoái đầy hắc tuyến (== || |), chỗ ngây thơ như vậy cũng chỉ có Thiên tài mẹ nhóc mới nghĩ ra được, mặc dù nhóc một trăm x 1000 lần không muốn, nhưng nhóc không muốn phá hỏng sự hăng hái của mẹ, không thể làm gì khác hơn là không nói lời nào.

“Bảo bối, con không nói chuyện, là đại biểu con muốn đi đúng không, mẹ thật xin lỗi con trai, trước kia là do mẹ sơ suất quá, nên không biết con muốn đi chơi...”

“...” Ai muốn đến chỗ ngây thơ đến thế chứ.

“Con yên tâm, về sau mẹ sẽ thường dẫn con đi chơi.” Cô thật sự rất thất bại, đến bây giờ cũng không biết con trai thích gì.

“...” Đối với vẻ mặt giống như để nhóc chịu thua thiệt rất nhiều của mẹ, nhóc vẫn giữ dáng vẻ rất im lặng, nhóc không cảm thấy mẹ để nhóc chịu thua thiệt chút nào cả, ngược lại nhóc cảm thấy rất hạnh phúc, nếu mẹ không buộc nhóc đi đến chỗ “ngây thơ” đó, nhóc sẽ hạnh phúc hơn.

“Phong, chúng ta đi khu vui chơi được không?”

“Ừ.” Lòng tràn đầy, mặt tràn đầy vẻ cưng chiều cô, chỉ cần cô vui đi nơi nào đều được, thế nhưng kẻ chậm chạp – Mạn Mạn lại không có phát hiện, nhưng Khoái Khoái phát hiện, hơi hắt mày, sự yêu thích của hắn ta dành ẹ không thể ít hơn so với cha, liếc nhìn mẹ, ai, nhóc cảm thấy áy náy thay mẹ rồi, sợ là mẹ còn không biết hắn ta yêu thích mình.

Hồ Tộc, trong đại diện, Bạch Kiểu Thiên nhìn chăm chăm quyển sổ con trong tay, tuy nhiên một chữ cũng không vào đầu, bóng dáng Mạn Mạn không ngừng hiện lên trong tâm trí, hắn rất nhớ cô, mới chỉ có vài ngày ngắn ngủi, song hắn cảm thấy dài giống như mấy thập niên, cô có khỏe không? Có ăn nhiều cơm không? Có ấy vốn tham ăn, có con trai bảo bối kề bên, chắc cô vẫn ăn ngon, nghĩ tới dáng vẻ mỗi lần cô giành ăn cùng Khoái Khoái hắn liền buồn cười, trên thực tế hắn cũng cười ra tiếng. Những người khác giật mình, hoàng tử thế nào vậy, chưa bao giờ bọn họ gặp qua nụ cười hạnh phúc như vậy của hoàng tử, nghi vấn đồng thời nổi lên trong lòng mọi người, nhưng không có một ai dám đi hỏi, mặc dù hoàng tử thoáng nhìn rất thân thiện, nhưng thật sự anh rất lạnh lùng.

Bạch Kiểu Thiên vẫn như cũ đắm chìm trong mạch suy nghĩ của chính mình, không phát giác mọi người vì nụ cười của hắn mà rung động.

Cô có nhớ hắn hay không, khi nghĩ tới điều này mắt hắn có chút ưu thương, hắn biết cảm tình Mạn Mạn dành cho hắn không nhiều bằng hắn dành cho cô, nhưng hắn không ngại, hắn nguyện ý chờ, hắn tin tưởng Mạn Mạn nhất định sẽ yêu hắn.

Mạn Mạn, Mạn Mạn bảo bối của anh, em có biết anh rất nhớ em không? Em có biết, anh lúc nào cũng rất nhớ em? Em nhất định phải chờ anh, chờ anh trở lại.

“Thái tử, Hồ Vương mời ngài.” Một người tới cung kính hành lễ.

“Ừ, tôi biết rồi, anh cứ xuống trước, tôi lập tức tới ngay.” Bạch Kiểu Thiên thu hồi suy nghĩ của mình, chỉ có giải quyết nhanh sự tình, hắn mới có thể mau trở về gặp bảo bối của hắn.

69. Chương 69: Chương 69

“Có mệt hay không?” Tần Phong đưa cho Mạn Mạn một bình nước, hôm nay nhìn cô vui quá mức rồi, mỗi trò trong khu vui chơi cô đều chơi một lần, trừ trò nhảy Bungee, bởi vì quá cao, cô lại không có đủ can đảm, mà Khoái Khoái vẫn luôn không có hứng thú gì, nếu Mạn Mạn không lôi kéo nhóc, chắc nhóc sẽ không chơi một trò nào.

“Cám ơn, em không mệt, bảo bố con có mệt hay không?” Mạn Mạn hỏi nhóc con này giờ không nói một lời nào, một lần nữa cô cảm thấy mình lại sinh một quái thai, nhìn những người bạn nhỏ ai cũng chơi thật phấn khích, chỉ có con trai cô lại không, ai thật là nhúc nhủ, con trai cô khi nào mới có bộ dáng giống trẻ con đây.

“Nếu mệt thì chúng ta về đi, về nhà con sẽ làm thịt kho tàu ẹ.” Khoái Khoái hơi hắt mày, nếu không ngăn cô lại, nói không chừng cô còn dẫn nhóc đến mấy chỗ kì quái nữa. Những nơi đó đều là chỗ dành cho trẻ con, nhóc thì chẳng muốn chơi chút nào, nhóc đã là người lớn rồi, những thứ này, không hấp dẫn được nhóc đâu.

“A, thật hả con trai, con không gặt mẹ chứ?” Đã thật lâu không ăn thịt kho tàu rồi.

“Thật, chỉ cần mẹ lập tức về nhà, con sẽ làm ẹ.” Nhóc luôn có cách đối phó cô.

“Được, được, chúng ta về nhà, Phong, nhanh về nhà thôi.” Vừa nói cô vừa lôi kéo bọn họ chạy về hướng bãi đậu xe, thịt kho tàu, thịt kho tàu, trong mắt cô giờ đây đều là hình ảnh của thịt kho tàu.

Khoái Khoái cười nhìn bộ dạng gấp gáp của mẹ, mẹ nhóc vĩnh viễn đều đáng yêu như thế.

Tần Phong nhìn chăm chăm Mạn Mạn đang lôi kéo tay mình, đây là lần đầu Mạn Mạn chủ động kéo tay hắn, trái tim hắn nhảy loạn thành thịch, đầu hắn bây giờ chẳng suy nghĩ được gì, chỉ có thể nhìn chăm chăm bàn tay nhỏ bé của Mạn Mạn đang cầm tay mình, nhẹ nhàng nắm lại bàn tay nhỏ bé kia, sợ đánh thức hồi mộng đẹp khó có được này, bàn tay ấy thật mềm mại, lại nhỏ nhắn, hắn thật muốn vĩnh viễn được cô lôi kéo.

Mà hiện tại trong đầu Mạn Mạn là thịt kho tàu, vì thế cô mặc kệ mọi thứ xảy ra.

Trong đêm tối, một bóng đen đến gần bên giường Mạn Mạn, nhìn người đang ngủ say trên giường, dáng vẻ tựa như cô bé con kia, trong mắt hắn đều là tình yêu say đắm cùng đầy ngập nhu tình sắp bốc cháy, nhẹ nhàng ngồi ở bên giường. Tay nhẹ nhẹ xoa xoa gương mặt trơn mềm kia, xẹt qua hàng lông mi dài đang khẽ vểnh lên, cánh mũi nhỏ nhỏ, cuối cùng là cặp môi hồng đỏ, nhẹ nhàng vuốt ve, nơi đó mềm mại làm hắn không có cách nào tự chế, rốt cuộc hắn không chịu nổi mà nhẹ nhàng hôn lên, nhưng chỉ khẽ chạm rồi nhanh chóng rời khỏi, hắn sợ hắn sẽ chịu không nổi vị ngọt ngào nơi đó mà tổn thương cô, hắn yêu cô, hắn không cần cô hận hắn. 08 Mỗi đêm hắn cũng chỉ tới nhìn cô một chút, chẳng qua là lúc này hắn không kiềm chế được tình yêu của mình, cũng chỉ có lúc này hắn mới tin tưởng cô hiện tại chân thật ở bên cạnh hắn. Hắn không biết vì sao mình có thể như vậy, nhưng hắn vẫn không khống chế được mình, mà đến gần cô, hắn bị điên rồi, vì cô mà điên cuồng, nhưng hắn vẫn không muốn rời xa cô, hắn cũng không bỏ được tình yêu mình, hắn biết mình đang càng vui sâu trong đó, mặc dù chưa bao giờ có hồi báo, nhưng hắn cam tâm tình nguyện.

Hắn ngồi yên, vĩnh viễn cũng không muốn ngừng ngắm gương mặt này, chỉ thoáng nhìn cũng muốn ngắm cả đêm.

“Mẹ ngủ có ngon không?” Liếc nhìn mái tóc đuôi gà rối bời của Mạn Mạn, ánh mắt nhóc hữu ý nhìn người đàn ông đang ngồi ở ghế salon.

“Dạ, bảo bố ngủ có ngon không?” Thật ra thì cô còn muốn ngủ, ngày hôm qua chơi quá nhiều, quá mệt mỏi, cho nên vừa dính giường liền ngủ mất rồi.

“Dạ.” Khoái Khoái đáp một tiếng, chuẩn bị tiếp bữa ăn sáng.

“Chào buổi sáng, Phong, tối hôm qua ngủ có ngon không?” Mạn Mạn ngồi vào ghế salon đối diện Tần Phong.

“Ừm, chào buổi sáng, hôm nay em còn muốn đi chơi không?” Thật ra thì hần đã một đêm không ngủ, nhìn cô cả một đêm, nhưng hần một chút cũng không mệt, ngược lại tinh thần rất tốt. Nhưng điều này hần sẽ không nói cho cô nghe.

“Hôm nay không cần đi làm sao?” Mạn Mạn nghi ngờ hỏi. Nói xong, thật đáng yêu gãi gãi đầu. 30 Tần Phong đối với dáng vẻ buồn cười này của cô, trong lòng chính là không hiểu, tại sao vô luận cô gái nhỏ này làm điều gì hần đều cảm thấy cô đáng yêu, cô có mị lực gì, sao có thể hấp dẫn hần như vậy.

“Em không biết hôm nay là Chủ Nhật sao?..”

“A, ha ha, em quên.”

“Em thật là...”

“Em, em thế nào?” Mạn Mạn bắt măn cắt lời hần.

“Không có gì, em thật đáng yêu.”

“A, hôm nay anh mới biết em rất đáng yêu sao, anh nên mang theo một cặp mắt kiếng đi, hơn nữa còn là kính lão.” Mạn Mạn tỏ dáng vẻ “đã biết tổng rồi”.

“A, tại sao?” Thị lực hần rất tốt mà.

“Bởi vì em đáng yêu như vậy, người lại ở bên cạnh nhiều ngày đến thế, vậy mà anh giờ mới biết em rất đáng yêu, vậy không phải anh nên đi đo mắt kiếng sao, hơn nữa còn là kính lão mới được.” Mạn Mạn tỏ dáng vẻ “bây giờ anh đã hiểu chưa”.

“Ha ha... Đúng, đúng, anh thật sự nên đi đo kính, hơn nữa còn là kính lão, như vậy mới có thể phát hiện có một cô gái rất đáng yêu ở bên cạnh mình.” Tần Phong rất phối hợp, biểu lộ vẻ mặt ảo não.

“Ha ha... Ha ha. Phong, anh thật thú vị, ha ha.” Mạn Mạn mang theo nụ cười xinh đẹp trên mặt.

Khóe mắt Tần Phong mang theo ánh nhìn cười vui nhìn cô, thật không ngờ rằng dù chỉ nhìn nụ cười của cô, hần cũng đã thấy thỏa măn, lúc nào thì yêu cầu của hần thấp đến như vậy thế.

Mạn Mạn lần đầu tiên anh gặp em, cũng đã biết em là một cô gái đáng yêu, cũng vào lần đầu tiên gặp em, anh liền rơi vào sâu cạm bẫy màu hồng phần của em, hơn nữa ngày càng không có cách nào tự kiềm chế. Nhưng, anh không dám nói cho em biết, anh sợ một khi em biết, em sẽ cách xa anh, mỗi ngày một xa.

“Mạn Mạn, em cũng nên mang mắt kính đi.” Tần Phong dáng vẻ rất tiếc hận.

“A, tại sao?” Mạn Mạn ngưng cười, không hiểu nhìn Tần Phong, cô tại sao phải mang mắt kiếng.

“Chúng ta sống chung với nhau lâu như vậy, anh còn tưởng em rất hiểu anh, nhưng bây giờ em mới phát hiện anh rất thú vị, em nói xem, em có nên đeo mắt kính hay không.” Tần Phong một tỏ dáng vẻ “bây giờ em mới biết sao”, giọng nói rất mập mờ, nhưng tinh thần “thép” Mạn Mạn vẫn chẳng biết gì.

“A “

“Ha ha ha ha đúng, đúng, em cũng nên mang mắt kính, vừa vặn thành một cặp đôi kính lão, ha ha ” câu nói vô tâm, người nghe hữu ý, Trái tim Tần Phong đập mạnh hơn một chút, nhìn vẻ mặt vui vẻ của Mạn Mạn, hần phối hợp cười cười.

“Mạn Mạn, chú Tần, ăn điểm tâm thôi.” Khoái Khoái ở trong phòng ăn kêu một tiếng, nhóc vốn số khổ, nhà người ta đều là ba mẹ chuẩn bị bữa sáng cho con, nhà nhóc thì ngược lại.

“A, có đồ ăn rồi, Phong nhanh đi ăn đi.” Mạn Mạn hào hứng lôi kéo Phong đi vào phòng ăn.

“Bảo bối, tài nấu ăn của con ngày một cao nha.” Mạn Mạn ném thử một miếng bánh thịt xốp giòn, miếng đầy hương vị, xốp giòn mà không ngán, thật là quá ngon, tay nghề con trai nhà cô không thua kém gì so với đầu bếp chuyên nghiệp.

“Ừm, thật ngon, chỉ sợ đầu bếp khách sạn còn kém hơn, không trách được Mạn Mạn luôn đòi ăn món cháu làm, không chịu đến khách sạn ăn.” Nhóc nếu là con trai hẳn thì thật tốt.

“Ha ha, thích ăn thì chú ăn nhiều chút đi, Mạn Mạn, ăn chút rau cải, đừng ăn hết bánh, ăn chén cháo này đi.” Khoái Khoái cầm chén cháo để trước mặt Mạn Mạn, còn gấp vào một chút rau cải.

Mạn Mạn nhìn món rau, lại nhớ đến tình cảnh hôm cô ép Thiên ăn hết món đó, Thiên, anh khỏe không. Rồi rất nhanh phục hồi tinh thần lại, cô không thể làm bọn họ lo lắng.

“Con trai... e...” Mạn Mạn đáng thương kêu.

“Không thương lượng.” Đầu nhóc cũng không thèm ngẩng lên, tiếp tục ăn món trong chén mình.

Thấy con trai không chút động tĩnh, cô đành ngoan ngoãn ăn món rau. A, thật là khó ăn, oa oa, là ai phát minh những món này, lại còn nói món này rất có dinh dưỡng, làm hại cô bị con trai ép ăn.

Tần Phong chỉ là cười nhìn dáng vẻ khó chịu của Mạn Mạn, hiện tại hẳn đã quá quen cảnh tượng mẹ con họ ở chung với nhau này, nhớ lúc đầu hẳn còn bị cảnh này làm cho kinh hãi, nhưng cũng chỉ có Khoái Khoái mới có thể làm cho Mạn Mạn ngoan ngoãn ngoan ngoãn như thế.

70. Chương 70: Người Không Biết Lễ Phép

Một bóng đen đến gần giường Mạn Mạn, trong lúc ngủ, cô giống như phác giác được có điều gì bất ổn. Toàn thân người này toát ra một luồng khí âm u

“A, anh, anh là ai?” Mạn Mạn chợt ngồi dậy, nhìn chằm chằm vào bóng đen trước giường, giờ phút này không phải cô không sợ, mà là sợ tức mức choáng váng.

“Tôi là ai cô không cần biết, cô chỉ cần biết tôi là người nắm giữ sinh mạng cô.” Người nọ âm trầm nói, lời nói không có chút hơi ấm, giống như là sứ giả tới từ Địa Ngục. Người kia nói xong lại đi về trước mấy bước, mạnh mẽ muốn bắt lấy cô. Mạn Mạn lật người tránh thoát. Lần này Mạn Mạn ngẩn ra, trong lòng có chút dương dương đắc ý, cô không ngờ động tác của mình lại bén nhạy như vậy, người nọ rõ cũng sững sốt một chút, không nghĩ tới người vừa mới bị dọa ngu còn có thể tránh khỏi.

“Không ngờ cô không bị dọa tới ngây người, còn có thể tránh được.” Hẳn không hiểu sao mình còn có tâm tình cùng cô nói giỡn, đây cũng không phải là chuyện hẳn biết làm, nghĩ như vậy trong lòng hẳn có chút ảo não.

“Ha ha, tôi cũng không ngờ mình có thể tránh được.” Mạn Mạn cười khúc khích, ngược lại gãi gãi đầu, mắt to trong đêm tối vụt sáng nhìn người nọ, cũng quên mất mạng nhỏ của mình còn đang nằm trong tay người khác.

Người nọ nhìn chằm chằm đôi mắt sáng trưng có thần kèm chút sững sốt kia, không ngờ trên nhân gian vẫn còn người có đôi con người như vậy, không nhiễm chút sự đời.

“Anh, anh, anh là người nào?” Rốt cuộc cô cũng phát hiện mình đang rất nguy hiểm.

“Tôi, tôi, tôi là người muốn mạng của cô.” Hẳn cũng không hiểu vì sao mình muốn trêu chọc cô.

“Anh, anh, là người có học, anh phải biết cách người ta nói chuyện chứ.” Mạn Mạn vô cùng bất mãn nói, chẳng lẽ mẹ của hẳn không dạy hẳn cách nói chuyện lễ phép à.

“Tôi, tôi, tôi là người có học, biết cách nói chuyện với cô.” Chơi cô thật vui, khóe miệng của hẳn có biên độ cong lên rất nhỏ, chỉ là hẳn cũng không có phát giác ra, nếu hẳn phát giác được, sợ lại phải ảo não rồi.

“Hừ, không để ý tới anh, người không có lễ phép, nói, anh tìm tôi có chuyện gì, không có chuyện gì, xin mời đi, tôi muốn ngủ.” Mạn Mạn nói một mạch, lại quên tình cảnh bây giờ của mình rất nguy hiểm.

“Người không có lễ phép, là đang nói tôi sao?” Người nọ vô cùng hiếu kì nói, vẫn chưa có người nào dám nói hần như vậy, lá gan cô gái này vẫn còn khá lớn đấy.

“Không nói anh thì nói người nào, bé con cũng biết cách nói chuyện lễ phép, anh nhiều tuổi rồi mà không biết thế, vậy không phải anh là người không biết lễ phép sao.” Mạn Mạn miệng đầy đạo lý nói.

“Oh, nghe cô nói vậy, tôi thấy mình thật không đúng, “bé con, cho hỏi bé năm nay mấy tuổi?”” Đầu cô gái này liệu có bị thủng chỗ nào không vậy, người to cao như hần xuất hiện trước mặt cô lúc nửa đêm, vậy mà cô còn không ý thức mình nguy hiểm, còn ở nơi này thảo luận hần có lễ phép hay không, hơn nữa hần thấy cô không chút phòng bị còn tức giận, điên rồi, hần thật sự là điên rồi, còn là vì một gái, hơn nữa là một cô nhóc không biết sự đời.

“Người nào, ai là bé con, tôi là một cô gái hiếu không, cái người không có lễ phép này.” Người nọ không phải là bị thiếu não chứ, nếu không sao đem một cô gái lớn như cô làm thành bé con, chỉ là thật đúng có chút đáng tiếc, đáng đẹp mắt như vậy, lại là một kẻ gốc gác, nghĩ như vậy cô thương hại nhìn hần một cái.

Người nọ bị ánh mắt của cô nhìn không giải thích gì được, sao cô gái này lại dùng ánh mắt thương hại nhìn hần, nhất định là hần nhìn lầm rồi, nháy mắt mấy cái, vẫn là ánh mắt kia, lần này hần có thể xác định mình không bị hoa mắt.

Xem đi, ai! Đáng tiếc ỹ nam như vậy, quả nhiên thực là người có vấn đề về đầu óc, vậy cô sẽ tha thứ cho hành động vô lý vừa rồi. A, không đúng, đầu óc có vấn đề, vậy chắc là hần sống ở bệnh viện tâm thần, làm sao sẽ chạy đến nơi đây, Wow, nhất định là trộm, xong rồi, ở bên người này không phải rất nguy hiểm sao, cô phải lấy lòng hần, không thể chọc giận hần, nếu không một khi hần không vui hần sẽ đánh cô “răng rắc” cho coi, cô thật sự xong rồi.

Người nọ nhìn khuôn mặt Mạn Mạn biến đổi liên tục, trong lòng rất tò mò, không biết cô gái nhỏ này lại nghĩ gì trong lòng đây, khi thấy vẻ mặt lấy lòng của cô, lại mang một chút biểu tình phòng bị, lòng có chút chất lại thêm chút ngọt, cô rút cuộc có chút ý thức nguy hiểm nào không vậy, Ặc! hần vốn không hy vọng cô phòng bị với hần để dễ dàng hành xử mà, lúc này hần cũng không thể lý giải tâm tình của mình, cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy. Nếu như người này hiện tại biết Mạn Mạn đang suy nghĩ gì trong lòng, không biết sẽ có biểu tình gì đây...

Đột nhiên lỗ tai của hần giật giật, nhanh chóng điểm huyết đạo Mạn Mạn, ôm cô, biến mất khỏi phòng.

71. Chương 71: Tôi Không Có Bệnh

Tần Phong thấy trong phòng không có bóng người, đôi tay hần lập tức nắm lại thật chặt.

“Sao vậy chú, Mạn Mạn đâu?” Khoái Khoái chạy đến gian phòng, nhìn Tần Phong đang đứng im bên trong, vội vàng hỏi.

“Chúng ta tới chậm một bước, trúng kế điệu hổ ly sơn.” Tần Phong ảo não nói, sớm biết vậy, hần nên đem Mạn Mạn thời khắc mang theo trên người.

“Thật hèn hạ, con mẹ nó.” Khoái Khoái tức giận nói tục, nếu dám tổn thương một sợi lông của mẹ nhóc, nhóc nhất định sẽ khiến cho bọn họ đẹp mặt.

“Xem ra chúng ta phải đi một chuyến tới tộc rồi.” Thật không biết nếu Bạch Kiểu Thiên biết hần dám để mất Mạn Mạn sẽ có phản ứng thế nào.

“Mạn Mạn bị bắt về tộc rồi sao?” Khoái Khoái nhú mày hỏi, nhóc hiện tại rất tức giận.

“Khó mà nói, hần là vậy, bây giờ chúng ta phải nhanh đi tìm cha cháu, hy vọng còn có thể tìm được.” Hi vọng Mạn Mạn không có sao.

“Mạn Mạn sẽ không bị nguy hiểm chứ?” Đây là điều nhóc hiện tại quan tâm nhất.

“Hiện tại có thể sẽ không, bằng không hẳn ta đã giết Mạn Mạn rồi, chứ không phiền toái mang mẹ cháu theo như vậy.”

“Vậy chúng ta khi nào thì đến chỗ tộc.” Đối với tộc đó, nhóc thật tò mò.

“Sẽ đi ngay bây giờ, nếu chậm, sợ sẽ có chuyện xảy ra.” Vừa nói xong, hắn liền vung tay lên, một dòng nước xoáy lập tức hiện ra trước mặt hắn. e Tần Phong duỗi tay về phía nhóc, Khoái Khoái rất biết điều để tay mình vào trong tay của hắn, lúc này nhóc nên nghe theo hắn thì tốt hơn. Hai người đi vào dòng nước xoáy, rất nhanh liền biến mất, mọi thứ liền khôi phục như cũ, tựa như chưa từng có điều gì xảy ra.

Mạn Mạn xoa xoa đầu, trời đánh hay sao, đầu cô sao lại đau đến vậy

“Ưm thật đau, hức hức đau quá...” Tại sao đầu của cô lại đau thế này, cô ghét nhất là đau, cô không nhớ rõ đầu mình bị thương lúc nào, vì cái gì lại đau thế này.

“Tỉnh rồi à?.” Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên nơi đỉnh đầu cô.

Mạn Mạn mở hai mắt ra, một người đàn ông tuấn mĩ hiện lên trong tầm mắt cô. Chuyện gì xảy ra vậy.

“Anh là ai?” Mạn Mạn có chút đề phòng hỏi, cô không nhớ mình đã gặp qua người này, hơn nữa người này vì sao đến phòng cô.

“Ha ha, nhanh như vậy liền quên tôi là ai à?” Người nọ nhạo báng nói. Đối với mị lực của chính mình, hắn bỗng rất hoài nghi, lúc nào thì hắn bị một cô gái, hơn nữa còn là một con người quên mất.

“Tôi đã gặp qua anh sao?” Nghe giọng điệu của hắn, chẳng lẽ bọn họ thật quen biết.

“Cô cố ý à, hay là muốn đưa tới sự chú ý của tôi, vậy tôi hiện tại nói cho cô biết, cô đã thành công, cho nên không cần giả bộ nữa.” Tiểu kế của phụ nữ, hắn còn không hiểu rõ ư.

“Vị tiên sinh này, có thể hỏi anh một vấn đề không?” Mạn Mạn rất khách khí, vẻ mặt thành thật hỏi.

“Vấn đề gì, hỏi đi?” Nhìn vẻ mặt thành thật của cô, hắn thật tò mò, rốt cuộc là vấn đề gì.

“Xin hỏi, anh có bị chứng vọng tưởng nặng hay không?.” Thật sự là càng xem càng giống.

“Lời này của cô có ý gì?”

“Nếu như không phải, anh vì sao lại ép tôi thừa nhận mình biết anh?” Chẳng lẽ không đúng như cô nghĩ sao, không thể nào, triệu chứng của anh ta rất giống mà.

“Cô, cô, cô nói gì, cô thật không biết tôi.” Người nọ không thể tin, nói.

“Thật đáng thương, anh chẳng những bị bệnh vọng tưởng, còn bị cà lăm.” Mạn Mạn rất đồng tình nhìn hắn, không còn cách nào khác, ai kêu cô chính là người rất có tình cảm chứ.

“Cô, cô, cô, cô nói ai?” Tức chết hắn, không nhớ rõ hắn coi như thôi, còn dám nói hắn bệnh, lại còn một mực nói hắn là người bị cà lăm, tức chết hắn, tức chết hắn, lúc nào thì hắn không còn mị lực rồi.

“Đừng, đừng nóng giận, tôi thật sự không cố ý, anh đừng tức giận, thật ra thì bệnh này không nặng, bây giờ trình độ y học cao như vậy, chỉ cần anh đừng buồn nữa, tiếp nhận trị liệu, rồi nhất định sẽ tốt hơn thôi, người nào bị cà lăm cũng đều trị khỏi hết mà, cho nên anh đừng lo lắng.”

Nghe cô an ủi, đôi tay hắn xiết rồi lại buông, buông rồi lại xiết, thật sợ mình không nhịn được, đánh bẻ đầu của cô.

“Tôi không bị bệnh.”

“Đúng, đúng, anh không bị bệnh, anh không cần tức giận, anh không bị bệnh.” Người này thật đúng là bị bệnh không nhẹ nha, thật tiếc cho vẻ ngoài đẹp mã của hắn, loại người này không thể bị kích thích, chỉ có thể nghe theo lời hắn thôi.

Người nọ thấy đáng vẻ không chút tin tưởng nào của cô, tức giận hầm hừ, “Nghe rõ lời tôi nói đây: tôi – không – bị – bệnh.”

Mạn Mạn ngoáy ngoáy lỗ tai, thiệt là, không có gì thì sao lại nói lớn tiếng như vậy, làm hại lỗ tai của cô ong ong.

“Tôi hiểu rồi, anh không bị bệnh, anh không bị bệnh. Đừng nên tức giận, tức giận sẽ khiến bệnh nặng hơn.” Thiệt là, người này sao chẳng có chút ý thức nào vậy, ai, thật có chút tiếc nuối cho gương mặt đẹp trai của hần, cùng vóc người tốt đến thế.

“Cô, cô, cô, hừ...” Không thể ở đây nhiều hơn nữa rồi, nếu không hần nhất định sẽ không nhận được bóp chết cô, hần phải tỉnh táo, phải tỉnh táo.

Mạn Mạn nhìn hần rời đi, có chút mơ hồ không hiểu, người này sao lại đi nhĩ, ai, quả nhiên bệnh không nhẹ.

72. Chương 72: Chương 72

Chờ hần đi xa, Mạn Mạn mới phát hiện nơi này không phải là gian phòng của cô, đây là một căn phòng cổ kính, thế nhưng đây là đâu, cô thế nào lại không phát giác ra mình khi nào lại tới đây. Nghĩ xong đầu lại bắt đầu đau.

“Anh nói cái gì, Mạn Mạn mất tích, anh nói Mạn Mạn mất tích là sao?” Nghe nhầm, nghe nhầm, nhất định là hần nghe nhầm, Bạch Kiều Thiên ở trong lòng không ngừng an ủi mình.

“Chúng ta trùng kế Điều Hồ Ly Sơn, người kia bắt Mạn Mạn đi rồi.” Nói xong, hần cũng rất xấu hổ, người như hần mà lại nói như vậy.

Nghe Tần Phong nói như vậy, hần biết mình không nghe lầm, Mạn Mạn của hần thật đã bị bắt đi, đôi tay quắp lại thật chặt, xem ra hần phải nhanh hành động rồi.

“Cha, mẹ sẽ không sao chứ?” Khoái Khoái nhìn gương mặt liên tục thay đổi của cha, tâm thần bắt đầu bất an, không biết mẹ hiện tại có tốt không.

Bạch Kiều Thiên đứng ở trước mặt Khoái Khoái, xoa xoa đầu của nhóc, mặt nhóc rõ vẻ lo lắng, dù sao nhóc cũng là trẻ con, coi như thành thực đi chẳng nữa, gặp phải chuyện tự mình giải quyết không được, nhóc vẫn sẽ biểu lộ ra gương mặt trẻ nít.

“Yên tâm đi, cha chắc chắn sẽ không để mẹ con gặp chuyện không may, mẹ con sẽ nhanh trở về bên con.” Tựa như đang an ủi nhóc, cũng tựa như đang an ủi mình, hần không dám nghĩ mình sẽ sống như thế nào nếu không có Mạn Mạn.

“Cha, oa oa ” Bạch Kiều Thiên ôm nhóc, khiến nhóc tận tình phát tiết, đây là lần đầu tiên con trai chủ động ôm hần, vậy là, tâm tình đứa nhỏ này đã đến thời điểm không thể tự mình không chế rồi.

Tần Phong nhìn cảnh tượng cha con trước mắt, khóe miệng nở nụ cười khổ, vậy là hần cùng Mạn Mạn vĩnh viễn không thể tới với nhau, quan hệ giữa Khoái Khoái cùng Bạch Kiều Thiên ngày càng tốt, mà Mạn Mạn đối với lời Khoái Khoái lại nói gì nghe nấy, hần chẳng có chút hi vọng nào rồi.

“Bây giờ không phải là lúc đau lòng, mau nghĩ ra cách cứu Mạn Mạn thôi.”

Khoái Khoái nghe hần nói như vậy, nhanh chóng dừng lại dòng lệ, có chút ngượng ngùng nhìn cha đang ôm mình, đây là lần đầu tiên nhóc cảm thụ được lòng ngực của cha, nó không giống với mẹ, lồng ngực của cha rất rộng rãi, rất bền chắc, ở trong lòng cha, nhóc cảm thấy rất an tâm, rất thực tế, đây chính là tư vị của cha sao.

“Đúng, phải nhanh cứu Mạn Mạn ra, nếu muộn thật không biết xảy ra chuyện gì.” Hần biết con trai hiện tại rất xấu hổ, nên không nhìn xuống, chỉ ôm nhóc đi về phía Tần Phong, nói.

“Hiện tại...” Tần Phong định nói một điều gì đó, nhưng lời hần bỗng bị cắt đứt.

“Cháu của bà, cháu của bà đâu rồi?” Ngoài cửa, một bóng dáng hiền hòa vội vàng đi tới, phía sau còn có một người đàn ông cao to đi theo, dung mạo xuất sắc, có mấy phần giống Bạch Kiếu Thiên.

Khoái Khoái tò mò nhìn người đó, người đó cùng cha có mấy phần giống nhau, điều đó đồng nghĩa với việc họ có quan hệ rất gần.

“Này, này, chính là đứa bé kia sao?” Bà nhìn bé con trong ngực Bạch Kiếu Thiên, có chút kích động nói, giống, giống, quá giống, quả thật giống con trai bà khi còn bé như đúc, không cần hoài nghi, đây quả thật là cháu nội của bà ở nhân gian, bà rất cuộc có cháu để ôm, ha ha thật tốt quá, trước kia, bà không ôm được con trai, (chủ yếu là Bạch Kiếu Thiên không để cho bà ôm) hiện tại có cháu rồi, vậy phải chăng, điều đó có thể đền bù tiếc nuối của bà. Ha ha thật sự là quá tốt.

Khoái Khoái nhìn gương mặt đáng ngờ của bà, nhóc rùng mình một cái, nắm chặt áo Bạch Kiếu Thiên, so với người bà kia, cha của nhóc tương đối an toàn hơn chút.

“Đúng vậy, đây chính là con trai của con, cháu trai của mẹ, Khoái Khoái đây chính là ông nội, bà nội.” Vẫn dùng cách gọi nhân gian thì tốt hơn. Đối với việc mẫu hậu mình đang suy nghĩ những gì, hần rất hiểu rõ, xem ra con trai hần sắp theo gót hần rồi.

“Ông nội, bà nội.” Khoái Khoái khéo léo kêu.

“Ai, ngoan, ngoan.” Hai người kích động nhìn đứa bé này, rốt cuộc hai ông bà họ đã đợi được rồi, nguyên tưởng rằng còn không biết phải đợi bao nhiêu năm mới có thể ẵm cháu trai, không nghĩ tới lại nhanh như vậy, bọn họ khi nào đã có cháu trai lớn đến thế rồi.

“Bảo Bảo, cho bà nội ẵm được không?”

“Không cần.” Khoái Khoái rất dứt khoát cự tuyệt, người bà này có bộ dáng thật “lạ kì”, ngoại trừ mẹ nhóc ra, nhóc sẽ không để cho bất kỳ người phụ nữ nào nào ôm nhóc.

“A, tại sao, ôi tại sao, ông xã ơi, oa oa cháu trai ghét bỏ em, không cho em ôm.” Bà nhào tới trong ngực ôm xả mình tìm kiếm an ủi, tại sao, tại sao, con trai của bà không để cho bà ôm, cháu của bà cũng không để cho bà ôm. Chỉ có ông xã bà tốt nhất, tùy thời đều cho bà ôm.

“Ng Sloan, đừng khóc, cháu nội chúng ta không để cho em ôm là vì sợ em mệt, em xem, cháu nội mình bao lớn rồi, ôm quá nặng, anh nghĩ em sẽ mệt đấy, ha ha em ôm anh là được, anh sẽ không mệt đâu.” Ông cứng chiều ôm bà vào trong ngực.

“Vâng, vẫn chỉ có ông xã tốt, hừ, không cho ôm thì không cho ôm, hẹp hòi, em sẽ không ôm nhóc, cứ để cho nhóc hối hận đi.” Trừ vẻ mặt cứng chiều của ông xã bà, tất cả mọi người đều đều đầy hắc tuyến, đây đều là cái tình cảnh gì vậy.

“Con trai, bà xã con đâu rồi, mau gọi con dâu ra ẹ xem.” Bà thật tò mò, rốt cuộc là cô gái nào đã có thể thân phục được con trai bà, làm một người không chịu có con như con bà lại có thể có con trai, nên biết trước kia, khi bà nhắc tới cháu nội, con trai bà cứ một mực chạy biến.

Nhắc tới Mạn Mạn, vừa vặn khiến tâm tình hần chuyển đổi thành âm trầm, Mạn Mạn của hần hiện tại không biết có khỏe không, người nọ có làm khó cô không đây.

Nhìn biểu tình thương tâm của con, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì.

“Sao vậy, bà xã con chưa tới sao?”

Bạch Kiếu Thiên không còn cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là kể hết mọi chuyện.

“Con nói cái gì, con dâu mẹ, bà xã con, bị người kia bắt cóc rồi hả?” Bà không thể tin, thét lên.

“Đúng vậy, bây giờ chúng con đang nghĩ cách cứu cô ấy ra ngoài.”

“Quá ghê tởm, lại dám bắt cóc con dâu mẹ, không thể tha thứ, ông xã, chuyện này anh nhất định phải giải quyết, không thể không làm, lần này anh nhất định phải dạy dỗ tên đó thật tốt.”

“Yên tâm đi, anh nhất định không tha thứ cho tên đó.” Lão trầm tư, xem ra phải giáo huấn tên đó thật tốt, nếu cứ để cho tên đó làm ầm ĩ như thế, vậy thì vĩnh viễn cũng không có ngày an bình.

73. Chương 73: Hấn Rốt Cuộc Bị Sao Vây

“Chủ tử, hiện tại chúng ta phải chẳng nên dùng ả đàn bà đó uy hiếp Bạch Kiếu Thiên, làm hấn nhanh giao ra ngôi vị hoàng đế.” Một người đàn ông xấu xí hỏi một mỹ nam.

Người đàn ông tuần mỹ vừa nghe hấn nói như vậy, liền dịch chuyển ánh mắt quét qua người nọ một cái, ý lạnh trong mắt hấn khiến người nọ run run, sau mới giật mình biết mình đã nói bậy. Trước kia, hấn chưa từng gặp qua chủ tử đối xử tử tử mĩ với bất kì cô gái nào, ngoài cô gái đó, hướng chi đối phương còn là một con tin, chẳng lẽ chủ tử thật thích cô gái đó, vậy hấn không phải đã đụng trúng hòng súng ư, giờ phút này hấn thật ảo não, muốn quát mình hai bạt tai, hấn không nên tới chỗ này hiện kế để lấy lòng chủ tử, này thì tốt rồi, lợi ích thì không chiếm được, nói không chừng cái mạng nhỏ của hấn còn bị vứt.

“Anh mới vừa nói gì, tôi không nghe rõ, có thể nói lại không?” Người đàn ông tuần mỹ, giọng êm ái, nói, phảng phất như ý lạnh hồi nãy hoàn toàn không tồn tại.

Người nọ vuốt vuốt mồ hôi lạnh trên trán, xóa đi dấu vết, bộ dáng chủ tử bây giờ khiến hấn thật hồ đồ, chẳng lẽ hấn vừa bị hoa mắt, hay là chủ tử tán thành với ý kiến của hấn, nếu thực vậy thì tốt rồi, phải biết được chủ tử tán thành ý kiến của bản thân, đây chính là vinh dự vô hạn, về sau sẽ toàn được nhậu nhẹt ăn ngon, sợ chi không có ngày tốt lành. Nhưng khi để ý tới giọng điệu của chủ tử, a, hấn sắp chết chắc rồi, mỗi lần chủ tử dùng cái giọng điệu này, điều ấy đồng nghĩa với việc ngài ấy rất tức giận.

“Không có gì, không có gì, chủ tử.” Ôi! Cái mạng nhỏ của hấn, không trách được ai cũng nói hấn không có não, hấn hiện tại thừa nhận sự thật này, người khác đều nhìn ra mọi chuyện, tại sao hấn bây giờ mới phát hiện ra.

“A, không có gì à, sao lúc nãy tôi lại nghe thấy anh nói nhỉ?” Giọng bình thản không chút lạc điệu, hết như chỉ hỏi xã giao.

“Chủ tử, tiểu nhân biết mình sai rồi, tiểu nhân thật sự hiểu rồi, ngài tạm tha cho tiểu nhân một lần thôi.” Ôi, ôi, cái mạng nhỏ của hấn, hấn rất trân quý cái mạng nhỏ của mình, đều do cái đại não vô dụng không kịp phát hiện ra mọi chuyện, còn cả cái miệng nhiều chuyện nữa, hiện tại thì tốt rồi, chúng nó liên lụy đến cái mạng nhỏ của hấn rồi, cái gì gọi là “họa là từ ở miệng mà ra”, hấn bây giờ đã chân thật thử nghiệm.

“Nhìn anh còn có chút “tự biết lỗi”, tôi sẽ cho anh ra đi nhẹ nhàng.” Nói xong, hấn vung tay lên, một đạo ánh sáng màu lam liền đánh vào thân người kia, người nọ còn chưa kịp sợ liền đi đời nhà ma.

Ngoài điện, người thu dọn xác chết liền tới, nhanh chóng lau sạch sẽ vết máu trên nền đất, an tĩnh lui ra ngoài, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Người đàn ông tuần mỹ xoa xoa trán, lưỡi biếng tựa vào ghế, nửa hí mắt, tóc dài xõa, trường bào màu lửa đỏ rộng mặc trên người, lộ ra xương quai xanh khiêu ngợ cùng lồng ngực kiên mỹ. Hấn rất ảo não, thật rất ảo não, tại sao mỗi lần nghe tới chuyện dùng cô uy hiếp tên kia, hấn thật không thoải mái, hướng chi hấn bắt cô tới đây vốn là để làm khó Bạch Kiếu Thiên, nhưng bây giờ, hấn thể nhưng không bỏ được cô, nghĩ đến việc cô sẽ nằm ở trong lòng một người đàn ông khác, hấn liền muốn giết người, tại sao, tại sao hấn có thể như vậy. Hướng chi cô gái kia lại không hề xinh đẹp, nhiều lắm chỉ có thể coi là thanh tú, không thể sánh bằng một góc của các cô gái bên cạnh hấn trước đây. Hướng chi, cô còn không để ý tới hấn, thoải mái ở lại đây, hai ba lần coi thường hấn, khiêu chiến sự chịu đựng của hấn. Nhưng, dù hấn có tức giận, thì chỉ cần nhìn vào cặp mắt to linh động kia, cùng khuôn mặt nhỏ nhắn, mọi cơn tức tối của hấn liền tiêu tan, hấn rốt cuộc bị sao vậy, chẳng lẽ hấn bị cô gái kia hạ cổ độc sao.

74. Chương 74: Cô Không Có Ngốc

“A không chịu nổi, mau gọi chủ tử của các anh tới đây, có ý gì, bắt tôi tới đây rồi lại không tới gặp tôi, yêu tinh thì có gì ngon, yêu tinh thì có thể tùy tiện đi bắt người à, nói cho các anh biết, nếu các anh không chịu thả tôi, tôi sẽ đi kiện các anh. Đừng nghĩ tôi không biết đất nước yêu tinh các anh cũng có luật pháp, đừng tưởng rằng không ai trị được các anh, các anh nên thức thối mà nhanh thả tôi về, nếu không tôi sẽ cho các anh đẹp mặt...” Tới nơi này ngày thứ hai, cô liền từ trong miệng của các tì nữ mà hiểu nơi này là Hồ Quốc, khắp nơi đều là yêu tinh, nói vậy người đàn ông kia cũng là yêu tinh, và là hồ ly tinh, cô buồn bực, tại sao đồng dạng là hồ ly tinh, mà người này cùng Thiên nhà cô lại có thể khác nhau một trời một vực, Thiên nhà cô thật dịu dàng, thật tốt, còn đáng vẻ người này thật tà ác, hắc thể nhưng lại đi phái người tổn thương tới bảo bối của cô, còn bắt cô tới nơi này, chắc chắn là để uy hiếp Thiên, biết đâu còn không chỉ vậy.

Mạn Mạn nói nửa ngày, mấy thị nữ làm bộ như không nghe thấy, họ không thêm quan tâm đến lời nói của cô, hơn nữa còn dùng ánh mắt khi dễ nhìn cô, họ cũng không hiểu, rõ ràng là bắt cô về làm con tin, bây giờ lại coi cô như khách quý, hơn nữa họ chưa bao giờ nhìn thấy chủ tử bọn họ lại có kiên nhẫn như vậy với một cô gái, lại còn đi dụ dỗ cô, thật không biết chủ tử nhà họ có phạm sai lầm ngay từ lúc khởi sự không, cô gái này luận về gương mặt thì không có gương mặt, muốn vóc người thì không có vóc người, miệng còn nói tục, một chút cũng không có đáng vẻ của phụ nữ nên có, chủ tử làm sao coi trọng cô, hơn nữa họ còn nghe nói cô gái này là vợ của Vương tử, thật không biết đầu của mấy tên đàn ông này có phải bị lừa đá rồi hay không, sao lại đi coi trọng ả đàn bà như vậy, tùy tiện lấy một người trong các cô, ai cũng tốt hơn so với cô gái kia.

“A các cô không thể thốt một tiếng sao? A tôi sắp điên rồi, sắp điên rồi.” Mạn Mạn mắt không chế kêu to, đi tới đi lui trong phòng, ở chỗ này buồn bực mấy ngày, trừ ngày đầu tiên người đàn ông kia tới, phái mấy cô gái này theo cô, mà mấy người này còn ghê tởm hơn, trừ ngày đầu nói chút lời với cô, sau mấy người này liền không lên tiếng, mặc dù họ dùng giọng điệu khinh miệt nói với cô, nhưng dù gì cũng có nói một lời với cô, nào giống như bây giờ, vô luận dùng biện pháp gì, bọn họ tuyệt nhiên không mở miệng.

“Các chị em gái xinh đẹp, sao các chị lại xinh đẹp vậy, mái tóc các chị thật đẹp nha, dáng người nhỏ thật tuyệt..., vóc người thật tốt, làn da thật non mềm, nếu bấm vào một cái thì nhất định có thể bấm ra nước, thật muốn sờ nha.” Gì, cô thể nào lại giống như sắc lang, nào, nào, nào có, cái gì sắc lang, muốn sắc cô cũng là sắc nữ. Nhưng thoáng nhìn mấy cô gái kia, thể nào trong mắt họ lại có ánh nhìn phòng bị, chẳng lẽ thật coi cô như sắc lang rồi.

“Tâm tình Mạn nhi thật không tốt, dám ở chỗ này đùa giỡn thị nữ của tôi.” Một người đàn ông tuần mĩ đi vào, vừa thoáng nghe giọng cô nói muốn kiện hắn, hắn thật tò mò xem cô còn có thể nói những gì, nên ở bên ngoài lắng nghe nửa buổi, xem ra những ngày qua thật khiến cô buồn bực đến sắp hư.

“Tôi đâu có trêu chọc họ, tôi chỉ nói thật thôi.” Những cô gái kia vốn rất đẹp, da nhìn thật rất tốt.

“Thế là tôi nghe lầm sao, thật giống như có người muốn vô lễ với nữ tì của tôi?”

“Nào, nào có, nhất định là anh nghe lầm.”

“À, anh là ai vậy, sao tôi chưa bao giờ gặp qua anh.” Mãi một lúc sau, Mạn Mạn mới phát hiện ra người đàn ông này, thật là đẹp trai..., nếu không nghe được giọng nói của hắn, cô thật sẽ cho hắn là một phụ nữ. Người nơi này sao lại để tóc dài như vậy, hơn nữa còn bảo dưỡng rất tốt, thật rất muốn sờ nha.

Nhìn đôi mắt lấp lánh đang nhìn chằm chằm vào mái tóc mình, mặc dù cô gái ghê tởm này lại quên mất hắn, nhưng nhìn thấy cô thể nhưng lại có phần si mê mái tóc mình, hắn liền miễn cưỡng không so đo với cô. Lấy một lọn tóc, vuốt vuốt trong tay.

“Có muốn sờ không?” Hấp dẫn khe vuốt ve mái tóc dài của mình. Ai, thật không ngờ, hắc thể nhưng sẽ có một ngày lợi dụng mái tóc của mình đi hấp dẫn một cô gái.

“Muốn, muốn.” Cô bây giờ đã không còn năng lực suy nghĩ, ai bảo cô từ nhỏ liền hâm mộ mái tóc người khác, ai kêu tóc cô dù bảo dưỡng tốt thế nào cũng vẫn sẽ như rơm rạ, mà tóc người này lại giống như vải sa-tanh, đen nhánh tỏa sáng, làm mắt cô tròn tròn.

“Nếu muốn sờ, vậy thì cô cứ sờ đi, nhưng phải đáp ứng tôi một điều kiện.” Nhìn ánh mắt thật sâu khát vọng của cô, hần cười cười, càng nhìn cô càng đáng yêu.

“Điều kiện gì?” Đại não chết máy từ từ sống dậy.

“Chỉ cần dùng cơm với tôi, tôi sẽ để cô tùy ý sờ.” Lời nói này sao lại mập mờ đến thế.

“Được.” Không phải chỉ dùng cơm sao, dù sao cô cũng đói bụng, hơn nữa có đồ ăn ngon mà không đáp ứng rõ là ngu ngốc, cô không có ngốc, dĩ nhiên sẽ phải đáp ứng rồi.

75. Chương 75: Thu Hồi Nước Tiểu Ngựa

“Ngày thường anh cũng ăn những món này?” Mạn Mạn nhìn một bàn sơn trên hải vị giặt mình nói, cuộc sống của người này, không phải, là của yêu tinh này, thật quá tốt, bàn ăn này toàn là những món cô chưa thấy qua, mặc dù cuộc sống của cô cũng không khổ, có Thiên cũng có tiền, nhưng những món này cô chưa từng thấy ở nhân gian.

“Thì thế nào, có gì không?” Hần có chút kiêu ngạo nói, nhưng sự thật là do hần không biết cô thích ăn cái gì, cho nên đặc biệt bảo đầu bếp làm nhiều món một chút.

“Ai, yêu tinh chính là yêu tinh, trình độ thưởng thức thật không giống nhau.” Nào giống như con người bọn họ, đây chính là điều khác nhau giữa người và yêu, tại sao cô không phải là yêu, nếu cô là yêu, điều kiện sống của cô phải chẳng sẽ tốt như vậy, không đúng, không phải yêu tinh nào cũng có cuộc sống tốt như thế.

“Cái gì yêu tinh, tên tôi không phải là “Yêu Tinh”, tôi tên “Cao”, cô có thể gọi tôi là “Cao”.” Hần có chút thất bại nói.

“Cao, gọi vậy không được tự nhiên, vẫn gọi “yêu tinh” thuận miệng, hơn nữa anh vốn là yêu tinh.” Ừm, ngon thật, nhưng vẫn không bằng tay nghề của Khoái Khoái, cô thật nhớ bọn họ, con trai, Thiên, hai người họ có khỏe không, cô nhận thấy cảm xúc mình rất xuống quá nhanh, thử điều chỉnh một chút, cô không muốn để người khác nhìn thấy đáng về nhu nhược của mình.

“Cô...”

“Cô” cái gì “cô”, chẳng lẽ tôi nói sai sao?”.

“Cô không sợ tôi ăn cô à?” Hần trầm mặt nói.

“Nếu anh muốn ăn tôi, anh đã sớm ăn rồi, cần gì phải chờ tới bây giờ, hơn nữa, thịt của tôi không ngon.” Đừng tưởng rằng anh giả bộ sâu xa tôi liền sẽ sợ anh, hừ, người đáng sợ hơn anh tôi đã gặp nhiều rồi, còn sợ con cộp giầy như anh sao.

“Cô thật đặc biệt.” Hần cười ha hả, thật là một cô gái đặc biệt, chưa từng có ai dám can rõ như thế trước mặt hần, mà hần thế nhưng lại không có chút nào không vui, ngược lại còn rất thích ở bên cô.

“Anh hôm nay mới biết sao, “Yêu Tinh” anh là yêu tinh gì vậy?” Mạn Mạn ăn tiếp con cá, có chút ngạc nhiên nhìn tên yêu nghiệt bên cạnh, thiệt là, sao hần lại cao to đẹp trai đến vậy, trời cao thật không công bằng, tên này nếu ở nhân gian, liệu sẽ mê chết bao nhiêu người đây.

“Cô rất muốn biết?”

“Ừ, rất tò mò, đến tột cùng là loại yêu tinh nào có thể biến hóa thành kẻ gieo họa như vậy?” Hoàn hảo là đàn ông, nếu là phụ nữ, đích thực sẽ là tai họa.

“Sao cô có thể nói tôi như vậy, tôi nào có gieo họa?” Nói xong, hần rất uất ức hít hít lỗ mũi, bộ dạng cực độ uất ức.

Mạn Mạn xoa xoa lồng ngực, thật muốn chết đi được, người này tại sao lại có thể “đòi mạng” cô như thế, cô thế nhưng muốn an ủi hần, trời ạ..., tha thứ cho sai lầm nhất thời của cô.

“Đừng ghé thăm như vậy nữa, nếu tiếp tục, tôi sẽ ói mất.”

“Cô, tại sao lại như vậy, không thấy người ta đang đau lòng à, lo lắng an ủi người ta chút coi như xong, vậy mà cô lại đả kích người ta.”

Cái gì gọi là bắt gặp ưu thương, liền thấy thương cảm vậy, hoàn hảo là ý chí cô tương đối kiên định, nếu không, cô thật đúng sẽ xông lên lau giúp hắn hai giọt nước trong suốt ấy, kéo hắn vào trong ngực an ủi một phen,

“Anh là một người đàn ông, mau thu hai giọt nước tiểu ngược lại.” Choáng nha, người này không đi làm diễn viên thật đáng tiếc.

“Cô nói cái gì?” Nhất định là hắn nghe sai rồi.

Mạn Mạn nhìn gương mặt hắn biến đổi, Mamma-Mia, thật đúng là đáng sợ, thì ra một khi đàn ông dịu dàng nổi giận đều sẽ thành ma quỷ.

“Không có, không có gì, tôi no rồi, anh cứ ăn từ từ nhé.” Nói xong, cô không đợi hắn trả lời, liền chạy như một làn khói, trời ạ..., tha thứ cho cô nhất gan, tên này nổi giận lên quá đáng sợ, chỉ lãng phí ột bàn thức ăn ngon, “chỉ” thôi, mạng nhỏ so với thức ăn, dĩ nhiên mạng nhỏ quan trọng hơn.

Hắn nhìn cô gái so với thỏ còn chạy nhanh hơn kia, khóe miệng hiện lên một ý cười, cô, thật đúng là đáng yêu.

76. Chương 76: Để Ông Xã Mang Em Bay

Mạn Mạn ngồi bên cửa sổ nhìn bầu trời sao, cô bị đưa đến nơi này đã rất lâu rồi, mặc dù hắn không hề làm khó cô, thậm chí còn đối xử với cô rất tốt, nhưng cô thật sự muốn rời đi nơi này, cô nhớ Khoái Khoái, cũng nhớ Thiên, không biết bọn họ bây giờ đang làm gì, có phải hay không cũng nhớ cô, hết như cô nhớ bọn họ. 0 Đây là lần cô rời xa Khoái Khoái lâu nhất, cô không quen không được nghe con trai cầu nhau, không quen không ngủ được mùi thức ăn do con trai làm, lại càng không quen không có con trai làm bạn. Cô không quen cái cuộc sống không được Thiên cưng chiều, không quen không có Thiên làm bạn, lại càng không quen không có Thiên bên cạnh, thì ra là bọn họ đã sớm dung nhập vào trong máu của cô, dung nhập trong xương tủy của cô, bọn họ là động lực để cô sống, không thể tưởng tượng nếu như cô vĩnh viễn bị bắt ở đây, cô sẽ ra sao, có lẽ cô sẽ khô héo, giống như một cái xác không hồn.

“Ai ” thở dài thật sâu một cái, lau nước mắt trên mặt, ngẩng đầu nhìn trăng tròn. f3 Cô lúc nào thì có thể được “tròn*” như ánh trăng, một nhà đoàn viên*.

(*): đoàn viên còn có nghĩa là “tròn”, chữ “tròn” ấy cũng là chữ tròn trong ánh trăng

“Bảo bối...”

“Ai?” Mạn Mạn nhanh chóng quét mắt nhìn bốn phía, nhìn căn phòng yên tĩnh, âm thầm tự cười giễu, cô đã bắt đầu xuất hiện hiện tượng nghe nhầm rồi, Thiên làm sao có thể ở đây. ee Nơi này, hiện tại chỉ có mình cô, những người canh chừng cô, cô đều bảo “Yêu Tinh” mang đi hết, cô thật sự không quen có người xa lạ cả ngày lẫn đêm ở bên mình, như vậy, cô ngủ cũng không an giấc, trải qua sự cố gắng không ngừng, tất cả bọn họ đã “ra đi”.

“Bảo bối...”

“À ưm “

“Bảo bối đừng kêu, em muốn gọi mọi người tới sao?” Bạch Kiểu Thiên buồn cười nhìn bảo bối của hắn trừng to mắt. Rất lâu không gặp, bảo bối của hắn vẫn đáng yêu như vậy.

“Bảo bối đáp ứng anh, đừng kêu, anh liền thả em ra?”

Mạn Mạn theo bản năng gật đầu. Bạch Kiểu Thiên buông lỏng bàn tay che miệng cô.

“Bảo bối, nhớ anh chưa?”

“Thật là anh sao? Không phải em đang nằm mơ chứ?” Cô thật không thể tin ánh mắt của chính mình.

“Là anh bảo bối, em không nằm mơ, anh thật sự đang đứng ở trước mặt em.” Nói xong, hắn đặt tay mình lên mặt cô, “Bảo bối, em cảm nhận được không, có hơi ấm, anh thật sự đang đứng trước mặt em.”

“Hức ư em rất nhớ anh oa oa anh hừ giờ mới tới đón em oa ô “

“Bảo bối, đừng khóc, em khóc, lòng anh đau, bảo bối, thật xin lỗi, là anh hừ, đến bây giờ mới đến đón em, bảo bối, đừng tức giận, có được hay không?” Bạch Kiếu Thiên dịu dàng hôn hàng lệ của cô.

“Bảo bối, nước mắt của em thật ngọt.” Bạch Kiếu Thiên ngạc nhiên nói.

“Xì gạt người, nào có nước mắt ngọt.”

“Bảo bối cười, có phải hết giận anh rồi không, em biết không, nghe em nói em nhớ anh, anh thật sự rất vui, điều này nói rõ, anh có địa vị lớn trong lòng em, bảo bối, em biết không, cho tới bây giờ, anh chưa từng sợ qua như vậy, sợ mình không kịp đến đón em, sợ sẽ mất đi em, bảo bối đáp ứng anh, về sau đừng rời xa anh, được không?” Bạch Kiếu Thiên bế cô, ôm thật chặt cô vào trong ngực, chỉ sợ một khi buông tay, cô sẽ biến mất.

“Thiên, Thiên, mau buông em ra, anh, sắp, ghim em chết rồi.” Mạn Mạn có chút thở không thông nói.

“A thật xin lỗi, thật xin lỗi bảo bối, có sao không?” Bạch Kiếu Thiên ảo não quan sát Mạn Mạn.

“Không sao, đừng lo.”

“Bảo bối đáp ứng anh, đáp ứng từ nay về sau, em vĩnh viễn không rời xa anh, mãi bên cạnh anh, được không?”

“Được, em đáp ứng, về sau vĩnh viễn sẽ không rời xa anh.” Mạn Mạn rất vui vẻ đáp ứng. Nhưng, nếu như cô biết về sau Bạch Kiếu Thiên sẽ lấy việc cô đáp ứng “sẽ không xa anh”, mà suốt 24h một tác cũng không rời cô, đi theo cô, khiến cô không có chút thời gian cá nhân nào, cô sẽ không đáp ứng vui vẻ như vậy. Dĩ nhiên đây chỉ là chuyện về sau.

“Bảo bối, em thật tốt, bây giờ chúng ta về thôi, về nhà của chính mình.”

“Ừm, về nhà của chính mình.” Nghĩ tới nhà bọn họ, nội tâm của cô vô cùng kích động, cô rốt cuộc đã có một ngôi nhà hoàn chỉnh.

“Bảo bối em nhắm mắt lại, để ông xã mang em bay.”

77. Chương 77: Đại Kết Cục

“Muốn đi đâu?” Thời điểm bọn họ sắp rời khỏi, Cao xuất hiện, ngăn cản bọn họ.

“Yêu Tinh, tôi phải rời đi rồi.” Mạn Mạn tiến lên một bước, tỏ rõ thái độ của mình.

Bạch Kiếu Thiên nhanh chóng kéo cô vào trong ngực, đôi tay đoạt lấy vòng hông chắt nhỏ của cô. Cao cảm thấy cái tay bên hông cô thật chướng mắt, trong lòng cũng rất tức giận, nhưng lại không biểu hiện ra.

“Cô cảm thấy mình có thể trốn lọt rồi đi sao?” Không chút để ý đùa bỡn khỏi ngọc bội trong tay, lòng lại bởi vì những lời này mà khổ sở.

“Anh không thể như vậy, anh không có quyền giam lỏng tôi, tôi muốn về nhà.” Mạn Mạn tức giận kêu to, cô thật rất tức giận, mặc dù hắn đối xử với cô rất tốt, nhưng người nào nguyện ý bị người khác bắt cóc vô cớ chứ.

“Vậy sao, thế nào mới gọi là có quyền?” Lúc nói lời này, ánh mắt hắn hữu ý hay vô ý liếc qua cái sắc mặt hoàn toàn không tốt của Bạch Kiều Thiên.

“Đương nhiên chỉ có người nhà của tôi mới có quyền, anh nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là một người bạn, bạn bè không có quyền giam lỏng tôi.” Hắn đối xử với cô cũng được coi là rất tốt, cho nên cô vẫn luôn không đem hắn làm thành kẻ địch.

Cao tự giễu cười cười, hắn chắc hẳn nên cảm thấy vui mừng, dù sao cô không xem hắn như thành kẻ địch.”Vậy nếu tôi nói muốn làm người nhà của cô, người thân nhất của cô thì sao?”

Bạch Kiều Thiên không chịu được nữa, người này dám ở trước mặt hắn lôi kéo bà xã hắn, là một người đàn ông, hắn không thể nhận được.

“Bảo bối, đừng lời thôi dài dòng với hắn, con trai đang ở nhà chờ chúng ta về đây?” Đừng trách hắn hèn hạ, thời khắc đặc biệt, đối đãi đặc biệt, mà Khoái Khoái vĩnh viễn là người quan trọng nhất trong lòng Mạn Mạn, mặc dù lòng hắn khó tránh khỏi có chút ghen tức, nhưng so với ăn dấm người ngoài, không bằng ăn dấm con trai, ít nhất con trai sẽ không bắt cóc vợ hắn.

“Ừm, em đã rất lâu không gặp Khoái Khoái, em rất nhớ con, con khỏe không?” Nhắc tới con trai, tâm tình cô lại kém đi rất nhiều, cô chưa từng rời xa con trai lâu như vậy.

“Con không khỏe, quá nhớ em, khóc mãi.” Tha thứ cho hắn, vì tương lai mỹ mãn, hắn phải nói tình trạng con mình nghiêm trọng hơn chút, nhưng lời hắn nói cũng có mấy phần thật, trừ việc con trai không khóc ra, cảm xúc của nó thật rất không tốt.

“Oa oa em cũng rất nhớ con, mau, Thiên, chúng ta mau trở về.” Con trai đợi chút, mẹ lập tức về gặp con ngay.

“Ừ, chúng ta trở về.” Bạch Kiều Thiên ở trong lòng cười trộm, quăng một ánh mắt thắng lợi về phía Cao, thật ra thì hắn đã sớm nhìn thấu Cao đối với Mạn Mạn nhà hắn có dụng ý khác rồi, nhưng hắn sẽ không ngu ngốc nói ra, lấy sự hiểu biết của hắn về Mạn Mạn, cô nhất định không biết, tựa như Phong, đến bây giờ cô vẫn luôn nghĩ Phong chỉ coi cô như bạn bè, mà không biết Phong thích cô, đối với phương diện góc nghé này của Mạn Mạn, hắn rất hài lòng, bằng không nếu Mạn Mạn biết, vậy chắc không thể chỉ có chút chuyện đầu, nhưng hắn cũng rất ảo não, Mạn Mạn nhà hắn sao lại có thể trêu chọc đàn ông bên ngoài hoài vậy, hơn nữa đều trêu chọc những kẻ không tầm thường.

“Muốn trở về, phải có được sự đồng ý của tôi.” Nói xong, một hỏa cầu liền được đánh về hướng Bạch Kiều Thiên. Hắn thừa nhận hắn quả thật bị ánh mắt kia của Bạch Kiều Thiên công kích.

Bạch Kiều Thiên ôm Mạn Mạn nguy hiểm tránh thoát.

“Tôi khuyên anh nên thả chúng tôi đi, như thế anh có thể bình an sống qua ngày, bằng không tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh đâu.”

“Hừ, vậy phải xem anh có bản lĩnh kia không.” Nói xong, hắn nhanh chóng công kích.

Bạch Kiều Thiên ôm Mạn Mạn đối phó với hắn ta có chút quá sức, mỗi lần đều ở trong nguy hiểm tránh thoát.

“Thiên! Anh mau buông em ra.” Coi như cô có ngốc đi chẳng nữa thì cũng biết, cô hiện tại cản trở hắn đến thế nào, hơn nữa chiêu nào của tên yêu tinh kia cũng không lưu tình, chỉ cần một thoáng sơ suất, bọn họ sẽ đi đời nhà ma.

“Ngoan, đừng động, ngoan ngoãn ở yên trong ngực anh.” Chỉ khi ở trong lòng hắn, hắn mới có thể an tâm, nếu không nằm trong phạm vi bảo vệ của hắn, cô chắc hẳn sẽ lại bị người nọ bắt đi.

Mạn Mạn thấy hắn nói như vậy, không thể làm gì khác hơn là nghe lời, tận lực phối hợp hắn.

Cao thấy bọn họ như thế, sự tức giận trong lòng càng thêm tăng. 1 Ra tay cũng ngày càng hung ác hơn.

Hai người đánh nửa ngày cũng không phân được cao thấp, Cao thấy đây không phải là cách, nhìn thanh kiếm treo trên tường, thoáng dùng hư chiêu, thừa dịp Bạch Kiều Thiên mãi bảo hộ Mạn Mạn, không gian hoạt động bị khống chế, kiếm liền hướng về phía sau lưng Bạch Kiều Thiên đâm tới. Mạn Mạn thấy thanh

kiếm kia sắp đâm vào lưng Bạch Kiếu Thiên, không biết sức lực từ đâu ra, xoay người Bạch Kiếu Thiên lại, dứt khoát dùng thân thể chặn lại thanh kiếm kia. Máu tươi trong nháy mắt chảy khỏi thân thể. Đối với điều bất ngờ này, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

“Mạn Mạn ” Giọng Bạch Kiếu Thiên run run.

“Em, em, không, không sao.” Mạn Mạn yếu đuối cười cười, muốn an ủi sắc mặt trắng bệch của kẻ bị cô dọa sợ kia. Chân mềm nhũn rơi vào lòng ngực Bạch Kiếu Thiên.

“Mạn Mạn ” Bạch Kiếu Thiên đau lòng kêu.

“Sao thế?” Nghe được tiếng kêu, Tần Phong từ bên ngoài vọt vào. 9 Khi thấy người đàn ông đang ngơ ngác đứng ở một bên, cùng Mạn Mạn đang nằm trong ngực Bạch Kiếu Thiên, trí óc hắn thoáng tối đen.

“Là anh đã thương cô ấy sao?” Tần Phong tức giận đánh Cao. a Cao đứng im nhận một chưởng này, hắn không phải không thể tránh, mà là không muốn tránh, hắn không thể tha thứ cho việc mình thế nhưng lại đã thương cô gái đặc biệt đó, hắn cảm giác tim mình thật đau. d Mặc kệ máu chảy ra bên khóe miệng, hắn chỉ đứng sững nhìn Mạn Mạn.

Tần Phong tiếp đó lại muốn đánh thêm một chưởng.

“Không, đừng.” Mạn Mạn ra tay ngăn cản hắn.

“Tại sao, chính hắn ta đã thương em.” Tần Phong hiện tại hận không thể dùng một chưởng đánh chết hắn.

“Phong, anh ta, không phải, người xấu, để, để, anh ta đi, được, được không?” Vừa nói khóe miệng cô lại chảy ra rất nhiều máu.

“Bảo bối, đừng nói nữa, bây giờ chúng ta trở về, anh nhất định sẽ chữa khỏi cho em.” Bạch Kiếu Thiên nóng lòng lau vết máu đang chảy ra bên khóe miệng cô, máu nhiễm đỏ áo hắn.

“Đáp, đáp ứng, em, để, anh ta, đi, anh ta.. Khụ...” Một ngụm máu tươi lớn lại chảy ào ra ngoài.

“Được, được, bảo bối đừng nóng vội, đừng nói chuyện, bọn anh sẽ để hắn đi, Phong để cho hắn đi đi.”

Mạn Mạn vừa nghe lời đáp ứng này xong liền hôn mê bất tỉnh, khi ngất đi, cô giống như nghe được tiếng kêu la của bọn họ, thế nhưng có chút không thể xác định.

“Bảo bối, em phải đi đâu thế?” Bạch Kiếu Thiên thấy vợ yêu sắp ra ngoài, liền chạy nhanh đến trước mặt cô, bế cô vào ngực.

“Ngoan, buông em ra, em muốn đi ra ngoài gặp Linh Linh, cô ấy hình như cãi nhau với Hoàng, em phải đi xem chút.” Một năm trước, Linh Linh cùng Hoàng kết hôn, hơn nữa còn thuận lợi mang thai, chớp mắt đã sắp sinh rồi, nhưng tính khí Linh Linh ngày càng không tốt, luôn không có việc gì cũng cãi nhau với Hoàng.

“Không được đi, trừ phi em cho anh theo.” Bạch Kiếu Thiên tỏ biểu tình không thể thương lượng.

Mạn Mạn ở trong lòng thở dài một cái, cô cũng biết sẽ có kết quả này, kể từ sau sự kiện đó, hắn liền giống như cái bóng của cô, thời thời khắc khắc đi theo cô.

“Mạn Mạn, em cho anh ta đi theo đi, em nhất định phải cho anh ta theo, nếu không anh ta cũng sẽ len lén đi theo em thôi.” Tần Phong nhạo báng nói.

“Vâng, con đồng ý với ý kiến của cha nuôi.” Khoái Khoái tỏ dáng vẻ của tiểu đại nhân, nói.

Kể từ chuyện kia, quan hệ giữa Bạch Kiếu Thiên cùng Tần Phong cũng khá hơn rất nhiều, mặc dù mỗi lần gặp mặt đều thích cãi vã, nhưng càng cãi càng thân, mà quan hệ giữa Tần Phong cùng Khoái Khoái cũng ngày càng tốt, cho nên nhóc dứt khoát nhận Tần Phong làm cha nuôi. Về phần Cao, kể từ sau sự kiện kia, cũng chưa có tin tức của hắn, Hồ Tộc cũng an bình như trước.

“Xem kìa bà xã, ai nấy đều đồng ý rồi.” Bạch Kiếu Thiên vui mừng nói. 0a Mặc kệ hai người họ có cười nhạo hắn hay không, hắn chỉ muốn bà xã để cho hắn theo là được.

Mạn Mạn lần hai thở dài một hơi trong lòng, chấp nhận mang theo cục keo cao su Siêu Cực dính này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cha-con-tranh-sung-me-cha-khong-phai-nguoi>